ARGUMENT

Culegerea de creaţie literară ***Colaj*** şi-a deschis filele începând cu anul 2009 odată cu apariţia *Culegerii de creaţie literară* ***Îndrăgostiţi de poezie***.

Imediat ce *Culegerea de creaţie literară* ***Îndrăgostiţi de poezie*** a ajuns în biblioteca elevilor şi nu doar în biblioteca elevilor ci şi în sufletul lor, am primit de la ei multe compuneri şi poezii cu speranţa că vor fi publicate într-o viitoare culegere.

De la apariţia *Culegerii de creaţie literară* ***Îndrăgostiţi de poezie*** au trecut cinci ani. Adesea am fost întrebată de foştii mei elevi dacă o să mai dau spre publicare o altă *Culegere de creaţie literară*.

Colaj le-a ascultat şi îndeplinit dorinţa foştilor mei elevi.

Am păstrat creaţiile lor cu sfinţenie într-un dulap. Nu le-am publicat pe toate. Am selectat 25 % din materialul pe care l-am primit de la ei dar fiecare se va regăsi în această culegere.

În momentul în care am început să culeg textele selectate soţul meu m-a întrebat în glumă: *Ce faci? Te joci?* Am zâmbit şi i-am răspuns că mă joc. Totul este un joc. Dacă şti să câştigi jocul acestei vieţi nu trăieşti degeaba. Copiii învaţă să descopere viaţa prin joc şi îşi formează personalitatea. Noi, adulţii, de ce nu am putea învăţa jocul nevinovat şi adevărat al copilăriei?

Nu doar pentru foştii mei elevi am dorit să public o altă *Culegere de creaţie literară*, ci şi pentru muguraşii ce abia acum descoperă lumina solară, mai ales pentru două eleve care acum sunt în clasa a VIII-a şi peste câteva luni or să părăsească gimnaziul păşind spre liceu, Andreea Buzuriu care se pregăteşte în prezent să participe la etapa naţională a olimpiadei de limba română ce va avea loc în perioada 9-12 aprilie 2014 în localitatea Călimăneşti, judeţul Vâlcea, după ce a obţinut locul I la etapa judeţeană, la Concursul Ionel Teodoreanu, faza judeţeană a obţinut locul II şi Nicoleta Daiana Elena Olariu, locul III, anul acesta, la olimpiada *Lectura ca abilitate de viaţă*, etapa judeţeană. Nu ştiam ce aş putea să ofer cadou acestor eleve ca recompensă a muncii lor şi *Colaj* mi-a luminat mintea. Niciun alt cadou nu ar fi mai frumos, mai simbolic, la final de gimnaziu, decât această *Culegere de creaţie literară*.

Elevii cei mai micuţi care n-au cunoscut *Culegerea de creaţie literară* ***Îndrăgostiţi de poezie*** m-au întrebat ce o să fac cu creaţiile lor pe care le-am adunat. Le-am zâmbit, pe urmă le-am răspuns că, dacă sunt bune, o să le public în revista şcolii a cărei responsabilă sunt. S-au bucurat când au auzit că vor apărea în revistă. Bucuria le-a fost spulberată când în paginile revistei, printre evenimentele din şcoală, au apărut lucrările elevilor mai mari. Acum vor avea ocazia să se bucure şi ei. ***Colaj*** le va dărui zâmbetul bucuriei.

Dacă ar fi să numesc o culoare care să definească *Culegerea de creaţie literară* ***Colaj***, aceea nu ar putea să fie alta decât verde.

Verdele este o culoare secundară rezultată din unirea galbenului cu albastrul, culori primare. Albastrul este considerată culoarea adevărului, spiritului, intelectului, în timp ce galbenul este văzut ca o culoare a luminii şi a vieţii. Verdele rezultat din îmbinarea acestor două culori primare simbolizează speranţa, tinereţea, renaşterea. După Kandinsky verdele este cea mai caldă culoare ce se situează între doi poli, energie şi calm. (sursă: www.ro.wikipedia.org)

Elevii sunt speranţa, renaşterea, tinereţea, simbolul vieţii. Dacă privim o clipă

în jur primăvara, atunci când razele soarelui îşi revarsă energia spre sol pentru a-l încălzi, putem observa o mulţime de flori albe sprijinite pe câte o tulpină verde. Nimic nu este mai frumos, mai pur, mai special decât ghiocelul. Atâta frumuseţe adunată într-o făptură aşa de plăpândă reuşeşte să îmbogăţească natura secată de verdeaţă. Asemenea ghiocelului sunt copiii. Ei sunt primăvara vieţii. Dacă nu şti să le înţelegi frumuseţea, puritatea, misterul, profunzimea, nu vei reuşi niciodată să oferi verii sămânţa cea adevărată şi toamnei rodul.

Îi îndemn pe toţi elevii mei şi nu doar pe ei, ci pe fiecare cititor al acestei culegeri să lupte în viaţă pentru a-şi împlini visele oricât de greu le-ar părea acest lucru. Dacă pe drum sunt numai gropi, căzături şi lovituri să nu dea înapoi. Bunicul meu a fost covaci şi până nu înroşea fierul în foc şi nu-l bătea bine, nu putea scoate din el roadele.

Am auzit pe mulţi adulţi afirmând că ei nu au studiat datorită greutăţilor materiale. Adevărul este că nu le dau dreptate. Când îţi doreşti ceva cu adevărat, reuşeşti, oricât de greu ar părea.

A fost o perioadă când am renunţat să mai scriu, deşi aveam în mine acest vis. Trei persoane mi-au spus: Scrie! Fiecare mi-a spus în felul ei. După apariţia *Culegerii de creaţie literară* ***Îndrăgostiţi de poezie*** prof. univ. Simona Constantinovici m-a sfătuit să nu abandonez niciodată cartea, deoarece cartea este adevăratul prieten. Scriitorul pr. Ion Turnea m-a sfătuit să nu mă lenevesc niciodată în faţa cărţii, căci ea e cea mai mare bogăţie. Soţul meu m-a încurajat mereu să scriu şi mi-a fost un bun profesor în ceea ce priveşte utilizarea computerului. El a fost câţiva ani tehnoredactor al revistei *Foaia Diecezană*, s-a ocupat şi de tipărirea acesteia. În urmă cu zece ani l-am rugat să mă ajute cu diferite materiale, cules şi tehnoredactare. M-a ajutat de câteva ori, pe urmă mi-a spus că nu mai are timp. Să învăţ a utiliza computerul, a fost sfatul lui! Nevoia te învaţă. La început a fost greu. Mai târziu nu aveam nevoie decât de o scurtă explicaţie. În urmă cu cinci ani am constatat că am devenit un utilizator experimentat al computerului. Să operez pe un Web Site m-a învăţat verişorul soţului meu, Matei Donea.

În viaţă dacă îţi doreşti ceva cu adevărat, reuşeşti. Trebuie doar să munceşti mult şi cu dăruire. Acolo unde pui suflet roadele sunt înmiite.

De la mama mea, Mîţu Maria, am învăţat să fiu o luptătoare în viaţă. La rândul meu îi sfătuiesc pe toţi elevii mei să fie neobosiţi şi mereu încrezători în visele lor pentru a câştiga lupta cu viaţa. Prin foarte multă muncă te înalţi în viaţă. Fără muncă nimic nu este posibil.

Mi-au ascultat chemarea şi au devenit colaboratori ai *Culegerii de creaţie literară* ***Colaj*** prin lucrările lor sau ale elevilor pe care i-au îndrumat: prof. Adrian Popescu; Simona Petronela Mîţu - profesor titular la Liceul Bănăţean Oţelu Roşu şi detaşată în anul şcolar 2013-2014 la Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina; preotul şi scriitorul Ion Turnea, membru în Liga scriitorilor; prof. Roxana Ionela Turnea şi prof. Marciana Corici.

În *Capitolul I* al culegerii elevii vor avea ocazia să-şi aprofundeze cunoştinţele de limba şi literatura română prin testele, exerciţile, subiectele model pentru olimpiadă şi examen şi totodată vor putea să fie citite şi câteva lucrări realizate de mine *(paginile 5-79)*. În *Capiolele II - VII (paginile 80-98)* cititorii vor avea ocazia să lectureze câteva materiale ale colaboratorilor. În *Capitolele VIII - XII (paginile 99-245)* am publicat creaţii ale elevilor.

prof. Ana-Cristina Popescu

CAPITOLUL I

„Nu pentru şcoală învăţăm, ci pentru viaţă.“ (Seneca cel Tânăr)

1. CARTEA, O POARTĂ DESCHISĂ SPRE ÎNŢELEPCIUNE

Cartea este cel mai de preţ lucru pe lumea aceasta. Viaţa cea adevărată o găseşti în filele îngălbenite de vreme ale cărţii.

Marii scriitori, fie măcar o singură dată în viaţă, nu s-au dat înapoi când eul lor creator i-a îndemnat să elogieze cartea. Fiecare a prezentat cartea în stilul lui caracteristic dar mesajul a fost acelaşi de fiecare dată. Cartea este cea mai de preţ comoară a vieţii omeneşti. „Păstrează cu scumpătate învăţătura şi nu o lăsa, păstreaz-o, căci ea este frumuseţea cea mai aleasă, avere ascunsă şi tăinuită.“ spunea Mihail Sadoveanu. Cartea este uşa deschidă spre înţelepciune. În ea musteşte învăţătura pe care Sadoveanu ne îndeamnă să o păstrăm „cu scumpătate“. Fiecare e dator lui însuşi să-i pătrundă fiecare literă zugrăvită pe foaie, s-o treacă prin filtrul minţii şi să devină mai bogat cu fiecare clipă oferită lecturii.

Omul însuşi este o carte. Fiecare om are propriul univers. Cartea însă te poartă în infinite universuri în funcţie de învăţăturile ce le transmite, în funcţie de eul creator a fiecărui autor. Scriitorul Tudor Arghezi afirmă că de-a lungul timpului omul s-a confruntat cu multe suferinţe iar rezultatul acestora a fost cartea. Cartea a reuşit să-l salveze pe om din întunericul necazurilor şi să-l ajute să descopere acea linişte de care avea nevoie. „Trăind în strâmtorare şi hulă, omul a izbutit să se răscumpere şi să se depăşească, născocind graiul scris şi, în sfârşit, cartea ...“

Tot scriitorul Tudor Arghezi în poezia *Ex libris* vede cartea ca pe o muzică. Fiecare părticică a marelui univers îşi are propria-i muzică, cu atât mai mult o carte. O carte este muzica infinitelor universuri. „Eşti ca vioara singură ce cântă.“

Cartea te hrăneşte spiritual, îţi oferă apa vieţii pe care au căutat-o eroii din basme. Tu trebuie doar să şti „Să sorbi ca dintr-un izvor / Seninul atâtor ape.“ spune poeta Ioana Voicilă Dobre în poezia *Când deschizi o carte*. Atâtea ape, atâtea vieţi şi de fapt o singură carte pe care fiecare dintre noi o adună de-a lungul vieţii din miile de alte cărţi ce scânteiază la fiecare atingere. „Când deschizi o carte / Pătrunzi ca într-o rază,“ mai spune poeta. Şi cum nu ai pătrunde ca într-o rază când fiecare carte este aducătoare de lumină, fiecare carte îţi mai constuieşte un drum universului tău.

Dacă eu citesc un vers sau un rând dintr-o carte îl înţeleg în felul meu, dacă

altcineva citeşte acelaşi vers, acelaşi rând, poate avea o opinie total diferită de cea pe care am avut-o eu. Astfel fiecare carte are infinite vieţi şi acestea în mare măsură total diferite de viaţa eul creator.

Atât de magică, nemuritoare şi bogată este o carte, încât se naşte din nou cu fiecare cititor şi trăieşte alături de toţi cei care i-au ascultat inima. Ea este casa după cum metaforic o descrie poeta Ana Blandiana în poezia *Definiţie* „... zidită din litere pe stâlpi de silabe," ea este acea „Magică bijuterie / De cuvinte / Şi imagini." după cum frumos spune scriitorul Ion Minulescu.

„Citeşte şi-ai să mă iubeşti!" sună îndemnul lui Charles Baudelaire în *Epitaf pentru o carte osândită*. Nu poţi arunca o carte până nu-i pătrunzi miezul. E ca şi cum ai arunca un fruct a cărui coajă s-a copt prea mult umbrită de prea mult soare, prea multe ploi şi prea mult vânt. Se poate întâmpla adesea să arunci ceva în care se ascunde de fapt propria ta viaţă.

Scriitorul Nichita Stănescu în *Despre cuvinte şi limbaj* se vede un savant atomist într-un laborator în care „Nucleul şi electronii se oglindeau în propoziţii prin subiect şi predicat." Fiecare scriitor are laboratorul lui. El ştie să aleagă cuvintele şi să înfăţişeze viaţa. El ştie să creeze. Ia cuvintele şi le ajută să înflorească.

Scriitorul Mircea Cărtărescu în *Care-i faza cu cititul?, A patra inimă* vede cartea ca pe un flutur „Cărţile sunt asemenea unor fluturi. De obicei stau cu aripile lipite, aşa cum se odihnesc fluturii pe câte-o frunză, când îşi desfăşoară trompa filiformă ca să soarbă apă dintr-un bob de rouă. Când deschizi o carte, ea zboară. Şi tu odată cu ea, ca şi când ai călători pe gâtul cu pene fine al unui flutur uriaş (…)" O carte aşteaptă ca tu să-i deschizi aripile pentru a zbura odată cu tine „Căci fluturele pe care zbori eşti întotdeauna tu însuţi ..."

Cartea îţi descoperă eul tău interior, androginul. Acest adevăr îl prezintă şi Lucian Blaga în poezia *Stihuitorul*. „Chiar şi atunci când scriu stihuri originale / nu fac decât să tălmăcesc / [...] / Numai astfel stihul are un temei / să se-mplinească şi să fie floare. / [...] / Traduc întotdeauna. / [...] / un cântec pe care inima mea ..."

Inima eului liric picură nectarul creaţiei iar făptura îl tălmăceşte, îl traduce prin cuvinte.

„... verbul a citi a fost mult mai important decât verbul a trăi ..." mărturiseşte scriitoarea Ana Blandiana în *Autobiografie* şi este firesc să fie aşa. Fără carte viaţa omului nu are nicio valoare. Doar cartea păstrează în ea tainele cele mai adânci ale omenirii şi nu este supusă deşertăciunii. ...

prof. **Ana-Cristina Popescu**

2. Floarea de aur a înţelepciunii

Un loc cald, un loc plin de lumină, un loc unde înţelepciunea şi-a făcut casă, înmugurind şi înflorind cu fiecare mlădiţă care-i trecea pragul, un loc în care poţi descoperi şi înţelege toate tainele universului este şcoala.

Asemeni unei flori de mac, sfioasă şi plăpândă, şcoala a încălzit grădina sufletului fiecăruia astfel, încât am înţeles de când eram elevă că fără ea nimic nu are sens în univers, că doar ea e singura ce nu-ţi întoarce spatele în această lume mărginită, ea, petală a nemărginirii, trimisă nouă ca mângâiere de Divinitate, floarea de aur a înţelepciunii.

Ca profesor am deschis sufletele elevilor mei spre înţelegerea tainelor limbii şi literaturii române, disciplina care te aruncă într-o lume a literelor şi cuvintelor ce în jocul lor te poartă într-o lume a poeziei. Astfel am luat fiecare literă, am prezentat-o elevilor, pe urmă am studiat-o şi ca într-un dans am unit-o cu o altă literă, dând naştere unui cântec a literelor şi sunetelor frânte în cuvinte. Am adunat înţelesul fiecărui cuvânt şi l-am ţesut într-un enunţ, alcătuind un adevărat curcubeu de verbe, substantive, adjective ... Am aruncat curcubeul peste sufletul fiecărui elev şi a înflorit poezia, acea metaforă a sufletului ce descifrează misterele naturii şi le pictează cu ajutorul procedeelor artistice pe stânca sufletului ce înverzeşte şi înmugureşte, înfloreşte şi creşte cu fiecare atingere.

Să fii dascăl este o misiune, misiunea modelării a mii de mlădiţe spre a deveni oameni, oameni înţelepţi, oameni educaţi, oameni care şi-au descoperit vocaţia încă din primii ani de şcoală.

Am îndrăgit misiunea de dascăl din prima clipă când am călcat pragul şcolii în calitatea de profesor, din prima clipă în care am privit sufletele deschise spre cunoaştere ale elevilor mei care se oglindeau în zâmbetul ochilor.

S-au scurs mai bine de 14 ani de când am păşit în această lume de aur a înţelepciunii în calitatea de profesor şi pot spune că în toţi aceşti ani am cunoscut sute de mlădiţe, fiecare cu aptitudinile sale, dar un lucru este cert, fiecărui elev i-am dăruit o parte din tot ce am eu mai bun, după cum fiecare elev la rândul său va rămâne o parte din sufletul meu. Şi, pentru că fiecare elev al meu va rămâne mereu o parte din propriul meu suflet îmi e foarte greu să numesc pe unii dintre ei, căci fiecare are locul lui, unii prin rezultatele foarte bune obţinute la olimpiade şi concursuri concretizate în premii şi menţiuni la nivel zonal şi judeţean, alţii prin sufletul lor romantic deschis mereu spre lectură şi creaţie, alţii prin simplitatea şi frumuseţea fiinţei lor, unii, pentru că pur şi simplu au gustat o bucăţică din învăţătura ce le-am transmis-o, alţii prin toate acestea la un loc.

Mereu mi-am asociat elevii cu nişte muguraşi ce zâmbesc mângâiaţi de lumina solară a învăţăturii, răpind ceva din sensibilitatea şi puritatea ghioceilor care salută primele raze ale dimineţii ce dansează botezându-le căpuşorul alb, abia ivit din zăpadă, dornici să soarbă nectarul vieţii eterne pentru ca mai târziu să devină o frunză, o floare sau un fruct.

Toţi aceşti muguraşi, elevii, toate razele soarelui ce-i ajută să crească şi să înflorească, profesorii, şi-au împletit destinele într-un singur loc sfânt, şcoala, floarea de aur a înţelepciunii.

profesor **Ana-Cristina Popescu**

3. RECENZIE
A VOLUMULUI DE POEZIE
EU ŞI GÂNDURILE MELE
A ELEVEI *ZĂRNESCU GABRIELA*

Pe Gabriela Zărnescu o poţi cunoaşte prin versurile sale. Versurile poeziilor ei spun totul despre ea.

Dacă Gabriela tace, vorbeşte arta cuvântului după cum singură a precizat în poezia *Dragă cititorule*:

„Poate te vei regăsi
Într-o poezie, două,
Am pus suflet în gândire
Într-o lume atât de nouă.
N-am să intru-n amănunte
Şi de tac eu scriu pe foaie,
Gândurile îmi vin multe
Precum cad stropii de ploaie...“

Cuvântul este de fapt începtul a toate câte există în univers. Prin cuvânt a luat fiinţă tot ceea ce este viu după cum precizează Sfânta Scriptură, evanghelia după Ioan „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut; şi fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Orice cuvânt ascunde în fiinţa lui alcătuită din litere şi sunete un adevărat univers de înţelepciune. Un cuvânt al mamei reuşeşte să aducă lumină în viaţa copiilor ei. Un cuvânt al unui prieten poate face o stâncă să aducă roade. Cuvintele iubitorilor de artă, de frumos sunt acele lumini de gând ce îţi amestecă fiinţa într-un joc al eternităţii după cum frumos precizează Gabriela în poezia *Creaţia gândurilor:*

Leagă gândurile-n vorbe
Dă-le aripi ca să zboare,
Te vei simţi împăcat,
Devi fluture prin floare!

Fluturele prin floare care devi dacă iubeşti arta cuvântului spune totul despre fiinţa sensibilă care copil fiind şi-a deschis ochii minţii spre adevărata frumuseţe a vieţii.

„Eram doar pe clasa a III-a,
Gândul mi-a transmis ideea,
Să iau foaia de hârtie,
Să creez o poezie.

Era anotimp de toamnă,
Vântul scutura copacii,
Eu priveam de la fereastră
Şi mi-am zis: Oh! Vai, săracii
(Nu voi uita)
.....
M-am retras de la fereastră,
Am plecat în dormitor,
Gândul mă ţinea tot trează,
Parcă îmi doream să zbor.

Am luat foaia şi creionul
Ce le-aveam la îndemână,
Am trăit clipă de clipă
Eu cu gândul împreună!“

Poeziile Gabrielei creionează imagini ale vieţii ei. Poezia *Bunica* o descrie pe cea care i-a fost înger sfânt. Poezia *Livada cu cireşi* surprinde un moment tensionat prin care a trecut în copilărie:

„Un roi mare de albine s-a apropiat de mine
Îmi era atât de frică De-mi doream să fiu furnică!
Dar deodată am observat Roiul s-a şi destrămat
Spre cireşii plini cu floare, Zumzăiau fără-ncetare.“

Fiecare poezie a Gabrielei are ceva de spus şi datorită acestui lucru prin mesajul poeziilor nu descoperim doar fiinţa sensibilă a tinerei poete ci fiecare se poate regăsi pe sine în cuvintele lor de parcă ar fi fost scrise anume pentru el.

„Ai dreptul să crezi ce vrei,
Din strofe iasă scântei,
Chiar şi eu mă-nveselesc
Pe multe când le citesc!“

transmite poeta cititorilor săi.

profesor Popescu Ana-Cristina

4. NATURA - ARTĂ ŞI VIAŢĂ

Razele naturii sunt cele care au crescut viaţa din spatele umbrei. După ce lumina a biruit întunericul dintru început prin cuvântul divin, natura a primit să-şi modeleze cu talentul unui sculptor perfect toate formele de viaţă şi apoi să le picteze întru eternitate. Grădina Edenului a fost prima ei faţă dar omul nu a înţeles-o şi a fost nevoit să îşi măsoare existenţa în paradisul terestru. Aici natura îşi scrie poezia în funcţie de climă, zonă, anotimp.

În *Istoria poporului evreu*, omul este predestinat să muncească în sudoarea frunţii sale pământul, să îngrijească natura pentru ca aceasta la rândul ei să-i ofere roadele necesare vieţii.

În mitologie majoritatea zeilor aveau corespondent într-un element al naturii, Poseidon era zeul apelor, Demetra era zeiţa holdelor, etc.

Natura şi viaţa se împletesc şi se completează unele pe altele. Mircea Eliade în nuvela *Les trois Grâces* încearcă o metodă de a scăpa de moarte printr-un experiment făcut de personajul Aurelian Tătaru, medic, pe trei paciente bolnave de cancer, metodă ce are ca scop o veşnică tinereţe. În urma experimentului făcut de medicul Aurelian Tătaru, una dintre paciente, Euphrosyna Mincu (Frusinel) îşi împarte viaţa între tinereţe şi bătrâneţe, primăvara era tânără, fericită, îşi trăia viaţa profitând din plin de tinereţea şi frumuseţea ei, nesimţind nicio boală în trup, iar când natura se veştejea îmbătrânea şi ea, trecea din rai în infern asemeni Corei Pesefora, soţia zeului morţii, Hades şi fiica Demetrei, zeiţa holdelor, ce îşi împărţea viaţa între pământ, simbolul vieţii, pentru a sta cu mama ei şi infern, simbolul morţii, pentru a sta cu soţul ei.

Între natură şi om este o permanentă comuniune. Natura este simbolul eternităţii, trece dincolo de moarte şi păstrează în sânul ei viaţa „Şi-l îngroapă-n sânu-i mut / Veşnica Natură.“[1]

Arta naturii este glasul perfecţiunii. Literatura populară prin balada *Mioriţa* înfăţişează permanenta comuniune a omului cu natura. Balada *Mioriţa* abordează tema filosofică a morţii prin atitudinea ciobanului moldovean în faţa acesteia. El nu fuge de moarte, o acceptă ca pe un final firesc al vieţii, ba mai mult o vede ca pe o nuntă, motivul alegoriei moarte-nuntă, la care participă toate elementele naturii, cele cosmice având ranguri mai înalte, soarele şi luna, naşi, cele terestre, brazi, păltinaşi, de simpli nuntaşi, munţii au rolul de preoţi, păsărelele de lăutari. Toată viaţa ciobănelul a trăit în armonie cu natura. Elementele naturii i-au fost prietene, l-au ajutat şi completat. După moarte îşi doreşte să devină un tot cu acestea şi să trăiască veşnic prin ele.

Frumuseţea naturii a fost înfăţişată de către iubitorii de artă în culoare, cuvânt sau formă. Răpindu-i forma în obiecte minuscule, sculptorii au eternizat clipe ale chipului vieţii ei. Îmbinând culoarea pictorii i-au creat sufletul. Cuvântul însă, cel care a creat totul dintru început „Şi a zis Dumnezeu“ (Facere 1, 3) a presărat natura ca pe un praf de lumină solară în operele literare.

Scriitorii români au iubit natura. Tema naturii a fost nedezlipită de operele lor. Poeţi precum Vasile Alecsandri, Ion Pillat au scris pasteluri realizând un adevărat calendar în versuri.

Scriitorul Mihai Eminescu şi-a petrecut copilăria în sânul naturii, dovadă poezia *Fiind băiet păduri cutreieram*. Ea i-a fost sursă de inspiraţie în poeziile

lui de mai târziu.

În poezia testament, *Mai am un singur dor*, Eminescu, asemenea ciobănelului mioritic şi asemenea filozofului Emil Cioran vede moartea ca pe o contopire cu universul, cu Eternitatea.

Faptul că eul fiecăruia caută o evadare spre o altă lume, o lume veşnică, fericită, îi determină pe filozofi şi pe scriitori să alerge de la vis la vremelnicia acestei vieţi, de la viaţă la încercarea de a da un sens morţii: „Când ai murit lumii, ţi-e dor de tine însuţi şi-ţi consumi ce-ţi mai rămâne de trăit într-o nostalgie neîmplinită. Dumnezeu este un vecin faţă de exilul eului nostru, care ne face să ne căutăm pe alte tărâmuri şi să nu murim niciodată în apropierea noastră, prin soartă inaccesibilă nouă.“[2] spune filozoful Emil Cioran.

George Bacovia este un poet simbolit. El a prezentat natura în simboluri. Poeţii simbolişti folosesc în operele lor simbolurile printr-un limbaj sugestiv, prin muzicalitatea cuvintelor, prin tonul emoţional, repetiţii, ritm, versul alb. Bacovia cultivă simbolul ca modalitate de surprindere a corespondentelor eului liric cu lumea, natura, universul. El este un poet pesimist şi din această cauză se opreşte în opera lui asupra temei morţii şi o asociază pe acesta naturii, ploaia, decorul de doliu. În opera sa totul are culoarea cenuşie a plumbului, oamenii, decorul, în suflet predomină oboseala, peste tot domină tristeţea, dezgustul faţă de o lume stăpânită de forţe obscure, descompunerea. Şi-ar dori mereu o natură vie şi o viaţă eternă, verde şi în antiteză cu acestă viaţă pictează totul în gri, natura şi viaţa după căderea omului în păcat în grădina Edenului, un paradis terestru trist ce nu ar mai trebui să se descompună, ci să-şi găsească verdeaţa perfecţiunii absolute.

Anotimpurile se completează între ele, primăvara este simbolul vieţii ce mereu îşi arată zâmbetul, vara deplinătatea, maturitatea, toamna bătrâneţea încărcată de roade, iarna, puritatea finalului unui cerc al vieţii.

Fără natură universul ar fi orb şi nu ar găsi viaţa şi lumina artei. Omul este dator să păstreze viu sâmburele naturii, atât în ceea ce priveşte mediul înconjurător, cât şi în artă.

Note:
[1] George Topârceanu, Poezii, Balada morţii, Editura Hera, 2002.
[2] Emil Cioran, *Amurgul Gândurilor*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2008, p. 50.

Bibliografie:

1. Bacovia, George, *Opera poetică*, Editura Cartier, Chişinău, 2007.
2. Cioran, Emil, *Amurgul Gândurilor*, Editura Humanitas, Bucureşti.
3. Eminescu, Mihai, *Poezii*, Editura Tineretului, Bucureşti, 1965.
4. Eliade, Mircea, *Proza fantastică*, volumul I şi II, Editura Tana, Bucureşti, 2007.
5. Mitru, Alexandru, *Din marile legende ale lumii*, Editura Junimea, Iaşi, 1976.
6. Topârceanu, George, Poezii, Editura Hera, 2002.
7. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bucureşti, 1994.
8. Culegere de *Balade populare Mioriţa* Editura Herra, 2007.

prof. **Popescu Ana-Cristina**

5. CUNOAŞTEREA DE SINE

Până a-ţi înţelege propria-ţi fiinţă trebuie să te înarmezi cu multă răbdare.

„Sufletul meu ... Iată ceea ce mă tulbură. Nu-l pot aduce la lumină. Aş vrea să-mi găsesc sufletul […] Să-l măsor, să-l cântăresc şi să-l preţuiesc în valori […] Pentru că sunt zile când voinţa mi-e sigură şi mintea limpede . Atunci lucrez cu sârg […] " mărturiseşte scriitorul Mircea Eliade în *Romanul adolescentului miop*.

Paşii spre descoperirea identităţii personale sunt cei mai grei. Eul tău personal este acelaşi, fie că ieri „Era o vreme când căutam în iarbă / trifoiul cu patru foi." (*Era o vreme*, Simona Popescu), fie că astăzi, după ce odinioară „De-a baba oarba ne jucam acum / Soseşte dragostea la ochi legată." (*Sfârşitul copilăriei*, Iliana Mălăncioiu) Este mai greu să percepi că eşti acelaşi. După cum îţi era jocul, aşa îţi este şi fiinţa. Între timp înţelepciunea îşi picură mierea şi idealul îţi stă în faţă cu ochi de vultur dar făptura ta a rămas aceeaşi. Copilul milos când devine adult îşi foloseşte înţelepciunea spre a revărsa darul în jur. Egoistul devenind adult se înrăieşte luptând pentru a-şi alimenta patima.

Scriitorul Mircea Eliade încearcă în *Romanul adolescentului miop* să-şi ducă sufletul spre lumină pentru a-i cunoaşte toate feţele înfăţişate prin verbele la modul conjunctiv *să măsor, să cântăresc, să preţuiesc*. Un prim pas în descoperirea identităţii personale este dorinţa „Aş vrea să ştiu cine sunt şi nu ştiu." (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*) După ce doreşti a-ţi măsura, a-ţi cântări şi a-ţi preţui sufletul trebuie să ai voinţă nestrămutată. După voinţă urmează munca. „Atunci lucrez cu sârg." (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*) Fără muncă nu poţi ajunge la desăvârşire. Prin muncă reuşeşti să-ţi descoperi trăirile interioare. Odată ce ţi-ai descoperit chemarea, chiar dacă cazi, şti să te ridici. Sinele descoperit suportă înfrângerea şi reuşeşte s-o ia de la capăt cu răbdare. „Dacă m-aş cunoaşte ... Atunci aş fi atât de sigur de mine însumi şi de viaţă ... Aş spune: aşa mi-e sufletul şi aşa vreau eu. […]" (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*)

Pentru a reuşi să îţi cunoşti eul interior trebuie să priveşti în tine însuţi (însăţi) „Mă privesc. Privesc în mine" (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*)

Din momentul în care priveşti în tine începe adevărata luptă cu viaţa. „M-a prins în ghearele lui calde / Un fluture crepuscular / Alături mie, copilandre / Torc mierea lumii din mărar " (Emil Brumaru, *Mierea lumii*) Devenirea eului este calea cea mai frumoasă şi mai înţeleaptă, e acea miere a lumii toarsă din mărar.

Adesea pentru a putea ajunge la propria-ţi formă trebuie să te descoperi pe tine prin ceva aidoma ţie, printr-un model „Shakespeare! Adesea te gândesc cu jale, / prieten blând al sufletului meu; […] Căci tot ce simţi, de este rău sau bine, / Destul că simt - tot ţie-ţi mulţumesc." (Mihai Eminescu, *Cărţile*)

Drumul sinelui este o pădure deasă, atât de deasă, că uneori ai senzaţia că te înăbuşi. Nu ai cum să te rătăceşti în pădurea vieţii tale dar poţi obosi. Atunci te aşezi între arbori şi te leneveşti şi timpul trece iar visul tău staţionează. Când nu eşti obosit se întâmplă să te frământe ideea că toată pădurea vieţii tale este ceva banal, că niciodată nu poate cânta la fel de armonios ca pădurea model ce te-a inspirat spre desăvârşire, ţi-a arătat adevărata faţă a sinelui tău. Aceste complexe, frustrări sunt cât se poate de fireşti în descoperirea identităţii personale. Cel mai bun critic al tău devi tu însuţi.

Eu m-am descoperit pe mine însămi prin cuvânt. Alţii se pot descoperi prin imagine. Adesea am fost încercată de neîncredere, dezamăgire. Când urcam o treaptă priveam atât de critic spre mine însămi, încât nu-mi dădeam nicio şansă în viitor. Atunci moleşeala îmi surprindea sinele şi mă leneveam până la o altă scânteie ce plângea să o eliberez.

Nu o dată mi s-a întâmplat să scriu şi s-o iau de la început. Când muzica cuvântului îţi arată fiinţa aşa cum este ea, atunci eul tău critic acceptă să o lase să zboare. Până nu devi cel mai exigent critic al eului tău, nu te cunoşti cu adevărat.

Uneori în dorinţa de a da glas sinelui ajungi să crezi că timpul nu-ţi mai ajunge. Te împarţi între servici, familie şi pentru tine timpul e calculat în secunde. Se întâmplă să foloseşti noaptea pentru nevoia sinelui dar după multă oboseală şi stres îţi oboseşti fiinţa şi aceasta începe din nou să te întrebe de ce faci acest lucru. Nici munca fără odihnă nu este bună. În toate trebuie să existe un echilibru.

„Sufletul este inima inimii.“ spune Valeria Mahok. Ce poate să fie mai pătrunzător decât inima inimii? Inima inimii este sinele pe care ţi-l modelezi în timp, prin multă muncă, voinţă şi dorinţă. Talentul dă roade prin foarte multă muncă. Fără muncă este asemenea unui om ce a intrat în moarte cerebrală. Aş putea spune că în viaţă talentul este o mică parte a sinelui, 99 % este muncă, o muncă neobosită, o sete de înţelepciune şi de viaţă.

„La ce e bun poetul / în vreme de secetă? (Octavian Paler, *Scrisoarea d-lui Horderlin* în vol. *Scrisori imaginare*) Poetul este cel care picură apă vie peste cuvinte. „adevăratul curaj al poeziei nu este probabil să cânte ploile / când toată lumea le vede / adevăratul curaj e să vadă / cerul pârjolit şi să spere […] “ (Octavian Paler, *Scrisoarea d-lui Horderlin* în vol. *Scrisori imaginare*) Destinul poetului este acela de a vedea ploaia din spatele ploii şi de a spera apa vie din norii cei sterpi. Când reuşeşti să-ţi priveşti imaginea din spatele trupului te vei descoperi pe tine însuţi (însăţi).

„Aşa cum aici se vede sufletul prin trup, tot aşa acolo, în viaţa viitoare, se va vedea trupul prin suflet.“ (Sfântul Grigorie Palama) Un mare adevăr grăieşte sfântul prin aceste cuvinte, pentru că trupul este oglinda sufletului.

Sunt oameni de care te poţi apropia în viaţă, oameni aidoma ţie şi oameni pe care sinele tău îi respinge fără ca să fi avut vreun contact cu ei. Prietenii nu poţi să-i alegi altfel, decât prin tine. Ei nu pot să fie diferiţi de ceea ce eşti tu. „Prietenia înseamnă un suflet în două trupuri, o inimă în două suflete.“ (Aristotel) Lângă prietenul adevărat uiţi ce înseamnă singurătatea şi descoperi adevărata frumuseţe a vieţii, devi mai puternic, încrezător în tine însuţi şi nu te mai leneveşti criticându-ţi fiecare gest neîndemânatic.

Tragic este când doar unul dintre prieteni se sacrifică. „Habar n-aveţi că prietenia vă onorează, tocmai când pretinde jumătate din sângele vostru. În acel moment ea se integrează în categoria celor ce pot da totul, până la ultima picătură, fără a cere ceva în schimb. Această prietenie este la fel ca rădăcina care dă copacului sevă şi respiră prin ramurile lui“ (Panait Istrati, Ultimele cuvinte) Eu aş adăuga că acea prietenie devine o piatră, o piatră ce îţi deschide uşa spre eternitate. Acea piatră te lasă să urci pe ea, te înalţă, te aruncă în lumină şi de ea însăşi uită să-şi mai ridice trupul obosit şi legat de pământ. De fapt nici nu mai are timp, pentru că de câte ori încearcă să-şi devină sieşi tulpină, tulpina deja formată, tulpina în care a pus atâta lumină, nu o lasă cerându-i în lăcomia ei şi mai multă lumină.

Eu însă cred că, dacă există astfel de pietre, de rădăcini, cărora oricât de dureros le-ar fi să se despartă de dragostea luminii celei dintâi, o vor face. La început mai greu, stângaci, dar în timp, odată recâştigat echilibrul interior, asemenea unui vulcan. În prietenie trebuie să şi primeşti florile luminii. Atunci când doar le oferi, te pierzi devenind piatră, rădăcină, altar de jertfă.

Dacă rădăcina reuşeşte să-şi elibereze sinele, e bine să o facă demn, fără a trăda. A fost rădăcina încrederii, aşa trebuie să rămână, dar să se depărteze de energia străină fără a privi o clipă la ce a lăsat în urmă şi să-şi înalţe o altă tulpină roditoare. Trebuie să fie capabilă să rostească *Eu sunt*. Să spună acest lucru şi pentru ea, nu doar pentru prieteni.

Există în viaţă trei categorii de oameni, o mică categorie sunt cei cărora le eşti indiferent, cei mai mulţi sunt oamenii interesului personal şi categoria extrem de rară sunt adevăraţii oameni, adevăraţii prieteni, cei care se sacrifică până la nivelul de rădăcină şi mai departe de aceasta.

Trupul şi sufletul le-aş putea asemăna literaturii. Trupul e acel real care împreună cu imaginarul, ficţiunea conturează sinele. „Nu se coboară, de pildă Făt Frumos în *cealaltă lume*, pentru a-şi măsura puterile cu zmeii?“ (Ştefan Augustin Doinaş, *Intersecţia*) Dacă nu te cobori în tine însuţi nu-ţi descoperi visul ce stă să izvorască. „Sufletul înseamnă vocea intereselor trupului.“ (George Santayana) Dacă trupul iubeşte dansul, sufletul îi învaţă arta. „Realitatea şi irealitatea coexistă pararel.“ (Ana Blandiana, *Pe pământ şi în aer*) Trupul te ţine legat de pământ dar sufletul te înalţă spre cer.

Odată ce îţi descoperi adevăratul foc lăuntric, el nu te va mai lăsa o clipă în pace. Îţi va cere să lupţi, să te înţelepţeşti şi să trăieşti. „Sufletul e ceea ce spada nu poate răni, focul nu poate mistui, apele nu pot eroda, vântul nu poate risipi.“ (Mahabharata)

prof. **Ana-Cristina Popescu**

6. CONSEMNAREA UNUI VIS CARE VIZEAZĂ O OPERĂ LITERARĂ (*Fraţii Jderi* de Mihail Sadoveanu)

Poarta magică a visului

„Priveşte!“
Roşu. Violet. Se întinde ca o plagă carapacea micuţului glob translucid.
„Ce poate fi?“
Fiinţa-mi tace. Aşadar culoarea de acvamarin şi smarald al globului pe care-l studiam spre a descoperii lumi uitate se pierduse în raze roşii-violet. În jurul meu natura primise o nouă faţă, deşi primăvara era în toate, ea plângea. Oare de ce?...
Nişte case împrăştiate îmi apărură din umbra unui deal, case vechi, bătrâneşti, cum am văzut nu demult la muzeul satului... Nişte femei îşi boceau fiii şi soţii ce au pierit în luptă.
Se întâmplase ceva. Am ajuns într-o lume pe care nu o cunosc, o lume în care nu mă regăsesc. Trebuie să descopăr cauzele acestui mister şi să mă reîntorc acasă. Cu siguranţă m-am rătăcit...
La umbra unui stejar bătrân am zărit doi tineri ce discutau. Mă apropiasem de ei. Se pare că ei nu-mi simţiseră prezenţa. Am încercat să-i fac să mă observe, dar în zadar. Cred că sunt singură... nimeni nu mă vede, parcă aş fi un spirit rătăcit.
Un gest al unuia dintre tineri îmi trezi interesul pentru discuţia ce o purtau cei doi. Cel îmbrăcat cu haine fine, brocat de Veneţia şi ...îi făcu semn celuilalt că o frumoasă domniţă se zăreşte pe prispa unei case.
- Ce frumoasă se face pe zi ce trece, Nasta!
- Măria Ta, Alexandrele, ar trebui să-i spui ce simţi pentru ea.
- Nu pot...
- Ba da, poţi. Am venit la Ionăşeni pentru a-ţi rezolva problemele sufleteşti.
- Dar există posibilitatea să iubească pe altcineva, de exemplu, un viteaz ca tine, Ionuţe.
- E adevărat că sunt fiul comisului Manole Jder, un om devotat ţării şi domnului, însă tu eşti fiul Măriei Sale, Ştefan Vodă şi orice fată visează să fie domniţa ţării.
- Atâta doar că Nasta nu e ca oricare altă fată.
- Nasta are multe calităţi, nu e doar frumoasă la trup, ci şi la suflet.
- Mult timp, mama ei mi-a spus că Nasta e bolnavă şi că nu e demnă să se întâlnească cu mine. Acum o văd bine, aşa că o să vorbesc cu ea.
- O să te aştept aici, lângă stejar, aşa că dute!
- Se pare că am ajuns în timpul domnitorului Ştefan cel Mare şi i-am întâlnit pe Alexandrel Vodă şi Ionuţ Jder. Nu înţeleg de ce am ajuns aici. O să aştept ca cei doi să-şi reieie discuţile pentru a găsi o cale de a mă întoarce acasă.... Dar de ce e agitaţie?
- Măria ta, veniţi repede, îl grăbea Ionuţ pe Alexăndrel.
- Ce se întâmplă, sper să fie un motiv serios.
- Câţiva duşmani ai ţării au pus la cale un complot împotriva Măriei Tale.
- Eşti sigur? Cum ai afllat?
- Nasta a aflat întâmplător şi mi-a dat de ştire.
- Nasta?
- Da. Trebuie să ne grăbim, altfel o să cădem în capcană.
- I-am spus Nastei ce simt pentru ea.
- Şi?
- M-a refuzat. Inima ei bate pentru tine, Ionuţ.
- Nu avem timp acum de probleme sufleteşti, trebuie să vă apăr de trădători, doar suntem fraţi de cruce.
- Tocmai, pentru că suntem fraţi de cruce îţi doresc să ai parte de fericire alături de Nasta, vă meritaţi unul pe celălalt.
Un petec de hârtie de culoatre verde-albăstrui, înfăşurat într-o pânză roşie-violet căzu din buzunarul lui Ionuţ. Părea a fi o hartă veche.
M-am apropiat de obiectul pierdut. Oare e un petec din globul meu?
Am atins-o. Timpul s-a rupt în fâşii şi m-a luat pe aripile lui.
Pe umăr am zărit mâna cuiva. Era mama. Mă trezise.
Aşadar am visat. Mâine am examen la limba şi literatura română, iar eu studiasem cu câteva momente înainte de a adormi, romanul Fraţii Jderi a scriitorului M. Sadoveanu, jucându-mă cu globul pământesc pe care îl roteam întruna.
Cu siguranţă mi s-a deschis o poartă spre alte lumi ce aşteptau să fie cunoscute. Această poartă e pragul spre lumea magică a visului.

prof. **Popescu Ana-Cristina**

7. DESCOPERĂ LIMBA ROMÂNĂ!

VALORILE EXPRESIEI „*A DA ÎN GROPI DE PROST CE E*“ ÎN LIMBA ROMÂNĂ

„*A da în gropi de prost ce e*“ este o expresie populară, familiară care din punct de vedere semantic are în procesul de comunicare valoare de superlativ absolut „foarte prost“.

Cuvintele care alcătuiesc expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ din punct de vedere morfologic şi sintactic se completează unele pe altele pentru a stabili împreună sensul acesteia. Ele nu se analizează separat din punct de vedere morfologic şi sintactic ci alcătuiesc o expresie, o locuţiune, în cazul de faţă verbală. Dacă ar fi să analizăm separat cuvintele expresiei s-ar putea observa că prepoziţia „a“ însoţeşte verbul „da“. *A da* luat separat în cadrul expresiei are valoare morfologică de verb la modul infinitiv. Substantivul comun, simplu, nearticulat „gropi“ însoţit de prepoziţia simplă „în“ din punct de vedere sintactic arată locul unei acţiuni devenind complement circumstanţial de loc. *Dă* unde? *În gropi*. Doar cel dezorientat nu observă gropa şi ajunge în ea. Substantivul comun, simplu, nearticulat „proşti“ însoţit de prepoziţia simplă „de“ arată cauza pentru care ajungi să cazi în groapă. Din ce cauză *a da în gropi*? *De prost*. Din punct de vedere sintactic în expresie, analizat separat „de prost“ este complement circumstanţial de cauză. „E“ are valoare copulativă şi alcătuieşte împreună cu numele predicativ „ce“ predicatul nominal. „ce e“ cu sensul de *prost e*, *devine prost*. Aşadar toate cuvintele ce alcătuiesc expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ duc la valoarea superlativă a acesteia „a fi foarte prost“.

Dacă facem referire la fiecare din cuvintele expresiei din punct de vedere semantic şi gramatical o să putem observa o multitudine de valori pe care fiecare cuvânt le pot avea individual.

O să încep cu „a“. În primul rând „a“ este prima literă a alfabetului. Din punct de vedere fonetic sunetul „a“ este vocală. Fiind o vocală poate alcătui singură un cuvânt sau o silabă (<u>a</u> învăţat, <u>a</u>-mar). Ca valoare morfologică „a“ poate să fie substantiv de genul masculin la singular şi de genul neutru la plural (Am scris *un* <u>a</u>. sau forma de plural: A-urile sunt prea lunguieţe.) Când „a“ este aşezat la finalul unui substantiv are valoarea morfologică de articol hotărât enclitic (mam<u>a</u>). Aflat în faţa unui substantiv, pronume sau adjectiv pronominal posesiv sau numeral cu valoare substantivală, adjectivală sau adverbială „a“ îndeplineşte valoarea morfologică de articol posesiv genitival (O haină <u>a</u> fetei s-a pătat. <u>A</u> mea este curată. <u>A</u> doua are petec.). Când „a“ însoţeşte un adjectiv are valoarea morfologică de articol demonstrativ adjectival (Fata <u>a</u> mică este cuminte. a cu sensul de *cea mică*). În enunţul *<u>A</u> din grădină este bunica.* „a“ îndeplineşte valoarea morfologică de pronume demonstrativ de depărtare (aceea) iar în enunţul *<u>A</u> fată este Ana* „a“ îndeplineşte valoarea morfologică de adjectiv pronominal de depărtare. În expresia „*<u>A</u> da în gropi de prost ce e*“ sau în versul eminescian „*E uşor <u>a</u> scrie versuri*“ „a“ îndeplineşte valoarea morfologică de prepoziţie. Se poate observa că *a* este o prepoziţie a infinitivului. Tot valoare morfologică de prepoziţie are şi atunci când ajută la formarea numeralelor distributive (De câte ... 5 cărţi a 100 de pagini). În enunţul *El <u>a</u> citit lecţia.* „a“ îndeplineşte valoarea morfologică de verb auxiliar şi ajută la formarea timpului perfect compus al modului indicativ împreună cu

participiul verbului de conjugat *citit*. Atunci când „a“ redă o stare sufletească are valoarea morfologică de interjecţie (A, ce doare!) Totodată „a“ poate să fie şi un element de compunere care indică absenţa, excluderea (amoral).

„Da“ cu valoarea morfologică de adverb este un cuvânt care se utilizează pentru a răspunde afirmativ unei întrebări. „Da“ apare şi în locuţiunea adverbială „ Ba da“ ce exprimă răspunsul afirmativ la o întrebare negativă. În cazul repetiţiei „Da, da.“ îndeplineşte valoarea morfologică de adverb şi are valoare de superlativ (sensul *bine, bine*).

Totodată „da“ poate îndeplini şi valoarea morfologică de conjuncţie adversativă (Citeşte [1]/ <u>da</u> nu înţelege [2]/.). În acest caz „da“ ţine locul conjuncţiei adversative *dar* având în procesul de comunicare valoare argumentativă. E_1 este o propoziţie afirmativă, principală ce arată acţiunea, în timp ce E_2 la rândul ei propoziţie principală, neagă consecinţele acţiunii din E_1, fapt pentru care cele două enunţuri sunt în raport de coordonare adversativă. Prin urmare „da“ poate să fie în cazul enunţat mai sus conjuncţie coordonatoare adversativă şi conector pentru un text argumentativ. Utilizat cu valoarea morfologică de conjuncţie, cuvântul „da“ cu sensul de *dar* leagă propoziţii de acelaşi fel, fie principale, fie secundare adversative. (A înţeles [1]/ că vine [2]/ <u>da</u> nu stă. [3]/) E_2 şi E_3 sunt două propoziţii secundare (subordonate) în raport de coordonare adversativă. ... *vine <u>da</u> nu stă* sunt două propoziţii puse în opoziţie. Aşadar „da“ cu valoarea morfologică de conjuncţie arată opoziţia având sensul de *totuşi*, *cu toate acestea*. Conjuncţia „dar“ în expresile „d-apoi bine“[1], „dar cum să nu“[2] are rolul de a da un răspuns negativ la o propunere, iar în expresia „Dar aş!“ folosită cu sensul de *însă*, *nici vorbă*, *nici gând*! creează o piedică. În cazul în care înlocuim conjuncţia *dar* cu „da“ ea îşi păstrează sensul *da cum să nu*, *Da aş!* „Da“, cu valoare de conjuncţie poate să fie întâlnit şi după o propoziţie optativă urmată de o construcţie negativă de genul: nicidecum, nici gând. (Ar merge acolo <u>da</u> nicidecum nu se oboseşte.) Totodată conjuncţia „da“ poate să introducă o construcţie imperativă: *Da ce vreţi voi de la mine?* Folosită înaintea unui cuvânt care se repetă, conjuncţia „da“ întăreşte sensul acestuia: Mă voi apuca serios de lucru, da serios! Conjuncţia „da“ mai poate exprima şi mirarea, surprindera, uimirea *Da frumos mai cânţi!*.

În expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ „da“ are valoare de verb intranzitiv, regional. Cu aceeaşi valoare de verb intranzitiv, regional „da“ mai este întâlnit şi în alte expresii „A da în clocot“, „Dă din mâini“, „A da în foc“. „Da“ poate să fie întâlnit şi cu valoare reflexivă şi intranzitivă în expresii precum „A se da îndărăt“, „A se da bătut“. Cu valoare tranzitivă „da“ poate să fie întâlnit în expresii precum „A-şi da viaţa“ sau locuţiuni verbale „A da în primire“ cu sensul de „a preda“.

„Da “ cu înţelesul de „a oferi“ este un verb tranzitiv (I-am dat o carte.).

„Da“ poate să fie întâlnit şi cu înţelesul de *a rândui*, *a destina* făcându-se referire la soarta omului, la Dumnezeu „Ş-apoi dă, Doamne, bine!“

Şi în Sfânta Scriptură cuvântul „da“ este utilizat în expresii cu valoarea morfologică de verb (cu valoare imperativă în cele subliniate) „<u>Daţi</u> şi vi se va da.“ (Luca 6, 38), „<u>Daţi</u> Cezarului ce-i a Cezarului şi lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu.“ (Marcu 12, 17).

Proverbele româneşti utilizează cuvântul *da* cu valoarea morfologică de verb „Dă cu o mână ca să ia cu o mie.“[3]

Verbul *a da* este întâlnit şi în expresii populare utilizate în basme „...Verdeş împărat chemă slujitorii şi le ***dete*** *o gură* de or pomeni-o.“ (*Aleodor împărat*)

„Groapă“ are valoarea morfologică de substantiv de genul feminin după cum

se poate oserva şi în expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ dar şi în expresii precum „A fi cu un picior în groapă“. Din punct de vedere semantic groapă are sensul de gaură, cavitate.

Cuvintele „de“ şi „în“ din expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ sunt utilizate cu valoarea morfologică de prepoziţii ale unor substantive în cazul acuzativ.

În ceea ce priveşte omonimia cuvântului „de“ acesta poate să fie întâlnit şi cu valoarea morfologică de substantiv (Am scris un de.), interjecţie de adresare (De, Ano!), verb predicativ (Să-i de ceva. Dea - sensul), pronume relativ (Copacul de-l vezi este stejar. Sensul pe care) şi conjuncţie subordonatoare cu sensul *dacă* (Vin de mă chemi.) În cazul prezentat în fraza (Vin *de* mă chemi.) *de* introduce o propoziţie condiţională (cu ce condiţie vin?). De în calitatea de conjuncţie poate să introducă şi alte subordonate (E bine *de* înveţi. subiectivă), (Problema este *de* vi .- predicativă)(Vin *de îndată ce* se întunecă. temporală când vin?), (*De* nu ştie a scrie, umblă de la unul la altul. cauzală din ce cauză umblă?), (Mă gândesc *de* te servesc. - completivă îndirectă la ce mă gândesc?), (*Chiar de* învaţă, nu ştie. concesivă în ciuda cărui fapt nu ştie?)

Cuvântul *prost* are valoarea morfologică de substantiv „*A da în gropi de prost ce e*“. Aceeaşi valoare morfologică o îndeplineşte şi în expresii precum „A-şi găsi prostul.“ Prost este la origine adjectiv. (Omul prost nu ajunge la mal.) Totodată poate să fie întâlnit şi cu valoarea morfologică de adeverb (Gândeşte prost.).

În ceea ce priveşte omonimia cuvântului *ce* acesta poate să fie pronume interogativ (Ce faci?), adjectiv pronominal interogativ (Ce temă ai?), pronume relativ (Ştiu ce faci.), adjectiv pronominal relativ (Ştiu ce temă ai scris.), adverb (Ce frumos ai scris!), substantiv (Am omis un ce.)

Ce poate să fie utilizat şi cu valoare de interjecţie: Ce? - Poftim?

În cazul *De ce nu?* are sensul adverbului predicativ *desigur*.

Verbul *e* poate avea valoare predicativă (El e la şcoală.), copulativă (El e frumos.) şi auxiliar (Ar fi citit o carte.)

Expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ are valoare superlativă prin alăturarea unor părţi de vorbire şi de propoziţie a căror sensuri se întrunesc toate în acelaşi punct (a fi foarte prost).

Note:

[1] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, ediţia a II-a, Editura Univers enciclopedic, Bucureşti 1996, pag. 260.

[2] *Ibidem*, pag. 260.

[3] Valentina Cărare, *Dicţionar de proverbe româneşti*, Editura All, Bucureşti, 2007, pag. 38.

Bibliografie:

1. Cărare, Valentina *Dicţionar de proverbe româneşti*, Editura All, Bucureşti, 2007.

2. Popescu, Mihaela, *Dicţionar de expresii în limba română*, Editura All, Bucureşti, 2007.

3. *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Ediţia a II-a, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti 1996.

4. DOOM, Ediţia a II-a, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2007.

5. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bucureşti, 1994.

prof. **Ana-Cristina Popescu**

8. SĂ NE AMINTIM ŞI SĂ ÎNVĂŢĂM!

A. *FONETICĂ, VOCABULAR, SEMANTICĂ, MORFOLOGIE ŞI SINTAXĂ*

Fonetica

Fonetica este ştiinţa ce se ocupă cu studiul sunetelor unei limbi.
Sunetul este cea mai mică unitate a limbii. Sunetele limbii române sunt:
- vocale: a, ă, â, î, e, i, o, u (pot forma singure o silabă, ex. a-mar)
- semivocale: e, i, o, u (când apar lângă o vocală în aceeaşi silabă, ex. soa-re)
- consoane: b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, ş, t, ţ, v, z (nu pot forma singure o silabă)
Grupuri de sunete:
1. Diftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi o semivocală în aceeaşi silabă. Diftongul urcător e alcătuit dintr-o semivocală şi vocală (iar-bă) , iar cel coborâtor e alcătuit dintr-o vocală şi o semivocală (cai)
2. Triftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi două semivocale în aceeaşi silabă (tră-iau)
3. Hiatul apare între două vocale alăturate ce fac parte din silabe diferite (po-et)
Grupuri de litere:
Grupurile ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi urmate de o vocală alcătuiesc un singur sunet şi urmate de o consoană alcătuiesc două sunete (ceară- 5l,4s; circ- 4l,4s; gheaţă- 6l,4s; ghindă- 6l,5s). Când sunt la finalul cuvântului, grupurile menţionate se comportă ca în prezenţa unei vocale (ureche- 6l,4s; atinge- 6l,5s). Unele litere x, w reprezintă două sunete (excursie- 8l,9s; x-cs)
Cuvinte monosilabice alcătuite dintr-o singură silabă (sac)
Cuvinte plurisilabice alcătuite din mai multe silabe (co-me-di-e), bisilabice (două silabe ca-să)

Vocabularul

Vocabularul (lexicul) cuprinde totalitatea cuvintelor dintr-o limbă.
Structura vocabularului:
1. Fondul principal lexical cuprinde cuvintele cele mai utilizate în comunicare de la care se pot forma noi cuvinte prin derivare, compunere, conversiune (om, apă, a alerga, că, în, iar, frumos, eu, trei...)
2. Masa vocabularului cuprinde restul cuvintelor care pot fi structurate astfel:
a. arhaisme: cuvinte vechi care nu se mai folosesc: paşă, polcovnic etc.
b. ***regionalisme***: cuv. folosite în anumite zone ale ţării: curechi, păpuşoi etc.. (cuvinte populare: a se pitula)
c. ***neologismele***: cuv. noi, împrumutate din alte limbi (mijl. externe de îmbogăţire a vocab.): astru, stres, solitar etc.
d. ***termenii tehnico-ştiinţifici***: folosiţi în anumite domenii ale ştiinţei: bisturiu, diateză, teoremă etc.
e. **cuvintele de argou**: sunt folosite de anumite grupuri sociale pentru a nu fi înţelese de cei din jur: mişto, naşpa, a şparli, potol etc.

f. ***elementele de jargon***: sunt folosite de anumite categorii sociale cu scopul de a impresiona: madame, ciao

Îmbogăţirea vocabularului (mijloace interne):

Derivarea este procedeul prin care se formează noi cuvinte cu ajutorul prefixelor şi sufixelor.

Prefixul este sunetul care se ataşează în faţa radicalului unui cuvânt: ne- (nedorit), re- (reface) etc.

Sufixul este sunetul ce se adaugă la finalul radicalului unui cuvânt: sufixe diminutivale ce micşorează obiectul (iţă- copiliţă), sufixe augmentative care măresc obiectul (andru- copilandru).

Derivatele parasintetice sunt cuvintele alcătuite atât cu ajutorul prefixului, cât şi al sufixului (neprimitor).

Familia lexicală este alcătuită din totalitatea cuvintelor obţinute prin derivare, pornind de la un cuvânt de bază (floare: floricică, înflorit, floricea, florar, florărie, florăreasă.).

Câmpul lexical este alcătuit din toate cuvintele legate printr-un sens comun, după obiectele sau stările denumite (câmpul lexical al stărilor sufleteşti: fericire, bucurie, tristeţe, plăcere, satisfacţie, supărare).

Compunerea este procedeul prin care se formează noi cuvinte şi se realizează prin:

- contopire (mai multe cuvinte se unesc într-un singur cuvânt): cumsecade, oriunde, despre, orice).
- alăturare (mai multe cuvinte alăturate formează un singur cuvânt): după-amiază, Oţelu Roşu.
- abreviere: B.C.R., Tarom, CFR.

Schimbarea valorii gramaticale (conversiunea) este procedeul prin care o parte de vorbire trece la altă parte de vorbire: Eu merg. (verb); Mersul e sănătos. (substantiv); Drumul mers fusese greu. (adj.)

Semantica

Se ocupă cu sensurile cuvintelor.

Cuvinte monosemantice - cu un singur înţeles (hard)

Cuvinte polisemantice - cu mai multe înţelesuri (a trece: El trece strada.- traversează; Profesorul trece o notă în catalog.- a pune; A trecut în nefiinţă.- a decedat; A trecut apa. - a înotat; A trecut clasa. - a promovat; A trecut şi peste acest lucru. - a depăşit; A trecut pe la ei. - i-a vizitat; A trecut un an. - s-a dus).

Sensul cuvintelor:

- sensul propriu: Am cules o floare.
- sensul figurat: Este în floarea vârstei.

Sinonimele sunt cuvintele cu formă diferită şi cu sens identic: (a alerga - a fugi).

Antonimele sunt cuvintele cu sens opus: (rece-cald).

Omonimele sunt cuvitele cu aceeaşi formă şi cu sens diferit: (sare - El sare coarda. Eu pun sare în mâncare).

Omofonele (ortograme) sunt cuvinte ce se pronunţă la fel dar se ortografiază

diferit: (neam, ne-am).
Omografele sunt cuvintele ce au aceeaşi formă dar care accentuate diferit au alt sens: (lúngi-lungí).
Paronimele sunt cuvinte cu formă asemănătoare: (orar-oral; oroare-eroare; familial-familiar).
Pleonasmul este o greşeală de exprimare: (Coboară în jos. Înoată în apă. Aterizează la sol.).
Calamburul e alcătuit din omonime: (Mama ta de-i vie/Spune-i ca să vie/Pân' la noi la vie.)

Morfologia

Studiază părţile de vorbire:
Ele pot fi flexibile: verbul, substantivul, articolul, pronumele, adjectivul, numeralul şi neflexibile: adverbul, prepoziţia, conjuncţia, intrjecţia

Părţi de vorbire flexibile:

Verbul

Este partea de vorbire flexiblă care arată acţiunea (a alerga), starea (a sta), existenţa (a deveni).
Verbul îşi schimbă forma după mod, timp, număr, persoană, diateză.
Modurile personale ale verbului:
Modul indicativ (arată o acţiune reală şi are toate timpurile)
Timpul prezent arată o acţiune ce se desfăşoară în momentul vorbirii:
(eu) citesc, (tu) citeşti, (el, ea) citeşte, (noi) citim, (voi) citiţi, (ei, ele) citesc.
Timpul imperfect este un timp trecut a cărei acţiune este neterminată, are terminaţii:
(eu) citeam, (tu) citeai, (el, ea) citea, (noi) citeam, (voi) citeaţi, (ei, ele) citeau.
Timpul perfect compus arată o acţiune trecută şi terminată, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a avea“ :
(eu) am citit, (tu) ai citit, (el, ea) a citit, (noi) am citit, (voi) aţi citit, (ei, ele) au citit.
Timpul perfect simplu exprimă o acţiune trecută şi terminată, dacă verbul la modul infinitiv se termină cu vocala i, la persoana I, singular se scrie cu doi de i, are şi terminaţii la pers. a II-a, sg.; şi la pl.:
(eu) citii, (tu) citişi, (el, ea) citi, (noi) citirăm, (voi) citirăţi, (ei, ele) citiră.
Timpul mai mult ca perfect exprimă o acţiune trecută, săvârşită înaintea altei acţiuni trecute:
(eu) citisem, (tu) citiseşi, (el, ea) citise, (noi) citiserăm, (voi) citiserăţi, (ei, ele) citiseră.
Timpul viitor arată o acţiune ce se va desfăşura după momentul vorbirii, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a voi“:
(eu) voi citi, (tu) vei citi, (el, ea) va citi, (noi) vom citi, (voi) veţi citi, (ei, ele) vor citi.
Timpul viitor anterior arată o acţiune ce se va întâmpla înaintea altei acţiuni viitoare, se conjugă cu ajutorul verbelor auxiliare „a voi“ şi „a fi“:
(eu) voi fi citit, (tu) vei fi citit, (el, ea) va fi citit, (noi) vom fi citit, (voi) veţi fi

citit, (ei, ele) vor fi citit

Timpul viitor popular :

(eu) o să citesc, (tu) o să citeşti, (el, ea) o să citească, (noi) o să citim, (voi) o să citiţi, (ei, ele) o să citească.

Modul conjunctiv (exprimă o acţiune nerealizată dar care se poate realiza, are două timpuri, prezent şi perfect, se conjugă cu ajutorul conjuncţiei să, iar la timpul perfect şi cu ajutorul verbului auxiliar „a fi")

Timpul prezent:

(eu) să citesc, (tu) să citeşti, (el, ea) să citească, (noi) să citim, (voi) să citiţi, (ei, ele) să citească.

Timpul perfect:

(eu) să fi citit, (tu) să fi citit, (el, ea) să fi citit, (noi) să fi citit, (voi) să fi citit, (ei, ele) să fi citit

Modul condiţional optativ (exprimă o acţiune dorită şi are două timpuri: prezent şi perfect)

Timpul prezent:

(eu) aş citi, (tu) ai citi, (el, ea) ar citi, (noi) am citi, (voi) aţi citi, (ei, ele) ar citi.

Timpul perfect:

(eu) aş fi citit, (tu) ai fi citit, (el, ea) ar fi citit , (noi) am fi citit, (voi) aţi fi citit, (ei, ele) ar fi citit.

Modul imperativ (exprimă o poruncă, un îndemn, o chemare şi are forme doar pentru persoana a II-a, singular şi plural): a) forma pozitivă: Citeşte! Citiţi! b) forma negativă: Nu citi! Nu citiţi!

La aceste moduri verbul poate îndeplini funcţia sintactică de predicat verbal şi predicat nominal.

Predicatul verbal poate fi exprimat prin verb predicativ.

Predicatul nominal e format din verb copulativ plus nume predicativ. Verbele copulative sunt: a deveni (e tot timpul vb. cop.), a fi (e vb. cop. când nu are înţelesul de a exista, a se afla), a rămâne, a ieşi, a se face, a ajunge, a constitui, a părea, a însemna.

Ex. Eu sunt la şcoală. (vb. pred.); Cerul e senin. (vb. cop.); Aş fi venit. (vb. auxiliar)

Verbele auxiliare ajută la formarea unor moduri şi timpuri compuse, ele sunt: a fi, a avea, a vrea.

Modurile nepersonale ale verbului:

Modul infinitiv (denumeşte acţiunea, precizând numele verbului)

Timp prezent: forma afirmativă: a citi, forma negativă: a nu citi.

Timpul perfect: a fi citit.

Conjugarea unui verb se află punându-l pe acesta la modul infinitiv:

Conjugarea I se termină în a: a dansa, a învăţa.

Conjugarea a II-a se termină în ea: a avea, a bea.

Conjugarea a III-a se termină în e: a merge, a culege.

Conj. a IV-a se termină în i şi î: a munci, a doborî.

Modul gerunziu (prezintă o acţiune în desfăşurare), verbul la acest mod se

termină în ând şi ind (citind, învăţând, povestind, mergând).
Modul participiu (exprimă o acţiune suferită de obiect). Verbul la participiu se transformă în adjectiv când însoţeşte un substantiv. Ex. scris, citit, mers,
Modul supin (denumeşte situaţia verbală propusă ca scop): de citit, de scris, pentru completat, se formează de la participiu plus prepoziţii simple sau compuse.
Verbul la modurile nepersonale nu poate îndeplini funcţia sintactică de predicat. El îndeplineşte funcţia sintactică de subiect, nume predicativ, complement, atribut verbal.
Să luăm de exemplu verbul la infinitiv „a citi": A citi îmi place. subiect; Să şti înseamnă a citi. nume predicativ; Hotărăsc a citi. complement direct; Dorinţa de a citi îl caracterizează. atribut verbal.
Diatezele verbului (este forma pe care o ia verbul în raport cu subiectul gramatical)
Diateza activă: La această diateză subiectul gramatical face acţiunea şi tot el o suferă. Vb. la această diateză poate sta la toate modurile. (Eu citesc o carte.)
Diateza reflexivă: La această diateză verbele se conjugă ca la diateza activă, dar însoţite de pronumele reflexive în cazul dativ şi acuzativ. Nu are modurile participiu şi supin. (mod ind. prezent: (eu) mă joc, (tu) te joci, (el) se joacă, (noi) ne jucăm, (voi) vă jucaţi, (ei) se joacă - pron. reflexiv în acuzativ; (eu) îmi imaginez, (tu) îţi imaginezi, (el) îşi imaginează, (noi) ne imaginăm, (voi) vă imaginaţi, (ei) îşi imaginează - pron. reflexiv în dativ.
Diateza pasivă: La această diateză subiectul logic (complementul de agent) face acţiunea şi subiectul gramatical o suferă. Diateza pasivă se formează cu ajutorul verbului auxiliar „a fi" plus participiul verbului de conjugat. Verbul la această diateză îndeplineşte funcţia de predicat verbal (mod. ind. prezent: (eu) sunt ascultat, (tu) eşti ascultat, (el) este ascultat, (noi) suntem ascultaţi, (voi) sunteţi ascultaţi, (ei) sunt ascultaţi).
Lecţia a fost citită de elev. (lecţia s. gram. şi elev s. logic)
Caracterul tranzitiv şi intranzitiv al verbelor: Dacă verbele pot primi complement direct sunt tranzitive, iar dacă nu pot primi complement direct sunt intranzitive.
Verbele în timpul conjugării pot fi regulate (a citi) sau neregulate (a fi).
Verbele unipersonale au forme doar pentru persoana III-a: a lătra, a grohăi.
Verbele impersonale acţiunea nu e făcută de o anumită persoană: a ploua, a tuna.
Locuţiunile verbale sunt grupuri de cuvinte ce înlocuiesc un verb: a o lua la sănătoasa - a fugi; a fi cu luare aminte - a fi atent, a băga de seama - a observa.
Verbul este nucleul comunicării.

Substantivul

Substantivul este partea de vorbire flexibilă care denumeşte fiinţe, lucruri, etc. (dulap).
Felul substantivului: comune (apă), proprii (Ana, Caransebeş), simple (pâine), compuse (floarea-soarelui, untdelemn), colective au forma de

singular la înţeles de plural (tufiş, stol), mobile care îşi formează femininul de la masculin (lup- lupoaică, elev - elevă), epicene care au o singură formă pentru masculin şi feminin (elefant, crocodil), defective de plural (aur, grâu), defective de singular (ochelari, icre).
Genul subst. : masculin (un, doi- băiat), feminin (o, două- elevă), neutru (un, două- tablou)
Cazurile substantivului: O să trec substantivul pădure pe la toate cazurile şi fc. sintactice.
Nominativ:
- subiect: Pădurea are farmec. (cine?, ce?)
- nume predicativ: Brazii devin pădure deasă la maturitate. (determină un verb copulativ)
- atribut substantival apoziţional: Ea, pădurea, îmi place. (care?)

Acuzativ:
- compl. direct: Am văzut o pădure. (pe cine? ce?)
- compl. indirect: Mă gândesc (la) pădurea de brad. (cu cine?, cu ce?, de la cine?, de la de?, pentru cine?, pentru ce?, la cine?, la ce?, despre cine?, despre ce?)
- compl. de agent: Izvorul este ascuns (de) pădure.
- compl. circum. de loc: Mă aflu (în) pădure. (unde?)
- compl. circumstanţial de mod: Scrie subiectul legendei (fără) pădurea misterioasă. (cum?)
- complement circumstanţial de timp: Cu pădurea apăru poezia. (când?)
- complement circumstanţial de cauză: A devenit poet de la pădure. (din ce cauză?)
- complement circumstanţial de scop: A mers în excursie (pentru) pădure. (cu ce scop?)
- atribut substantival prepoziţional: Poveştile (despre) pădure îmi plac. (care?, ce fel de?)
- nume predicativ: Ciupercile sunt (de) pădure.

Dativ: (cui?)
- complement indirect: Maria a scris o poezie pădurii.
- nume predicativ: Grădina este (aidoma) pădurii.

Genitiv: (a, ai, al, ale cui?)
- atribut substantival genitival: Murmurul pădurii mă îndeamnă la visare.
- nume predicativ: Copacii sunt ai pădurii.
- subst. în G mai poate îndeplini şi alte funcţii sintactice (ex. CCT: (Din timpul) pădurilor trăiesc legendele; coml. circ. de cauză: (Din cauza) pădurii s-a rătăcit.)

Vocativ: nu are funcţie sintactică
Substantivele în vocativ se izolează prin virgulă de restul propoziţiei. Ex. Pădureo, spune-mi povestea cu zâne!
Forma pe care o ia substantivul în diferite cazuri se numeşte declinare.
Locuţiunile substantivale sunt grupuri de cuvinte ce au înţelesul unui subst. :

părere de rău - regret.

Articolul

Este partea de vorbire flexibilă care însoţeşte un substantiv.
Felul articolului: hotărât se aşează la sfârşitul substantivului (casa, elevul, băiatului), în unele cazuri stă în faţă (lui Ion); nehotărât se aşează în faţa substantivului (o fată, un copil, unui om); posesiv (genitival) se aşează în faţa subst. şi pron. (A fetei, al băiatului); demonstrativ (adjectival) cel bun.
Articolul proclitic stă în faţa subsantivului (un copil) şi cel enclitic la sfârşitul substantivului (elevul).

Adjectivul

Este partea de vorbire flexibilă care însoţeşte un substantiv şi arată însuşirea unui obiect.
Felul adjectivelor:
1. variabile când îşi modifică forma în vorbire
- are două terminaţii şi are patru forme flexionare - la masculin şi feminin, singular şi plural: frumos, frumoasă, frumoşi, frumoase;
- are două terminaţii şi are trei forme flexionare - la feminin şi masculin singular şi o formă pentru ambele genuri la plural: mic, mică, mici.
- are o terminaţie şi două forme flexionare - o singură formă pentru ambele genuri la singular şi o singură formă pentru ambele genuri la plural: mare, mari.
2. invariabile când nu îşi modifică forma în vorbire: gri, eficace.
3. provenite din verb la participiu (lecţia) citită şi din verb la gerunziu (mână) tremurândă
Adjectivul se acordă în gen număr şi caz cu substantivul determinat şi poate îndeplini funcţile sintactice de: atribut adjectival (Băiatul deştept învaţă.); nume predicativ (Fata este frumoasă.)
Gradele de comparaţie ale adjectivului:
1. pozitiv: frumos
2. comparativ: - de inferioritate (mai puţin frumos), - de egalitate (la fel de frumos), - de superioritate (mai frumos).
3. superlativ: - relativ de superioritate: cel mai frumos, - relativ de inferioritate: cel mai puţin frumos; - absolut: foarte frumos, nespus de frumos etc.
Unele adjective nu au grade de comparaţie: viu, veşnic.
Locuţiunile adjectivale grupuri de cuvinte ce se comportă ca un adjectiv: om cu stare-bogat.

Numeralul

Este partea de vorbire flexibilă care arată un număr.
Felul numeralului:
1. cardinal:
a. propriu-zise: unu (simple), treizeci (compuse).
b. multiplicative: înzecit, însutit.
c. distributive: câte unu, câte doi.
d. adverbiale: de două ori, de patru ori.
e. colective: tustrei, tuspatru, toţi cinci, câteşitrei, amândoi.

f. fracţionare: o doime, două pătrimi, trei procente.
2. ordinale (arată ordinea): primul, al doilea, a treia, cel de-al doilea.
Numeralul cu valoare substantivală poate îndeplini funcţia sintactică de: subiect, nume predicativ, complement. (Amândoi se joacă.) Când răspunde la întrebările (câţi? câte? care? ce fel de?) şi determină un substantiv are valoare adjectivală şi îndeplineşte funcţia sintactică de atribut adjectival. (Doi elevi se joacă.) Numeralul mai poate avea şi valoare adverbială. (A muncit înmiit.)

Pronumele

Este pertea de vorbire flexibilă care ţine locul unui substantiv.
Felul pronumelui:
1. ***Pronume personal*** - desemnează persoane şi are forme pentru toate trei persoanele, singular şi plural: eu, tu, el, ea, noi, voi, ei, ele - caz nominativ; la acuzativ şi dativ se folosesc atât formele accentuate, cât şi cele neaccentuate: pe mine (f. acc. Ac.), mă, m- (f. neacc. Ac.); mie (f. acc. D), îmi, mi (f. neacc. D). Alte forme a pron. pers. sunt dânsul, dânşii.
2. ***Pronumele personal de politeţe*** are forme doar pentru persoana a II-a şi a III-a: dumneata
3. ***Pronumele reflexiv***: f. accentuate: sie, sieşi D, sine Ac.; f. neaccentuate: îşi, şi D, se Ac. La persoana I şi a II-a se folosesc formele neaccentuate ale pronumelui personal pron. reflexiv are aceeaşi persoană şi număr cu verbul: Tu te îmbraci.-p. reflexiv, El te îmbracă. p. personal.
4. ***Pronumele şi adjectivul pronominal de întărire***: masculin (însumi, însuţi, însuşi, înşine, înşivă, înşişi), feminin (însămi, însăţi, însăşi, însene, însevă, însele). Când determină un substantiv devine adjectiv pronominal, se acordă cu acesta în gen număr şi caz, îndeplineşte funcţia sintactică de atribut adjectival.
5. ***Pronumele posesiv şi adjectivul pronominal posesiv*** înlocuieşte numărul posesorului şi al obiectului posedat.
Un posesor şi un singur obiect posedat: al meu, a mea, a ta, al tău, al său, a sa.
Un posesor şi mai multe obiecte posedate: ai mei, ai tăi, ale mele, ale tale, ai săi, ale sale.
Mai mulţi posesori şi un singur obiect posedat: al nostru, al vostru, a noastră, a voastră.
Mai mulţi posesori şi mai multe obiecte posedate: ai noştri, ai voştri, ale noastre, ale voastre.
Obs. Pron. a lor, a lui, nu este posesiv, ci personal.
6. ***Pronumele şi adjectivul pronominal demonstrativ***: - de apropiere (acesta, ăsta); - depărtare (acela, ăla, celălalt); - de identitate (acelaşi, aceeaşi); - de diferenţiere (cestălalt), adj. pron. dem. acel elev.
7. ***Pronumele şi adjectivul pron. interogativ*** introduce prop. interogative cine? care? ce? cât?
Caz N. Cine merge acolo?; Care vine?
Caz Ac. Pe cine aştepţi?; Pe care ai ascultat?
Caz D. Cui i-ai dat caietul?; Căruia i-ai dat notă?

Caz G. Al cui e caietul?; Al căruia e penarul?
8. Pron. şi adj. pronominal relativ: Pronumele relativ face legătura între propoziţia subordonată şi regenta ei şi au aceeaşi formă ca şi pronumele interogative. (Floarea care îmi place e ghiocelul.)
9. ***Pronumele şi adjectivul pronominal negativ*** apare în prop. negative: nimic, nimeni, nicio.
10. ***Pron. şi adj. pron. nehotărât*** nu indică precis obiectul înlocuit: unul, altul, oricine, fiecare, toţi.

Părţile de vorbire neflexibile
Adverbul

Definiţie:
Este partea de vorbire neflexibilă care arată o caracteristică a unei acţiuni, stări sau însuşiri.
Determină verbe, adjective sau alte adverbe
Ex. Ea adormi târziu.
Felul adverbului: După formă: - simple: aşa, aici, acasă, bine… - compuse: devreme, niciodată…
După înţeles:
- ***adverbe de mod***: abia, aşa, da, nu…
- ***adverbe de loc***: aici, acolo, sus, departe…
- ***adverbe de timp***: acum, ieri, azi…
- ***adverbe relative***: cum, unde, când, de unde… (apar în prop. exclamative, cu punct)
- ***adverbe interogative***: cum? unde? când? (apar în prop. interogative)
- ***adverbe nehotărâte***: undeva, cumva, oricum, oarecum, oriunde, oricând…
- ***adverbe negative***: nicăieri, deloc, nu…
- ***adverbe predicative***: probabil, fireşte, desigur…
- ***adverbe comparative***: mai, puţin…
- **adverbe de mod cantitativ**: atât …

Funcţii sintactice:
- complement circumstanţial de loc: unde? S-a oprit aici.
- complement circumstanţial de mod: cum? Vorbeşte corect.
- complement circumstanţial de timp: când? A sosit ieri.
- atribut adverbial: care? Ce fel de? Tema de azi a fost uşoară.
- nume predicativ: Este uşor a scrie. (determină un verb copulativ)
- predicat verbal: Fireşte că vine.

Gradele de comparaţie ale adverbului:
1. pozitiv: greu
2. comparativ:
- de inferioritate: mai puţin greu
- de egalitate: la fel de greu, tot atât de greu
- de superioritate: mai greu
3. superlativ:
- relativ: - de inferioritate: cel mai puţin greu;

- de superioritate: cel mai greu
- superlativ: foarte greu, absolut de greu…

Locuţiunile adverbiale: din când în când

Prepoziţia:

Definiţie: partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul sintactic de dependenţă în propoziţie. Ea nu are funcţie sintactică.

Feluri:

- simple: la, cu, de, în, pentru… - compuse: de la (prin alăturare), despre, deasupra (prin contopire)

Prepoziţile cer anumite cazuri:

- acuzativ: în, pe, de… A mers la film.
- dativ: graţie, datorită, mulţumită, conform, contrar, potrivit... - Datorită lui a venit.
- genitiv: asupra, contra, împotriva, în spatele, în faţa... Mihai este împotriva lui.

Locuţiunile prepoziţionale: în faţa

Interjecţia

Definiţie. Partea de vorbire neflexibilă prin care se exprimă senzaţii, sentimente, imită zgomote din natură. Unele interjecţii pot avea funcţii sintactice.

Felul: - interjecţii propriu-zise: vai, of…
- onomatopee - imită zgomote din natură: buf, poc,
- sunetele scoase de animale: cip-cirip, cu-cu
- de adresare: măi, mă, bre…
- predicative: iată, uite, hai, marş, zbâr…

Funcţii sintactice:
- subiect: Cip-cirip se aude.
- predicat verbal: Hai acasă!
- complement circumstanţial de mod: Raţa merge lipa-lipa.
- complement direct: Am auzit buum!
- atribut interjecţional:- Zgomote (de) pac-pac se aud.
- nume predicativ: E vai de el.

Conjuncţia

Definiţie: Este partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul de coordonare în propoziţie şi de coord. şi subordonare între prop. unei fraze:

Felul:
- simple: că, şi,
- compuse: ca să, fiindcă.

Coordonatoare: leagă două propoziţii sau părţi de propoziţie de acelaşi fel.
Ion şi Ioana dansau. Am citit / şi am scris./
- coordonatoare copulative: şi, nici, precum şi.
- coordonatoare adversative: dar, iar, însă, ci.
- coordonatoare disjunctive: - ori, sau, fie.
- coordonatoare conclusive: deci, aşadar, prin urmare.

Subordonatoare: introduc diferite tipuri de subordonate: să, că, dacă, ca să, căci, deoarece ...
Locuţiunile conjuncţionale: din cauză că

Sintaxa

Se ocupă cu studiul părţilor de propoziţie şi al propoziţilor într-o frază.
Prop. principale nu depind de altă propoziţie, prop. secundare depind de alte propoziţii. Prop. subordonate depind de prop. regente. Coordonarea se poate realiza între propoziţii de acelaşi fel: prin virgulă (juxtapunere); prin conjuncţii coordonatoare copulative, disjunctive, adversative, conclusive şi, dar, iar, însă, ci, sau, ori, fie, deci, aşadar. Prop. subordonatoare sunt introduse de conj. subordonatoare: că, să, dacă, căci, deşi, dacă, ca să; pron. şi adj. pron. relative şi nehotărâte: care, oarecare; adverbe relative şi nehotărâte: unde, cum, când, oriunde, oareunde.
Prop. pot fi:
Necircumstanţiale:
1**. Predicativă (PR)** ţine loc de nume predicativ pentru verbul copulativ din regentă.
Problema este cine vine.
2. **Subiectivă (SB)** ţine loc de subiect pt. prop. regentă. Se zice că nu vine.
3. **Atributivă (AT)** (care? Ce fel de?); Am citit o carte care îmi place.
4. **Completivă directă (CD)** (pe cine? Ce?), după un vb. Tranzitiv; Am hotărât ce facem.
5. **Completivă indirectă (CI)** Mă gândesc ce voi face. (la ce mă gândesc?)
Circumstanţiale:
1**. Prop. circum. de loc sau locală** (CL) (unde?) Merg unde eşti tu.
2. **Prop. circum. de timp sau temporală** (CT) (când?) Când nu te aştepţi, atunci vine.
3**. Prop. circum. de mod sau modală** (CM) (cum?) Aleargă cum poate.
4**. Prop. circum. de cauză sau cauzală** (CZ) (din ce cauză?) Învaţă, fiindcă are teză.
5. **Prop. circum. de scop sau finală** (CS) (cu ce scop?) Du-te ca să vezi.
6. **Prop. circum. condiţională** (CDŢ) (cu ce condiţie?) Vei reuşi, dacă înveţi.
7. **Prop. circum . concesivă** (CV) (în ciuda cărui fapt?) Vino, deşi e târziu.
8. **Prop. circum. consecutivă** (CNS) (care este urmarea faptului că?) A mers mult, încât a obosit.
Contragerea este procedeul prin care o propoziţie este înlocuită cu partea de propoziţie corespunzătoare. Mă hotărăsc să învăţ. - Mă hotărăsc a învăţa.
Expansiunea constă în transformarea unei părţi de propoziţie în propoziţia corespunzătoare.
Prop. incidentă se izolează între virgule şi reprezintă o comunicare suplimentară. Învăţ, spune ea.

Material realizat de
prof. Popescu Ana-Cristiuna

B. NOŢIUNI DE TEORIE A LITERATURII

1. Procedee artistice

I. Figuri de stil:

- epitetul (Arată însuşirea unui lucru.) avem epitete ale substantivului: fată frumoasă şi epitete ale verbului: trece călduros).
- comparaţia (Un termen e comparat cu alt termen.) Nisipul arde ca focul.
- metafora (Este o jumătate de comparaţie, o structură cu sens figurat.) Pe cer a apărut regina nopţii. Sufletul ei a prins aripi.
- personificarea: Un obiect primeşte însuşiri omeneşti. (Vântul îşi cântă povestea.)
- hiperbola exagerare a trăsăturilor („Şi Vodă-i un munte.“ G.Coşbuc).
- antiteza - pune în opoziţie două lucruri (El este cuminte, ea e neastâmpărată.).
- repetiţia (Vine repede, repede.)
- enumeraţie (Ador cerul, stelele, luna şi soarele.)
- inversiunea schimbarea topicii cuvintelor: mare problemă în loc de problemă mare.
- asonanţa repetarea voclelor dintr-un vers, aliteraţia repetarea consoanelor dintr-un vers.

II. Imagini artistice:

- o imagine cromatică: Verdele ierbii îmi place.
- o imag. olfactivă: Are un parfum suav.
- o imag. auditivă: Vorbeşte cu ei.
- o imag. vizuală: E un tablou superb)
- o imag. motorie: Aleargă cât îl ţin picioarele.

2. Modurile de expunere:

descrierea - prezentarea unui tablou din natură, obiect etc.
dialogul comunicarea dintre două sau mai multe personaje.
naraţiunea povestirea, a nara = a povesti, se relatează întâmplări.
monologul prezentarea unui punct de vedere în faţa altora, vorbirea unui personaj cu sine însuşi.

3. Genuri şi specii literare

A. *genul liric*

- trăsături: exprimarea în mod direct a sinelui, a sentimentelor, prezenţa eului liric (eul liric = autorul), mărcile eului liric sunt pronumele şi verbele la persoana I singular şi plural, descrierea e modul de expunere, apar procedee artistice, versificaţia, nu apare naraţiunea şi nu apar personaje.

Specii literare aparţinând genului liric:

Pastelul: specie lirică în versuri în care se prezintă cu ajutorul descrierii un tablou din natură. Moduri de expunere: descrierea şi monologul liric.

Idila-pastel: specie lirică în versuri în care se îmbină armonios tema dragostei cu tema naturii.

Imnul: specie lirică care aduce un omagiu unei ţări, unui conducător,

divinităţii.
Doina: specie a liricii populare.
Versificaţia
Tipuri de rimă: monorimă când toate versurile rimează între ele; împerecheată când versul unu rimează cu doi şi trei cu patru; îmbrăţişată când versul unu rimează cu patru şi doi cu trei; încrucişată când versul unu rimează cu trei şi doi cu patru, imperfectă.
Măsura unui vers constă în numărul de silabe al acestuia.
Ritmul trohaic prima silabă accentuată, a doua neaccentuată, iambic - prima silabă neaccentuată, a doua accentuată, amfibrah, o silabă accentuată şi două nu, piciorul metric la ritmul trohaic şi iambic e de două silabe, la amfibraf trei sau patru silabe.
Tipuri de strofă:
- cu un vers: monovers, cu două versuri: distih, cu trei versuri: terţină, cu patru versuri: catren, cu cinci versuri: cvinarie sau cvintet, cu şase versuri sextină, cu şapte versuri: septină, cu opt versuri: octet, cu mai multe versuri polimorfă.

B. genul epic

Trăsături:
- cuprinde totalitatea operelor în care un narator povesteşte întâmplări puse pe seama personajelor, scriitorul îşi transmite în mod indirect gândurile şi sentimentele, prezenţa naratorului, prezenţa personajelor, moduri de expunere: naraţiunea care se împleteşte cu descrierea şi dialogul, indicii spaţio-temporali sunt adverbele şi locuţiunile adverbiale de timp şi de loc, substantive ce exprimă circumstanţe temporale ca nume de locuri.
- opera epică poate să fie structurată pe momentele subiectului:
- expoziţiunea: situaţia iniţială (locul, timpul şi personajele).
- intriga: momentul ce declanşează desfăşurarea acţiunii.
- desfăşurarea acţiunii: relatarea întâmplărilor.
- punctul culminant: momentul de maximă tensiune.
- deznodământul: finalul.

Specii literare aparţinând genului epic:
1. **basmul**
- specie epică în proză în care se relatează întâmplări fantastice puse pe seama unor personaje cu însuşiri supranaturale, pozitive şi negative.
- apare conflictul dintre forţele binelui şi a răului, binele câştigând în final.
- apar formule de început: a fost odată ca niciodată, mediane: că-nainte mult mai este, finale: şi-am încălecat pe-o şea şi v-am spus povestea aşa.
- apar numere magice, fatidice: trei, şapte, nouă.
- apar obiecte magice: oglinda, piaptănul.
- metamorfoza: posibilitatea ca eroul să primească altă înfăţişare, de plantă, animal etc.
- probele iniţiatice.
- basmul popular are caracter oral, anonim, colectiv, tradiţional.

2. schiţa

- specie epică în proză, de întindere mică, acţiune simplă ce prezintă un singur episod din viaţa unui personaj, acţiunea se desfăşoara pe timpul a câtorva ore, cel mult o zi, mod de expunere naraţiunea împletită cu dialogul, personaje negative cu trăsături morale ce trebuiesc corectate.

3. fabula

- specie epică în versuri sau proză, conţine o povetire alegorică cu caracter moralizator.
- sunt satirizate defecte omeneşti cu scopul de a le îndrepta.
- personajele fabulei: animale, plante, obiecte personificate.
- existenţa unei morale.

4. nuvela

- specie epică în proză, mai mare ca schiţa, mai mică decât romanul, cu un singur fir narativ, accentul căzând asupra personajelor şi nu asupra acţiunii, moduri de expunere: naraţiunea care se împleteşte cu descrierea şi dialogul.

5. romanul

- specie epică în proză de mare întindere cu mai multe fire narative, personaje principale, secundare şi episodice, moduri de expunere: naraţiunea care se împleteşte cu descrierea şi dialogul.

6. balada

- specie epică în versuri cu acţiune eroică sau fapte neobişnuite din trecut, în care intervin elemente fabuloase, personajele înzestrate cu puteri supranaturale sunt prezentate în antiteză sau cu ajutorul hiperbolei moduri de expunere: naraţiunea care se împleteşte cu descrierea şi dialogul.

C. genul dramatic

- cuprinde totalitatea operelor destinate reprezentării pe scenă: comedii şi tragedii.

Comedia - specie a genului dramatic, structurată pe acte şi scene, poate să fie prezentată pe scenă.

4. Textul literar

- are caracter sau statut ficţional fiind o plăsmuire a imaginaţiei.
- se îmbină realitatea cu ficţiunea.
- apar moduri de expunere, personaje, procedee artistice, autorul, aparţin diferitelor genuri şi specii literare.

5. Textul nonliterar

- este rezultatul observării realităţii, are caracter nonficţional, nu are moduri de expunere, procedee artistice, prezintă date obiective, clare.
- texte nonliterare: texte de lege, reţete, prospecte de medicamente, ghiduri turistice, aunţuri publicitare, reclame, articole de ziar, ştiri.

Material realizat de
prof. Popescu Ana-Cristiuna

9. LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ - TESTE

TEST - PĂRŢILE PRINCIPALE DE PROPOZIŢIE

PREDICATUL

Predicatul este _____ care atribuie subiectului o acţiune.
Răspunde la întrebarea _____.
Felul predicatului:
I. Predicat _____
II. Predicat _____
Predicatul verbal poate să fie exprimat prin:
1. verb predicativ ex. _____
2. locuţiune verbală predicativă ex. _____.
3. _____ex. hai, uite, iată etc.
4. _____ex. probabil, fireşte, desigur etc.
Predicatul nominal este alcătuit din _____ .
1. a deveni este întotdeauna _____ ex._____ .
2. a fi este verb copulativ când nu are înţelesul de _____ .
a fi verb copulativ _____ verb pred. _____ .
3. a ajunge vb cop _____ verb pred. _____ .
4. a rămâne vb. cop. _____ verb pred. _____ .
5. a ieşi vb. cop. _____ verb pred. _____ .
6. a se face vb. cop. _____ verb pred. _____ .
7. a părea vb. cop. _____ verb pred. _____ .
Numele predicativ poate să fie exprimat prin:
1. _____ El devine student.
2. _____ Caietul este a lui.
3. adjectiv ex. _____
4. numeral ex. _____
5. adverb ex. _____
6. interjecţie ex. _____
7. verb nepersonal ex. _____
8. locuţiune _____ ex. _____

SUBIECTUL

Subiectul este partea principală de propoziţie despre care se spune ceva cu ajutorul _____. Răspunde la întrebările «_____», «_____»
Subiectul gramatical arată cine este autorul acţiunii şi stă în cazul _____.

Felul subiectului

A. Subiect Exprimat _____ în propoziţie.
1 _____ S-a ivit o fată.
2 _____ Gheorghe, Ion şi Pătru la coasă au plecat, zise Măriuca.
Subiectul poate să fie exprimat prin:
1. substantiv _____ ex. _____.
2. substantiv _____ ex. _____.
3. pronume ex. _____.

4. numeral ex. _____
5. verb nepersonal ex. _____
6. locuţiune _____ ex. _____
7. interjecţie ex. _____

B. Subiect _____ > nu apare în propoziţie.
1 inclus verbul este la persoana I şi a II-a. Ex. _____
2 subînţeles verbul este la persoana a III-a. Ex. _____

C. Subiect _____ > nu se poate preciza persoana. Ex. S-a comunicat la radio.

Subiectul nu se desparte niciodată prin virgulă de predicat şi poate sta atât în faţa predicatului cât şi _____.

Potrivirea dintre subiect şi predicat spre a putea realiza comunicarea logică se numeşte _____

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test - Fonetică, Vocabular, Semantică

A. Teorie.

Fonetica este ştiinţa ce se ocupă cu studiul _____ unei limbi.
Sunetul este cea mai _____unitate a limbii. Sunetele limbii române sunt:
- vocale: _____ (_____pot forma singure o silabă, ex. a-mar)
- semivocale: e, i, o, u (când apar lângă _____ în aceeaşi silabă, ex. soa-re)
- consoane: _____ (nu pot forma singure _____)

Grupuri de sunete:

1. Diftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi _____în aceeaşi _____. ex. _____

2. Triftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi _____ semivocale în aceeaşi silabă . ex. _____

3. Hiatul apare între _____ vocale alăturate ce fac parte din silabe diferite ex. ___ .

Grupuri de litere:

Grupurile ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi urmate de o vocală alcătuiesc un singur sunet şi urmate de o consoană alcătuiesc _____ sunete (ceară- 5l,4s; circ- 4l,4s; gheaţă- 6l,4s; ghindă- 6l,5s). Când sunt la finalul cuvântului, grupurile menţionate se comportă ca în prezenţa unei _____(ureche- 6l,4s; atinge- 6l,5s). Unele litere x, w reprezintă _____ sunete (excursie- 8l,9s; x-cs).

Cuvinte monosilabice alcătuite dintr-o singură _____ (sac)
Cuvinte plurisilabice alcătuite din mai _____ silabe (co-me-di-e).
Vocabularul (lexicul) cuprinde totalitatea _____dintr-o limbă.
Structura vocabularului:

1. Fondul principal lexical cuprinde cuvintele cele mai _____ în comunicare de la care se pot forma _____ cuvinte prin derivare, compunere, conversiune (om, apă, a alerga, că, în, iar, frumos, eu, trei...)

2. Masa vocabularului cuprinde restul cuvintelor care pot fi structurate astfel:
a. arhaisme: cuvinte _____ care nu se mai folosesc: ex. _____.
b. ***regionalisme***: cuv. folosite în anumite _____ ale ţării: curechi, păpuşoi

etc. (cuvinte populare: a se pitula)
c. ***neologismele***: cuv. noi, _____ din alte limbi (mijl. externe de îmbogăţire a vocab.): astru, stres, solitar etc.
d. ***termenii tehnico-ştiinţifici***: folosiţi în anumite domenii ale _____
e. cuvintele de argou: sunt folosite de anumite grupuri sociale pentru _____de cei din jur: ex. _____.
f. ***elementele de jargon***: sunt folosite de anumite categorii sociale cu scopul de a impresiona: ex. _____

Îmbogăţirea vocabularului (mijloace interne):

Derivarea este procedeul prin care se formează noi cuvinte cu ajutorul prefixelor şi _____.
Prefixul este sunetul care se ataşează _____ radicalului unui cuvânt: ne- (nedorit), re- (reface)
Sufixul este sunetul ce se adaugă _____ radicalului unui cuvânt: sufixe diminutivale ce _____ obiectul (iţă- copiliţă), sufixe augmentative care _____ obiectul (andru- copilandru).
Derivatele _____sunt cuvintele alcătuite atât cu ajutorul prefixului, cât şi al sufixului (neprimitor)
Familia lexicală este alcătuită din totalitatea cuvintelor obţinute prin derivare, pornind de la un cuvânt de bază (floare _____)
Câmpul lexical este alcătuit din toate cuvintele legate printr-un sens comun, după obiectele sau stările denumite (câmpul lexical al stărilor sufleteşti: _____
Compunerea este procedeul prin care se formează noi cuvinte şi se realizează prin:
- contopire (mai multe cuvinte se unesc într-un singur cuvânt): ex. _____
- alăturare (mai multe cuvinte alăturate formează un singur cuvânt): ex. _____
Schimbarea valorii gramaticale (conversiunea) este procedeul prin care o parte de vorbire _____ la altă parte de vorbire: Eu merg. (verb); Mersul e sănătos. (substantiv); Drumul mers fusese greu. (Adj.)

Semantica

Se ocupă cu sensurile cuvintelor.
Cuvinte monosemantice cu _____ un singur înţeles (hard)
Cuvinte polisemantice cu mai ____ înţelesuri
Sensul cuvintelor:
- sensul_____: Am cules o floare.
- sensul_____: Este în floarea vârstei.

Sinonimele sunt cuvintele cu formă diferită şi cu sens _____: ex. _____.
Antonimele sunt cuvintele cu sens _____: ex. _____
Omonimele sunt cuvitele cu aceeaşi formă şi cu sens _____: ex. _____
Omofonele (ortograme) sunt cuvinte ce se pronunţă la fel dar se ____ diferit. (neam, ne-am).
Omografele sunt cuvintele ce au aceeaşi formă dar care accentuate diferit au _____ sens: (lúngi-lungí).
Paronimele sunt cuvinte cu _____ asemănătoare: (orar-oral; oroare-eroare; familial-familiar).

Pleonasmul este o _____ de exprimare: (Coboară în jos. Înoată în apă. Aterizează la sol.).

Calamburul e alcătuit din _____: (Mama ta de-i vie/Spune-i ca să vie/Pân' la noi la vie.)

B. Exerciţii.

1. Precizaţi ce fenomene fonetice înâlniţi în cuvintele de mai jos (grupuri de sunete sau litere): toamnă, fonetice, acelea, sfătuiau, bântuiau, chinuite, plângeri, cinste, frumoasă, aicea, rochia, noroi, noi, toate, întortochiate, joace, crăiasă, ploioasă.
2. Precizaţi cum s-au format cuvintele: deodată, copiliţă, nefiresc, oricând, cumsecade, Oţelu Roşu, BCR, fugarul, împădurit.
3. Precizaţi sinonimele cuvintelor: a se gândi, epuizat, vise, a spune, bucurie, prieten.
4. Precizaţi antonimele cuvintelor: hotărât, veselie, a cădea, a râde, niciunul, uşor.
5. Alcătuiţi enunţuri cu omonimele cuvintelor: ceară, vinete, păr.
6. Alcătuiţi enunţuri cu următoarele paronime: eminent/iminent.
7. Alcătuiţi enunţuri cu următoarele omofone: nai, n-ai.
8. Alcătuiţi enunţuri cu următoarele omografe: déşi, deşí.
9. Identifică pleonasmul: Poteca se bifurca în două şi nu ştia pe unde s-o apuce.
10. Sublinează cu o linie cuvintele monosemantice şi cu două linii cele polisemantice: băi, despre.
11. Sublinează cu o linie arhaismele cu două linii regionalismele, cu trei linii cuvintele de argou şi cu patru linii neologismele: spahii, eternitate, cucuruz, şpagă.
12. Desparte în silabe cuvintele: deodată, despre, inegal, omucidere, vreodată, preşcolar.
13. Precizaţi din ce parte a vocabularului fac parte cuvintele părădaisă, agă, mişto, simbol, pădure (fondul principal lexical sau masa vocabularului arhaisme, regionalisme, neologisme, argoul).
14. Găsiţi grupurile de sunete (diftong, triftong, vocale în hiat) din cuvintele: seară, cooperare, iertare, leoaică, creioane, idee, poiană, izvoare, aveau, poet.
15. Câte litere şi sunete au cuvintele: cinema, ceas, chiuvetă, ghem, frige.
16. Alcătuieşte familia lexicală a cuvântului pădure (cinci derivate)
17. Alcătuieşte enunţuri în care cuvintele **scris, mers, învăţat, desenat, filmat** să fie pe rând: substantive, adjective, verbe.
18. Alcătuieşte câmpul lexical al animalelor, florilor, părţilor de vorbire, scriitorilor români.
19. Identifică tautologiile: Mama-i mamă, casa-i casă, copilul, copil o viaţă.
20. Alcătuieşte enunţuri în care să arăţi omonimia cuvântului **o**.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test teorie literară

Ce procedee artistice (figuri de stil epitet, comparaţie, personificare, repetiţie, enumeraţie şi imagini artistice vizuale, auditive, cromatice, olfactive sau motorii) întâlniţi în următoarele enunţurile de mai jos:

a. Pădurea suspina şi îşi spunea povestea vântului.
b. Florile copacilor erau albe ca zăpada.
c. Fete frumoase şi flori parfumate se zăreau pe câmpia înverzită.
d. Repede, repede adunau mere, nuci şi struguri.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - VERBUL

A. Teorie, modurile personale.

Este partea de vorbire _____ care arată _____(a alerga), _____ (a sta), _____ (a deveni)

Verbul îşi schimbă forma după mod, _____, număr, persoană, diateză.

Modurile personale ale verbului:

Modul indicativ (arată o acţiune reală şi are _____ timpurile)

Timpul prezent arată o acţiune ce se desfăşoară în momentul vorbirii:

(eu) citesc, (tu) _____ (el, ea) citeşte, (noi) _____ (voi) citiţi, (ei, ele) _____

Timpul imperfect este un timp ___ a cărei acţiune este neterminată, are terminaţii:

(eu) citeam, (tu) _____ (el, ea) citea, (noi) _____ (voi) _____ (ei, ele) citeau

Timpul perfect compus arată o acţiune _____ şi terminată, se conjugă cu ajutorul verb. auxiliar „a avea" :

(eu) _____, (tu) _____, (el, ea) a citit, (noi) _____, (voi) aţi citit, (ei, ele) _____

Timpul perfect simplu exprimă o acţiune trecută şi terminată, dacă verbul la modul infinitiv se termină cu vocala i, la persoana I, singular se scrie cu doi de i , are şi terminaţii la pers. a II-a, sg.; şi la pl.:

(eu) citii, (tu) _____, (el, ea) citi, (noi) citirăm, (voi) citirăţi, (ei, ele) _____

Timpul mai mult ca perfect exprimă o acţiune trecută, săvârşită înaintea altei acţiuni _____:

(eu) citisem, (tu) _____, (el, ea) citise, (noi_____, (voi) _____, (ei, ele) citiseră

Timpul viitor arată o acţiune ce se va desfăşura după momentul vorbirii, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a voi":

(eu) _____, (tu) _____ (el, ea) va citi, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) vor citi

Timpul viitor anterior arată o acţiune ce se va întâmpla înaintea altei acţiuni viitoare, se conjugă cu ajutorul verbelor auxiliare „a voi" şi „a fi":

(eu) ___, (tu) ____, (el, ea) _____, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) vor fi citit

Timpul viitor popular :

(eu) ____, (tu) _____, (el, ea) _____, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) o să citească

Modul conjunctiv (exprimă o acţiune nerealizată dar care se poate realiza, are două timpuri, prezent şi perfect, se conjugă cu ajutorul conjuncţiei să, iar la timpul perfect şi cu ajutorul verbului auxiliar „a fi")

Timpul prezent:

(eu) să citesc, (tu) _____, (el, ea) să citească, (noi) _____, (voi) să citiţi, (ei, ele) _____

Timpul perfect:

(eu) să fi citit, (tu) să fi citit, (el, ea) _____, (noi) să fi citit, (voi) să fi citit, (ei, ele) _____

Modul condiţional optativ (exprimă o acţiune dorită şi are două timpuri: prezent şi perfect)

Timpul prezent:

(eu) aş citi, (tu) _____, (el, ea) ar citi, (noi) ____, (voi) _____, (ei, ele) ar citi

Timpul perfect:

(eu) aş fi citit, (tu) ____, (el, ea) ar fi citit , (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) ar fi citit

Modul Imperativ: _____, _____

B. Exerciţii:

1. Alcătuieşte trei enunţuri în care verbul **a fi** să îndeplinească valori morfologice diferite.
2. Precizează modul şi timpul, persoana, numărul, diateza şi conjugarea verbelor: am desenat, să citesc, mersesem, îşi plânseră, rămâneam, aş picta, dansează, vor înţelege, o să înveţi, a fost certată, să fi auzit, venişi, începurăm, se plimbă.
3. Treceţi verbele **a citi** şi **a culege** pe la toate modurile nepersonale.
4. Precizează funcţia sintactică a verbului **a citi** din enunţurile de mai jos. Perecizează şi modul acestuia:

A citi îmi place.
Să şti înseamnă a citi.
Hotărăsc a citi.
Dorinţa de a citi îl caracterizează.
A înţeles fără a citi.

5. Alcătuieşte câte un enunţ în care verbul *a alerga* la modul gerunziu să îndeplinească fc. sint. de: CCM şi CCT.
6. Alcătuieşte câte un enunţ în care să ai un adjectiv provenit dintr-un verb la modul gerunziu, respeciv unul provenit dintr-un verb la modul supin.
7. Precizează felul următoarelor verbe (personale, impersonale sau unipersonale): mergeam, cântă, a lătrat, mieunau, plouă, ninge, desenează, cotcodăcea, fulgera.
8. Subliniaţi cu o linie verbele copulative, cu două linii verbele predicative şi încercuiţi verbele auxiliare: am citit, ar deveni, este (în grădină), era şofer, vorbeşte, rămâne şomer, rămâne (la bunici), ajunge medic, ajunge (la cinema), va învăţa, voi fi mers, se face (popă).
9. Analizează predicatele nominale din enunţurile:

Cerul este senin.
El devenise profesor.
Am ajuns preot.
Voi rămâne repetent.
Părea frumoasă, în ciuda tristeţii.

10. Analizează verbele la moduri nepersonale din fraza: Ieşind în faţa clasei, începuse să spună povestea fără a sta pe gânduri, hotărât să primească notă de trecere, căci situaţia lui la învăţătură lăsa de dorit.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - SUBSTANTIVUL

Substantivul este partea de vorbire _____care denumeşte fiinţe, lucruri, etc. (dulap).

Felul substantivului: comune (apă), ____(Ana, Caransebeş), simple (_____), compuse (_____), colective au forma de singular la înţeles de _____ (tufiş, stol), mobile care îşi formează femininul de la _____(lup- lupoaică, elev - elevă), epicene care au o singură formă pentru masculin şi feminin (_____), defective de plural (_____), defective de _____ (ochelari, icre).

Genul subst. : _____ (un, doi- băiat), feminin (o, două- elevă), neutru (_____)

Cazurile substantivului: Trece substantivul pădure pe la toate cazurile şi fc. sintactice.

Nominativ:

- _____: Pădurea are farmec. (cine?, ce?)
- nume predicativ: Brazii devin pădure deasă la maturitate. (determină un verb _____)
- atribut substantival apoziţional: Ea, pădurea, îmi place. (_____)

Acuzativ:

- compl. direct: Am văzut o pădure. (_____)
- _____: Mă gândesc (la) pădurea de brad. (cu cine?, cu ce?, de la cine?, de la de?, pentru cine?, pentru ce?, la cine?, la ce?, despre cine?, despre ce?)
- compl. de agent: Izvorul este ascuns (de) pădure. (_____)
- compl. circum. de loc: Mă aflu (în) pădure. (_____)
- _____: Scrie subiectul legendei (fără) pădurea misterioasă. (cum?)
- complement circumstanţial de timp: Cu pădurea apăru poezia. (_____)
- complement circumstanţial de cauză: A devenit poet de la pădure. (_____)
- complement circumstanţial de scop: A mers în excursie (pentru) pădure. (_____)
- _____ substantival prepoziţional: Poveştile (despre) pădure îmi plac. (care?, ce fel de?)
- nume_____: Ciupercile sunt (de) pădure.

Dativ: (cui?)

- complement_____: Maria a scris o poezie pădurii.
- nume predicativ: Grădina este (aidoma) pădurii.

Genitiv: (a, ai, al, ale cui?)

- _____: Murmurul pădurii mă îndeamnă la visare.
- nume predicativ: Copacii sunt ai pădurii.
- subst. în G mai poate îndeplini şi alte funcţii sintactice (ex. CCT: (Din timpul) pădurilor trăiesc legendele; coml. circ. de cauză: (Din cauza) pădurii s-a rătăcit.)

Vocativ nu are funcţie sintactică

Substantivele în vocativ se izolează prin _____ de restul propoziţiei. Ex. Pădureo, spune-mi povestea cu zâne.

Forma pe care o ia substantivul în diferite cazuri se numeşte declinare.

Articolul

Este partea de vorbire flexibilă care însoţeşte un substantiv.

Felul articolului: hotărât se aşează la _____ substantivului (casa, elevul, băiatului), în unele cazuri stă în faţă (lui Ion); nehotărât se aşează _____ substantivului (o fată, un copil, unui om); posesiv (genitival) se aşează în faţa subst. şi pron. (A fetei, al băiatului); demonstrativ (adjectival) cel bun.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST PRONUMELE

1. Ilustraţi următoarele funcţii sintactice ale pron personal **el**:
Subiect, nume predicativ, CD, CI în D, CCL, CCT, CCM, complement de agent, atribut pronominal.
2. Completaţi spaţile libere cu formele neaccentuate ale pron. pers.
Pe ea…….cheamă la ei.
Ţie……spune numai vorbe dulci.
Pe voi…..a trimis la teatru.
Lor…….a spus deja despre olimpiadă.
Pe mine……..privesc cu teamă.
Nouă…….se comunică notele.
3. Alcătuiţi enunţuri în care pron. interogativ **care** să fie trecut pe la cazurile: N, Ac, D, G.
4. Alcătuiţi enunţuri în care **acesta** să fie pe rând pronume şi adjectiv pronominal.
5. Completaţi spaţile libere cu adjective pronominale de întărire.
Maria _____ a mers la şcoală.
Eu (fem.) _____ am fost la piaţă.
Tu (masc.) _____ ai citit lecţia.
Băieţii _____ se joacă.
Voi (fem.) _____ aţi fost în excursie.
6. Analizează morfologic şi sintactic cuvintele subliniate din următoarele enunţuri:
Toţi au mers la părinţii tăi. Nimic nu i-a liniştit pe aceia.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Model de subiect pentru olimpiada de limba şi literatura română
Cls. a VIII-a.

Iubito-mbogăţeşte-ţi cântăreţul,
mută-mi cu mâna ta în suflet lacul,
şi ce mai vezi, văpaia şi îngheţul,
dumbrava, cerbii, trestia şi veacul.

Cum stăm în faţa toamnei, muţi,
sporeşte-mi inima, c-o ardere, c-un gând.

Solar e tâlcul ce tu ştii oricând
atâtor lucruri să-mprumuţi.

O, lumea, dacă nu-i o amăgire,
ne este un senin veşmânt.
Că eşti cuvânt, că eşti pământ,
nu te dezbraci de ea nicicând.

O, lumea e albastră haină,
în care ne cuprindem, strânşi în taină,
ca vara sângelui să nu se piardă,
ca vraja basmului mereu să ardă.

Lucian Blaga, **Vara Sfântului Mihail (Vară de noiembrie)**

Nu mă-ntreba nimic în noaptea asta
Nici cât e ceasul, nici ce gânduri am,
Mai bine lasă-mă să-nchid fereastra,
Să n-aud frunzele cum cad din ram.
Fă focul şi preumblă-te prin casă.
Fără să spui nimic, nici un cuvânt.
Vreau să mă simt la tine ca acasă,
Să n-aud frunzele cum zboară-n vânt.

Învăluită-n straie de culcare,
Aşează-mi-te-alături c-un ghem
Şi deapănă mereu, fără-ncetare
Să n-aud frunzele sub paşi cum gem.

Fereşte-mă în preajma ta de vasta
Urgie-a toamnei care bântuie
Şi nu mă întreba în noaptea asta
De ce mă înspăimântă frunzele.

Radu Stanca, ***Nu mă-ntreba***

Alege una dintre variantele de subiect propuse mai jos şi răspunde corect tuturor cerinţelor formulate în sarcinile de lucru. (90 de minute)

VARIANTA I

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înţelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează care este mesajul poeziilor. (4 p.)

*2.*Explică în maxim zece rânduri valoarea stilistică a verbelor din ambele poezii. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenţei eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veşmânt, suflet, toamnă.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv.
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)

b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Alcătuieşte câte un enunţ în care cuvintele **toamnă şi noapte** să fie utilizate cu sens figurat.
(4 p.)
2.Alcătuieşte câte un enunţ care să ilustreze omonimia cuvintelor **gem** şi **care** din poezia **Nu mă-ntreba...** 6p
c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)
1. Precizează valorile morfologice ale lui o din „**O**, lumea, dacă nu-i **o** amăgire.“ (6 p.)
2. Transcrie o propoziţie principală şi una secundară din poezia lui Lucian Blaga. (6 p.)
3. Dă exemple de patru expresii care să conţină cuvântul **foc**.(8 p.)
10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-*a*

a.) Lectura 80 de puncte
I. Înţelegerea textului (16 puncte)
1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. (4 p.)
2. Explică în maxim 10 rânduri semnificaţia titlului ambelor poezii. (12 p.)
II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)
Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenţei eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii.
III. Scriere imaginativă (25 de puncte)
Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veşmânt, suflet, toamnă.*
Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:
- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv;
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat acestui tip de compunere.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)
b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)
1. Transcrie din a doua poezie un cuvânt care să conţină diftong şi un cuvânt derivat (4 p.)
2. Alcătuieşte un enunţ cu omograful cuvântului **haină** „O, lumea e albastră haină**“**6p
c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)
1. Explică semnificaţia sintagmei ***senin veşmânt*** (6 p.)
2. Transcrie o propoziţie principală şi una secundară din poezia lui Radu Stanca. (6 p.)
3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunţuri.((8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

Barem de corectare şi notare
VARIANTA I

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înţelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează care este mesajul poeziilor. (4 p.) Se acordă (2 p) pentru abordarea sumară a mesajului ambelor poezii şi (4 p) dacă elevul observă că **Nu mă-ntreba** este poezia unei stări de nelinişte pe care o provoacă trecerea de neoprit a timpului (iubita este singura care-l poate ajuta să depăşească această stare de teamă) şi că poezia **Vara de noiembrie**, exprimă ideea că timpul trece nemilos fără a se putea împotrivi. Doar prin iubire şi tinerete poate fi prelungit.

2. Explică în maxim zece rânduri valoarea stilistică a verbelor din ambele poezii. Se acordă 4 p dacă elevul s-a exprimat corect şi nu are greşeli de ortografie şi 8 p pentru explicarea valorii stilistice a verbelor, dacă valoarea stilistică a verbelor este prezentată sumar se acordă doar 4 p, se acordă 2p pentru explicarea sumară a valoarii stilistice a verbelor dintr-o singură poezie. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenţei eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii. Mărcile eului liric cu exemple din ambele texte 6 p (ex. 3p ***mi-*** +3p **mea, mi-),** se acordă 2p pentru precizarea modului de expunere şi 6 p pentru precizarea modului de expunere cu exempificări pe ambele texte, se acordă 7 p pentru surprinderea corectă a mesajului celor două poezii, abordarea sumară 3 p, se acordă 10 p pentru identificarea şi explicarea rolului procedeelor artistice în ambele poezii ex. pentru identificarea a două metafore sau a unei comparaţii şi o metaforă, sau a două imagini vizuale se acordă 1 p, iar dacă sunt şi explicate2 p

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veşmânt, suflet, toamnă.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ; 4p, titlu obişnuit 2 p.
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii; 4p, respectare parţială 2 p
- utilizarea descrierii ca mod de expunere; 3 p.
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate 6 p, 1 p pt fiecare.
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv 4p.
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat. 4 p

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)

b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. . Alcătuieşte câte un enunţ în care cuvintele **toamnă şi noapte** să fie utilizate cu sens figurat. (4 p.)

Variante de răspuns: A ajuns în toamna vieţii. 2 p; În sufletul ei e noapte. 2 p

2. Alcătuieşte câte un enunţ care să ilustreze omonimia cuvintelor **gem** şi **care** din poezia **Nu mă-ntreba...**
Variante de răspuns: Mama a preparat un gem de căpşuni. 3 p; Pe drum trec care cu fân. 3 p
c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)
1. Precizează valorile morfologice ale lui o din „**O**, lumea, dacă nu-i **o** amăgire.“ (6 p.)
Interjecţie şi articol nehotărât (3 p + 3 p)
2. Variante de răspuns:
prop. principală „Iubito-mbogăţeşte-ţi cîntăreţul“; prop. secundară „...să ardă.“
3. Dă exemple de patru expresii care să conţină cuvântul **foc**.. 2 p fiecare exemplu, variante de răspuns: e foc şi pară, a luat foc, a se juca cu focul, foc pe foc nu stinge, ci mai mult îl aprinde, fără foc nu iasă fum, s-a supărat foc(8 p.)
10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-*a*

a.) Lectura 80 de puncte
I. Înţelegerea textului (16 puncte)
1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. 2p precizarea unei singure caracteristici (4 p.) precizarea a două caracteristici (trecerea timpului, eul liric din ambele poezii crede că iubita e cea care îl poate salva)
2. Explică în maxim 10 rânduri semnificaţia titlului ambelor poezii. 4 p pentru exprimare, ortografie şi încadrare şi 4 p pentru explicarea unui singur titlu şi 8 p pentru explicarea ambelor titluri (Titlul **Vară de noiembrie** este sugestiv simbolizând dorinţa eului liric de a retrăi clipele tinereţei. Metafora titlului este alcătuită din substantivul "vară" ce simbolizează tinereţea şi substantivul "noiembrie" ce evocă toamna ,anotimpul bătrâneţii. Titlul poeziei Nu mă-ntreba este alcătuit dintr-un verb la imperativ, la forma negativă şi un pronume personal. Verbul comunică refuzul comunicării verbale.)(12 p.)
II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)
Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenţei eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii. Mărcile eului liric cu exemple din ambele texte 6 p (ex. 3p ***mi-*** +3p **mea, mi-),** se acordă 2p pentru precizarea modului de expunere şi 6 p pentru precizarea modului de expunere cu exempificări pe ambele texte, se acordă 7 p pentru surprindera corectă a mesajului celor două poezii, abordarea sumară 3 p, se acordă 10 p pentru identificarea şi explicarea rolului procedeelor artistice în ambele poezii ex. pentru identificarea a două metafore sau a unei comparaţii şi o metaforă, sau a două imagini vizuale se acordă 1 p, iar dacă sunt şi explicate. 2 p
III. Scriere imaginativă (25 de puncte)
Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veşmânt, suflet, toamnă.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:
- propunerea unui titlu sugestiv ; 4p, titlu obişnuit 2 p.
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii; 4p respectare parţială. 2 p
- utilizarea descrierii ca mod de expunere; 3 p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate 6 p, 1 p pt fiecare.
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv. 4p
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat. 4 p

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)
b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)
1. Transcrie din a doua poezie un cuvânt care să conţină diftong şi un cuvânt derivat. (4 p.)
Variante de răspuns: derivate: învăluită, înspăimântată, 2 p diftong: mai, zboară 2p
2. Alcătuieşte un enunţ cu omograful cuvântului **haină.** „O, lumea e albastră haină**.“**6p
Alina e o femeie haină.
c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)
1. 1. Explică semnificaţia sintagmei ***senin veşmânt*** (6 p.) (Poetul surprinde ideea că lumea atunci când nu este o amăgire devine „senin veşmant“. Acest epitet simbolizează faptul că oamenii îşi acceptă cu seninatate soarta.) 2 p dacă preciazează că e un epitet, 4 p dacă arată mesajul epitetului, 2 p explicaţie sumară(6 p.).
2. Transcrie o propoziţie principală şi una secundară din poezia lui Radu Stanca. (6 p.)
prop. secundară: „...cum cad din ram.“
prop. principală: „Vreau...“
3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunţuri.((8 p.)
A căzut pe scări. (a picat)
A căzut examenul. (nu a promovat)
Se cade a-i acorda respect. (se cuvine)
A căzut la pace cu el. (de acord)
10 puncte se acordă din oficiu

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST
cls. a VI-a

„Prunii deşteptaţi din toropeala verii deschid ochi vineţi, aiuriţi.
Merele şi perele fug de prin aşternutul crengilor, zugrăvindu-şi chipurile colorate pe feţele frunzelor, ca să nu observe nimeni fuga, dar vântul descoperă înşelăciunea şi mânios, în căutarea lor, se uită pe ferestre, le vede şi le cheamă prin horn. Gutuile îngălbenesc de spaimă..., păsările s-au împrăştiat şi vara s-a rătăcit departe.“
(**Basmul toamnei**, Ionel Teodoreanu)
1. Alcătuieşte un enunţ cu omonimul cuv. *dar*. 2 p

2. Precizează cum s-au format cuvintele: *fuga, îngălbenesc*. p. 4 p
3. Transcrie din text un verb auxiliar şi un verb la un mod nepersonal. 6 p
4. Analizează verbele: să nu observe şi fug.10p.
5. Alcătuieşte enunţuri cu verbul a fugi la infinitiv astfel încât să îndeplinească funcţiile de subiect, nume predicativ, complement direct, complement indirect, complement circumstanţial de mod şi atribut verbal. 12 p.
6. Demonstrează că textul citat este o descriere literară. (Pentru a arăta că este o descriere artistică e necesar să arătaţi ce descrie (prezintă) textul, mesajul textului, rolul figurilor de stil în poezie şi a imaginilor artistice, ce părţi de vorbire predomină la nivel morfologic, ca de exemplu: substantive) 14 p
7. Imaginează-ţi că toamna este o prinţesă, într-o compunere de zece-doisprezece rânduri conturează-i portretul. 12p.
8. Într-o compunere de 15-20 de rânduri demonstrează că o operă litrară studiată de tine la clasă este o naraţiune **(30 p).** Puteţi folosi pentru a demonstra acest lucru opera litrară ***Sobieski şi românii*** de C. Negruzzi ţinând cont de: - definiţia nuvelei 2 p, - semnificaţia titlului 2 p, - moduri de expunere 2 p, - povestire pe momentele subiectului 10 p, - trăsăturile a unul, două personaje 5 p, - compunerea ta să respecte convenţile specifice acesteia: introducere, cuprins şi încheiere 3 p , - pentru a primii punctajul de p compunerea trebuie să fie de minim 15 rânduri, ortografie şi punctuaţie, aşezare în pagină, exprimare 6 p.
Se acordă 10p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST, cls. a VII-a.

E cald…grădina-n jurul meu
Surâde, leneşă la soare.
Frunzişul prăfuit şi greu
Îşi culcă umbra călătoare

Pe-al ierburilor câmp plăpând…
Râzând, cu capul dat pe spate,
Un mac îşi scutură pe rând
Petalele însângerate.

În sălcii vrăbiile tac,
Doar cucul cel bătrân aruncă,
Neîndemânatic şi buimac,
Chemarea-i scurtă peste luncă.

Şi din trifoiul parfumat,
Cu flori uşoare şi rotunde.
Acelaşi murmur necurmat
De greieri adormiţi răspunde…

Otilia Cazimir, **Vară**

Se acordă **10 p** din oficiu
A. Înţelegerea textului: **20 p**
1. Precizează care este rima poeziei. 2 p
2. Care este tema poeziei? 2 p
3. Comentează primele două versuri ale poeziei în 3-4 rânduri. 4 p
4. Arată în 10-12 rânduri că textul citat este o descriere artistică. (pentru a arăta că este o descriere artistică e necesar să arătaţi ce descrie (prezintă) textul, rolul figurilor de stil în poezie şi a imaginilor artistice, ce părţi de vorbire predomină la nivel morfologic, ca de exemplu: adjetive) 12 p
B. Limba română **40 p**
1. Transcrie din text un cuvânt care conţine diftong şi unul care conţine hiat. 2 p

2. Câte litere şi sunete au cuvintele: chemarea, sălcii, însângerate. 3 p
3. Precizează cum s-au format cuvintele: neîndemânatic, chemarea, meu, necurmat, însângerate, acelaşi. 6 p
4. Precizează valoarea morfologică a cuvântului **i** (chemarea-**i**) şi arată în trei enunţuri omonimia lui. 4 p
5. Transcrie un predicat verbal şi unul nominal din text. 2 p
6. Transcrie din text un verb la diateza reflexivă şi unul la diateza activă. 2 p
7. Alcătuieşte enunţuri în care verbul *a scutura* să fie trecut pe la toate trei diatezele (activă, reflexivă, pasivă). 3 p
8. Transcrie din text un verb la un mod nepersonal, precizându-l. Trece acest verb la modul infinitiv şi alcătuieşte enunţuri în care să îndeplinească funcţile sintacice de: subiect, complement direct, complement indirect şi atribut verbal. 5 p
9. Transcrie din text un verb tranzitiv şi unul intranzitiv, precizează conjugarea acestora, modul şi timpul. 8 p
10. Alcătuieşte un enunţ în care să ai o locuţiune verbală, analizeaz-o. 5 p
C. Într-o compunere de 20-25 de rânduri demonstrează că o operă litrară studiată de tine la clasă este o nuvelă. **(30 p)** În compunerea ta ţine cont de:
- definiţia nuvelei 2 p
- semnificaţia titlului 2 p
- povetire pe momentele subiectului 10 p
- trăsăturile a unu, două personaje 4 p
- limbaj, tipuri de comic dacă reies aceste lucruri în nuvela aleasă de tine 4 p
- compunerea ta să respecte convenţiile specifice acesteia: introducere, cuprins şi încheiere 3 p
- pentru a primii punctajul (5p) compunerea trebuie să fie de minim 20 rânduri, ortografie şi punctuaţie, aşezare în pagină, exprimare 5 p.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST, cls. a VII-a.

Se dă textul:
Ce schimbătoare e la munte
Lumina; cât ai scăpăra,
Un curcubeu a-ntins o punte
Din casa mea pân-la a ta.

Şi-un gând, un gând nebun îmi vine!
- Aşa-s poeţii uneori-
Să mă avânt până la tine
Pe puntea asta de culori.

Cu fruntea de lumini brăzdată
Să urc tăriile cereşti
Şi când nici nu te-aştepţi, deodată
Să-ţi bat cu degetu-n fereşti...

Dar când să urc frumoasa punte
S-a dărâmat, ş-acuma norii
Au tras perdeaua către munte:
Nebuni sunt Doamne visătorii!

Dimitrie Anghel, **Curcubeul**

Se acordă 10 p din oficiu

I. Înţelegerea textului (2 puncte)

1. Explică sintagma „gând nebun“ **2** p

II. Alcătuieşte o cerere (5 p) de înscriere adresată directorului Clubului Copiilor din Timişoara, prin care se solicită înscrierea la cursurile de dans

modern, pe o foaie distinctă. Te numeşti Daniel/Daniela Marinescu, locuieşti în Timişoara, pe str. Trandafirilor, nr 5 şi eşti elev în cls a VIII-a la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu". Data redactării cererii. 18. 09. 2013 (5 p din care 3 p conţinut şi 2 p respectarea convenţilor specifice cererii)

III. Scriere despre textul literar (40 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere:

1. tema operei 3 p
2. mesajul operei 3 p
3. semnificaţia titlului 3 p
4. mărci ale prezenţei eului liric în poezie, cu exemple din text 4 p-(2p ca aţi pecizat cum îşi face prezenţa eul liric în text şi 2 p pentru două exemple)
5. mod de expunere 2 p
6. procedee artistice, utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din poezie, rolul procedeelor artistice în poezie, mesajul lor. 10p
7. Valoarea stilistică a verbelor din text. 4 p
8. elemente de versificaţie: măsură, rimă, ritm 3 p
9. redactare (dacă ai aşezat corect în pag., cu aliniate compunerea 1 p, dacă te-ai exprimat corect 3 p, dacă nu ai greşeli de ortografie 2 p, dacă ai scris citeţ 1 p, dacă ai cel puţin 15 rânduri 1 p)

IV Limba română 43 p

1. Transcrie din text: un cuvânt derivat, un cuvânt care să conţină diftong, un cuvânt compus prin contopire, un cuvânt format prin schimbarea valorii gramaticale, precizează câte sunete are cuv schimbătoare. **5 p**
2. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate şi scrise cu bold **un** curcubeu, casa **mea, pân-la, au** tras, puntea **s-**a dărâmat.**5 p**
3. Precizează funcţia sintactică a cuvintelor subliniate şi scrise cu bold: **aşa**-s, **perdeaua, lumina, acuma,** puntea **asta. 5 p**
4. **(5 p)** Transcrie din text un predicat nominal,**1 p** sublinează numele predicativ **1 p**, realizează expansiunea acestuia într-o propoziţie corespunzătoare precizând felul ei **3p.**
5. Se dau următoarele cuvinte: sublinia, preşcolar, inegal, omucidere, vreodată.
- despărţiţi în silabe cuvintele. **5 p**
- arătaţi cum s-au format cuvintele. **5 p**
6. Alcătuiţi propoziţii în care să aveţi:

adjectiv provenit din verb la participiu, adjectiv provenit din verb la gerunziu, adj. provenit din pronume, adverb provenit din adj, prepoziţie provenită din adv. **5 p**

Dă exemple de: **8 p**: un adjectiv compus prin contopire, un adjectiv compus prin alăturare, un pronume compus prin contopire, un verb compus prin contopire, un adverb compus prin alăturare, o intertjecţie compusă prin alăturare, o prepoziţie compusă prin contopire, un substantiv compus prin alăturare.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, cls. a VII-a A

Fluture, tu, pe unde prin perdea
Putuşi intra-n chilia mea?
Ce ştiri mi-aduci din primăvară,
Frumosule de catifea solară?
Echer plăpând te-ai şi prins de părete,
Uitându-te la cărţi şi la caiete
Cu ochii aprinşi ca jarul de rubin
Ai şi tu o chemare? Ai şi tu un destin?
Deschideţi-i fereastra dintre ramuri
Să nu-şi lovească frăgezimea-n geamuri.
Puiul luminii caută-ntr-afară.
Lovit în frunte poate să şi moară,
Aici, în foişorul nostru din cărare,
Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
Decât pe înserate vreo stea sau câte-o floare.

Fluture, tu, Tudor Arghezi

1. Care este mesajul textului? (5, 6 rânduri)
2. Precizează măsura versului al doilea.
3. Care este rima versurilor?
4. Transcrie din text:
un epitet, un epitet metaforic, o comparaţie, o interogaţie retorică, o imagine vizuală, o metaforă.
5. Precizează rolul virgulelor în primul vers.
6. Precizează rolul cratimei în structura intra-n
7. Transcrie un cuvânt compus, un cuvânt format prin conversiune, şi unul derivat.
8. Transcrie 4 cuvinte cu diftong.
9. Câte litere şi sunete au cuvintele: echer, ochii, chemare, deschideţi, geamuri, chilia, frăgezimea.
10. Precizează sinonimele contextuale ale cuvintelor: plăpând, chemare, destin
11. Precizează antonimele cuvintelor: nimeni, înserate.
12. Alcătuieşte enunţuri cu omonimele cuvântelor: i şi o.
13. Arată polisemantismul verbului a prinde.
14. Analizează cuvintele subliniate.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, poezia lirică, cls. a VIII-a.

Frumoaso,
Ţi-s ochii-aşa de negrii încât seara
Când stau culcat cu capu-n poala ta,
Îmi pare
Că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
Din care tainic curge noaptea peste văi,
Şi peste munţi şi peste şesuri,
Acoperind pământul c-o mare de-ntuneric.
Aşa-s de negri ochii tăi,
Lumina mea.

(Izvorul nopţii, L. Blaga)

1. Transcie din text două cuvinte antonime. 0, 20
2. Explică titlul poeziei. 0, 30
3. Transcrie din text o inversiune şi o enumeraţie. 0, 30
4. În poezie elementele naturale par a se naşte din ochii iubitei, menţionează cu ce imaginii metaforice asociază poetul ochii iubitei. 0, 30p
5. Precizează ce fenomene fonetice apar în cuvintele: noaptea, ochii. 0, 40
6. Cum este structurată poezia citată? 0, 50
7. Precizează cum s-au format cuvintele: frumoaso, tăi, tainic. 0, 60p
8. Evidenţiază modalităţiile gramaticale la care recurge poetul pentru realizarea adresării directe. 1p
9. Precizează funcţia sintactică şi valoarea morfologică a cuvintelor subliniate: Că ochii tăi, adânci, sunt izvorul 1p.
10. Argumentaţi în 10-12 rânduri că textul citat aparţine genului liric.
Trăsăturile operei lirice cu aplicaţii pe

text (a. prezenţa eului liric în text; b. adresarea directă a eului liric-către iubită; c. mod de expunere; d. procedee artistice; e. elemente ale cadrului natural ce se nasc din ochii iubitei, f. tema poeziei; g. versificaţie) (4, 40p)
1p din oficiu

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, nuvela (Două loturi, I.L.Caragiale),
clasa a VII-a, semestrul I.

Se dă textul:
„- Asta e culmea!... culmea!... strigă d. Lefter, ştergându-şi fruntea de sudoare, pe când madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părţile... Nu e şi nu e!...
- Femeie, trebuie să fie în casă... Dracu n-a venit să le ia!...
Dar ce au pierdut? Ce caută?
Caută două bilete de loterie cu cari d. Lefter Popescu a câştigat.
Însă oricine mă poate întreba:
Bine, dacă a pierdut biletele, de unde ştie d. Lefter de câştig?
E lucru simplu. Biletele le-a fost cumpărat cu bani împrumutaţi ca de cábulă, de la d. Căpitan Pandele, fiindcă-i spuseseră mulţi, când se tot plângea că n-are noroc la joc, să-ncerce să joace cu bani de împrumut... Şi a făcut învoială, pe onoare, fără de martori, să dea din câştig, dacă s-o-ntâmpla, zece la sută căpitanului.“

(Două loturi, I.L.Caragiale)

A. Literatura română
1. Arată semnificaţia titlului. 0, 30 p
2. Care este tema acestei nuvele? 0, 30 p
3. Precizează ce moment al subiectului este surprins în primele aliniate ale textului citat. 0, 30 p
4. Precizează ce moment al subiectului este surprins în ultimul aliniat al textului citat. 0, 30 p
5. Cine este naratorul în această operă? 0, 30 p
6. Ce moduri de expunere întâlnim în acest text? 0, 30 p
7. Arată de ce numele şi prenumele personajului „Lefter Popescu“ este sugestiv pentru soarta acestuia. 0, 30 p
8. Ce mijloace de caracterizare a personajului „Lefter Popescu“ întâlnim în textul citat? 0, 30 p
9. Precizează ce tip de personaj e „Lefter Popescu“, dar „madam Popescu“. 0, 30 p
10. Demonstrează în minimum zece rânduri că textul citat aparţine speciei literare nuvela. 1, 30 p
B. Limba română
1. Arată rolul virgulei în structura „madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părţile “. 0, 30 p
2. Arată rolul conjuncţie „şi“ în enunţul: Nu e şi nu e!... 0, 30 p
3. Precizează rolul cratimei în structura „ştergându-şi“ 0, 30 p
4. Arată ce fenomene fonetice întâlneşti în cuvintele: loterie, consoarta, oricine,

zece. 0, 40 p
5. Precizează cum s-au format cuvintele: consoarta, oricine. 0, 40 p
6. Precizează antonimele cuvintelor: au pierdut, să dea, simplu, caută. 0, 40 p
7. Găseşte o locuţiune verbală corespunzătoare verbului „a fugi", analizeaz-o. 0, 40 p
8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate din structurile de mai jos şi alcătuieşte câte un enunţ în care să-şi schimbe valoarea morfologică: „Dar ce au pierdut?"; „bani împrumutaţi" 0, 60 p
9. Alcătuieşte enunţuri în care verbul „a căuta" să fie trecut pe la toate trei diatezele. 0, 60 p
10. Analizează verbele subliniate din text: ştergându-şi, n-a venit, ştie, spuseseră, se plângea, să joace. 1, 30 p
Notă: Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, poemul („Călin *file din poveste*", M. Eminescu)

Citeşte cu atenţie textul şi rezolvă cerinţele:
„Îi foşnea uscat pe frunze poala lungă a albei rochii,
Faţa-i roşie ca mărul, de noroc i-s umezi ochii;
La pământ mai că-i ajunge al ei păr de aur moale,
Care-i cade peste braţe, peste umerele goale.
Astfel vine mlădioasă, trupul ei frumos îl poartă,
Flori albastre are-n păru-i şi o stea în frunte poartă."
1. Alcătuieşte o compunere în care să surprinzi portretul gingaşei mirese având în vedere partea poemului de care aparţine, modul de expunere folosit, surprindera elementelor de portret fizic, procedee artistice şi rolul lor, împletirea realului cu fantasticul, comuniunea cu natura, sentimentele autorului.
2. Extrage din text trei cuvinte care să conţină diftong şi unul cu vocale în hiat.
3. Precizează câte litere şi sunte are cuvântul: rochii.
4. Precizează cum s-au format cuvintele: astfel, mlădioasă, uscat.
5. Arată în enunţuri omonimia cuvântelor: poartă şi care.
6. Precizează sinonimele cuvintelor: acum, astfel, noroc.
7. Precizează antonimele cuvintelor: vine, frumoasă.
8. Precizează rima versurilor.
9. Precizează paronimul cuvântului mână.
10. Precizează din ce parte a vocabularului (fondul principal lexical sau masa vocabularului arhaisme, regionalisme, neologisme) fac parte cuvintele: frunze, schiptru, etern, ista.
11. Identifică pleonasmul din enunţurile: Drumul se bifurcă în două. A îngheţat de frig.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test nuvela ***Popa Tanda***, I. Slavici, cls a VIII-a

„...Chiar de la început, părintele Trandafir a înţeles un lucru: cum că în Butucani era mai bine decât în Sărăceni. Oamenii aveau câte ceva; iară de unde este poţi lua. În Sărăceni însă toate încuietorile erau de lemn. Şi apoi părintele judeca: popa face treaba satului, iar satul să îngrijească de traista popii...

„Câtă vreme vor fi sărăcenii leneşi, ei vor rămânea săraci şi eu flămând!“ Îşi puse dar în gând ca să facă din poporenii săi oameni harnici....“ (Alexandru Crişan, Sofia Dobra, Florentina Sâmihăian, Limba română, Manual pentru clasa a VIII-a, Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2003, pag. 104.)

(*Popa Tanda*, Ioan Slavici)

1. Scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului. 0, 25 p.
2. Ce moment al subiectului este surprins în acest fragment? 0, 25 p.
3. Precizează tipul de caracterizare prin care este prezentat părintele Trandafir în primul paragraf al textului. 0,25 p.
4. Transcrie din text un epitet. 0, 25 p.
5. Precizează modul de expunere întâlnit în acest paragraf: „Câtă vreme vor fi sărăcenii leneşi, ei vor rămânea săraci şi eu flămând!“. 0, 25 p.
6. Care este perspectiva naratorului asupra faptelor şi personajului (este un narator obiectiv sau este marcat afectiv)? 0, 25 p
7. Transcrie o structură prin care este prezentat satul Sărăceni. 0, 25 p.
8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor: săi, toate, îşi. 0, 75 p.
9. Ce funcţie sintactică au cuvintele subliniate: părintele, săraci, harnici ?0, 75 p.
10. Realizează expansiunea părţilor de propoziţie identificate la exerciţiul 9 în propoziţiile subordonate coespunzătoare. 1, 50 p.
11. Demonstrează că textul citat apaţine unei nuvele în 20 - 25 rânduri. 4, 50 p.

Pentru a primi punctajul acordat trebuie să:
- precizeze trăsăturile nuvelei cu aplicaţie pe text,
- să rezume textul arătând că este o nuvelă, precizând modurile de expunere utilizate şi momentul subiectului întâlnit,
- să identifice tipul de personaj, trăsătura de caracter a personajului şi tipul de caracterizare,
- să se încadreze în limita de spaţiu indicată,
- să respecte normele de ortografie şi punctuaţie.

Se acordă 1 p din oficiu.

Barem de corectare şi notare

1. Scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului. 0, 25 p.

Dacă elevii vor scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului vor primi 0, 25 p., variantă de răspuns (Părintele îşi pune în gând a-i schimba pe oameni.)

2. Ce moment al subiectului este surprins în acest fragment? 0, 25 p.

Elevii ce vor preciza că momentul subiectului surprins în text este intriga vor primi 0, 25 p.

3. Precizează tipul de caracterizare prin care este prezentat părintele Trandafir în primul paragraf al textului. 0,25 p.

Pentru a obţine punctajul 0, 25 p., elevii vor preciza că parintele Trandafir este

prezentat prin intermediul caracterizării inirecte.
4. Transcrie din text un epitet. 0, 25 p.
Se acordă 0, 25 p. dacă elevii vor transcrie din text un epitet, exemplu: *oameni harnici.*
5. Precizează modul de expunere întâlnit în acest paragraf: „Câtă vreme vor fi sărăcenii leneşi, ei vor rămânea săraci şi eu flămând!“. 0, 25 p.
Se va acorda 0, 25 p. elevilor care au precizat că modul de expunere folosit este monologul.
6. Care este perspectiva naratorului asupra faptelor şi personajului (este un narator obiectiv sau este marcat afectiv) 0, 25 p
Dacă elevii vor preciza că naratorul este obiectiv vor primi 0, 25 p.
7. Transcrie o structură prin care este prezentat satul Sărăceni. 0, 25 p.
Exemplu de structură prin care este prezentat satul Sărăceni: *În Sărăceni însă toate încuietorile erau de lemn*, 0, 25 p.
8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor: săi, toate, îşi 0, 75 p.
Se va acorda 0, 25 p. pentru precizarea corectă a fiecărei valori morfologice (0, 25 p. X 3 p. = 0, 75 p.); săi adjectiv pronominal posesiv, toate adjectiv pronominal nehotărât, îşi pronume reflexiv.
9. Ce funcţie sintactică au cuvintele subliniate: părintele, săraci, harnici ?0, 75 p.
Se va acorda 0, 25 p pentru precizarea corectă a fiecărei funcţii sintactice (0, 25 p. X 3 p. = 0, 75 p.); părintele subiect, săraci nume predicativ, harnici atribut adjectival.
10. Realizează expansiunea părţilor de propoziţie identificate la exerciţiul 9 în propoziţiile subordonate coespunzătoare. 1, 50 p
Se va acorda 0, 50 p pentru expansiunea fiecărei părţi de propoziţie (0, 50 p. X 3 p. = 1 p.)
Exemplu:
Şi apoi [1]/ **cine** este părinte[2]/ judecă.[1]/ 1 PP, 2 - SB
Şi ei vor rămânea [1]/ **cum** sunt. [2]/ 1 PP, 2 - PR
Ca să facă din poprenii săi oameni [1]/ **care** sunt harnici. [2]/ 1 CS, 2 - AT
11. Demonstrează că textul citat aparţine unei nuvele. 4, 50 p.
Se va acorda 1 p. pentru precizarea trăsăturilor nuvelei cu aplicaţie pe text, 1 p pentru conţinutul demonstraţiei, 1 p. pentru identificarea tipului de personaj, trăsăturilor personajului şi tipului de caracterizare, 1, 50 p. pentru încadrarea în limita de spaţiu indicată, respectarea normelor de ortografie şi punctuaţie.
Model de răspuns:
Fragmentul citat aparţine operei Popa Tanda a scriitorului Ioan Slavici şi aparţine speciei literare nuvela, deoarece are un singur fir narativ, iar accentul nu cade asupra acţiunii, ci asupra personajului principal, părintele Trandafir. Acest lucru poate să fie sesizat încă de la începutul fragmentului datorită concluzilor ce personajul le face cu privire la diferenţa dintre satele Butucani şi Sărăceni: „cum că în Butucani era mai bine decât în Sărăceni.“
Nuvela fiind o operă epică, deoarece scriitorul îşi transmite în mod indirect sentimentele prin intermediul personajelor şi acţiunii poate să fie structurată pe momentele subiectului. Momentul subiectului surprins în acest fragment este

intriga, hotărârea părintelui Trandafir de a-i schimba pe oameni.
Tot în acest fragment sunt surprinse de către scriitorul Ioan Slavici şi obiceiuri specifice doar vieţii de la ţară, mai precis satul trebuie să se îngrijească de starea materială bună a preotului.
Pornind de la acestă idee părintele Trandafir hotărăşte să facă din sărăceni oameni harnici după cum afirmă în următorul monolog interior ce zugrăveşte ambiţia, tăria de caracter a personajului: *Câtă vreme vor fi sărăcenii leneşi, ei vor rămânea săraci şi eu flămând!*
După cum se poate bine observa, scriitorul Ioan Slavici a surprins în acest fragment imagini specifice lumii satului pentru care preotul, biserica sunt simboluri, elemente centrale în jurul cărora se desfăşoară întrega activitate dintr-o colectivitate rurală.
Conform celor prezentate în rândurile de mai sus se poate afirma că fragmentul citat aparţine unei nuvele, o nuvelă realistă, deoarece surprinde problemele specifice vieţii de la ţară.
Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, cls. a VII-a.

Se dă textul:
Cine nu iubeşte fluturii, aceste minuni ale naturii **ale căror** aripioare picturi vii sunt acoperite de **cele mai strălucitoare** culori şi de cele mai fanteziste şi elegante desene?
Lăcaşul uimitoarelor culori ale fluturilor **se află** în solzii aripilor. **Uneori** structura **acestora** ajută descompunerea luminii. Aceste culori se numesc de structură şi dau reflexele metalice: argintiu, albastru, violet, verde etc. în alte cazuri, culoarea e produsă de pigmenţii localizaţi în pereţii şi în cavitatea internă a solzilor: pterinele dau culorile galben, portocaliu, roşu; melanina colorează în negru şi în brun; carotenul şi flavonele **sunt preluate de corpul** insectelor de la florile **pe care** le polenizează.
Forma, culoarea, tipul desenului de pe aripi constituie excelente repere vizuale, ABC-ul codului de recunoaştere în văzduh sau deasupra unei poieni de munte, de pildă, unde zboară **mii** de fluturi din zeci de specii. **De altfel** ochii fluturilor situaţi pe părţile laterale ale capului sunt compuşi din mii de omatidii. Datorită acestei structuri particulare, fluturii (ca şi insectele de altfel) au un câmp vizual foarte larg.
(Tudor Opriş, *Mica enciclopedie a graiului animalelor*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2007)
Pterinele biochimia insectelor, cu acidul folic produce o cromatografie (pigmenţi) specifică familiei de insecte
Melanină pigment organic de culoare neagră care conţine fier şi sulf şi se găseşte în coroidă, în păr ori în piele
Caroten - pigment roşu-portocaliu
Flavonele substanţă incoloră sub formă de cristal de natură vegetală răspândită în

naură; în legătură cu activ. vitaminică unele insecte
1. Redactează o compunere, de 10-15, rânduri în care să relatezi o întâmplare (reală sau imaginară) petrecută la munte, într-o poiană străjuită de brazi, unde, împreună cu prietenii tăi, te aflai la prins fluturi pentru completarea insectarului personal; nu uita să valorifici şi informaţile despre fluturi „picturi vii" din fragmentul de text folosit ca suport. 1p
2. Analizează cuvintele subliniate. 3p (0.30p x 10 = 3 p)
3. Alcătuieşte câte un enunţ în care cuvintele: **deasupra** (deasupra unei poieni), **acestei** (Datorită acestei structuri) şi **au** (au un câmp) să îndeplinească altă valoare morfologică decât în text. 0, 60 p
4. Alcătuieşte enunţuri în care cuvântul **iar** să fie pe rând: adverb, conjuncţie şi substantiv 0, 30p
5. Alcătuieşte enunţuri în care cuvântul **prieten** să fie în cazul N cu fc. sint. de atribut apoziţonal, în cazul Ac. cu fc. sint. de complement direct şi atribut substantival prepoziţional, în cazul D cu fc. sint. de CI, în cazul G cu fc. sint. de nume predicativ şi complement circumstanţial de cauză 0, 60p.
6. Alcătuieşte enunţuri în care pronumele interogativ **cine** să fie pe rând în cazul N, Ac, D, G, iar pronumele personal **el** să fie în cazul D 0, 50p.
7. Demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o baladă populară sau caracterizează un personaj dintr-o baladă populară studiată. 3 p
1p se acordă din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, cls. a VII-a.

Se dă textul:
Valea se strâmta mereu. Dealurile se apropiau, creşteau, îşi îndreptau şalele **înverzite** de păduri, **clătinându-se** agale ca nişte uriaşi bătrâni **ce** înfruntau bătrânetea. Someşul fugea printre picioarele lor, rostogolindu-se peste bolovanii din cale, mugind parcă l-**ar fi alungat o arătare** înspăimântătoare.
Trenul sufla **din ce în ce mai greu**, pârâia din **toate** încheieturile, trecea mereu de pe un ţărm **pe celalalt**, încercând sa-si uşureze suişul. **De uruitul roţilor** clocoteau codrii, iar fumul negru, care gâlgâia tot mai furtunos din coşul maşinii, se întindea peste copacii speriaţi, agăţându-se prin crengi si acoperind fata soarelui, ca un val de doliu. (Liviu Rebreanu, *Cuibul visurilor*)
1.Scrie o compunere de 10-15 rânduri, în care să-ţi exprimi opinia despre semnificaţiile sau despre mesajul fragmentului citat din *Cuibul visurilor* de Liviu Rebreanu. 1p
2. Analizează cuvintele subliniate. 3p (0.30p x 10 = 3 p)
3. Alcătuieşte câte un enunţ în care cuvintele: **iar** (**iar** fumul negru), **care** (**care** gâlgâia) şi **se apropiau** (Dealurile se **apropiau**) să îndeplinească altă valoare morfologică decât în text. 0, 60 p
4. Alcătuieşte enunţuri în care cuvântul **împotriva** să fie pe rând: adverb, prepoziţie şi adjectiv. 0, 30p

5. Alcătuieşte enunţuri în care cuvântul **codru** să fie în cazul N cu fc. sint. de atribut apoziţonal, în cazul Ac. cu fc. sint. de complement direct şi atribut substantival prepoziţional, în cazul D cu fc. sint. de CI, în cazul G cu fc. sint. de nume predicativ şi complement circumstanţial de cauză 0, 60p.
6. Alcătuieşte enunţuri în care pronumele interogativ **care** să fie pe rând în cazul N, Ac, D, G, iar pronumele personal **eu** să fie în cazul D 0, 50p.
7. Demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o baladă populară sau caracterizează un personaj dintr-o baladă populară studiată. 3 p

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Model de subiect pentru olimpiada de limba şi literatura română, cls. a VII-a

Spânzurat de aer printre ramuri
se frământă în mătasea-i
un păianjen.
Raza lunii
l-a trezit din somn.
Ce se zbate? A visat că
raza lunii-i fir de-al lui şi
cearcă-acum să se urce
până-n ceruri, sus, pe-o rază.
Se tot zbate îndrăzneţul
şi s-azvârle.
Şi mi-e teamă
c-o să cadă visătorul.

Visătorul, Lucian Blaga

Fluture, tu, pe unde prin perdea
Putuşi intra-n chilia mea?
Ce ştiri mi-aduci din primăvară,
Frumosule de catifea solară?
Echer plăpând te-ai şi prins de părete,
Uitându-te la cărţi şi la caiete
Cu ochii aprinşi ca jarul de rubin
Ai şi tu o chemare? Ai şi tu un destin?

Deschideţi-i ferastra dintre ramuri
Să nu-şi lovească frăgezimea-n geamuri.
Puiul luminii caută-ntr-afară.
Lovit în frunte poate să şi moară,
Aci, în foişorul nostru din cărare,
Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
Decât pe înserate vreo stea sau câte-o floare.

Tudor Arghezi, **Fluture, tu**

Alege una dintre variantele de subiect propuse mai jos şi răspunde corect tuturor cerinţelor formulate în sarcinile de lucru. (90 de minute)

VARIANTA I

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înţelegerea textului (16 puncte)

1. Explică semnificaţia titlului la ambele poezii. (4 p.)
*2.*Explică în maxim zece rânduri care este mesajul ambelor poezii.(12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere prezenţa eului liric în text, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *visătorul, raza lunii, catifea solară, echer plăpând, jarul de rubin, destin.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:
- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;

- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv.
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)

b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Alcătuieşte câte un enunţ în care cuvintele **flutur şi floare** să fie utilizate cu sens figurat. (4 p.)
2.Transcrie din al doilea text un cuvânt format prin schimbarea val. gram. şi unul compus. 6p

c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)

1. Arată în trei enunţuri omonimia cuvântului **i.** (6 p.)
2. Transcrie un verb la diateza activă şi unul la diateza reflexivă. (6 p.)
3. Dă exemple de expresii care să conţină cuvântul ochi.(8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-*a*

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înţelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. (4 p.)
2. În cel mult 10 rânduri, explică valoarea stilistică a verbelor din ambele texte. (12 p.)

I. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15 20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere prezenţa eului liric în text, mod de expunere, procedee artistice şi utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele poezii.

II. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieşte o compunere descriptivă, de cel puţin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvenţe din textele propuse: *visătorul, raza lunii, catifea solară, echer plăpând, jarul de rubin, destin.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:
- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părţilor de vorbire într-un text descriptiv;
- respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat acestui tip de compunere.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II şi III: 14 puncte)

b) practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Transcrie din text câte un verb pentru fiecare conjugare. (4 p.)
2. Transcrie din text două cuvinte care să conţină diftong şi un cuvânt derivat. 6p

c) elemente de construcţie a comunicării (20 puncte)

1. Explică semnificaţia sintagmei **echer plăpând.** (6 p.)

2. Alcătuieşte enunţuri în care verbul **a chema** să fie trecut pe la toate trei diatezele. (6 p.)
3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunţuri.((8 p.)
10 puncte se acordă din oficiu

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test - fabula

Pe spinarea unui bivol mare, negru, fioros,
Se plimba o coţofană
Când în sus şi când în jos.
Un căţel trecând pe-acolo s-a oprit mirat în loc:
- Ah ce maredobitoc!
- Nu-l credeam aşa de prost
Să ia-n spate pe orcine...
Ia stai frate că e rost
Să mă plimbe şi pe mine!
Cugetând aşa se trage îndărăt să-şi facă vânt,
Se piteşte la pământ
Şi deodată, zdup! îi sare
Bivolului în spinare...
Ce s-a întâmplat pe urmă nu e greu de-nchipuit.
Apucat cam fără veste, bivolul a tresărit,
Dar i-a fost destul o clipă să se scuture, şi-apoi
Să-l răstoarne,
Să-l ia-n coarne
Şi cât colo să-l arunce, ca pe-o zdreanţă în trifoi.
- Ce-ai gândit tu oare javră? Au crezut-ai că sunt mort?
Coţofana, treacă-meargă, pe spinare o suport
Că mă apără de muşte, de ţânţari şi de tăuni
Şi de alte spurcăciuni
Pe când tu, potaie proastă, cam ce slujbă poţi să-mi faci?
Nu mi-ar fi ruşine mie de viţei şi de malaci,
Bivol mare şi puternic, gospodar cu greutate,
Să te port degeaba-n spate?

Bivolul şi coţofana
de George Topârceanu

1. Arătaţi cărui gen literar aparţine textul.
2. Ce satirizează scriitorul G. Topârceanu în acest text?
3. Prezentaţi semnificaţia titlului.
4. Care este morala acestei fabule?
5. Împarte opera pe momentele subiectului.
6. Ce tipuri umane întruchipează personajele fabulei?
7. Ce moduri de expunere conţine textul?
8. Cum se explică îndrăzneala căţelului?
9. Cum se manifestă indignarea bivolului?
10. Prin ce expresii se realizează nota umoristică?
11. Ce figură de stil predomină în text?
12. Transcrie un epitet triplu.
13. Transcrie din text un atribut apozitional.
14. Ce valoare morfologică au cuvintele subliniate: se, unui, ah, oricine, ia, deodată, ce, dar, alte.
15. Transcrie din text un cuvânt compus prin alăturare şi unul prin contopire.
16. Explică sintagma *aşa de prost*.

Evaluare cerinţele 1-6.

1. Aparţine genului epic, deoarece:
- autorul îşi exprimă gândurile şi sentimentele în mod indirect prin intermediul acţiunii şi personajelor;
- întâmplările sunt povestite de narator, respectându-se ordinea firească a momentelor subiectului.

-2. G. Topârceanu satirizează în această fabulă tendinţa unor oameni de a profita de prostia şi slăbiciunea semenilor, pe cei care, plasaţi pe o treaptă ierarhic

superioară nu-i acceptă decât pe cei care le sunt de folos.
-3. este alcătuit din două substantive comune articulate, folosite cu sens alegoric: *bivolul* simbol al omului puternic şi brutal; *coţofana* simbol al parazitului util.
4. - morala nu este distinctă ca în majoritatea fabulelor, ci implicită, adică îi revine cititorului sarcina de a deduce din text: *cei mari şi puternici îi tachinează pe cei inferiori lor atâta vreme cât pot profita de pe urma acestora, dar nu-i acceptă atunci când aceştia, la rândul lor, vor să profite.*
5. *Expoziţiunea:* prezentarea celor trei personaje.
Desfăşurarea acţiunii: naiv căţelul sare pe spinarea bivolului; bivolul se supără şi îl răstoarnă în trifoi.
Punctul culminant: bivolul îl apostrofează într-un limbaj dur.
Deznodământul: căţelul nu i-ar aduce niciun avantaj şi ar stârni uimirea şi nemulţumirea întregului neam de bovine
Intriga: trecând din întâmplare pe lângă bivol, căţelul vede coţofana plimbându-se pe spinarea acestuia.
6.Cele trei personaje reprezintă tipuri umane:
- *bivolul* omul puternic, ocupă un loc de seamă în societate;
- *coţofana* individul lipsit de importanţă şi umil;
- *căţelul* omul simplu, naiv şi încrezător în ceea ce vede.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**
Test, cls. a VII-a

„Cum te găseşti, uşoară zburătoare,
Zăcând aci, pe-o margine de drum,
Şi nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur şi parfum.

Neascultând de vântul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde a zilei
Şi darurile-acum ale zambilei,
Puterile-amorţite ţi le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbuşişi din drumul cel înalt.
Cine-o să vie trupul tău de-afară
Să-l caute şi în jur să sufle cald?

Cu aripa-n ţărână şi în vis,
Strânge la piept comoara ta deplină.
Cât te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!“
(Tudor Arghezi, Lumină lină)

1. Care este mesajul poeziei? 1p
2. Argumentaţi în 5-10 rânduri că textul citat aparţine genului liric.
3. Prezintă trăsăturile operei lirice cu aplicaţii pe text (a. prezenţa eului liric în text, b. adresarea directă a eului liric-de exemplu „uşoară zburătoare“, c. mod de expunere, d. procedee artistice, e. versificaţie) 3 p
4. Care este figura de stil care stă la baza textului? 0, 50 p
5. Comentează în 4-6 rânduri valoarea stilistică a verbelor din strofa a III-a. 1 p
6. Transcrie din text două metafore. 0, 50
7. Arată rolul adverbului de negaţie „nu“ în versul al treilea al poeziei. 1 p
8. Precizează ce fenomene fonetice (grupuri de sunete sau grupuri de litere) întâlnim în cuvintele: zburătoare, voind, ceară, strânge, chemării. 1, 50 p
9. Dă exemple de texte nonliterare. 0, 50 p
Notă. Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**
Test, cls. a VIII-a

„Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Şi eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult şi parc-aştept
Ea din trestii să răsară
Şi să-mi cadă lin pe piept;

Să sărim în luntrea mică,
Îngânaţi de glas de ape,
Şi să scap din mână cârma,
Şi lopeţile să-mi scape;

Să plutim cuprinşi de farmec
Sub lumina blândei lune -
Vântu-n trestii lin foşnească,
Unduioasa apă sune!

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin şi sufăr
Lângă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr."

(*Lacul*, Mihai Eminescu)

1. Arătaţi semnificaţia titlului poeziei. 2-3 rânduri (1 p)
2. Comentaţi valoarea stilistică a verbelor din strofele trei şi patru. 3-5 rânduri (1 p)
3. Trăirile îndrăgăstitului sunt surprise în mai multe momente. Care sunt acestea? (1 p)
4. Argumentaţi în 10-12 rânduri că textul citat aparţine genului liric.
5. Trăsăturile operei lirice cu aplicaţii pe text (a. prezenţa eului liric în text; b. adresarea directă a eului liric-către iubită prin pronumele ea-nu i se concretizează un portret-de ce; c. mod de expunere; d. procedee artistice; e. versificaţie; f. tema poeziei; g. motive-elemente ale cadrului natural şi cosmic.) (3 p)
6. Precizează cum s-au format cuvintele: cuprinşi, singuratic. (0, 50 p)
7. Ilustraţi în două enunţuri că epitetul *albi* poate să fie omograf (0, 50 p)
8. Precizaţi ce fenomene fonetice (grupuri de sunete sau litere) întâlnim în cuvintele: unduioasa, ceas, ochioasă. (0, 90 p)
9. Transcrie două cuvinte sinonime din text. (0, 50 p)
10. Transcrie un cuvânt polisemantic din text şi arată-i sensurile în trei enunţuri (0, 60 p)

Notă. Se acordă 1p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST DE EVALUARE INIŢIALĂ

Disciplina: Limba şi literatura română
Clasa a VI-a
Numele si prenumele elevului:
Data susţinerii testului:

Pentru rezolvarea corectă a tuturor cerinţelor din Partea I şi din Partea a II-a se acordă 78 de puncte. Pentru redactarea întregii lucrări se acordă 12 puncte. Din oficiu se acordă 10 puncte.

Timpul efectiv de lucru este de 45 de minute.

PARTEA I

Citeşte textul:

„Atunci Aleodor întinsese coprinsul său şi pe moşia lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, luă de soţie pe fata lui Verdeş împărat şi se întoarse la împărăţia lui.

Când îl văzură gloatele venind teafăr, alături de o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă, îl primiră cu mare bucurie; şi urcându-se din nou în scaunul împărăţiei, domni şi trăi în fericire, până se istoviră.

Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa." (***Aleodor Împărat***)

Rezolvă următoarele sarcini de lucru, formulate pornind de la textul dat.

A.

1. Încercuieşte litera corespunzătoare răspunsului corect: **6 puncte**

Cuvântul *soţioară*, din secvenţa *alături de o soţioară,* s-a format prin:

a. compunere. b. conversiune. c. derivare.

2.Subliniaţi varianta corectă despărţită în silabe:

bu-cu-ri-e / bu-cu-rie

dum-nea-voas-tră / dum-nea-voast-ră

i-sto-vi-ră / is-to-vi-ră **6 puncte**

3. Explică folosirea cratimei în structura *de-i râdea* **6 puncte**

4. Precizează valoarea morfologică şi cazul pentru cuvintele: îl, dumneavoastră, gloatele. **6 puncte**

5. Construieşte un enunţ în care substantivul *Aleodor* să aibă funcţia sintactică de atribut. **6 puncte**

B.

1. Menţionează două personaje care apar în textul dat. **6 puncte**

2. Transcrie o personificare din textul dat. **6 puncte**

3. Precizează sensul expresiei *alături de o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă*. **6 puncte**

PARTEA a II-a (30 de puncte)

Redactează o compunere de 5-7 rânduri (aproximativ 50-70 de cuvinte), în care să folosesti 3 cuvinte alese de tine din textul dat la Partea I. Dă un titlu sugestiv acestei compuneri.

Cuvinte selectate: _____, _____, _____

Vei primi 12 puncte pentru redactarea întregii lucrări (respectarea normelor de ortografie, de punctuaţie şi de exprimare, respectarea limitelor de spaţiu indicate).

BAREM DE EVALUARE ŞI DE NOTARE

Se punctează oricare alte formulări/ modalităţi de rezolvare corectă a cerinţelor.

Nu se acordă punctaje intermediare, altele decât cele precizate explicit prin barem.

Nu se acordă fracţiuni de punct.

Se acordă 10 puncte din oficiu. Nota finală se calculează prin împărţirea la 10 a punctajului total.

PARTEA I (48 de puncte)

A.

1. c 6 puncte

2. câte 2 puncte pentru sublinierea formei corect despărţite în silabe pentru cuvintele date 3x2p=6 puncte

3. explicarea folosirii cratimei din secvenţa dată 6p/ explicare superficială, ezitantă 2p, 6 puncte

4. câte 1 punct pentru indicarea fiecărei valori morfologice şi a fiecărui caz pentru cuvintele din coloana din stânga 6x1p=6 puncte

5. construirea unui enunţ în care cuvântul indicat să aibă funcţia sintactică de atribut 6 puncte

B.

1. câte 3 puncte pentru menţionarea oricăror două personaje din text 2x3p=6 puncte
2. transcrierea unei personificări din text 6 puncte
3. precizarea sensului expresiei indicate 6 puncte
PARTEA a II-a (30 de puncte)
câte 2 puncte pentru utilizarea oricăreia dintre cei 3 termeni aleşi din textul de la Partea I 3x2p=6 puncte
alegerea unui titlu sugestiv 4 puncte
conţinut ideatic adecvat cerinţei 15p/ tratare ezitantă, superficială a cerinţei 5p 15 puncte
coerenţă şi echilibru al compoziţiei 5 puncte
Redactarea întregii lucrări: 12 puncte
respectarea limitelor de spaţiu indicate - 3 puncte
respectarea normelor de exprimare şi de ortografie - 6 puncte
(0-1 greşeli 6p; 2-3 greşeli 4p; 4-5 greşeli 2p; peste 6 greşeli 0p)
respectarea normelor de punctuaţie - 3 puncte
(0-1 greşeli 3p; 2-3 greşeli 2p; 4-5 greşeli 1p; peste 6 greşeli 0p)

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

ADJECTIVUL - TEST

Este partea de vorbire ____care însoţeşte un _____ şi arată ____ unui obiect.
***Felul adjectivelor**:*
<u>După formă:</u>
1. _____ când îşi modifică forma în vorbire:
a) are _____ terminaţii şi are _____ forme flexionare - la masc. şi fem., singular şi plural: ex._____
b) are _____terminaţii şi are _____ forme flexionare la feminin şi masculin singular şi o formă pentru ambele genuri la plural:ex. _____.
c) are ___ terminaţie şi _____ forme flexionare o singură formă pentru ambele genuri la masculin şi o singură formă pentru ambele genuri la feminin: ex._____
2. _____ când nu îşi modifică forma în vorbire: ex._____
<u>După criteriul semantic:</u>
1. _____ex._____
2. _____
a) adj. pronominal de_____ îsoţeşte subst. cu scopul de a preciza obiectul determinat
masculin (însumi, pers.II, sg. _____, însuşi, înşine, pers. II, pl._____, înşişi)
fem. (persI, sg._____, însemi, însăţi, înseţi, însăşi, înseşi, însene, însevă, pers. III, pl._____).
b) adjectivul pronominal _____ înlocuieşte numărul posesorului şi al obiectului posedat.

_____ şi _____ obiect posedat: al meu, a mea, a ta, al tău, al său, a sa.
_____ şi _____ ai mei, ai tăi, ale mele, ale tale, ai săi, ale sale.
_____ şi _____: al nostru, al vostru, a noastră, a voastră.
_____ şi _____: ai noştri, ai voştri, ale noastre, ale voastre.
c) adj. pron. _____: înloc. numele ob. deosebindu-l de alte ob., arătând apropierea, id.şi dep. _____ ex._____
-_____ ex. _____
-_____ ex. _____
d) adjectivul pron. _____ introduce prop. interogative cine? care? ce? cât?
Caz N. _____
Caz Ac. _____
Caz D. _____
Caz G. _____
e) adj. pronominal _____ face legătura între propoziţia subordonată şi regenta ei şi au aceeaşi formă ca şi pronumele _____ (Floarea care îmi place e ghiocelul.)
f) adjectivul pronominal _____ apare în prop. negative: ex. _____
g) adj. pron. _____ nu indică precis obiectul înlocuit: ex. _____
3. provenite din verb
la_____ex._____
provenite din verb la_____ex._____
4. provenite din_____ex. Apa repede îmi dă fiori.

Funcţiile sintactice ale adjectivului

Adjectivul se acordă în gen număr şi caz cu _____ determinat şi poate îndeplini funcţiile sintactice de: _____ (Băiatul deştept învaţă.);
_____ (Fata este frumoasă.)

Gradele de comparaţie ale adjectivului:

1. _____: ex. _____
2. _____:
-_____ (mai puţin frumos), -_____ (la fel de frumos), -_____ (mai frumos)
superlativ:
-_____ de superioritate: cel mai frumos,
- relativ _____: cel mai puţin frumos;
- absolut: ex. _____
Unele adjective nu au _____: viu, veşnic

Locuţiunile adjectivale

_____ ce se comportă ca un adjectiv: om cu stare - bogat

II. 1. Identifică în textele de mai jos, adjectivele obţinute prin derivare, conversiune şi cele obţinute prin compunere:
a) Zmeii ascunseseră fetele suferinde pe drumurile pădurii întunecate.
b) El este un om cu mânie repede.

c) Are un chip îngeresc.
d) Amurgul sângeriu se prăvăli peste noi.
e) El este un om cumsecade.
2. Formulaţi adjective de la substantivele de mai jos cu ajutorul derivării:
mijloc, plete, pădure, om, floare, frunză
3. Ataşează următoarelor substantive câte un adjectiv epitet: dragoste, lumânare, apă, ciocârlie.
4. Numeşte prin şase adjective, aflate la diferite grade de comparaţie, principalele trăsături de caracter ale prietenului tău sau prietenei tale.
5. Alcătuieşte enunţuri în care verbul a flutura, la modul participiu şi modul supin să devină adj.
6. Analizează adjectivele din următoarele enunţuri:
Şcoala noastră este plină de elevi cuminţi.
Maria însăşi nu a zărit nicio schimbare la elevii cei mai silitori.
Cartea care ai primit-o este a băiatului acesta.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test nuvela fantastică

„*-Ce-ţi doreşte inima pe ziua de azi? Îl întrebă ea. O ţigancă, o grecoaică, o nemţoaică...*
-Nu, o întrerupse Gavrilescu ridicând braţul. Nu nemţoaică.
-Atunci, o ţigancă, o grecoaică, o ovreică, reluă bătrâna. Trei sute de lei, adăugă.
Gavrilescu zâmbi cu gravitate.
-Trei lecţii de pian! exclamă el începând să se caute în buzunare. Fără să mai socotim tramvaiul dus şi întors.
Bătrâna sorbi din cafea şi rămase pe gânduri.
-Eşti muzicant? Îl întrebă ea deodată. Atunci are să-ţi placă.
-Sunt artist, spuse Gavrilescu. Pentru păcatele mele am ajuns profesor de pian, dar idealul meu a fost, întotdeauna, arta pură. Trăiesc pentru suflet..."

(**Mircea Eliade, *La ţigănci***)

1. Menţionează două trăsături ale prozei fantastice, identificabile în fragmentul dat.
2. Menţionează un element comun cu basmul, existent în text.
3. Indică două mijloace de caracterizare a lui Gavrilescu.
4. Explică diferenţa de semnificaţie dintre cuvintele muzicant şi artist.
5. Comentează ultima replică din text a lui Gavrilescu.
6. Ilustrează conceptul operaţional de stil direct, prin precizarea a două trăsături prezente în text.
7. Rezumă fragmentul citat în maximum 3 enunţuri.
8. Scrie expresii/locuţiuni care să conţină cuvintele *a căuta, a rămâne, inimă*.
9. Identifică timpurile verbale folosite în text, apoi comentează rolul folosirii lor în plan stilistic.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Expresii utilizate la clasă în predarea fantasticului

În procesul de predare-învăţare a operelor fantastice trebuie avut în vedere anumite expresii, noţiuni, cuvinte specifice întâmplărilor fantastice. Pentru aceasta voi propune o fişă de lucru prin care elevii să recunoască expresii fantastice.

Fişă de lucru

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor împărat* precizează înţelesul următoarelor expresii:
-A se topi d(e)-a-n-picioarele
-A dobândi un copil
-La marginea groapei
-A fii la ceasul morţii
-A-şi da obştescul sfârşit
-A duce pe cineva păcatul să
-A fi nevoie de cap
-A da gură
-A face legătura
-A-i râde stelele de frumoasă
B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.
C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.
D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte: stârpitură, procopseală, gloată, teafăr, a se istovi
E. Pornind de la aceste expresii alcătuiţi un basm. Trebuie să ţineţi cont şi de toate elementele specifice acestei opere literare.

Evaluarea fişei de lucru:

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor împărat* precizează înţelesul următoarelor expresii:
A se topi d(e)-a-n-picioarele - a slăbi, a se prăpădi încetul cu încetul
A dobândi un copil - a i se naşte cuiva un copil
La marginea groapei - aproape de moarte
A fii la ceasul morţii - a fii aproape de moarte
A-şi da obştescul sfârşit - a-şi da obştescul sfârşit
A duce pe cineva păcatul să - a muri
A fi nevoie de cap - a fi pândit de moarte
A da gură - a certa
A face legătura - a cădea la o învoială
A-i râde stelele de frumoasă - nespus de frumoasă
B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.
Scriitorul Ion Creangă în basmul cult „Harap Alb“ foloseşte expresia „a da o gură“. Ea se regăseşte şi în basmul *Aleodor Împărat*. Mihai Eminescu în basmul „Făt-Frumos din lacrimă“ utilizează expresia „a fi nevoie de cap“, expresie întâlnită şi în basmul *Aleodor Împărat.*
C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.

„m-ai băgat în toate grozile morţii“ - m-ai îngrozit,
„a mâna porcii la jir“ - a sforăi
D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte:
stârpitură - fiinţă nedezvoltată
procopseală - căpătuială, înavuţire
gloată - mulţime de oameni
teafăr - sănătos
a se istovi - a se sfârşi, a muri

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test de evaluare basmul

„Atunci Aleodor întinsese coprinsul său şi pe moşia lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, luă de soţie pe fata lui Verdeş împărat şi se întoarse la împărăţia lui.
Când îl văzură gloatele venind teafăr, alături de o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă, îl primiră cu mare bucurie; şi urcându-se din nou în scaunul împărăţiei, domni şi trăi în fericire, până se istoviră.
Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“

(Aleodor Împărat)

A. Scoate ideia principală din fragmentul citat.
B. Identifică un element real şi unul fantastic în text.
C. Argumentează în cinci - zece rânduri că textul de mai sus este un basm.
D. Rescrie o expresie fantastică, specifică basmului în care se regăseşte o personificare.
E. Care este modul de expunere folosit în fragment.
F. Care este personajul ce simbolizează binele în fragment şi care este personajul ce simbolizează răul.
G. Dă exemple de două elemente specifice basmului cu aplicaţii pe fragmentul citat.
H. De ce textul de mai sus este o creaţie populară?
I. Cu ce personaj din fragmentul citat ai vrea să te asemeni?
J. Explică bucuria întregului popor la întoarcerea lui Aleodor acasă.
K. Transformă cu ajutorul sufixării substantivul împărat în adjectiv. Alcătuieşte o propoziţie în care acest adjectiv să aibă valuarea de epitet.
L. Scrie un scurt basm pornind de la următorul enunţ: Împărăţia lui Verdeş Împărat a fost vrăjită să îşi piardă curajul.

Barem de corectare şi notare

A. Ideia principală din fragmentul citat este: Întors în împărăţia sa, Aleodor o ia de soţie pe fata lui Verdeş Împărat. 0,50 p.
B. Un elementul real din text constă în căsătoria lui Aleodor cu fiica lui Verdeş Împărat, iar un element fantastic este personajul secundar Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop. 0,50 p.
C. Fragmentul citat aparţine deznodământului unui basm, deoarece este ilustrată

biruinţa binelui asupra răului prin învingerea personajului negativ Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop şi căsătoria personajului principal pozitiv ce îşi redobândeşte şi împărăţia mărind-o cu ţinutul personajului malefic.
Aparţinând ultimului moment al acţiunii, deznodământul, apare în fragmentul citat şi o formulă de încheiere specifică basmului: „Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“
De remarcat sunt şi cuvintele dar şi expresiile populare şi fantastice prezente în fragment: coprinsul, gloatele, teafăr, de-i râdea şi stelele de frumoasă, se istoviră.
Se poate observa în cele relatate mai sus că fragmentul aparţine unui basm prin biruinţa binelui împotriva răului, pezenţa personajului fantastic Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, regăsirea unor expresii specifice acestei specii literare, a formulei de încheiere. 1p.
D. O expresie fantastică specifică basmului ce conţine o personificare este „o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă“. 0,50p.
E. Modul de expunere folosit în fragment este naraţiunea. 0,50p.
F. Personajul care simbolizează binele în fragment este Aleodor, iar cel care simbolizează răul este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop. 0, 50p
G. Un element specific basmului în fragment ar fi biruinţa binelui împotriva răului, a lui Aleodor împotriva lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, iar un alt element specific basmului ar fi formula de încheiere: „Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“
H. Textul de mai sus este o creaţie populară, din cauză că nu are autor, are un caracter anonim, colectiv (au participat mai mulţi de-a lungul timpului la creaţie), oral (s-a transmis prin viu grai) şi tradiţional (căsătoria, un moment important în viaţă). 0,50p.
I. 0,50p.
J. Poporul se bucură la întoarcerea lui Aleodor acasă, deoarece vor fi conduşi de un împărat drept, bun, blând, milos trăsături ce vin în antiteză cu cele ale personajului negativ învins de el. 0,50p.
K. împărătesc
Palatul <u>împărătesc</u> are privirea spre soare. 1p.
L. 2p.
Se acordă 1p. din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

FIŞĂ DE LUCRU - PERSONAJELE BASMULUI

A. Personajele basmului sunt selectate din lumea reală, eroul basmului românesc este Făt-Frumos, modelul ideal al tânărului la sat (fiu de împărat sau om simplu). Puterile lui sunt limitate dar învinge, în final, prin calităţile sale deosebite: forţă, frumuseţe fizică, curaj, vitejie, dragoste de adevăr, spirit de dreptate.
Numeşte un personaj pozitiv dintr-un basm popular şi unul dintr-un basm cult.
B. Adversarii personajului pozitiv sunt, de obicei, personaje supranaturale, cu o

putere fizică neobijnuită, reprezentând forţele răului, trăiesc într-o lume diferită de a eroului pozitiv, într-un alt tărâm. Lipsite de agerimea minţii au în stăpânire obiecte miraculoase cu ajutorul cărora obţin succese sau au calitate viclenia. Exemple de astfel de personaje (balauri, scorpii, zgripţuroaice, căpcăuni, zmei etc.)

Dă exemplu de un personaj negativ supranatural dintr-un basm popular şi un personaj negativ dintr-un basm cult. Ai putea da exemplu de un alt personaj dintr-o altă operă literară cultă, diferită de basm (nuvelă, roman) care trăieşte într-un alt tărâm, însă are posibilitatea să pătrundă în viaţa firească a unui om.

C. Pentru a ieşi biruitor din confruntarea cu personajele fabuloase, monstruase, eroului din basm i se alătură personaje din lumea reală (personaje personificate: cal, albină etc.) sau personaje fantastice (Ochilă, Sfânta Duminică).

Dă exemplu de un astfel de personaj dintr-un basm popular şi unul dintr-un basm cult.

D. În confruntările sale cu forţele răului, eroul din basm foloseşte anumite obiecte miraculoase (oglindă, pieptene) şi substanţe cu calităţi tămăditoare (apa vie, apa dulce, apa moartă)

Dă exemplu de un basm popular şi unul cult unde se regăsesc obiecte miraculoase sau tămăduitoare.

E. *Precizează ce înseamnă termenii: fantastic, miraculos, supranatural.*

F. *Arată un fenomen miraculos într-un basm, apoi într-o altă operă diferită de basm.*

G. Acţiunea într-un basm se petrece într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp ca de exemplu trei zile şi trei nopţi.

Puteţi da exemplu de o nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acţiunea să se desfăşoare într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp.

Evaluarea fişei de lucru

A. Un personaj pozitiv dintr-un basm popular este Aleodor Împărat din basmul cu acelaşi nume, iar un personaj pozitiv dintr-un basm cult este Harap Alb din basmul cu acelaşi nume al scriitorului Ion Creangă.

B. Un exemplu de personaj supranatural negativ dintr-un basm popular este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, din basmul *Aleodor Împărat*, iar Spânul este un personaj supranatural negativ dintr-un basm cult, *Harap Alb* al scriitorului Ion Creangă.

Un personaj Domnişoara Christina din romanul *Domnişoara Christina* a scriitorului Mircea Eliade pătrunde în viaţa reală dintr-un alt tărâm, cel al morţii.

C. Un personaj fabulos ce i se alătură lui Aleodor Împărat, personajul basmului popular este ştiuca care îl ajută în una din încercările de a se ascunde de fiica lui Verdeş Împărat, iar un personaj fabulos ce i se alătură lui Harap Alb, personajul basmului cult este Gerilă care îl ajută să biruiască cuptorul încins, camera în care trebuiau să se odihnească peste noapte.

D. Aleodor Împărat se foloseşte de un solzişor, iar în Harap Alb apare putera tămăduitoare a apei (vie şi moartă)

E. Fantastic înseamnă fenomene, întâmplări create şi plăzmuite de imaginaţie, care

nu există în realitate.
Miraculos arată un produs uimitor, totalitatea fenomenelor supranaturale dintr-o operă.
Supranatural artă ceva care este mai presus de forţele şi legile naturii, a lumii reale, miraculos, fantastic.
F. Un fenomen miraculos în basmul popular *Aleodor Împărat* este metamorfoza personajului Aleodor când trebuie să se ascundă de fata împăratului, în basmul cult „Făt-Frumos din lacrimă“ a scriitorului Mihai Eminescu întâlnim metamorfoza eroului într-o floare, iar în nuvela *Şarpele* a scriitorului Mircea Eliade putem vorbi de metamorfoza Andronic-Şarpe. Tot un astfel de element miraculos îl întâlnim în nuvela *Les trois Grâces* prin dubla viaţă a personajului Frusinel ce oscilează între tinereţe şi bătrâneţe.
G. O nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acţiunea să se desfăşoare într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp este *La ţigănci*. Timpul real este Bucureştiul, iar cel fantastic locul numit „La ţigănci“. Cifra simbolică este aici trei: ora trei, trei fete, trei încercări de a ghici ţiganca.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test de evaluare a cunoştinţelor, cls. a V-a.

Se dă textul:

„Crivăţul din miazănoapte vâjâie prin vijelie,
Spulberând zăpada-n ceruri de pe deal, de pe câmpie.
Valuri albe trec în zare, se aşterne-n lung troian,
Ca nisipurile dese din pustiul african.

Viscolul frământă lumea!...Lupii suri ies după pradă,
Alergând, urlând în urmă-i prin potopul de zăpadă.
Turmele tremură; corbii zbor vârtej, răpiţi de vânt,
Şi răchitele se-ndoaie lovindu-se de pământ.“

(Viscolul, Vasile Alecsandri)

1. Transcrie un cuvânt colectiv din text dându-i un sinonim. 0, 20p.
2. Alcătuieşte familia lexicală a cuvântului pământ (patru derivate). 0, 40p.
3. Transcrie din text un cuvânt care să conţină diftong şi altul în care să găseşti vocale în hiat. 0,40p.
4. Precizează câte litere şi sunete au cuvintele: răchitele, ceruri. 0,50p.
5. Alcătuieşte câmpul lexical al verbelor la modul gerunziu din text. 0, 40p.
6. Transcrie din text două epitete. 0, 60p.
7. Alcătuieşte enunţuri în care verbul a fi să fie pe rând: verb copulativ, verb predicativ, verb auxiliar. 0, 60p.
8. Conjugă verbul *trec* la modul indicativ, timpurile imperfect, perfect compus şi mai mult ca perf. 0, 90p.
9. Alcătuieşte o compunere în care să comentezi prima strofă citată, în

compunerea ta vei avea în vedere: mesajul strofei citate, ce tablou din natură prezintă, încadrarea ei într-un gen literar procedeele artistice utilizate de autor (figuri de stil şi imagini artistice), prezentare conţinutului, rimă, măsură, concluzii. 1 p.
10. Alcătuieşte un dialog între vânt şi corbi. 2p.
11. Pornind de la mesajul textului citat alcătuieşte o compunere în care să prezinţi un tablou de iarnă, folosind descrierea. 2p.

Se acordă 1p. din oficiu.

test realizat de prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test - cls. a VI-a A, sem. II.

„Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie cu inscripţia pe pamblică: *le Formidable*
- Vezi ce bine-i şade lui, zise mam' mare, cu costumul de marinel?
- Mamiţo, nu ţi-am spus că nu se zice marinel?
- Da cum?...
- Marinal...
- Ei, ziceţi voi cum ştiţi; eu zic cum am apucat. Aşa se zicea pe vremea mea, când a ieşit întâi moda asta la copii, marinel.
- Vezi că sunteţi proaste amândouă? Întrerupe tânărul Goe. Nu se zice nici marinal, nici marinel!...
- Da cum, procopsitule? Întrebă tanti Miţa cu un zâmbet simpatic.
- Mariner...
- Apoi, de, n-a învăţat toată lumea carte ca dumneata! Zice mam' mare şi sărută pe nepoţel şi iar îi potriveşte pălăria de marinel.“

(I. L. Caragiale D-l Goe)

I. Înţelegerea textului
1. Notează personajele care participă la dialog. 0. 20
2. Identifică personajul principal şi secundar din fragment. 0, 20
3. Scrie trăsăturile morale ale personajelor. (două trăsături) 0, 20
4. Ce date ni se dezvăluie în fragment referitor la portretul fizic al personajului principal ? 0, 20
5. Explică semnificaţia titlului. 0 , 20
6. Cărui gen literar şi specii literare aparţine textul, de ce? 0, 20
7. De unde reiese umorul în text ? 0, 20
8. Ce moment al subiectului e surprins în text ? 0, 20
9. Precizează rolul virgulei în Mamiţo, nu ţi-am... 0, 20
10. Transformă vorbirea directă în vorbire indirectă. 0, 30
II. Pornind de la definiţia fabulei arată care sunt trăsăturile acestei specii literare? 0, 40p
III. Comentează pastelul Mărţişor de Ion Pillat aratând elementele specifice primăverii. 3 p
IV. Analizează cuvintele subliniate. 0, 25 p fiecare cuvânt (0.25 x 14 = 3, 50)
1p din oficiu

test realizat de prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - Părţile de vorbire neflexibile

Adverbul

Definiţie:
Este partea de vorbire _____ care arată o caracteristică a unei _____.
Determină _____.
Ex. Ea adormi târziu. (subliniază adv. din enunţ)
Felul adverbului: După formă: -simple: _____… -_____: devreme, niciodată…
După înţeles:
- adverbe de _____: ex._____
- adverbe ___: ex._____
- adverbe _____ex. _____
- adverbe _____ex. _____
- adverbe _____: cum? unde? când?
(apar în prop. interogative)
- adverbe _____ex. _____ ...
- adverbe _____ex. _____…
- adverbe _____ex. _____…
Funcţii sintactice:
- _____: unde?
S-a oprit aici.
- _____: cum?
Vorbeşte corect.
- _____: când?
A sosit ieri.
- _____: care? Ce fel de?
Tema de azi a fost uşoară.
- _____: Este uşor a scrie.
(determină un verb copulativ)
- _____: Fireşte că vine.
Gradele de comparaţie ale adverbului:
1. _____: greu
2. comparativ:
- de inferioritate: _____
- _____: la fel de greu, tot atât de greu
- de superioritate_____
3. _____
- relativ: _____: cel mai puţin greu;
- de superioritate: _____
- superlativ: _____
Locuţiunile adverbiale sunt _____ cu valoare de adverb:

Prepoziţia:

Definiţie: partea de vorbire _____ ce exprimă raportul sintactic de dependenţă în propoziţie. Ea _____are funcţie sintactică.
Feluri:
- _____: la, cu, de, în, pentru…-_____: ___(prin alăturare), _____ (prin contopire)
Prepoziţiile cer anumite cazuri:
- _____: în, pe, de… A mers la film
._____: graţie, datorită, mulţumită, conform, contrar, potrivit... - Datorită lui a venit.
- _____: asupra, contra, împotriva, în spatele, în faţa... Mihai este împotriva lui.
Locuţiunile prepoziţionale sunt grupuri de cuvinte cu valoare de prepoziţie:

Interjecţia

Definiţie. Partea de vorbire neflexibilă prin care se exprimă senzaţii, sentimente, -_____ zgomote din natură. Unele interjecţii _____ funcţii sintactice.
Felul: - interjecţii propriu-zise: ----------
- onomatopee - _____: buf, poc,
- sunetele scoase de animale: _____
- de adresare: _____
- _____: iată, uite, hai, marş, zbâr…
Funcţii sintactice:
- _____: Cip-cirip se aude.
- _____: Hai acasă!
- _____: Raţa merge lipa-lipa
- _____: Am auzit buum!

-_____:- Zgomote de pac-pac se aud.
-_____: E vai de el.

Conjuncţia

Definiţie: Este partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul de coordonare în propoziţie şi de coord. şi subordonare între _____ unei fraze:
Felul:
-_____: că, şi,
-_____: ca să, fiindcă
Coordonatoare: leagă _____propoziţii sau părţi de propoziţie de acelaşi fel
Ion şi Ioana dansau. Am citit / şi am scris./
- coordonatoare _____: şi, nici, precum şi
- coordonatoare _____: dar, iar, însă, ci
- coordonatoare _____: - ori, sau, fie
- coordonatoare _____: deci, aşadar, prin urmare
Subordonatoare: introduc _____: să, că, dacă, ca să, căci, deoarece...
Locuţiunile conjuncţionale sunt _____ cu valoare de conjuncţie din cauză că, în timp ce

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST BALADA POPULARĂ (MIORIŢA)

1. Arată semnificaţia versurilor*: Pe-un picior de plai, / Pe-o gură de rai, ... Se cobor la vale ...*
2. Precizează rolul interjecţiei predicative *Iată* (Iată vin în cale.)
3. Arată rolul mioriţei în text şi precizează figura de stil prin care este prezentată aceasta. (5-8 rânduri)
4. Ce rol îndeplinesc fluierele în text?
5. Explică versul *Cu lacrimi de sânge!*
6. Dacă urmărim firul epic al baladei, care moment al subiectului lipseşte?
7. Precizează ce motive literare întâlnim în baladă.
8. Arată viziunea asupra morţii a ciobănelului mioritic (5-8 rânduri)
9. Alcătuieşte o compunere în care să realizezi portretul ciobănelului mioritic.
10. Transcrie un vers prin care ciobănelul se arată păstrator al tradiţilor populare.
11. Realizează sintaxa frazei*: Iar cel Ungurean, / Şi cu cel Vrâncean, / Mări se vorbiră, / Ei se sfătuiră / Pe l'apus de soare / Ca să mi-l omoare / Pe cel Moldovan / Că-i mai ortoman / Ş'are oi mai multe, / Mîndre şi cornute, / Şi cai învăţaţi / Şi cîni mai bărbaţi!...*

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - POEMUL

1. Explică semnificaţia titlului poemului *Dan, căpitan de plai* de Vasile Alecsandri.
2. Cărui gen literar aparţine poemul?
3. Precizează ce figură de stil întâlnim în versul: *Bătrânul Dan trăieşte ca şoimul singuratic*.
4. Explică înţelesul epitetului: *vechi pustnic*.
5. Comentează versurile *Fantazmă drăgălaşă a verdei tinereţi / Ce fuge de răsuflul geroasei bătrâneţi... Iar munţii albi ca dânsul, se-nclină-n depărtare*.
6. Arată semnificaţia versului: *Bătrânul Dan ascultă grăind doi vechi stejari*.
7. Precizează care este intriga poemului.
8. Arată semnificaţia versului: *Pe inimă şi paloş rugina nu s-a pus*.
9. Precizează asemănările şi deosebirile dintre Dan şi Ursan referindu-vă la locul unde trăiesc eroii şi vitejia acestora.
10. Arată semnificaţia versurilor: *Ce*

simte firul ierbii când coasa e vecină / Ea pleacă fruntea-n pace, răspunde căpitanul,/Căci are să renască mai fragedă la anul.

11. Arată semnificaţia epitetului *alb* din versul: *Alb am trăit un secol pe plaiul strămoşesc*.

12. Prezintă pe scurt punctul culminant şi deznodământul poemului *Dan, căpitan de plai* de Vasile Alecsandri.

13. Analizează cuvintele subliniate: Pe nimeni nu am zărit trecând pe acolo cu paşi mărunţi. Haide la film! Probabil că învată. Bravo, ai reuşit să-i asculţi pe amândoi. Ascult pic-pic.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - BALADA POPULARĂ
MĂNĂSTIREA ARGEŞULUI

Află că noi ştim
Oricând să zidim
Altă mănăstire
Pentru pomenire,
Mult mai luminoasă
Şi mult mai frumoasă!
Domnu-i asculta
Şi pe gânduri sta,
Apoi poruncea
.....
Iar pe cei zidari,
Zece meşteri mari
Să mi-i părăsească
Ca să putrezească
Colo pe grindiş
Sus pe coperiş
Meşterii gândea
Şi ei îşi făcea
Aripi zburătoare
Din şindrili uşoare.
.....
Şi-n văzuh sărea,
Dar pe loc cădea,
Şi unde pica
Trupu-şi despica
Iar bietul Manoli
Când se încerca
De-a se arunca,
Iată c-auzea
Din zid că ieşea,
Un glas năduşit,
Un glas mult iubit,
.....
De pe coperiş
Mort bietul cădea
Iar unde cădea
Ce se mai făcea?
O fântână lină,
Cu apă puţină,
Cu apă sărată,
Cu lacrimi udată.

1. Identificaţi în textul citat două motive epice ale baladei populare. Explicaţi-le în două-trei rânduri.
2. Ce moment a subiectului este surprins în textul citat? Explicaţi acest lucru în cinci-şase rânduri.
3. Arătaţi cărui gen şi specii literare aparţine textul citat în cinci-şase rânduri.
4. Stabiliţi ce relaţie se stabileşte între personajele baladei:
a. Domnul - (Negru Vodă) - meşteri
b. meşteri - Manole
c. Manole - Ana
5. Ce mit al poporului român surprinde balada? De ce?
6. Precizează modul sau modurile de expunere prezente în text.
7. Explicaţi în două-trei rânduri sintagma: *floarea câmpului.*
8. Cum vă explicaţi faptul că Manole aude glasul Anei când se aruncă de pe acoperiş?
9. Explicaţi faptul că Ana şi Manole par să moară în acelaşi timp.
10. Explicaţi semnificaţia simbolică a

fântânii.
11. Explicaţi dramatismul baladei după cum rezultă din textul citat.
12. Arătaţi cum s-a rezolvat conflictul în baladă.
13. Precizează cum s-au format cuvintele: oricând, altă, coperiş, zburătoare.
14. Alcătuiţi câte un enunţ cu omonimele cuvintelor: noi (Află că noi ştim.), i (Domnu-i asculta.).
15. Precizaţi valoarea morfologică a cuvintelor subliniate: altă un se o.
16. Pecizează modul şi diateza verbelor: să zidim, se încerca.
17. Precizează fc. sint. pt. cuv. zece, altă, mi.
18. Alcătuiţi câmpul lexical al epitetelor din text.
Notă: Se acordă 0, 50 p fiecare cerinţă şi 1p din oficiu.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test de evaluate - cls. a VIII-a

Abia atingi covorul moale,
Mătasa sună sub picior,
Şi de la creştet pân-în poale
Pluteşti ca visul de uşor.
(Mihai Eminescu, Atât de fragedă…)

Cerinţe:
1. Transcrie din text două figuri de stil diferite şi precizeazează-le.
2. Precizează rima versurilor.
3. Pecizează cărui gen literar aparţine textul şi de ce.
4. Arată în 10-12 rânduri semnificaţia titlului poeziei făcând referire la textul citat.
5. Transcrie un cuvânt compus prin alăturare din text.
6. Alcătuieşte un enunţ în care cuvântul **uşor** să fie folosit cu alt sens decât în text.
7. Alcătuieşte câmpul lexical al verbelor din text.
8. Precizează ce valoare morfologică au cuvintele subliniate: *Abia, moale, de uşor*.
9. Transcrie prima propoziţie din text.
10. Realizează expansiunea atributului moale din primul vers într-o propoziţie subordonată corespunzătoare.

Test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

MODEL DE SUBIECT PENTRU EVALUAREA NAŢIONALĂ

Subiectul I

Citeşte cu atenţie textul următor:

Vino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.
Pe genunchii mei şedea-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înfiorate
Or să-ţi cadă flori de tei.

Dorinţa, Mihai Eminescu

A. Scrie, pe foaia de examen, răspunsul pentru fiecare dintre cerinţele de mai jos:

1. Transcrie câteva elemente morfologice prin care să justifici că textul este o adresare directă. 6 p.
2. Numeşte şi exemplifică prin transcriere două figuri de stil diferite din text. 6 p.
3. Numeşte elementele care fac parte din planul terestru. 6 p.
4. Formează câte un sufix diminutival de la cuvintele: *izvor, flori*. 6 p.
5. Explică în 30-40 de cuvinte, (3-4 rânduri) utilizarea verbelor la viitor în strofa a doua a poeziei. 6 p.

B. Redactează o compunere, de 100-150 de cuvinte (10-15 rânduri), în care să prezinţi semnificaţia titlului poeziei *Dorinţa* de Mihai Eminescu, prin raportare la conţinutul textului citat. 12 p

În compunerea ta trebuie:

- să ilustrezi relaţia dintre titlu şi conţinutul textului liric;
- să înfăţişezi relaţia dintre titlu şi conţinutul textului liric cu exemple din text;
- să ai un conţinut adecvat cerinţei;
- să te înscrii în limitele de spaţiu indicate.

Subiectul II

Citeşte cu atenţie textul următor:

„Leopardul (Leopardus pandalis) trăieşte ascuns în pădurile tropicale din America Centrală şi de Sud.

Silenţios, aproape invizibil, leopardul se deplasează tiptil în căutarea micilor prăzi. Graţie blănii sale, el se „topeşte" perfect în peisaj, ferindu-se astfel din raza vizuală a eventualelor victime, cât şi a atacatorilor (în primul rând, omul). Frumuseţea blănii i-a adus numai nenorociri, el fiind astăzi ameninţat cu dispariţia. În 1970, mai mult de 140.000 de piei de leopard au fost legal importate de Statele Unite. Deşi după 1975 comerţul cu blănuri de leopard a fost interzis, el… continuă. Faptul că traficul de blănuri de leopard a mai scăzut, nu se datorează grijii faţă de acest animal, ci faptului că numărul lor este din ce în ce mai mic."(Maria Dascălu, Un animal magnific leopardul, în revista „Lumea animalelor", nr. 4, mai-iunie, 1996)

A. Scrie, pe foaia de examen, răspunsul pentru fiecare dintre cerinţele de mai jos:

Formulează câte un enunţ în care să numeşti următoarele elemente care privesc articolul citat:

- anul în care au fost importate legal mai mult de 140.000 de piei de leopard;
- motivul pentru care traficul de blănuri de leopard a mai scăzut. 4 p.

2. Menţionează autorul şi revista din care a fost selectat fragmentul. 4 p.

3. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate din structurile: *Graţie blănii sale, el se „topeşte”, au fost legal importate*. 4 p.

4. Precizează funcţia sintactică a cuvintelor subliniate din structura: *nu se datorează grijii faţă de acest animal, ci faptului că numărul lor este din ce în ce mai mic*. 4p

5. Transcrie din text o propoziţie subordonată atributivă. 4 p.

6. Alcătuieşte un enunţ în care să ai o subordonată subiectivă, având ca tremen regent o expresie verbală impersonală. 4p.

B. Redactează o compunere de 100-150 de cuvinte (10-15) rânduri în care să-ţi spui opinia despre importanţa protejării leopardului.

În compunerea ta trebuie:

- să-ţi spuni opinia despre importanţa protejării leopardului 4 p.
- să argumentezi despre importanţa protejării leopardului cu exemple din text 4 p.
- să ai un conţinut adecvat tipului de text şi cerinţei formulate 2 p.
- să te înscri în limitele de spaţiu indicate 2 p.

Redactare: 12 p.

Din oficiu se acordă 10 p

Subiect realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

(Două loturi, I.L.Caragiale)

TESTE GRILĂ

Test 1

Se dă textul:

„- Asta e culmea!... culmea!... strigă d. Lefter, ştergându-şi fruntea de sudoare, pe când madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părţile... Nu e şi nu e!...

- Femeie, trebuie să fie în casă... Dracu n-a venit să le ia!...

Dar ce au pierdut? Ce caută?

Caută două bilete de loterie cu cari d. Lefter Popescu a câştigat.“

1. În text e utilizată:
   a. vorbirea directă
   b. vorbire indirectă.
2. Care este emiţătorul în text?
   a. autorul
   b. femeia
   c. Lefter
3. Care este receptorul în text?
   a. autorul
   b. femeia
   c. Lefter
4. Care este mesajul în text?
   a. biletele de loterie
   b. madam Popescu

5 Textul citat este:
a. epic
b. liric
c. dramatic
6. Textul aparţine speciei litrare:
a. romanul
b. schiţa
c. nuvela
7. *ştergându-şi* este:
a. verb nepersonal, modul gerunziu, diateza reflexivă, cojugarea a II-a
b. verb, modul indicativ, diateza activă, conjugarea a II-a
8. Cuvântul *sudoare* conţine:
a. diftong
b. hiat
9. Ce caută soţii Popescu?
a două bilete la loterie
b. loteria
10. *Dracu n-a venit* este:
a. propoziţe afirmativă
b. propoziţie negativă
11. Numeralul *două* are valoare:
a. substantivală
b. adverbială
c. adjectivală
12. *strigă d. Lefter* este:
a. propoziţie incidentă
b. propoziţie predicativă
13. Ideea principală a fragmentului este:
a. Soţii Popescu caută două bilete de loterie.
b. Soţii Popescu caută două bilete de loterie *cu cari d. Lefter Popescu a câştigat*.

Test 2

Citeşte cu atenţie textul şi rezolvă cerinţele:

„Îi foşnea uscat pe frunze poala lungă a albei rochii,
Faţa-i roşie ca mărul, de noroc i-s umezi ochii;
La pământ mai că-i ajunge al ei păr de aur moale,
Care-i cade peste braţe, peste umerele goale.
Astfel vine mlădioasă, trupul ei frumos îl poartă,
Flori albastre are-n păru-i şi o stea în frunte poartă.“

1. *Faţa-i roşie ca mărul* este:
a. personificare
b. comparaţie
c. epitet
2. *aur moale* este:
a. epitet
b. metaforă
c. antiteză
3. Antonimul cuvântului frumoasă este:
a. drăguţă
b. urâtă
c. incultă
4. Cuvântul *poala* conţine:
a. diftong
b. pleonasm
c. hiat
5. *Astfel* s-a format prin:
a. compunere
b. derivare
c. conversiune
6. Textul este:
a. un portret
b. o poveste
c. o istorioară

Teste realizate de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Olimpiada de limbă, comunicare şi literatură română
clasa a VI-a
Model de subiect

Citeşte cu atenţie textele de mai jos (A şi B):

A. Toate străzile din oraş, oricât de întortocheate şi de încâlcite ar fi fost, de oriunde ar fi pornit, se strecurau toate spre şoseaua principală şi se revărsau toate în ea, transformând-o astfel în singura cale de ieşire din târg spre munţii care se profilau în depărtări. Mai era şi o gârlă* prăpăstioasă care împiedica celelalte străzi să părăsească oraşul de capul lor, o gârlă care înconjura târgul ca un şanţ de cetate şi peste care nu se aruncase decât un singur pod, un pod mare, de piatră, la capătul dinspre nord. Locului unde se afla podul i se spunea: „la barieră". În preajma podului se înjghebaseră, de-a lungul anilor, câteva căsuţe pipernicite şi nişte gherete de bârne, toate roase de oftica* vremurilor. Dacă în timpul nopţii bariera dormea somn greu, rareori tulburat de vreun scârţâit de care sau de claxonul vreunui camion, de cum se iveau zorii începea o forfotă care nu se mai termina până la asfinţit. Drumeţi, care cu boi, docare*, biciclete, mai rar camioane sau maşini de şosea, căruţe, mai ales căruţe cu coviltirul deasupra, se scurgeau, se scurgeau întruna spre oraş. Străini sau cunoscuţi, oamenii îşi dădeau bineţe într-un fel ciudat, care se împământenise în toată regiunea: întotdeauna îşi destăinuiau şi scopul colindei lor la oraş.

(Constantin Chiriţă, Cireşarii, vol. I: Cavalerii florii de cireş)

**gârlă* s.f. apă curgătoare (mai mică); braţ al unei ape curgătoare.
**oftică* s.f. (pop.), tuberculoză pulmonară; ftizie.
**docar* s.n. trăsurică uşoară cu două sau cu patru roţi.

B. În trenul acesta, încă înainte de a ajunge în inima Ţării Moţilor, am văzut două lucruri minunate. Am văzut o femeie mâncând un măr, şi felul cum moţii privesc munţii. Pe urmă n-am mai văzut nimic atât de adânc, de revelator.

Femeia a pus mărul alături, pe bancă. Bărbatul a scos un briceag, l-a deschis şi a îndemnat-o să mănânce...

Femeia a început să mănânce mărul. Mari actriţe ale lumii, unde sunteţi, s-o vedeţi pe această ţărancă, pe această femeie din Ţara Moţilor, mâncând un măr? Mânca? Mânca! Dar în acelaşi timp părea că se roagă, că spune o poezie, că stă de vorbă cu Dumnezeu.

Întâi a luat mărul şi l-a privit câteva clipe printre pleoapele pe jumătate închise. Era respect, admiraţie şi bucurie, puţin tristă, puţin amară, în faţa acestui lucru rar pe care îl avea în mână. Pe urmă a început să taie mărul cu briceagul. Nimic n-ar putea pare mai din obişnuitul vieţii.

Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtăşeşte dintr-un mister. Când tăia bucata de măr cu gesturi domoale, prevenitoare parcă, şi o ducea apoi spre gură, buzele-i păreau că murmură o rugăciune.

(Geo Bogza, *Ţara de piatră*)

ALEGE una dintre cele două variante de subiect propuse mai jos şi răspunde corect tuturor cerinţelor formulate în sarcinile de lucru, în variata aleasă.

Atenţie! NU AI VOIE SĂ REZOLVI AMBELE SUBIECTE!

VARIANTA I

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înţelegerea textului - 16 puncte

1. Precizează două aspecte comune ale celor două fragmente propuse. **6 puncte**

2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificaţia secvenţei*: Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtăşeşte dintr-un mister.* **10 puncte**

II. Scriere despre textul literar - 25 de puncte

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă particularităţile descrierii literare, utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele texte propuse.

În redactarea compunerii, vei avea în vedere:

-evidenţierea a cel puţin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date;

-identificarea a cel puţin două imagini artistice din fiecare text;

-comentarea semnificaţiei a două figuri de stil diferite, din fiecare text.

III. Scriere imaginativă - 25 de puncte

Alcătuieşte o compunere narativă, de cel puţin 25 de rânduri, despre o întâmplare reală sau imaginară din copilăria ta, în care să utilizezi şi următoarele secvenţe, extrase din textele propuse: *întortocheate şi de încâlcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;
- utilizarea naraţiunii, descrierii şi dialogului, ca moduri de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate;
- utilizarea în text a cel puţin două figuri de stil învăţate.

Redactare pentru ambele compuneri (II şi III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am ***4 puncte***

2. Exprimă-ţi opinia, într-un text de 3-4 rânduri despre felul cum străinii îşi dădeau *bineţe*, lucru evocat în textul A, ***6 puncte***

C. Elemente de construcţie a comunicării (20 de puncte)

1. Notează, din al doilea text, ***două*** cuvinte din câmpul lexical al elementelor naturii. ***6 puncte***

2. Precizează cum s-au format cuvintele subliniate: ***această*** ţărancă***, astfel, împământenise***, ***6 puncte***

3. Transcrie câte un verb pentru fiecare conjugare din textul B. ***8 puncte***

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu. **Total punctaj: 120 de puncte**

VARIANTA a II-a

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înţelegerea textului - 16 puncte

1. Precizează două aspecte comune ale celor două fragmente propuse. ***4 puncte***

2. Explică, într-un text de cel puţin 3-4 rânduri, valoarea expresivă a epitetelor din primul text. ***12 puncte***

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă particularităţile descrierii literare, utilizând, pentru exemplificare, secvenţe din ambele texte propuse.

În redactarea compunerii, vei avea în vedere:

-evidenţierea a cel puţin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date;

-identificarea a cel puţin două imagini artistice din fiecare text;

-comentarea semnificaţiei a două figuri de stil diferite,din fiecare text.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Alcătuieşte o compunere narativă, de cel puţin 25 de rânduri în care să relatezi

un vis în care să utilizezi şi următoarele secvenţe, extrase din textele propuse: *întortocheate şi de încâlcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv;
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii;
- utilizarea naraţiunii, descrierii şi dialogului, ca moduri de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate;
- utilizarea în text a cel puţin două figuri de stil învăţate.

Redactare pentru ambele compuneri (II şi III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am ***4 puncte***

2. Exprimă-ţi opinia, într-un text de 3-4 rânduri despre felul cum străinii îşi dădeau *bineţe*, lucru evocat în textul A, ***6 puncte***

C. Elemente de construcţie a comunicării (20 de puncte)

1. Notează, din al doilea text, ***două*** cuvinte din câmpul lexical al elementelor naturii. ***6 puncte***

2. Precizează cum s-au format cuvintele subliniate: ***această*** ţărancă***, astfel, împământenise***, ***6 puncte***

3. Transcrie câte un verb pentru fiecare conjugare din textul B. ***8 puncte***

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

Barem de corectare şi notare

VARIANTA I

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înţelegerea textului - 16 puncte

1. un aspect 3p + 3 p 6 puncte

2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificaţia secvenţei*: Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtăşeşte dintr-un mister.* **10 puncte**

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

-evidenţierea a cel puţin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date; 6p

-identificarea a cel puţin două imagini artistice din fiecare text; 6p

-comentarea semnificaţiei a două figuri de stil diferite, din fiecare text. 6p

- originalitate 7p

III. Scriere imaginativă - 25 de puncte

Alcătuieşte o compunere narativă, de cel puţin 25 de rânduri, despre o întâmplare reală sau imaginară din copilăria ta, în care să utilizezi şi următoarele secvenţe, extrase din textele propuse: *întortocheate şi de încâlcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv; 5p
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii; 5p
- utilizarea naraţiunii, descrierii şi dialogului, ca moduri de expunere; 5p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate; 5p
- utilizarea în text a cel puţin două figuri de stil învăţate. 5p

Redactare pentru ambele compuneri (II şi III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie şi

punctuaţie, aşezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am 2p + 2p ***4 puncte***

2. raspuns sumar 3 p, răspuns detaliat ***6 puncte***

C. Elemente de construcţie a comunicării (20 de puncte)

1. 3p + 3p

2. 2X3, T 6p

3. 2 X 4 T 8p

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

VARIANTA a II-a

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înţelegerea textului - 16 puncte

1. - un aspect 3p + 3 p **6 puncte**

2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificaţia secvenţei*: Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtăşeşte dintr-un mister.* **10 puncte**

II. Scriere despre textul literar - 25 de puncte

-evidenţierea a cel puţin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date; 6p

-identificarea a cel puţin două imagini artistice din fiecare text; 6p

-comentarea semnificaţiei a două figuri de stil diferite, din fiecare text. 6p

- originalitate 7p

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Alcătuieşte o compunere narativă, de cel puţin 25 de rânduri în care să relatezi un vis în care să utilizezi şi următoarele secvenţe, extrase din textele propuse: *întortocheate şi de încâlcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obţine punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv; 5p
- respectarea relaţiei dintre titlu şi conţinutul compunerii; 5p
- utilizarea naraţiunii, descrierii şi dialogului, ca moduri de expunere; 5p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate; 5p
- utilizarea în text a cel puţin două figuri de stil învăţate. 5p

Redactare pentru ambele compuneri (II şi III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie şi punctuaţie, aşezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica Raţională şi funcţională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am 2p + 2p ***4 puncte***

2. raspuns sumar 3 p, răspuns detaliat ***6 puncte***

C. Elemente de construcţie a comunicării (20 de puncte)

1. 3p + 3p

2. 2X3, T 6p

3 2 X 4 T 8p

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

prof. **Popescu Ana-Cristina**

CAPITOLUL II
DISCURS ŞI ARGUMENTARE

DISCURSUL POLITIC MODEL
CE AR TREBUI SĂ FACĂ UN PRIMAR?

BUNĂ ZIUA,

ONORATĂ ASISTENŢĂ, STIMAŢI INVITAŢI, DRAGI COLEGI ŞI PRIETENI,

Numele meu este Adrian Popescu şi îmi exprim bucuria de a mă afla, azi, în faţa dumneavoastră, în calitatea de simpatizant al partidului X pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reuşite acţiuni pe care noi, membri şi simpatizanţi ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferinţă cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?*

Scopul acestei acţiuni este acela de a-l informa pe cetăţeanul aflat în preajma alegerilor locale, derutat asemenea „cetăţeanului turmentat" a scriitorului Ion Luca Caragiale „Eu cu cine votez?" cu privire la principalele obiective ale primăriei. În funcţie de aceste obiective fiecare cetăţean îşi poate alege cu responsabilitate primarul.

Majoritatea candidaţilor, atunci când îşi doresc să devină edil într-o urbe îşi spun lor înşişi „Vreau să fiu primar" fără să se gândească câtă responabilitate şi dăruire implică munca de primar.

În calitatea de primar lucrezi în primul rând cu oamenii, eşti reprezentantul fiecărui cetăţean în relaţia acestuia cu statul. Prin urmare funcţia de primar, al unei localităţi înseamnă răspundere pentru omul ce o deţine, înseamnă grija lui pentru comunitatea pe care o conduce, pentru localitatea respectivă şi pentru dezvoltarea acesteia.

Primarul îndeplineşte o funcţie de autoritate publică, el asigură respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului; dispune măsurile necesare şi acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor şi instrucţiunilor cu caracter normativ ale miniştrilor şi ale celorlalţi conducători ai autorităţilor administraţiei publice centrale, precum şi a hotărârilor Consiliului Judeţean, în condiţiile legii.

Având în vedere aceste considerente, alesul oamenilor, primarul unei localităţi, trebuie să ţină cont de mai multe criterii.

În primul rând actul administrativ e necesar a fi unul public. Pentru ca acest lucru să fie bine realizat şedintele consiliului local s-ar putea transmise în direct, prin intermediul televiziunilor locale sau pe internet, pe site-ul primăriei respective. Săvârşind acest lucru cetăţenii, probabil, că pot şi chiar ar fi necesar să-şi spună punctul de vedere, dorinţele, inclusiv în şedinţele consiliului local, deşi nu au fost obişnuiţi până acum a face acest lucru. Totodată şedinţele consiliului local pot să fie organizate şi în diferite zone ale

localităţii, alternativ pe cartiere. Apelând la această strategie, iniţierea unui dialog cu toate categoriile de populaţie, primarul şi consiliul local demonstrează interesul pentru necesităţile oamenilor. Iniţierea unui dialog social cu toate categoriile de populaţie mai poate să fie realizat prin audienţe în funcţie de necesităţi sau e-mail.

Tot în ceea ce priveşte actul administrativ, primarul ar putea să se implice şi în diferite parteneriate Primărie-Instituţiile localităţii (şcoală, spital, biserică, poliţie etc.)

Parteneriate necesare bunei funcţionări a unei primării sunt şi cele încheiate cu Consiliul Judeţean dar şi cu localităţile adiacente acesteia.

În al doilea rând primarul trebuie să fie preocupat de creşterea locurilor de muncă. Prin această prioritate sunt ajutate toate categoriile de populaţie: tineri absolvenţi ai învaţământului liceal sau superior, persoane disponibilizate în urma falimentelor din sectorul privat, persoane nevoite să lucreze în străinătate pentru a-şi întreţine familile, persoane cu dificultăţi sociale sau nevoi deosebite.

Mai presus de toate, un punct important pentru creşterea locurilor de muncă, ar fi scutirea de la plata impozitelor şi taxelor locale a societăţilor comerciale productive ce generează noi locuri de muncă, căci *munca înnobilează pe om*.

Proiectele bine realizate, de un primar capabil, atrag după sine fonduri europene cu scopul de a fi alocate dezvoltării durabile a localităţii.

Atragerea fondurilor europene sunt necesare şi modernizării spitalelor, şcolilor.

Alte proiecte necesare dezvoltării unei localităţi ar fi: atragerea de investiţii străine, încercarea de revitalizare a platformelor industriale tradiţionale, inclusiv agricultura, exploatarea lemnului.

Tot aşa de necesară este implicarea primăriei în sprijinirea famililor tinere prin: construirea de locuinţe sociale, dar şi prin alocarea terenurilor de casă noilor familii formate, pachet maternal şi indemnizaţie de naştere, voucher de reducere pentru cumpărăturile necesare copilului.

Un alt obiectiv ar trebui să fie amenajarea de spaţii verzi, locuri de joacă şi agrement. Locurile de joacă pentru copii ar trebui să fie securizate cu sprijinul Poliţiei Comunitare, menţinute şi igienizate.

Un alt obictiv al Primăriei ar trebui să vizeze pensionarii prin acordarea de subvenţii.

Primarul e important să se dovedească un iubitor de înţelepciune, impilcându-se în viaţa culturală a localităţii. Desigur că el trebuie să se arate a fi şi un păstrător al tradiţilor şi obiceiurilor zonei.

Cetăţeanul în momentul în care îşi exercită dreptul la vot consider că trebuie să o facă responsabil, ţinând cont în acordarea acestuia de obiectivele mai sus menţionate.

În concluzie doresc să subliniez că asemenea evenimente, precum

Conferinţa cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?* ar trebui să fie promovate mai des. Aceste evenimente ajută cetăţenii aceste ţări să fie informaţi şi să aibă mai mare încredere ei.

prof. **Adrian Popescu**

ARGUMENTAREA CĂ TEXTUL DE MAI SUS ESTE UN DISCURS

Orice discurs are la bază o teză, o idee care va fi susţinută pe tot parcursul acestuia. Discursul de mai sus are ca scop elucidarea răspunsului la întrebarea *Ce ar trebui să facă un primar?*

În ceea ce priveşte structura discursului, acesta este alcătuit din următoarele părţi: introducere, cuprins şi concluzie. Discursul este structurat astfel pentru ca vorbitorul să-şi poată urmări ideea centrală şi să o susţină.

Introducerea, partea de început a unui discurs, trasează linia de desfăşurare a acestuia, conţinând ca elemente principale: salutul, prezentarea personală, enunţarea temei, prezentarea ideii principale a acestuia şi a argumentelor, explicarea termenilor ce ar putea să fie folosiţi dacă este necesar.

Textul de mai sus respectă întocmai toate elementele principale necesare introducerii specifice discursului. Salutul „Bună ziua“ urmat de formula de adresare „Onorată asistenţă, stimaţi invitaţi, dragi colegi şi prieteni“ sunt primii paşi pe care îi respectă un discurs. Prezentarea personală prin menţionarea numelui şi prenumelui celui care susţine discursul, Adrian Popescu, este urmată imediat de enunţarea temei *Ce ar trebui să facă un primar?* şi prezentarea principalelor idei a acesteia, informarea fiecărui cetăţean în legătură cu obiectivele conform cărora fiecare îşi poate alege cu responsabilitate primarul.

Enunţarea temei, a ideii principale şi a argumentelor, încă din începutul discursului este necesară pentru a putea oferi publicului o imagine despre întregul conţinut. Textul de mai sus se dovedeşte a fi un discurs şi datorită respectării acestui criteriu.

Introducerea are ca scop principal captarea atenţiei publicului şi atragerea simpatiei din partea acestuia.

Discursul de faţă este un discurs politic, pentru că evaluează situaţii de interes public. Acesta se distinge faţă de alte tipuri de discurs prin conventionalitatea sa, fiindcă oricât de *originală* ar fi conjuctura care declanşează acest discurs, ea este imediat normalizată printr-un comentariu corespunzator cu rangul instituţiei şi a celui care reprezintă instituţia „în calitatea de simpatizant pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reuşite acţiuni pe care noi, membri şi simpatizanţi ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferinţă cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?*“ […] „Primarul îndeplineşte o funcţie de autoritate publică “.

Cuprinsul este partea discursului în care se prezintă argumentele şi se aduc

dovezi în sprijinul acestora, urmărindu-se dezvoltarea ideii centrale: *Ce ar trebui să facă un primar?*, şi dezvoltarea argumentelor cu exemple, dovezi care să le susţină.

Argumentele discursului de faţă au la bază mai multe criterii de care trebuie să ţină cont în alegerea primarului unei localităţi. Aceste criterii sunt însoţite de exemple, dovezi. De exemplu argumentarea că actul administrativ e necesar a fi unul public este însoţită de exemplele prin care acest lucru poate să fie posibil: prin şedintele consiliului local ce s-ar putea transmise în direct apelând la televiziunile locale sau internet, site-ul primăriei, astfel încât cetăţenii să-şi poată spune punctul de vedere, doleanţele, dar şi să le susţină.

Pentru a nu se pierde atenţia publicului, pe parcursul prezentării argumentelor trebuie evitată monotonia. Din acest motiv înaintea introducerii punctelor cheie ale discursului se folosesc tehnici de captare a atenţiei. Ca urmare a tehnicilor de captare a atenţiei stabilite din timp, discursul de faţă se foloseşte de marea dilemă în care se află unul din personajele scriitorului Ion Luca Caragiale *Cetăţeanul turmentat*, din opera literară *O scrisoare pierdută*. Publicul de faţă se regăseşte în persoana acestui personaj, pentru că nici el nu este hotărât cu cine să voteze, dat fiind multele dezamăgiri anterioare. Şi publicul este nesigur şi cu întrebarea personajului lui Caragiale în suflet „Eu cu cine votez?“

Folosirea metaforelor sau analogiilor reprezintă un alt element cheie a discursului politic. *Cetăţeanul turmentat*, personajul lui Caragiale este turmentat atât la propriu, cât şi la figurat. Publicul se regăseşte în acea turmentare utilizată cu sens figurat a personajului menţionat. Numărul mare al candidaţilor îi derutează, asemenea şi multele dezamăgiri ale alegerilor anterioare.

În viziunea românului de rând, viaţa politică actuală se face remarcată cu precădere prin scandaluri, decizii contradictorii şi stări conflictuale. În aceste condiţii, atitudinea cetăţeanului vizavi de spaţiul politic este guvernată de confuzie, iar campaniile şi discursurile electorale rămân cele mai bogate, dacă nu chiar singurele surse de informare cu privire la principalii actori politici. Discursul de faţă, susţinut în cadrul unei Conferinţe este dovada sigură a unei surse de informare politice.

Pornind de la constatarea faptului că discursul politic abundă în metafore, retorica clasică propune trei explicaţii posibile ale fenomenului: pot servi la a deghiza conceptele negative, ideile agresive, dezagreabile, triste, iar acest aspect îl surprinde clar în cazul discursului de faţă cetăţeanul turmentat, pot suplini lipsurile lexicului dar şi un mijloc de cunoaştere pe care îl utilizăm constant şi care face apel atât la imaginaţie cât şi la raţiune, în cazul discursului de faţă, proverbul popular *munca înnobilează pe om.*

Concluzia este partea finală şi trebuie să ofere o privire de ansamblu asupra discursului. În cadrul ei, în masura timpului rămas, trebuie urmărite pe scurt: explicarea eventualelor neclarităţi apărute de-a lungul discursului, dacă au o

importanţă majoră în susţinerea ideii principale, accentuarea punctelor puternice ale discursului, o privire de ansamblu asupra întregului discurs.

Accentuarea punctelor puternice în finalul discursului oferă o garanţie sporită asupra faptului că acestea au fost reţinute şi că vor conta în luarea deciziei. De altfel pe parcursul concluziei se urmăreşte atingerea unui tonus maxim, scopul fiind convingerea audienţei asupra celor spuse, dar evitându-se agresivitatea.

În concluzia discursului prezentat mai sus se aceentuează ideea că evenimente, precum Conferinţa, ajută cetăţenii aceste ţări să fie informaţi şi să aibă mai mare încredere ei.

Textul de mai sus este un discurs şi datorită conectorilor utilizaţi în vederea exprimării ideilor (adverbe, locuţiuni adverbiale, conjuncţii sau locuţiuni conjuncţionale, structuri verbale).

Conectorii utilizaţi de vorbitor „În primul rând", „În al doilea rând" vin în sprijinul ideii de succesiune, continuitate. Conectori precum „dar" sublinează ideea de contrast, în timp ce „mai presus de toate" sprijină ideea de ierarhizare. „Tot aşa" dă naştere ideii de comparaţie, adverbul predicativ „desigur", ideii de certitudine, iar adverbul predicativ „probabil" ideii de probabilitate. Ideea de cocesie este subliniată în cazul discursului de faţă prin conjuncţia subordonatoare „deşi", iar cea de concluzie prin sintagma „În concluzie".

Indici ai enunţării sunt şi verbe de opinie precum „a considera" întâlnit în discursul menţionat. Pronume şi adjective pronominale demonstrative au rolul de a face legatura între idei: „acesteia".

Textul de mai sus este un discurs şi prin dispunerea lui în paragrafe distincte.

Expunerea tezei în primul paragraf *Ce ar trebui să facă un primar?* constituie premiza discursului de faţă.

Se poate observa că textul de mai sus este un discurs, deoarece respectă structura acestui tip de comunicare, după cum am menţionat, o introducere bine structurată, argumente clare pe tot parcursul cuprinsului şi o concluzie menită să susţină încă o dată ideea de bază a acestuia. De altfel, pe tot parcursul textului sunt utilizaţi conectori specifici discursului, conectori ce vin în sprijinul ideilor enunţate.

Textul de faţă este totodată şi un discurs politic dat fiind faptul că ajută cetăţenii să se informeze cu privire la cum trebuie să îşi aleagă un primar pentru localitatea lor.

Prin intermediul discursului de faţă se menţionează şi importanţa mass mediei (televiziune, internet) în vederea informării cetăţenilor cu privire la necesitatea publică a actul administrativ.

Consider că textul de mai sus a respectat toate cerinţele unui discurs după cum s-a putut observa şi în argumentarea făcută în acest scop.

prof. **Adrian Popescu**

CAPITOLUL III
SĂ CUNOAŞTEM SCRIITORII ROMÂNI ŞI OPERELE LOR!

RECEPTAREA DIDACTICĂ A SCRIITORULUI IOAN SLAVICI, ÎN MANUALELE ŞCOLARE

În acestă lucrare o să abordez două nuvele reprezentative pentru opera scriitorului Ioan Slavici, dar şi pentru literatura română, *Popa Tanda* ce se studiază în gimnaziu şi *Moara cu noroc* ce este studiată în liceu de către elevi.

Voi începe cu nuvela *Popa Tanda*, aşa cum poate să fie ea receptată de către elevii de gimnaziu.

După lecturarea atentă a nuvelei urmată de lectura aprofundată a textului voi prezenta elevilor o planşă, abordând metoda ciorchinelui, pe care am conceput-o cu scopul de a înţelege rolul personajului principal, părintele Trandafir, în viaţa satului.

Părintele Trandafir, poreclit Popa Tanda este un prototip spiritual al satelor înapoiate, care, prin puternica sa personalitate, reuşeşte să le ridice în rândul colectivităţilor înfloritoare.

Planşa se poate vizualiza accesând (citeşte volumul online)

Studiind această planşă elevii vor înţelege că scriitorul Ioan Slavici în nuvela *Popa Tanda* pledează pentru puterea exemplului personal, fiind un scriitor moralizator şi astfel siungura metodă eficientă de a-i schimba pe oamenii leneşi ai satului Sărăceni este doar propriul exemplu, celelalte încercări precum predica, sfatul, ocara, batjocura, dovedindu-se zadarnice.

Element central de cultură şi spiritaualitate la sat este preotul şi din această cauză, pe planşă apare ca punct principal.

Pe planşă părintele Trandafir apare ca element central, ca punct principal. Biserica şi satul sunt pe aceeaşi mediană cu el. În partea stângă avem imaginea satului Sărăceni şi încercările părintelui de a-i schimba pe oameni prin predici, sfaturi, ocări, batjocură, iar în partea dreaptă satul Sărăceni transformat în urma exemplului personal.

A doua nuvelă asupra căreia mă voi opri în acestă lucrare este *Moara cu noroc*.

Această nuvelă se studiază în liceu şi porneşte de la ideea că omul trebuie să se mulţumească cu lucrurile simple ale vieţii pentru a putea fi fericiţi.

Tot ceea ce depăşeşte aceste limite prin căi necinstite atrage după sine suferinţă şi plata păcatului: „Bătrâna şedea cu copiii pe o piatră de lângă cele cinci cruci şi plângea cu lacrimi alinătoare. Se vede c-au lăsat ferestrile deschise! zice ea într-un târziu. Sâmţeam eu că nu are să iasă bine: dacă aşa le-a fost data!... Apoi ea luă copiii şi plecă mai departe.“[1]

Pornind de la acest citat ce va fi scris pe tablă voi explica elevilor o planşă, abordând metoda ciorchinelui, concepută de mine şi datorită căreia elevii vor fi dornici să lectureze conţinutul nuvelei.

În centrul planşei se află personajul ce reprezintă vocea destinului, adică bătrâna, simbolul înţelepciunii.

Tot pe centru se află şi personajul feminin Ana, o victimă a destinului.

Ana este o fiinţă gingaşă, sensibilă, ce îşi iubeşte soţul şi la rândul ei este iubită de acesta, însă greşeşte în momentul în care soţul ei, Ghiţă, atras de dorinţa de a se îmbogăţi devine rece cu ea, fapt ce determină personajul feminin să creadă că nu mai prezintă niciun interes pentru soţul ei şi se lasă cucerită de Lică Sămădăul. Această greşeală o va costa viaţa.

În stânga, pe planşă, se află, Ghiţă, personaj principal al nuvelei, de meserie cizmar, dar se ocupă şi de administrarea hanului Moara cu noroc.

Interesantă este evoluţia acestui personaj în nuvelă, deoarece el trece de la starea de om harnic, cinstit, familist, la dezumanizare datorită dorinţei de a se îmbogăţii.

În dreapta am poziţionat personajul negativ al nuvelei, de meserie porcar, malefic prin toate acţiunile lui, Lică Sămădăul.

Planşa se poate vizualiza accesând (citeşte volumul online)

În urma lecturii nuvelei *Moara cu noroc* elevii vor înţelege că: Tema nuvelei e reprezentată de consecinţele morale şi existenţiale ale patimii banului.

În opera literară *Moara cu noroc* conflictul psihologic se amplifică treptat, pe măsură ce Ghiţă se va implica în afacerile necinstite ale lui Lică.

Speriat de atitudinea lui Lică, Ghiţă îşi cumpără două pistoale, îşi ia încă o slugă, pe Marţi, „un ungur înalt ca un brad“[2] şi doi căţei, pe care îi puse în lanţ ca să se înrăiască.

Ana vede că bărbatul ei este îngândurat, se înstrăinează de ea şi de copii, se făcuse „mai de tot ursuz“[3], se enerva din nimic, „nu mai zâmbea ca mai inainte“[4], iar ea se temea să-l întrebe ce are, deoarece el se mânia cu uşurinţă.

Ghiţă îşi dă seama că la Moara cu noroc „nu putea să stea nimeni fără voia lui Lică“[5] iar el îşi dorea să stea aici numai „Trei ani, numai trei ani să pot sta aici îşi zicea el - şi mă pun în picioare“[6]şi, pentru prima oară, el se gândeşte că ar fi fost bine „să n-aibă nevastă şi copii“[7] şi să poată spune „Prea puţin îmi pasă!“[8]. Lacom de bani, Ghiţă era gata „să-şi pună pe un an, doi, capul în primejdie“[9], enervându-se că se simte legat pe de o parte de familie, pe de alta de Sămădăul.

Venit la han, Lică a mângâiat câinii, spre disperarea lui Ghiţă, care-şi dă seama că este total lipsit de apărare. Lică îi dă cârciumarului semnele turmelor lui şi-i porunceşte lui Ghiţă să-i spună ce turme treceau pe acolo, cum arăta porcarul, că de nu „îmi fac rând de alt om la Moara cu noroc“[10].

Anei îi părea „om rău şi primejdios“[11], mai ales că îl vedea plătind mai mult decât consuma.

Pe la han se abăteau din ce în ce mai des şi jandarmii de la Ineu, printre care şi „Pintea căprarul“[12].

Aproape de Sfântul Dumitru, Lică soseşte la han împreună cu Buză-Ruptă, cu Săilă Boarul şi cu Răuţ, stă de vorbă cu oamenii în cârciumă şi-l întreabă pe Ghiţă dacă ştie când vine arendaşul evreu după chirie, apoi vrea să joace cu Ana, iar Ghiţă o îndeamnă: „Joacă, muiere; parcă are să-ţi ia ceva din frumuseţe“[13], însă când îşi vede nevasta îmbujorată de plăcerea jocului iar pe Lică strângând-o în braţe şi sărutând-o, „ferbea în el“[14] ros de gelozie şi rănit în orgoliul de soţ.

Sămădăul rămăsese să înnopteze la *Moara cu noroc,* pentru că avea o vorbă cu arendaşul, dar noaptea, trezită de lătrăturile câinilor, Ana îl vede venind la han „despre Fundureni.“[15]

A doua zi, Pintea le povesteşte că noaptea trecută arendaşul fusese prădat, bătut încât abia se mai ţinea pe picioare şi că acestuia i se păruse că, deşi avuseseră feţele acoperite, unul din cei doi tâlhari ar fi fost Lică.

Ghiţă îi spune lui Pintea că Lică dormise la han şi că nu plecase nicăieri, ci abia în dimineaţa aceea părăsise hanul în drum spre Ineu.

Pintea îi destăinuie că fusese tovarăş cu Lică, furaseră nişte cai şi fuseseră închişi împreună, apoi se certaseră atât de rău, încât el îl urăşte de moarte şi jură că se va spânzura dacă împlineşte patruzeci de ani şi nu o să-l dovedească pe Lică.

La han soseşte o doamnă îmbrăcată în doliu cu un copil, într-o trăsură boierească trasă de trei cai şi cu un fecior pe capră, lângă vizitiu. Achitând

consumaţia, femeia îi dă Anei o bacnotă ruptă la un colţ şi, la rugămintea hangiţei de a-i da alta, tânăra „scoase zâmbind o pungă mare şi plină de hârtii noi nouţe, luă una dintre ele şi i-o dete, apoi se găti de plecare“[16].

La Ineu, Ghiţă depune mărturie mincinoasă, el jură „pe pâne şi pe sare“[17] că nu ştia de ce Sămădăul îl căuta pe arendaş şi declară că „Lică a stat toată noaptea la cârciumă“[18].

Întorcându-se cu Pintea la han, găsesc pe drum trăsura boierească fără cai, pe iarbă văd un copil mort, iar spre miezul nopţii jandarmii găsesc cadavrul „unei femei tinere, îmbrăcate în negru“[19] şi un bici, cu care îi fuseseră legate mâinile. Biciul era al Iui Lică, Pintea îl cunoştea bine, iar acasă la Buză-Ruptă este găsită o parte din argintăria furată de la arendaş.

Procesul are loc la Oradea-Mare şi mărturiile tuturor conduc spre sacrificarea lui Buză-Ruptă şi Săilă Boaru care au şi fost condamnaţi pe viaţă.

După proces, Ghiţă se simte foarte vinovat, pentru că jurase strâmb şi spune cu lacrimi în ochi: „Iartă-mă, Ano! [...] Iartă-mă cel puţin tu, căci eu n-am să mă iert cât voi trăi pe faţa pământului“[20] Măcinat de remuşcări, Ghiţă îşi compătimeşte copiii: „Sărmanilor mei copii, [...] voi nu mai aveţi, cum avuseseră părinţii voştri, un tată om cinstit. [...] Tatăl vostru e un ticălos“[21].

Slavici realizează o analiză psihologică profundă a lui Ghiţă, frământările interioare, zbuciumul şi setea pentru bani devin din ce în ce mai chinuitoare.

Prima întâlnire a lui Ghiţă cu Lică după proces este înfricoşătoare pentru cârciumar. Sămădăul îi vorbeşte despre cât de dulce poate să fie păcatul şi-i relatează cum a înfăptuit primul omor din cauză că nu avea bani să cumpere nişte porci care-i fuseseră furaţi, cum a doua oară a ucis pentru ca să se mângâie de mustrările pentru cel omor, iar acum simte o adevărată plăcere. Îi destăinuie lui Ghiţă că un om poate fi stăpânit dacă-i descoperi punctul slab, iar cel mai periculos defect este slăbiciunea pentru o singură femeie. Aluzia lui Lică era clară, sugerând că slăbiciunea cea mai mare a lui Ghiţă era iubirea pentru Ana şi, simţindu-se umilit în orgoliul lui de bărbat, cârciumarul se gândeşte din nou să-l ducă pe Sămădău la spânzurătoare.

Lică îi dăduse hangiului banii însemnaţi, ca acesta să-i schimbe prin negustorie şi să li se piardă urma. Ghiţă se hotărăşte brusc să-l demaşte, ia toate bacnotele însemnate şi se duce cu ele la Pintea, care plănuieşte să-l prindă pe Lică în flagrant. Pintea îi dă înapoi bani buni, dar cârciumarul nu-i spune că jumătate din bani sunt ai lui, recuperându-şi astfel întreaga sumă. Ghiţă îşi găseşte scuze pentru lăcomia care-l stăpâneşte: „Aşa m-a lăsat Dumnezeu! Ce să-mi fac, dacă e în mine ceva mai tare decât voinţa mea!? Nici cocoşatul nu e însuşi vinovat, că are cocoaşă în spinare: nimeni mai mult decât dânsul n-ar dori să n-o aibă“[22].

In săptămâna Paştelui, bătrâna pleacă împreună cu copiii să petreacă sărbătorile la nişte rude din Ineu, iar Ana insistă să rămână cu bărbatul ei acasă, stricând astfel planurile soţului. Lică se enervează că nu-l găseşte singur pe Ghiţă şi izbucneşte: „Să te ferească Dumnezeu de oamenii care au slăbiciune de vreo muiere“[23]. De aceea, Lică îl sfătuieşte pe Ghiţă să plece undeva şi să-l lase singur cu nevasta lui, ca să se vindece de slăbiciunea pe care o avea pentru o femeie: „- Are să-ţi vie greu acu odată, [...] de aici înainte eşti lecuit pe vecie. Tu vezi că ea mi se dă de bună voie: aşa sunt muierile“[24].

Consolându-se ca un laş, „aşa mi-a fost rânduit“[25], Ghiţă acceptă să plece şi se gândeşte că se va întoarce pe înserat cu Pintea şi-l vor prinde pe Sămădău cu banii însemnaţi asupra lui, reuşind astfel să-l ducă la spânzurătoare.

Ana, dezamăgită de comportarea soţului ei şi crezând că n-o mai iubeşte se aruncă în braţele lui Lică, după care îl roagă s-o ia cu el, întrucât îi era ruşine să mai dea ochii cu soţul ei. Sămădăul o respinge cu indiferenţă şi-o sfătuieşte să se împace cu Ghiţă.

Pintea este puternic impresionat de faptul că Ghiţă îşi sacrificase nevasta pentru a-l prinde pe Lică: „Tare om eşti tu Ghiţă [...]. Şi eu îl urăsc pe Lică; dar n-aş fi putut să-mi arunc o nevastă ca a ta drept momeală în cursa cu care vreau să-l prind“[26].

Ajunşi în apropierea satului, Pintea, împreună cu doi jandarmi, îl văd pe Lică plecând în goana calului de la han şi pornesc în urmărirea lui. Ghiţă se îndreaptă spre Moara cu noroc cu gândul să-şi încheie socotelile cu nevastă-sa. Când în han au năvălit Lică şi Răuţ, „Ana era întinsă la pământ şi cu pieptul plin de sânge cald, iară Ghiţă o ţinea sub genunchi şi apăsa cuţitul mai adânc spre inima ei“[27]. Răuţ îşi descarcă pistolul în ceafa lui Ghiţă, care „căzu fără să mai poată afla cine l-a împuşcat“[28]. Sămădăul dă ordine tovarăşilor săi să găsească banii cârciumarului, apoi să dea foc hanului.

Lică încearcă să fugă, dar calul era obosit de atâta alergătură şi atunci se hotărăşte să treacă râul înot, dar acesta se umflase de la ploaie. Simţindu-se sleit de puteri, Lică ar vrea să se târască până la Moara cu noroc, unde ar fi trebuit să se afle calul lui Ghiţă, să-l ia şi să-şi piardă urma. Pintea îl zăreşte însă la lumina focului pus la han şi strigă atât de tare „încât răsună toată valea“[29]. Auzindu-i glasul, Lică „îşi ţinti ochii la un stejar uscat ce stetea la depărtare de vreo cincizeci de paşi, scrâşni din dinţi, apoi îşi încorda toate puterile şi se repezi înainte“[30]. Pintea îl găsi „cu capul sfărâmat la tulpina stejarului“[31] şi, ca să nu afle nimeni că-i scăpase din nou, de data aceasta definitiv, îi împinse trupul în valurile râului.

Finalul este reprezentat, ca şi incipitul, de cuvintele bătrânei, care se întorsese şi stătea cu copiii pe o piatră, plângând cu lacrimi amare soarta nemiloasă: „- Se vede c-au lăsat ferestrele deschise […] Simţeam eu că nu are să iasă bine; dar aşa le-a fost dat“[32].

„Ioan Slavici, prozator ardelean, precursor al lui Liviu Rebreanu, este un autor moralist, un fin psiholog, un creator de tipologii. După cum el însuşi mărturiseşte, ca adept înflăcărat a lui Confucius, aplică în opera sa principalele virtuţi morale exprimate de acesta: sinceritatea, demnitatea, buna-credinţă, francheţea, cinstea, iubirea de adevăr, chibzuinţa, afirmând că filozoful chinez este *cel mai cu minte dintre toţi oamenii care le-au dat altora sfaturi* (Educaţia morală).“[33]

Scriitorul Ioan Slavici îşi pedepseşte personajele care nu se călăuzesc după principii morale.

„Caracterul moralizator al scrisului lui Slavici se exprimă între altele, prin tendinţa permanentă a scriitorului de a formula judecăţi asupra oamenilor şi faptelor.“[34]

„Dar, atunci, cine a fost Slavici şi ce reprezintă el, din perspectiva propriei structuri de adâncime, inclusiv din punerea în relaţie a acesteia cu substraturile

psihice ale transilvanilor şi ale românimii îndeobşte?“[35]

„Mijloacele lui Slavici sunt făcute din evocarea prin oralitatea personajelor, trecute în naraţiunea povestitorului, care scrie cu expresiile oamenilor lui. Iată o pagină de la începutul povestirii *Popa Tanda*: *Pe părintele Trandafir să-l ţină Dumnezeu! Este om bun; a învăţat multă carte şi cântă chiar mai frumos decât chiar răposatul tatăl său, Dumnezeu să-l ierte* […] Există în nuvelele lui Slavici zeci de trăsături de aceeaşi calitate, juste şi sobre, subliniate de lirismul sau umorul lui.“[36]

În urma studierii operei lui Slavici pornind de la principalul material didactic, manualul, elevii de gimnaziu, cât şi cei de liceu vor înţelege că: „Întreaga creaţie a lui Slavici este o pledoarie pentru echilibru moral, pentru chibzuinţă şi înţelepciune, pentru fericirea prin iubirea de oameni şi păstrarea măsurii în toate, iar orice abatere de la aceste principii este grav sancţionată de autor.“[37]

Note:
[1] Ioan Slavici, *Nuvele*, Editura Minerva, Bucureşti, 1982, pag. 254.
[2] Idem, *Ibidem*, pag. 311.
[3] Ioan Slavici, *Opere, I Nuvele*, Editura Academia Română, Univers enciclopedic, Bucureşti, 2001, pag. 311.
[4] Idem, *Ibidem*, pag. 311.
[5] Idem, *Ibidem*, pag. 313.
[6] Idem, *Ibidem*, pag. 313.
[7] Idem, *Ibidem*, pag. 314.
[8] Idem, *Ibidem*, pag. 314.
[9] Idem, *Ibidem*, pag. 314.
[10] Idem, *Ibidem*, pag. 320.
[11] Idem, *Ibidem*, pag. 325.
[12] Idem, *Ibidem*, pag. 330.
[13] Idem, *Ibidem,* pag. 328.
[14] Idem, *Ibidem*, pag. 329.
[15] Idem, *Ibidem*, pag. 335.
[16] Idem, *Ibidem*, pag. 344.
[17] Idem, *Ibidem*, pag. 354.
[18] Idem, *Ibidem*, pag. 354.
[19] Idem, *Ibidem*, pag. 365.
[20] Idem, *Ibidem*, pag. 380.
[21] Idem, *Ibidem*, pag. 381.
[22] Idem, *Ibidem*, pag. 394.
[23] Idem, *Ibidem*, pag. 401.
[24] Idem, *Ibidem*, pag. 404.
[25] Idem, *Ibidem*, pag. 404.
[26] Idem, *Ibidem*, pag. 413.
[27] Idem, *Ibidem*, pag. 415.
[28] Idem, *Ibidem*, pag. 415.
[29] Idem, *Ibidem*, pag. 418.
[30] Idem, *Ibidem*, pag. 418.
[31] Idem, *Ibidem*, pag. 418.
[32] Idem, *Ibidem*, pag. 418.
[33] Mariana Badea, *Literatura, proza, poezia, dramaturgia, română pentru elevii de liceu*, Editura Badea & Profesional consulting, Bucureşti, 2003, pag. 81.
[34] Pompiliu Marcea, Slavici, Editura Facla, Bucureşti, 1978, pag. 348.
[35] George Munteanu, Istoria literaturii române, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1980, pag. 599
[36] Şerban Cioculescu, Vladimir Streinu, Tudor Vianu, Istoria literaturi române moderne, Editura Eminescu, Bucureşti, 1985, pag. 258, 259
[37] Mariana Badea, op. cit., pag. 81

Bibliografie:

1. Badea, Mariana, *Literatura, proza, poezia, dramaturgia, română pentru elevii de liceu*, Editura Badea & Profesional consulting, Bucureşti, 2003.
2. Marcea, Pompiliu, *Slavici*, Editura Facla, Bucureşti, 1978.
3. Munteanu, George, *Istoria literaturii române*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1980.
4. Slavici, Ioan, *Nuvele*, Editura Minerva, Bucureşti, 1982.
5. Slavici, Ioan, *Opere, I Nuvele*, Editura Academia Română, Univers enciclopedic, Bucureşti, 2001.
6. Vianu, Tudor, Istoria literaturi române moderne, Editura Eminescu, Bucureşti, 1985.

prof. Simona Petronela Mîţu

CAPITOLUL IV
SĂ ÎNVĂȚĂM LIMBA ROMÂNĂ!

VALORILE EXPRESIEI „EI *BINE*...“ ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Pentru a putea vorbi explicit despre expresia *Ei bine* o să fac referire iniţial la cele două cuvinte care intră în alcătuirea acesteia.

În cadrul expresiei „Ei bine...“ cuvântul *Ei* este ca valoare morfologică interjecţie.

Ca interjecţie, *Ei,* are rolul de a însoţi, de a introduce sau de a exprima o întrebare „exprimă sau însoţeşte şi întăreşte un îndemn, o mustrare, o poruncă; […] exprimă mirarea.“1

Totodată *Ei* poate să fie utilizată şi ca interjecţie onomatopee atunci când arată trecerea de la o idee la alta sau intejecţie de adresare Ei!

Cuvântul *ei* este întâlnit în limba română şi cu valoarea de pronume personal (Am mers la ei.) sau cu valoare de substantiv (Am scris cuvântul ei.)

Ei din componenţa expresiei „Ei bine“ poate avea rolul de a arăta condiţia de care depinde un lucru (Ei bine, dacă este aşa) sau de a întări o afirmaţie, o consecinţă (Ei bine, aşa să fie.).

Cuvântul *bine* face parte din *Vocabularul fundamental*, deoarece este un cuvânt uzual, cunoscut şi folosit de toţi vorbitorii limbii române dar şi, pentru că are capacitatea de a crea: derivate (binişor derivare cu sufixul diminutival işor), cuvinte compuse (binefacere cuvânt compos prin contopire), de a-şi schimba valoarea gramaticală (Cântă bine. adverb de mod; Bine că învaţă. adverb predicativ cu funcţia sintactică de predicat verbal; Este un om bine. adjectiv; Binele învinge răul. substantiv; Soarele a binecuvântat holdele. verb)şi de a intra în locuţiuni şi expresii (a-i prinde bine).

Ca adverb, cuvântul *bine*, este sinonim cu următoarele sintagme: „în mod prielnic, în mod favorabil, avanajos, util“[2]. Totodată poate să facă parte din expresii precum: a-i veni cuiva bine; bine ţi-a făcut; a mâncat bine; a plouat bine; Uită-te bine cu atenţie; Că bine zice; E cherchelit bine; A lua pe cineva cu bine, din sintagme referitoare la sănătate: a se simţi bine; a-i face cuiva bine; (Ce), nu ţi-e bine?, din formule de salut: Bine ai venit!; Fii bine venit!; Bine te-am găsit!, din expresii recomandate din punct de vedere etic (moral): A lua pe cineva cu binele.

Utilizat ca repetiţie (*bine, bine)* adverbul bine are valoare de superlativ. „I-a sărutat bine-bine mâinile şi fruntea. *Brătescu Voineşti*“[3]

Ca substantiv (binele) obţinut prin articularea adverbului cu articolul hotărât *le* simbolizează valoarea morală care trebuie să ne fie călăuză în viaţă. Binele să biruiască răul ca în basme.

Prin compunere îşi schimbă valoarea gramaticală devenind verb tranzitiv: binecuvânta, binevoi sau substantiv: binecuvântare, binefacere, binefăcător sau adjectiv: *loc* binecuvântat, adverb predicativ bineînţeles.

În expresile întâlnite în operele literare cuvântul *bine* este utilizat cu valoarea morfologică de adverb. De exemplu în Povestea Harap Alb scrisă de Ion Crengă, fiica împăratului Roş îi răspunde lui Harap Alb printr-o expresie populară ce are în

componenţa ei adverbul bine „Dormeai tu mult şi bine, Harap-Alb, de nu eram eu!...“[4]

Şi în Sfânta Scriptură cuvântul bine este utilizat în expresii tot cu valoarea morfologică de adverb: „Şi a văzut Dumnezeu că este bine.“[5] (Facere cap. 1, v. 8)

Proverbele româneşti utilizează cuvântul *bine* atât cu valoarea morfologică de adverb „Mai bine puţin şi bun decât mult şi rău“, cât şi cu valoarea morfologică de substantiv „Totdeauna binele se uită mai lesne ca răul.“[6]

În componenţa expresiei „Ei bine...“ cuvântul *bine* are valoarea morfologică de adverb.

Expresia „Ei bine...“, alcătuită prin urmare dintr-o interjecţie şi un adverb este utilizată în limba română pentru a confirma spusele unei persoane „Ei bine, aşa să fie.“[7], de a întări o acceptare a unei situaţii „Ei bine, facem cum spui tu.“, de a arăta o împrejurare de natură să împiedice desfăşurarea unei acţiuni, dar care totuşi nu o împiedică „Ei bine, chiar dacă nu mă crezi, eu tot o să mă duc“ (în ciuda cărui fapt tot o să mă duc? propoziţie concesivă), în expresii populare „Ei bine, o să vezi tu ce n-ai văzut.“

În comunicare „Ei bine...“ poate avea diferite funcţii. În formulele de salut poate avea funcţie fatică (Alo? ... Ei bine, mă înţelegi?).

În procesul de comunicare întâlnim un emiţător, cel care transmite mesajul, un receptor, cel care primeşte mesajul, un mesaj, adică o informaţie şi un cod. „Ei bine...“ poate să îndeplinească rolul emiţătorului, având cu acest prilej o funcţie emotivă (Ei bine, sper că mă asculţi.). Totodată „Ei bine...“ poate să ţină locul unui mesaj, având o funcţie poetică dar şi de receptor (Ei bine, am înţeles.)

„Ei bine...“ poate îndeplini şi funcţie argumentativă datorită unei împrejurări de natură să împiedice desfăşurarea unei acţiuni, dar care totuşi nu o împiedică „Ei bine, chiar dacă nu mă crezi, eu tot o să mă duc.“

Observăm că din punct de vedere morfologic „Ei bine...“ este alcătuit din două părţi de vorbire diferite, iar din punct de vedere semantic „Ei bine...“ poate să îndeplinească diferite funcţii în procesul de comunicare, având şi valoare argumentativă.

Note:

[1] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, ediţia a II-a, Editura Univers enciclopedic, Bucureşti 1996, pag. 333.

[2] *Ibidem*, pag. 98.

[3] Dicţionarul Academiei Române, pag. 561.

[4] Ion Creangă, Poveşti, amintiri, povestiri, Editura Minerva, Bucureşti, 1980, pag. 140.

[5] *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bucureşti, 1994, Facere cap. 1, v. 8.

[6] Valentina Cărare, *Dicţionar de proverbe româneşti*, Editura All, Bucureşti, 2007, pag. 16.

[7] Idem, Ibidem, pag. 17.

Bibliografie:

1. Cărare, Valentina *Dicţionar de proverbe româneşti*, Editura All, Bucureşti, 2007.

2. Creangă, Ion, *Poveşti, amintiri, povestiri, Povestea lui Harap - Alb*, Editura Minerva, Bucureşti, 1980.

3. Dicţionarul Academiei Române.

4. Dicţionarul explicativ al limbii române, ediţia a II-a, Editura Univers enciclopedic, Bucureşti 1996.

5. Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bucureşti, 1994.

prof. **Roxana Ionela Turnea,** *Timişoara*

CAPITOLUL V
TRADIŢII ŞI OBICEIURI DIN BANAT

OBICEIURI ŞI TRADIŢII DE IARNĂ DESPRINSE DIN POEZIILE ÎN GRAI POPULAR ALE LUI PETRU ANDRAŞ

În Banat obiceiurile şi tradiţile de iarnă se desfăşoară începând cu data de 15 noiembrie, *Începutul Postului Naşterii Domnului* şi se finalizează în 7 ianuarie, *Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul*, având ca puncte centrale: 5 decembrie, ajunul sărbătorii *Sfântului Ierah Nicolae*, 6 decembrie, sărbătoarea *Sfântului Ierah Nicolae*, *Ignatul*, ajunul *Crăciunului*, 24 decembrie, *Naşterea Domnului, Crăciunul*, 25 decembrie, ajunul *Anului Nou*, 31 decembrie, *Anul Nou*, 1 ianuarie, *Boboteaza*, 6 ianuarie, *Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul,* 7 ianuarie.

Obiceiurile şi tradiţile de iarnă îşi au originea în folclor cuprinzând semnificaţii profunde asupra omului şi relaţilor lui cu Dumnezeu, cu natura, cu lumea înconjuratoare. Astfel obiceiurile şi tradiţile prezintă diverse aspecte ale rânduielii vieţii religioase sau sociale.

Caracteristica cea mai importantă a obiceiurilor şi tradiţilor de iarnă este repertoriul neasemuit de bogat în datini şi credinţe, în realizări artistice literare, muzicale sau coregrafice.

Petru Andraş, un scriitor „înzestrat cu talent narativ şi forţă de sintetizare a situaţilor comice, cu spirit de observaţie şi inventivitate“[1], un mare câştig al literaturii dialectale, prezintă în trei din poeziile sale, *La tăiat dă porc*, *Piţărăii*, *În sara dă Anu Nou*, obiceiuri şi tradiţii de iarnă specifice folclorului bănăţean.

„Scriitorul dialectal scrie artistic, ca un scriitor adevărat, dar ce îl diferenţiază de sriitori este limbajul. El încearcă să confirme valoarea sensibilă a cuvântului dialectal în registrul limbii scrise.“[2] „Literatura dialectală nu face decât să dea o notă particulară şi originală limbii, îmbogăţind-o cu noi şi noi dimensiuni estetice. Trebuie spus că literatura în grai bănăţean reprezintă una din coordonatele importante ale specificului bănăţean...“[3] Este aşadar o mare diferenţă între ţăranul simplu ce compune un vers în grai bănăţean şi un scriitor dialectal. Scriitorul dialectal deşi foloseşte graiul bănăţean, el se identifică cu scriitorul artistic datorită limbajului figurat prin care prezintă diferite aspecte ale vieţii. Atât scriitorul dialectal, cât şi cel care scrie artistic stăpânesc cu măiestrie arta cuvântului. Acest lucru îl deosebeşte pe sciitorul dialectal de omul din popor şi totuşi „Camil Petrescu spunea: Este un lucru neîndoios că dintre toţi ţăranii români de pretutindeni, bănăţenii sunt cei mai citiţi şi cei mai cunoscători de carte... ţărănimea bănăţeană dă dovadă de un extraordinar simţ artistic.“[4]

Scriitorul Petru Andraş este un talentat narator în versuri. El prezintă în poeziile sale diferite aspecte ale vieţii sociale ale ţăranului bănăţean, în grai popular, surprinzând diferite obiceiuri şi tradiţii.

Poezia *La tăiat dă porc* surprinde ritualul sacrificării porcului în preajma sărbătorilor Crăciunului: „Dă miercuri, la mine-acasă, / Nime nu-ş găsăşce locu. / Păstă trii zîle-i Crăşiunu, / Iară noi n-am tăiat porcu.“[5].

Lecturând primele versuri ale poeziei citate anterior, putem observa că înainte de ziua Ignatului în gospădăriile oamenilor de la ţară se fac pregătiri pentru sacrificarea porcului. Folosirea numărului magic (fatidic) trei pentru a arăta numărul zilelor care mai sunt până la unul din cele mai importante evenimente din viaţa creştină, Naşterea Domnului, ne duce cu gândul o clipă spre lumea fabuloasă a basmelor, a legendelor, a

baladelor populare, lume ce surprinde diferite obiceiuri şi tradiţii strămoşeşti. Prin vocaţia sa, Petru Andraş, reuşeşte să păstreze caracterul tradiţional în scrierile sale.

Pregătirile pentru sacrificarea porcului au ca punct central căutarea unui măcelar „Înşercând în sat, în taină, / Maistor căsap să găsesc."[6] Această problemă se rezolvă însă prin întâlnirea stăpânului casei cu văru Gin, văr ce îi promite că i-l va aduce pe uica Şiorcuş. Chiar şi numele personajelor sunt simbolice. Ele surprind trăsături ale oamenilor din acele locuri.

Uica Şiorcuş era cu treabă pe la vărul Gin şi această treabă consta în peţirea fetei lui Şiulică. Întâlnim aşadar în cadrul aceleeaşi poezii, care deşi prezintă un obicei specific sărbătorilor de iarnă, prezentat chiar din titlu *La tăiat dă porc,* un alt obicei popular, peţitul. Acest obicei, peţitul apare în viaţa oamenilor de la ţară imediat ce se iasă dintr-un post, în cazul de faţă, postul Crăciunului.

Tot din ritualul pregătirii sacrificării porcului fac parte şi ultimele detalii din ziua respectivă, precum: „Ferăli pîntru pârlit / Le-am pus sub foc la căldare, / Să am totul pregăcit."[7]

Ca şi la orice eveniment se pot întâmpla însă şi incidente neplăcute, dar pentru ca acestea să fie prevenite s-au luat măsurile necesare: Să n-am cu veşini năcaz, / Loai dă la Zgâmbău o sculă / Şe merjea la aragaz, / Şică dă pârleşci cu aia, / Fie păru mare, mic / Arge tot, / Iară sorâcu / Nu plezneşce nişi un pic. "[8]

Pârlitul porcului este o etapă necesară în ritualul sacrificării porcului.

Poezia se încheie cu venirea căsapului pe la ora şapte ca să poate duce la îndeplinire ritualul tăierii porcului.

„Folcloristul Petru Caraman consideră că obiceiul tăierii porcului din ziua de Ignat îşi află rădăcinile în tradiţiile antichităţii romane. Lumea romană practică acest sacrificiu la Saturnali, între 17 şi 30 decembrie, consacrându-l lui Saturn, la origine zeu al semănăturilor. Porcul însuşi era socotit ca întruchipare a acestei divinităţi, a cărei moarte şi reînviere se consuma la cumpana dintre anul vechi şi anul nou. Este însa vorba de un transfer al obiceiului, de la data la care se celebra iniţial anul nou în lumea romană: începutul primăverii, al semănăturilor, la sărbătorile ce precedau Calendele lui Janus, adica la Saturnalii."[9]

În desfaşurarea obiceiului sacrificării porcului sunt necesare după cum am putut observa şi în poezia lui Petru Andraş diferite condiţii de timp şi spatiu. În ceea ce priveşte timpul, sacrificiul nu poate fie început înainte de ivirea zorilor şi nici nu poate depăşi apusul soarelui. El trebuie să aibă loc pe lumină, deoarece lumina poate să ţină la distanţă spiritele malefice ce-ar putea încerca să anuleze virtutea sacrificiului. Locul ales pentru tăierea porcului este supus unui ritual de purificare: tămâiere, stropire cu aghiasmă.

Al doilea act ceremonial ce are loc odată cu ritualul tăierii porcului constă în sortarea cărnii: împărţirea ei pentru pomana porcului, pentru sărbători, cârnaţi, carne friptă, tocătură, cotoroage, tobă, caltaboşi, şuncă etc.

Anumite mădulare ale porcului au diferite întrebuinţări magice ca de exemplu cu părul de porc se afumă copiii deochiaţi.

O altă tradiţie ce urmează ritualului tăierii porcului sunt Piţărăii. Această tradiţia a surprins-o scriitorul Petru Andraş în poezia cu acelaşi nume.

Această tradiţie se desfăşoară după cum precizează al treilea vers „În gimineaţa d-Ajun"[10]

Piţărăii sunt copiii ce aprindeau de cu seară focul, ce simbolizează în tradiţia populară, după cum mi-a relatat bunica mea, focul în jurul căruia au stat ciobanii când

au fost vestiţi de către îngeri că s-a născut Iisus.

Pentru ca să poată face foc copiii adunau din timp toate cele necesare întreţinerii lui, obiecte menţionate în poezia lui Petru Andraş prin regionalismele: tulei, gume, bâtuţă.

Dimineaţă în ziua de Ajun, plecau din poartă în poartă să primească piţărăi utilizând strigături populare specifice evenimentului: „Dă-ne colăşei, că ni-s piţărăi.“[11]

Toată lumea participă la acest obicei şi se bucură de aerul sărbătorii ce îi urmează: „Gazdăli ieşeau la porţ, / Colăşei, meră şî nuşi / S-adunau toace-n străicuţă.“[12]

Cârnaţul din finalul poeziei simbolizează bogăţia casei: „Iuce să băga în cuină / Şî la şpoiert să oprea / ... / Şi un dărăp dă cârnaţ / Da cât zgâmja dăscânta: / Rodu, rodu / Să vă umple podul.“[13]

Poezia *În sara de Anu Nou* a lui Petru Andraş prezintă unul din obiceiurile ce se desfăşoară în ajun de an nou, aflarea ursitei în vederea măritişului fetelor. „În anu ăsta ne-am strâns / La Mărie a lu Duliş / Trii fece precene bune, / Toace trii dă măriciş; / Fiecări să gângea / Că poace, poace-o afla, / Dacă-n anu care vine / Să vor mărita or ba.“[14]

Tot în această poezie este surprins obiceiul punerii unui fir de busuioc sub pernă pentru a putea afla ursita: „Iar sub cap puni la un loc / Brăşira a de ţînut / Şi un fir dă busuioc, / Noapcea ţî s-arată-n vis / Al cu care ce măriţ.“[15]

Finalul poeziei surprinde şi grijile zilnice ale oamenilor de rând ce nu au o bună situaţie financiară: „- Buno, am visat az noapce / C-am scăpat dă sărăşie“[16], concluzionând cu o învăţătură populară: „Sărăşia-i boală grea, / Io o port dă când mă şciu / Şî tot n-am scăpat dă ia!“[17]

Scriitorul Petru Andraş datorită utilizării dialectului bănăţean în versurile sale devine sociabil, prietenos pentru locuitorii din mediul rural, a căror tradiţii şi obiceiuri le conturează în operele sale prin arta cuvântului.

Note:

[1] Petru Andraş, *Nu treşi drumu fiecum, Poezie în grai bănăţean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 8.
[2] Ion Căliman, Ion Ghera, Georgeta Popa, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010, pag. 31.
[3] Idem, *Ibidem*, pag. 62.
[4] Ion Căliman, Ion Ghera, Georgeta Popa, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010, pag. 77.
[5] Petru Andraş, *Nu treşi drumu fiecum, Poezie în grai bănăţean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 140.
[6] Idem, *Ibidem*, pag. 140.
[7] Idem, *Ibidem*, pag. 140.
[8] Petru Andraş, *Nu treşi drumu fiecum, Poezie în grai bănăţean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 140, 141.
[9] http://www.traditii.ro
[10] Petru Andraş, *op. cit*., pag. 143.
[11] Idem, *Ibidem*, pag. 143.
[12] Idem, *Ibidem*, pag. 143.
[13] Idem, *Ibidem*, pag. 144.
[14] Idem, *Ibidem*, pag. 145.
[15] Idem, *Ibidem*, pag. 146.
[16] Idem, *Ibidem*, pag. 146.
[17] Idem, *Ibidem*, pag. 146.

Bibliografie:

1. Andraş, Petru, *Nu treşi drumu fiecum, Poezie în grai bănăţean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005.
2. Căliman, Ion, Ghera, Ion, Popa, Georgeta, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010.
3. http://www.traditii.ro

pr. ION TURNEA

CAPITOLUL VI
ZONALE

1. Constantin Daicoviciu, o personalitate marcantă A Banatului Montan

Soarele a zâmbit altfel din zori. Cu siguranţă zâmbetul lui era o victorie împotriva iernii, împotriva unei vieţi pierdută în deşertăciune. Prima zi a lui mărţişor a luminat în urmă cu 116 ani Banatul Montan prin ivirea în această lume a istoricului Constantin Daicoviciu.

Constantin Daicoviciu s-a născut în 1 martie 1898 în localitatea Căvăran.

În fiecare primăvară natura îşi împodobeşte casa cu ghiocei. În anul 1898 printre ghioceii începutului de primăvară, începutului de viaţă s-a ivit cel care avea să rămână un simbol istoric, politic şi cultural al cărăşenilor, Constantin Daicoviciu.

Biografia lui înfăţişează un om care a ştiut să preţuiască această viaţă, un om care nu s-a născut şi nu a trăit degeaba. El a ştiut să fructifice fiecare clipă a vieţii sale, fie ca istoric, arheolog, politician, profesor sau rector al Universităţii Babeş Bolyai din Cluj-Napoca.

Între anii 1923-1968 a fost cadru didactic la Universitatea din Cluj, catedra de antichităţi clasice şi epigrafice. Anul 1932 i-a adus funcţia de conferenţiar în cadrul aceleiaşi universităţi. Anii 1940-1941 i-au adus funcţia de decan, iar anii 1957-1968 pe cea de rector.

În anul 1965 Constantin Daicoviciu a devenit membru al Consiliului de Stat sub preşedenţia lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Anul 1968 i-a adus şi titlul de Erou al Muncii Socialiste.

În data de 27 mai 1973 Constantin Daicoviciu a trecut la cele veşnice. Începând cu anul 1973 şi până astăzi localitatea Căvăran din judeţul Caraş Severin a început să-i poarte numele.

Bustul lui Constantin Daicoviciu poate să fie văzut în Piaţa Muzeului din Cluj Napoca. Un bust similar a fost instalat în localitatea lui natală la începutul lunii martie 2014.

Bibliografie:

Www.ro.wikipedia.org

pr. Ion Turnea

2. UN DRUM CARE PLÂNGE

Nu există drum rutier mai trist decât cel care leagă localitatea Constantin Daicoviciu de Peştere. Am făcut cunoştinţă cu acest drum cu mulţi ani în urmă. De atunci şi până astăzi drumul şi-a mai împovărat spinarea cu alte gropi, cu alte pietre, cu alte istorii, în rest a rămas acelaşi drum prăfuit şi trist.

Chipul prăfuit şi greu al drumului ascunde o eternitate, o eternitate de bucurii şi de necazuri. Multe a văzut drumul şi a simţit. A fost bătătorit de omul simplu de la ţară. Fiecare om şi-a purtat pe tălpi povara muncii, a neajunsurilor, a încercărilor. Istoria fiecărui om s-a întipărit în fiinţa drumului. Praful ce-i acoperă chipul este tot atât de des ca şi istorioarele celor ce l-au cunoscut. Şi a cunoscut multe suflete trudite drumul. Cu fiecare piedică, cu fiecare căzătură a prietenilor lui ce i-au brăzdat faţa, drumul şi-a mai adâncit câte o groapă.

Şi a adunat drumul mulţi prieteni. Ei i-au vorbit despre viaţă, despre ploi şi soare, despre flori şi spini. Prietenii lui erau puternici, asemenea lui. De câte ori cădeau într-o groapă se ridicau. De câte ori îşi rupeau câte un osicior la fiecare piedică, nu-şi pierdeau nădejdea şi călcau mai departe.

Credincios vechii lui imagini drumul priveşte astăzi cu ochii trişti şi prăfuiţi la albastrul cerului şi ar dori o bucată din oglinda lui spre a-şi farda faţa ridată de atâta amar de vreme, pe urmă priveşte la râul Timiş şi ar dori o picătură de apă pentru a-şi potoli furtuna de praf.

Primăvara verdeaţa de pe margini zâmbeşte drumului dar el nu poate să-şi potolească praful cu frăgezimea ei. Vara, Timişul, i-ar face semn să coboare spre unda-i dar praful dilatat de căldură respinge chemarea. Toamna e nevoit să guste din roadele noroiului. Iarna presară zeci de capcane trecătorilor.

Nu ştiu cât timp acest drum îşi va mai purta povara prafului, a gropilor, a încercărilor, un lucru însă este sigur, şi acest drum ce uneşte localitatea Constantin Daicoviciu de Peştere ar îmbrăca haină nouă de sărbătoare, ar zâmbi altor muguri şi primăveri. Şi-ar dori să nu mai plângă.

pr. Ion Turnea

CAPITOLUL VII
GÂNDEŞTE ÎNŢELEPT!

1. „Cunoaşte-te pe tine însuţi.“

Frumosul îl poţi descoperi în tine însuţi. Nu există frumos în afara fiinţei tale. Totul în afara fiinţei este o părere. Poate că cineva ar susţine ideea unui frumos exterior fiinţei. Pe acest cineva l-aş întreba cum ar putea cel care a ucis în el orice bucurie, orice vis, orice scânteie să vadă primăvara de afară? Fiecare vietate îşi are propria primăvară, frumuseţea personală.

Copacii simt chemarea solară şi ard de nerăbdarea mugurilor. Ei descoperă primăvara în muguri, frunze şi flori. Insectele observă lumina şi îşi încep jocul. Pământul naşte verdeaţă iar vietăţile îi adulmecă fătura.

La chemarea verdeţii albinele îşi încep culesul iar agricultorul oferă pământului sămânţa.

Animalele şi păsările îşi schimbă atitudinea descoperind primăvara. Starea de moleşeală îşi depărtează de la ele corpul greu. Devin energie. Se bucură de fiecare rază a luminii solare.

Fiecare simte chemarea primăverii în felul său caracteristic. Vegetaţia se grăbeşte să nască muguri. Animalele zburdă euforice. Albinele îşi încep munca neobosite. Păsărelele îşi întăresc cuiburile vitregite de iarnă. Totul în jur a descoperit primăvara specifică fiinţei lui.

Dacă vegetaţia nu ar descoperi primăvara fiinţei, nici albinele nu şi-ar putea începe culesul, nici păsările şi animalele nu ar trăi acea fericire paradisiacă. Frumuseţea este dată de un tot dar acel tot este alcătuit din infinite primăveri şi frumuseţi.

Aşadar frumuseţea nu poate să existe decât prin tine însuţi. Pe cât eşti de frumos în fiinţa ta, pe atât de mult frumuseţea interioară se revarsă în jur şi descoperă alte frumuseţi. Doar împreună acestea alcătuiesc paradisul sinelui.

Fiinţele bolnave şi triste nu pot picta frumuseţea. Putreziciunea din spatele măştii se simte. Copacul bolnav, chiar dacă înfloreşte, are ochii plânşi. Cel sănătos îşi cunoaşte primăvara şi o presară în jur bucurând natura.

Omul e dator să-şi descopere primăvara din el însuşi. Când omul îşi descoperă primăvara, adevărata frumuseţe începe să înmugurească, să înflorească.

Toţi cei care au descoperit primăvara din ei înşişi se vor bucura mai târziu de roade.

Drumul spre el însuşi al fiecărui om este cel mai greu. Când omul va învăţa să se cunoască pe sine îşi va descoperi adevărata primăvară, adevărata, frumuseţe, adevărata viaţă. „ochi ca oameni să deschidem, / dar ca pomii să-nflorim.“ spune Lucian Blaga în poezia *Focuri de primăvară*. Adevăratul foc lăuntric este sensul vieţii fiecăruia.

pr. Ion Turnea

2. „Ţine cu tărie învăţătura şi nu o părăsi, păzeşte-o, căci ea e viaţa ta.“ (Pilde 4, 13)

Nu există în acestă lume lucru mai de preţ decât învăţătura. Omul înţelept este cel care vede imaginea din spatele imaginii. El vede că a înflorit copacul dar ştie să privească şi spre cauza florii. În acest om găseşti toată frumuseţea. El este dragoste, bunătate, răbdare, recunoştinţă, milostenie, sănătate, prosperitate.

Înţelepciunea te învaţă să-ţi zideşti casă trainică, să prosperi spiritual şi material. Tot înţelepciunea te învaţă să ai grijă de trupul tău pentru a fi sănătos. Nici sănătatea nu este mai presus de înţelepciune.

Neînţeleptul se aruncă în foc fără să conştientizeze că se va arde şi în apă fără să ştie a înota. Este înclinat spre a face lucruri dăunătoare sănătăţii de pildă alcoolul, tutunul, o plimbare în ger dezbrăcat etc. din pricina firii vulcanice, a invidiei, a lăcomiei, a răutăţii, neînţeleptul îşi împovărează trupul cu stres şi toate bolile cazate de acesta.

Înţeleptul nu se pierde în nimicurile vieţii. El nu pune la suflet săgeţile celor vicleni. Îşi încununează fiinţa cu dragoste şi toate roadele ei: bunătatea, nădejdea, răbdarea, sănătatea etc.

Învăţătura este adevărata viaţă. Fără ea omul trăieşte degeaba.

pr. Ion Turnea

3. VESTEA CEA BUNĂ

Ca răsăritul soarelui de primăvară aşa este vestea cea bună. După prea mulţi nori, prea mult frig, prea multă ceaţă, soarele a luminat a verdeaţă. Natura a primit vestea cea bună, vestea unui nou început, a începutului de primăvară, a începutului de viaţă. Natura a primit binecuvântarea mugurilor. Focul mugurilor i-a adus fericirea împlinirii.

La începutul primăverii, pe data de 25 martie, creştinii sărbătoresc Buna Vestire. Creştinii primesc fericita veste a zămislirii Mântuitorului Iisus Hristos. Îngerul Gavril a fost trimis de către Dumnezeu „într-o cetate din Galileea, al cărui nume era Nazaret, / Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.“ (Luca 1, 26-27). Fecioara Maria a primit a-l naşte pe Mântuitorul Iisus Hristos. Odată cu naşterea Mântuitorului Iisus Hristos omul a primit o nouă şansă, o nouă viaţă, mângâierea eternităţii.

Sărbătoarea Bunei Vestiri coincide cu începutul primăverii, a vieţii. Fiecare om a primit prin Iisus Hristos o nouă viaţă. Moartea a fost biruită de viaţă. Iarna vieţii a fost doborâtă de eterna primăvară.

Nicio veste nu poate să fie mai bună ca vestea Vieţii Adevărate, a Vieţii Veşnice prin Mântuitorul Iisus Hristos.

pr. Ion Turnea

CAPITOLUL VIII
GÂNDURI DIN SUFLET DE COPIL

Bunicului meu

Bunicul meu îmi e icoană,
De la el învăţ mereu,
Binele să-mi fie mamă
Şi veşmânt în tot ce-i greu.

Dumnezeu pe toţi iubeşte,
Bunicul veşnic îi slujeşte,
Lui Dumnezeu toată viaţa îi voi da,
Căci el ţine-n veci lumea.

eleva **Turnea Mara,** *Sebiş*
coord. scriitorul pr. Ion Turnea

E primăvară!

Am cules o păpădie
Să mi-o pun la pălărie,
Ieri un ghiocel am adunat,
Astăzi primăvara am salutat.

Am privit cum rândunica
Şi-a făcut cuib la bunica
În grădină, într-un nuc,
Ca la ea să mă tot duc.

Soarele a prins putere,
Zăpada până şi pe munte piere,
Omul de muncă s-a apucat,
Căci primăvara peste natură s-a aşezat.

eleva **Turnea Mara,** *Sebiş*
coord. scriitorul pr. Ion Turnea

Păpuşa

O îmbrac în rochiţă,
Îi pun în păr şi fundiţă,
Pantofiori în picioruşe
Cerceluşi în urechiuşe.

O cert de nu mă ascultă,
O mângâi când e tăcută,
La şcoală o duc mereu
Ca să nu-i fie-n viaţă greu.

eleva **Turnea Mara**, *Sebiş*
coord. scriitorul pr. Ion Turnea

CAPITOLUL IX
LUMEA COPILĂRIEI

Cântec

Noapte bună, puişor,
Dormi cu îngerii, somn uşor,
Iar Arhanghelul Gavril
Va sta cu tine până vei adormi.

Noapte bună, puişor,
Stelele să-ţi cânte-n cor,
Iar tăcuta, blânda lună,
Să-ţi aducă vise într-o cunună.

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Flori şi culori de Paşte

Iarna a asfinţit
În culori de curcubeu,
Primăvara a venit.

Spre cerul albastru infinit
Privirea se înalţă,
Căci Paştele a sosit.

Natura s-a îmbrăcat
În verde, alb şi roşu;
Hristos a înviat!

Pentru noi e scară spre cer
Din flori şi culori,
Veşnică viaţă şi mister.

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Bucurie fără margini

Vreţi să vă spun ceva adevărat?
Iisus a înviat!
Şi pe toţi ne-a bucurat.
Este o minune! Aşa ceva
Nu se va mai întâmpla.
Este cu adevărat,
Adevărat minunat!
Hristos a înviat!

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Notă: Poeziile de mai sus au fost compuse de eleva Corici Mirona în cls. a IV-a. Acum este elevă în clasa a VIII-a la *Liceul Bănăţean Oţelu Roşu*, fosta *Şcoală Gimnazială Nr. 1*. În acest an şcolar a obţinut locul I la *Olimpiada de limba engleză*, faza judeţeană.

CAPITOLUL X
ÎN ZBOR SPRE ZĂRI ALBASTRE

Ţara mea

Ţara mea e o comoară
Ca şi apa de la moară,
Apă dulce de izvor,
Aici trăiesc până mor.

Ce dulce e ţara mea!
Nu o dau pe nimenea,
Nu dau aur, bogăţii,
Orişice mi-ar oferii.

Ţara mea cu mulţi copaci,
Verzi, frumoşi şi coloraţi,
Cu mulţi munţi şi cu câmpii,
Aici te invit să vii.

elevele **Petronela Anişoara Muntean şi Anişoara-Vali Ienea**, *Verendin*
prof . coord. Adrian Popescu

Dreptul la familie şi la joacă

Orice copil, de oice naţionalitate, religie, sex, culoare are dreptul la o familie, la o mamă, la un tată, să simtă cu adevărat că cineva îi iubeşte.

Familia este cea mai importantă ramură a societăţii.

În general copiii de culoare nu prea simt dragostea şi afecţiunea familiei din cauza sărăciei care îi macină.

În ţările occidentale unde este o mare putere financiară, copiilor li se îndeplinesc toate dorinţele. Cu toate acestea, chiar şi în ţările cu mare putere financiară, există şi copii care duc lipsă de dragostea adevărată a unei mame sau a unui tată.

Sexul copilului este un factor important, deoarece încă se mai vând copiii, sunt abandonaţi, deoarece nu sunt băieţi sau fete, cum şi-au dorit părinţii.

În unele ţări sărăcia îi îndeamnă pe părinţi să-şi trimită cpiii la cerşit sau furat, răpindu-le copilăria, libertatea, dreptul la joacă.

La joacă toţi ar trebui să fim egali, chiar dacă unul are o situaţie financiară bine organizată, chiar dacă suntem de alte religii sau alt sex.

Din păcate şi la joacă este rasism. Toţi cei de culoare sau mai grăsuţi sunt înlăturaţi, batjocoriţi, spre amuzamentul celor albi şi înstăriţi.

Factorii care influenţează comportamentul unui copil ar putea fi stilul de muzică, hainele, mânarea …

Este important să ştim cum ne alegem prietenii pentru a nu ajunge să facem parte din găşti de cartier ce ne influenţează negativ comportamentul, făcându-ne să abandonăm şcoala, să săvârşim infracţiuni şi să fim stigmatizaţi în societate.

Din joaca greşit înţeleasă se pot întâmpla deseori accidente. Chiar şi în literatura română sunt astfel de exemple. De pildă scriitorul Ion Creangă în opera Amintiri din copilărie arată cum dintr-o joacă ce depăşeşte limitele firescului, răstoarnă un bolovan din vârful dealului care dărâma casa Irinucăi de la Broşreni şi omoară o capră.

Aşadar este bine să ştim cum să ne jucăm, cum să folosim libertatea jocului

pentru a ne îmbogăţii copilăria şi a ne dezvolta personalitatea.

elevul **Hogea Sebastian**, *Caransebeş*
prof. coord.. Adrian Popescu

Copilăria mea

Ce pot spune oare despre copilăria mea…? A fost şi încă mai este una din cele mai preţuite comori pe care nimeni nu ţi-o poate lua din sufletul tău în care înfloreşte din ce în ce mai mult. Copilăria mea este cel mai important lucru pe care l-am primit în această viaţă. Mă gândesc cum să mi-o trăiesc din plin, să o împart cu prietenii şi cu toată natura care îmi poate oferii jocuri felurite.

Nu voi sta în faţa ecranului luminos al calculatorului să mă joc, mă voi duce afară şi voi descoperii minunile ce mă poartă spre lumea viselor reale. Doar în aer liber pot descoperii copilăria fără să mă gândesc la finalul ei. Dar de ce să mă duc cu gândul şi să vă vorbesc de ce va fi. Eu mă gândesc la prezent, la fericirea copilului din sufletul meu, la prietenii ce mă aşteaptă afară şi care mă ajută să descifrăm copilăria în jocuri învăţate de la alţii şi inventate de noi.

În ziua de astăzi unii copii nu se mai bucură de frumuseţea copilăriei. Trăiesc în oraşe aglomerate şi poluate şi sunt obligaţi să se maturizeze prea devreme. Poate dacă se năşteau şi ei într-un sat cu flori şi parfumuri, copaci şi verdele nesfârşit, veselie şi gingăşie şi-ar fi găsit şi ei fericirea sufletească. Dacă s-ar fi născut într-un sat magic în fiecare zi ar fi descoperit ceva nou.

Exista însă o poveste pe cât de frumoasă, pe atât de magică. Era demult, pe meleagurile de odinioară, o floare atât de viu colorată şi frumoasă, dar acea floare era tristă, pentru că nu avea prieteni, însă într-o zi când razele soarelui au căzut pe faţa galbenă a florii, făcând-o să se simtă măcar o clipă fericită, lângă ea a apărut un bujor roşu ca focul, catifelat şi gingaş. La început nici el nu avea prietenă, însă o zână bună l-a dus într-o zi în pădurea celor o mie de minuni unde şi-a găsit o prietenă cu care poate să se joace. Aşa se întâmplă şi cu un copil. El are nevoie de prieteni pentru a-şi găsi bucuria de a trăi.

Eu sunt fericit, pentru că am cei mai minunaţi prieteni din lume.

Copiii oriunde ar trăi pe lumea asta au dreptul la joacă, la prieteni, la viaţă, iar oamenii mari le sunt datori să le respecte acest drept.

elevul **Voicu Vlad**, *Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Drepturile copiilor (dreptul la dezvoltare)

Tuturor copiilor trebuie să li se asigure satisfacerea nevoilor de bază, nu numai pentru supravieţuire şi protecţie, ci şi pentru a-şi dezvolta personalitatea, talentele, abilităţile mentale şi fizice.

Ei au nevoie de tot ceea ce-i poate ajuta să crească şi să se dezvolte. De exemplu au nevoie de prieteni, de familie, de dragoste şi de distracţie, au nevoie de un mediu curat şi de locuri de joacă, de poveşti şi muzică, de şcoli şi

biblioteci, precum şi de toate lucrurile care le stimulează mintea şi îi ajută să crească şi să se dezvolte de la an la an.

Toate lucrurile de care au nevoie copiii trebuie să corespundă fiecărui stadiu de dezvoltare. Dacă un copil nu atinge una din etapele dezvoltării sale are nevoie de un ajutor special pentru a o compensa. De exemplu un copil surd trebuie să înveţe o limbă înainte de a împlini cinci ani, fie că este un limaj obişnuit, fie unul surdo-mut, deoarece aceasta este perioada propice în care creierul construieşte conexiunile necesare pentru limaj. Dacă se ratează această „fereastră de oportunitate“, copilul va avea nevoie de îngrijire specială sau de recuperare ca să ajungă din urmă stadiul lui de dezvoltare.

Prin urmare, copiii au drepturi de dezvoltare, precum dreptul la educaţie, dreptul la îngrijiri medicale, dreptul la asistenţă socială, dreptul la joacă.

Părinţii, atât mama, cât şi tatăl sunt principalii responsabili pentru asigurarea dezvoltării copilului, ei trebuie să ţină seama de capacităţile lui de dezvoltare.

Statul trebuie să ajute părinţii în această sarcină prin furnizarea unor facilităţi: şcoli, locuri de joacă, spitale.

Fiecare copil are dreptul să se dezvolte şi să-şi formeze propria personalitate.

eleva **Văluşescu Andreea**, *Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Dreptul la învăţătură şi familie

Orice persoană are dreptul la învăţătură. Învăţământul trebuie să fie gratuit, cel puţin în ceea ce priveşte învăţământul elementar şi general.

Învăţământul tehnic şi profesional trebuie să fie la îndemâna tuturor, iar învăţământul superior trebuie să fie de asemenea egal şi accesibil tuturor, pe bază de merit.

Învăţământul trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalităţii umane şi întărirea respectului faţă de drepturile omului şi libertăţile fundamentale.

El trebuie să promoveze înţelegerea, transparenţa, prietenia între toate popoarele şi toate grupurile rasiale. Părinţii au dreptul de prioritate în alegerea felului de învăţământ pentru copiii lor minori.

Cu începere de la împlinirea vârstei legale, bărbatul şi femeia, fără nicio restricţie în ceea ce priveşte rasa, naţionalitatea sau religia, au dreptul de a se căsători şi de a întemeia o familie. Ei au drepturi egale la contractarea căsătoriei. Căsătoria poate să fie încheiată numai cu acordul liber al celor doi soţi.

Familia constituie elementul natural şi fundamental al societăţii şi are dreptul la ocrotire din partea statului.

Familia fiind nucleul de bază al societăţii noastre are rolul de a asigura

dezvoltarea fizică şi morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltatrea lui. De felul în care părinţii vor educa copilul, în sensul unei morale riguroase, va depinde formarea personalităţii acestuia.

De la familie copilul învaţă să iubească munca, ţara, libertatea şi să respecte legile ţării.

Când copiii se joacă, interesul lor este antrenat de propiul instinct, ei experimentează posibilitatea de a deveni mai flexibili în gândirea lor şi în rezolvarea problemei. Adulţii recunosc că jocul este esenţial pentru dezvoltarea corpului şi este necesar precum odihna şi mâncarea.

Prin joacă copiii ajung să înţeleagă realitatea şi îşi creează noi feluri de a o aborda.

Fiecare om are dreptul la învăţătură şi familie.

eleva **Adelina Maria Suciu**, *Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Dreptul la familie

Familia ocupă un loc important în viaţa fiecărui om.

Familia este cea care oferă fiecărui copil un acoperiş deasupra capului, multă linişte, siguranţă, confort, hrană şi ajutor reciproc.

Toată familia, părinţii, copiii, îşi aduc multă bucurie, unii, altora.

În familie se sărbătoresc diferite evenimente: aniversări, sărbători religioase.

Fiecare membru al familiei acordă celuilalt multă dragoste, respect şi atenţie.

Cu părere de rău nu toţi copiii au parte de o familie sau de părinţi.

Şi mai dramatic, unele mame îşi abandonează copiii în maternitate, răpindu-le dreptul de a creşte într-o familie bine organizată.

Toţi cei care au o familie trebuie să o iubească, să o respecte, să se sacrifice pentru ea dacă e cazul.

elevul **Bojin**, *Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Filiaţia

Termenul de filiaţie desemnează un şir neîntrerupt de naşteri care leagă o persoană de un strămoş al ei, un şir neîntrerupt de persoane între care prin naştere s-a stabilit o legătură, părinte copil.

Filiaţia se întemeiază pe strânsa legătură dintre copii şi părinţi. Filiaţia faţă de mamă se mai numeşte şi maternitate, iar filiaţia faţă de tată se mai numeşte şi paternitate.

Filiaţia produce şi efecte juridice dacă este stabilită în condiţiile prevăzute de lege, prin căsătorie. Modul în care se stabileşte filiaţia faţă de mamă prezintă

deosebiri faţă de modul în care se stabileşte filiaţia faţă de tată. Filiaţia faţă de tată se stabileşte prin efectuarea ADN-ului.

În general fiecare om e dator să îşi întemeieze cu grijă o familie pentru a se integra în societate şi a avea urmaşi.

elevă **Cobzaru Adelina Bianca**, *Cercul de arheologie, Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Dreptul copilului la joacă

Când copii se joacă, interesul lor este îndrumat de propiul instinct. Ei sunt determinaţi să rezolve problemele care formează mediul lor înconjurător, fizic şi social.

Când copii se joacă, ei experimentează posibilitatea de a devenii mai flexibili în gândirea lor şi în rezolvarea problemei. Procesul acesta este mult mai important decât rezultatul pe care îl obţin.

Când copiii se joacă, ceea ce fac sau crează, de multe ori, exprimă ceva diferit, ei reprezintă experienţele lor în simboluri. Jucându-se în acest fel încep să gândească abstract.

Când copiii se joacă, vorbesc mai mult. Ei folosesc cuvinte multe şi vorbesc pentru o perioadă de timp mai lungă decât în alte situaţii.

Când se joacă cu obiecte ei descoperă la ce pot fi folosite acestea. Ei învaţă proprietăţile obiectelor şi înţeleg mai bine folosinţa lor în mediul înconjurător.

Şi în final când copii se joacă, ei sunt devotaţi activităţii, atenţia lor nu poate fi schimbată uşor.

Adulţii recunosc că jocul este esenţial pentru dezvoltarea copilului. Este necesar precum odihna şi mâncarea. Cei care au scris Declaraţia Drepturilor Copilului pentru Naţiunile Unite au cuprins dreptul la joacă paralel cu drepturile la nutriţie sănătoasă, la adăpost, ajutor medical şi educaţie.

Materialele şi echipamentul sunt importante, însă ele nu trebuie să fie prea complicate. Cel mai important lucru este acela că educatoarele, părinţii şi profesorii de orice fel să încurajeze jocul copilului fără ca acesta să fie complicat.

Jocul însă nu este suficient, adulţii trebuie să creeze condiţii pentru ca fiecare copil să înveţe din proprile sale acţiuni, activităţi şi observaţii. Trebuie de asemenea să li se vorbească despre caracterul oamenilor şi lucrurile care îl înconjoară. Ei trebuie să fie încurajaţi pentru a învăţa cât mai mult.

Prin joacă copiii ajung să înţeleagă realitatea şi îşi crează noi feluri de a o aborda.

elevul **Radu Claudiu Daniel**, *Cercul de arheologie, Caransebeş,*
prof. coord. Adrian Popescu

Copilăria mea

Ce pot spune despre copilăria mea ...?
A fost şi încă este una din cele mai preţuite comori. Nimeni nu o poate lua din

sufletul meu. Ea acolo a înflorit.
Copilăria mea este cel mai important lucru pe care l-am primit în această viaţă.
Îmi place să o trăiesc din plin, s-o împart cu prietenii, cu toată natura.
Copiii oriunde ar trăi pe lumea asta au dreptul la joacă, la prieteni, la viaţă iar oamenii mari sunt datori să le respecte acest drept.

elevul **Voicu Vlad**, *Caransebeş,*
prof. coord. Adrian Popescu

Drepturile copiilor

Timpul liber este cel care limpezeşte şi curăţă minţile obosite, de aceea copiii au dreptul la timp liber, vacanţă, joacă şi la activităţi culturale şi artistice. Aceste mici distracţii reprezintă singura modalitate pe care copiii o au ca să uite problemele.

Cum am putea să le luăm aceste drepturi unor fiinţe atât de nevinovate care păcătuiesc prin ignoranţă? ...

Copiii au dreptul la informaţie pentru a rămâne în rând cu lumea şi a avea acces la o educaţie mai bună.

De asemenea copiii au dreptul să îşi exprime liber opinea, deoarece ei gândesc asemenea oricăriu om, aşadar şi ei au idei.

Lumea văzută prin ochii unui copil este complet diferită decât cea văzută de un adult, e mai completă, mai bună, inocentă. Cine nu şi-ar dori ca lumea să arate aşa?

Pentru că educaţia stă la baza unei societăţi, copiii la începutul vieţii au dreptul la educaţie.

Doar prin educaţie copiii vor învăţa să trăiască cu adevărat.

eleva **Damian Patricia**, *Caransebeş*
prof. coord. Adrian Popescu

Sunt

Sunt ca o picătură de ploaie
Care în curând se va topi,
Sunt ca o frunză căreia
Vântul călăuză îi va fi;
Sunt ca un vânt
Care se va uita
Peste viaţa trecătoare,
Scriu, pentru că îmi vine să plâng,
Scriu, fiindcă îmi ajunge,
Scriu ca să pot uita
Toată durearea din viaţa mea,
Sunt.

Duţescu Vanesa Mariana Lavinia,
Grup Şcolar Forestier, Caransebeş.
prof. coord. Adrian Popescu

CAPITOLUL XI
PE ARIPILE CUVINTELOR

Iubirea de mamă

Cea mai bătrână dintre fiicele anului e gata să-şi spună cuvântul.

E gata să-şi pună armata la atac, dar încă îi mai dă puţin timp toamnei să slăbească puterile naturii.

Cu chipul malefic îngheaţă totul în jur cu o singură privire, e o regină rea, care va domni mult timp! Anul acesta pare mai puternică ca niciodată, pare atât de pregătită să ucidă totul în calea sa.

Animalele, ştiind-o femeie vicleană, se ascund sau pleacă pe tărâmuri pe care încă domnesc surorile sale mai blânde.

Dar la marginea sătucului, cineva se pare că nu avu noroc.

Într-un tei ghiuj, la marginea unei crengi pricăjite, îşi zace ultimele clipe de viaţă, probabil, o rândunică cu puiul său rănit. Probabil i s-a rupt inima să-şi lase o parte din ea să moară, aşa că mai bine moare odată cu dânsul... Cu câtă dragoste avea grijă de el, cu câtă iubire îl ajuta. Şi când te gândeşti că natura avea să-şi spună cuvântul.

Iarna este neiertătoare, nu are milă, ucide cu sânge rece orice formă de viaţă ce are să i se împotrivească.

Asemeni rândunicii sunt şi mamele noastre, care ar face tot posibilul să aibă grijă de noi. Iubirea de mamă este nemăsurabilă, nu se poate numi în cuvinte. Iubirea de mamă este sfântă, este adevărată, este sinceră, este plină de sacrificii, iubirea de mamă înseamnă totul.

Şi de altfel, cum am putea să nu ne bucurăm de chipul mamei? Cum am putea să nu-i preţuim fiecare îmbrăţişare aducătoare de viaţă? La fiecare zâmbet al ei, inima noastră se umple de iubire şi de afecţiune, la fiecare mângâiere a sa, parcă totul se transformă în frumuseţe şi bunătate.

Să ne gândim însă şi la cei care nu au prilejul acestor bucurii. Off. Sărmanii!!!

Mama este tot ceea ce avem mai bun pe lume, să o preţuim, să o iubim, să ne bucurăm de ea în fiecare minut, să o preţuim cât o avem lângă noi.

eleva **Valentina Cramer**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Eleva ***Valentina Cramer*** a obţinut ***LOCUL II*** la olimpiada de EMR, faza judeţeană, prof. coord. Imbrescu Nicolae.

Simbolul primăverii

Lumina blândă şi razele soarelui mi-au arătat încă de dimineaţă că a sosit mult aşteptata primăvară.

Calendarul de pe perete m-a anunţat că astăzi este 1 martie.

La şcoală am realizat felicitări şi mărţişoare împreună cu doamna dirigintă.

Sfioşi, dar mândri de gestul lor, băieţii au dăruit fetelor mărţişoare, cel mai frumos simbol al primăverii, alături de ghioceii mici, albi şi plăpânzi, care aşteptau să fie adunaţi şi aranjaţi în buchete.

Afară este cald, iar trilul păsărelelor a trezit la viaţă întreabă natură. Fluturii graţioşi se înalţă la cer. Harnicele albine culeg nectarul florilor abia crescute. Fluturi aurii roiesc în jurul lor. Din bobocul floricelei crescute pe ramura pomişorului a înflorit o maiestoasă floare alb-rozalie cu un aspect minunat, care se află contrast cu verdele frunzuliţei care o învelește.

Pe deal se mai observă pete albe de zăpadă. Iarba a încolţit. Afară este un aer curat şi un peisaj de vis. Ciocârlia îşi cântă cântul pentru ai săi spectatori, alături de ai săi fii.

Primăvara este un anotimp deosebit de celelalte, deoarece natura reînvie la viaţă totul!

eleva **Amariei Minodora**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Mărţişorul primăverii

Iarna se hotărăşte să părăsească ţinutul şi face loc primei zile de primăvară, ziua mărţişorului.

În sat este agitaţie mare, iar tradiţia se păstrează şi acum. Fetele se întrec în mărţişoare şi prind jnuruleţe în pomii care urmează să înflorească.

Razele soarelui încălzeşte firul ierbii şi pune în evidenţă sclipirea ghioceilor cu petalele catifelate. Parfumul primăvăresc se simte în aer şi le oferă locuitorilor un sentiment plăcut. Privind pe o crenguţă, pe fondul albastru al cerului, se observa două fire: unul roşu ca focul şi unul alb ca neaua împletite într-o formă de fundiţă. Abia atunci realizez că primăvara se instalase.

Culoarea aceea roşie de mac îmi oferea o stare de agitaţie, la fel ca şi gâzele dezmorţite. Chiar albul îmi oferea senzaţia că sunt protejate de o forţă pură.

elevul **Argelan Robert**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Legenda mărţişorului

Au trecut zilele de iarnă şi se apropie luna martie şi ziua mărţişorului.

Mărţişorul este o sărbătoare a primăverii şi este profund legată de istoria românilor.

Legenda spune că mărţişorul este un simbol al sacrificiului pentru persoana iubită. Soarele a coborât pe pământ în chip de fată şi un zmeu a răpit-o. Un tânăr a pornit în căutarea soarelui şi după ce a învins zmeul, fiind rănit, i-a curs sângele pe zăpadă. Acesta este unul dintre miturile mărţişorului.

Acum, în amintirea sacrificiului tânărului, fete şi băieţi îşi dăruiesc reciproc mărţişoare; precum şi mamelor şi bunicelor.

Cu ani în urmă era obişnuit să porţi mărţişorul până când vedeai primul copac înflorit. Atunci firul alb-roşu era legat de trunchi ca să aducă roade bogate.

Mărţişorul este unul din obiceiurile cele mai frumoase ale noastre şi trebuie păstrat, deoarece ne ajută să ne păstrăm identitatea în lume. Este un simbol universal al speranţei şi al noii vieţi.

eleva **Andreea Fătăciune**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Copilăria

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viaţa unui om.

Prin inocenţa ei copilăria culege miracolul vieţii.

Perioada copilăriei uneori este pe cât de frumoasă, pe atâta de ciudată.

În general bătrânii încearcă să îşi amintească câteva momente din viaţa lor, să povestească copiilor.

În perioada copilăriei eşti mult mai sportiv şi iertător.

Sunt fericită pentru că încă mai pot petrece perioada copilăriei cu multe peripeţii, glume, năzdrăvănii.

Copilăria este perioada jocurilor. Aceste jocuri sunt ca nişte cristale albe şi mari. Copilăria este ca un covor mare şi colorat!

eleva **Boboescu Eunis-Tabita**,
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Iubita-mi mamă

Gândindu-mă că unii copiii nu o pot avea lângă ei, simţindu-i parfumul, auzindu-i paşii, călăuzindu-le drumul, încep să o preţuiesc mai mult pe iubita-mi mamă!

Încă de mici, din primele clipe ale vieţii, începând primele file ale cărţii destinului, mama e aproape de noi, aşteptând ca în arborele vieţii să mai înmugurească o frunză, care după un timp, arborele înfrunzit, cu lecţiile vieţii să dea un rod bogat. Ea este acolo, aproape de noi, în cele mai grele momente, în cele mai bucuroase şi fericite zile.

De mică, bătrânii satului spuneau că dacă o ai pe mama ta lângă tine eşti un câştigat.

Eu am avut norocul de a o avea aproape pe mama, iar pentru cei care nu au avut sortit să o poate ţine în braţe, le pot mărturisii eu că acolo este locul unde orice gând rău sau orice grijă pentru un moment dispare. Frica, teama, nesiguranţa, totul parcă zboară în aer, privindu-ne fericirea din sufletele noastre.

Dacă ar trebui să-mi descriu cât de minunată-mi este mama un caiet nu ar fi suficient şi nici cuvinte destule nu am! Fiecare mamă dăruieşte copiilor săi un ocean de iubire şi un munte de ocrotire.

Mereu aud zicala: *Mama este un cuvânt SFÂNT*, dar acest lucru doar cei care, din nefericire, nu o mai au alături pot spune asta.

Indiferent unde aş fi la mama mă voi gândi, că ştiu că şi ea la fel face faţă de mine.

Mama este singura persoană pe care nimeni nu o poate înlocui, chiar dacă este greu de crezut pot mărturisii şi eu, şi mulţi alţii că mama este singura persoană de pe lume în care îţi poţi pune încrederea şi ea nu te va lăsa în

primejdie, dar ea nu-ţi va purta pică. Mama mereu poate gândii dincolo de imposibil, găsind rezolvare pentru toate problemele. Mereu îmi spune că dacă oportunitatea pe care o aveam am ratat-o, există sigur una mai bună. Mama, nume *SFÂNT*, cel mai de preţ pe pământ, chip de mamă, chip smerit, oriunde m-aş afla, pentru ea eu m-aş ruga, pentru mămicuţa mea, oriunde aş călătorii, poza eu ţi-o voi privi.

Toată dragostea mea se află în femeia care mi-a dat viaţă, şi de mică mi-a purtat de grijă.

eleva **Barim Ana-Maria**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Tabloul primăverii

Dis-de-dimineaţă mă gâdilă aroma pe care roua o împrăştie în fiecare colţişor al lumii.

O aromă dulce dar şi amară, de fapt aroma de primăvară mă ameţeşte.

Bătându-mi în geam o rază de soare m-am trezit, apoi trilurile vesele ale rândunicilor făceau un maiestos duel cu zumzetul albinuţelor care la rândul lor dansau împreună cu fluturaşii viu coloraţi pe care înaltul văzduh plin de lumina soarelui îi găzduieşte.

Dar parcă tot nu se completa ceva, un element ideal lipsea undeva, ghiocelul, care plăpând şi gingaş deabia s-a făcut observat printre plapuma de ninsoare cristalină care parcă se lupta straşnic cu ghiocelul micuţ.

O rază de lumină mângâie pământul trezind la viaţă totul. Copacii au prins culoare, totul a reînviat. Straşnicele culori ale acestui anotimp îţi dau putere, o anumită linişte sufletească.

Nici nu a înverzit bine iarba că deja dragii copii şi-au făcut fel şi fel de căsuţe pe iarbă. Nu bine se oprise ninsoarea că deja lumea era pe câmp veselă. Totul parcă zâmbea, totul parcă trăia, totul parcă reînvia, şi copacul înfrunzea, ghiocelul tot creştea.

A sosit primăvara. Bolta văzduhului este luminată şi este un bun ring de dans pentru gândăceii aurii au îndurat toată iarna tăcuţi.

Dansul de apus este configurat de către crenguţele înmugurite şi de vântul blând ... Primăvara şi-a câştigat dreptul de a pune o amprentă pe aceste plaiuri, care au fost predominate până nu demult de cealaltă fiica a anului.

eleva **Barim Ana-Maria**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

VESTITA PRIMĂVARĂ

Se apropie invitată,
Fiica anului, mult căutată,
Care ne înveseleşte
Doar cu ea iarba creşte.

Când aroma ne întăreşte
Floricica mare creşte,
Câmpul verde înfloreşte,
Soarele ne înveseleşte.

Pământul îl înveleşte,
Cu raze de soare îl ocroteşte,
Cu căldură ne înveleşte,
Iarbă, iarba mare creşte!

Totul a ieşit la viaţă,
Roua e însoţită de drăguţa dimineaţă,
Soarele ne tot zâmbeşte,
Tot e viu, şi totul creşte.

eleva **Barim Ana-Maria**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

OMU'

Omu-i bun sau răutăcios,
De folos sau de prisos,
Unu-i bun, altul e rău,
Omu-i bun sau omu-i rău.

Omul poate învăţa,
De la viaţă a cânta,
Omul e de ajutor sau vrea răul tuturor,
Omu-i bun şi trecător.

Omul ştie sau te uită,
Omul stă sau omul lucră,
Fiecare-n firea lui,
Oameni răi sau oameni buni.

eleva **Barim Ana-Maria**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Notă: Fotografiile au fost făcute în timpul PROGRAMULUI ARTISTIC *COLINDE, COLINDE.*

Dor de viaţă

Din adâncu-ntunecos,
Prin pământul noroios,
Chinuindu-se din greu
Al primăverii trofeu,
Cu un chip imaculat
Şi sclipiri încununat
Alb, bătrân, îndurerat,
Ghiocelul s-a-nalţat.
El vesteşte de sub gheaţă
Începuturi noi de viaţă,
O natură-nfloritoare,
Doar de zâmbet şi de soare.

eleva **Zevedeanu Ana-Maria**
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Copilăria

Niciodată n-am să uit
Locul unde m-am născut,
Pe mama care stă în prag
Aşteptându-mă cu drag,
Aud glasul ei care mă-nvaţă
Să fac lucruri bune-n viaţă.
Adevărul este sfânt,
Minciuna nu are loc pe pământ,
Cât mama binele mă învaţă
În această viaţă.

eleva **Călău Maria**,
Liceul Bănăţean Oţelu Roşu
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Călătorii imaginare

Timp urât, afară plouă,
Trece timpul, e ora două,
Am o idee, sper că e bună,
Să călătoresc imaginar pe lună.
În rachetă m-am urcat
Şi spre Marte am plecat,
Dar când ploaia s-a oprit,
Atunci din vis eu m-am trezit.

eleva **Călău Maria**
Liceul Bănăţean Oţelu Roşu
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

PAŞTELE, SĂRBĂTOARE SFÂNTĂ

Paştele este cea mai importantă sărbătoare creştină a anului, este un simbol al bucuriei, al luminii soarelui.

Sărbătoarea Paştelui poate fi asociată şi cu primăvara. Retrezirea naturii la viaţă simbolizează tocmai noua viaţă pe care creştinii au câştigat-o prin crucificarea şi învierea lui Iisus.

În fiecare casă se simte sărbătoare. Atât casa cât şi grădina îmbracă haine noi. Curăţenia, venirea iepuraşului cu cadouri, vopsirea ouălor, lumina Învierii, această noapte sfântă nu poate să treacă fără să trezească un sentiment de dragoste, iubire.

Îmbrăcaţi în haine de sărbătoare mii de oameni cu lumânări aprinse ce dansează feeric înconjoară biserica de trei ori spunând apoi: HRISTOS A ÎNVIAT!

Această formulă de salut se va spune 40 de zile până la Înălţarea Domnului.

Sărbătoarea Paştelui durează trei zile. În prima zi familia alături de cei dragi ciocnesc ouă roşii care simbolizează sângele lui Iisus Hristos vărsat pentru omenire. Roşul simbolizează sângele.

În cea de-a doua zi se merge la cimitir, se pomenesc morţii şi se dau de pomană ouă şi cozonaci în amintirea celor dragi.

Înconjuraţi de familie, cu masa plină de bucate alese, cu coşul plin de ouă viu colorate toţi spunem din tot sufletul:

- HRISTOS A ÎNVIAT! iar răspunsul este:

- ADEVĂRAT A ÎNVIAT! ca recunoaştere a tainei Învierii Domnului Iisus.

eleva **Călău Maria**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

ÎN FRUNTEA CLASEI

A sosit toamna! Frunzele îngălbenite cad din copaci formând un uriaş covor maroniu ce ne conduce spre începutul unui nou an şcolar.

Odată cu începerea şcolii am avut spre bucuria mea o surpriză plăcută.

Am fost aleasă şi anul acesta şefa clasei. Din momentul în care am aflat că eu voi contribui la organizarea festivităţilor, excursiilor şi luarea iniţiativelor în această privinţa m-am bucurat foarte mult, dar totodată mi-am dat seama că am o responsabilitate majoră.

Acum sunt în clasa a VII-a şi colegii mei au hotărât ca şi anul acesta să fiu elevul ce îi va ajuta cu părerile şi sfaturile mele pentru bunul mers al clasei.În acest colectiv al clasei a VII-a toţi colegii ne înţelegem bine comunicăm şi ne ascultăm părerile şi ideile pentru a face opţiuni cât mai favorabile clasei noastre.

Anul acesta aş vrea ca împreună să organizăm excursii în diverse locuri pe care nu le-am vizitat şi de asemenea mi-ar plăcea să înfiinţăm un grup prin care să respectăm natura cu frumuseţile ei, să învaţăm să ne bucurăm de ea protejând-o de diverse poluări. Ne vom numi *GRUPUL VERDE* şi împreună vom contribui la strângerea deşeurilor şi plantarea diverşilor arbuşti.

Sunt născută în zodia *RACULUI*, zodie ce mă caracterizează, fiind o persoană sociabilă, veselă, cu simţul umorului. Nu-mi place cearta şi doresc să fiu mereu înconjurată de prieteni.

Nu vreau să-mi dezamăgesc colegii, iar faptele mele să dovedească că nu s-au înşelat alegându-mă şefa clasei.

eleva **Călău Maria**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

PARADISUL SUFLETULUI MEU

Ziua de 8 MARTIE, este un deosebit prilej pentru a exprima sentimentele de dragoste şi afecţiune pentru cea mai iubită persoana de pe pământ, mama.

Chipul ei blând, privirea caldă şi plină de înţelepciune mă veghează din primele mele clipe de viaţă şi îmi inspiră bunătatea şi căldura sufletească ce o caracterizează. Un simplu zâmbet de pe chipul ei îmi redă o bucurie nemărginită încărcată de linişte şi bună dispoziţie.

Mama mea este regina sufletului meu, fiinţa care m-a crescut asemenea unei raze de soare ce creşte desmierdând cu blândeţe un gingaş ghiocel încurajându-l să-şi scoată căpuşorul firav din stratul imaculat de nea.

Sufletul ei plin de bunătate şi înţelepciune cuprinde în adâncul lui atâta dragoste care mi-o dăruieşte învăluindu-mă într-o imensă mantie de afecţiune ce-mi fură simţurile presărându-mi viitorul cu petale de trandafiri din iubirea ce mi-o poartă. Dumnezeu mi-a creat o mamă minunată, care nu îmbătrâneşte niciodată, cu zâmbetul din raze de soare, cu inima din aur pur. În ochii ei văd stele strălucitoare, iar în obraji trandafiri roşii.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că această minune mi-a dăruit-o mie.

eleva **Călău Maria**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Mărţişorul

Este *1 Martie*. Primăvara a sosit. Zilele geroase ale iernii au trecut. Primele semne ale anotimpului renaşterii îşi fac intrarea, *sfioşii*

ghiocei. În aer pluteşte un miros primăvăratic. Zumzetul de gâze ne cântă dându-ne impresia că suntem într-un basm. Grădinile prind viaţă, dând naştere la firul crud al ierbii.

Vântul adie uşor, soarele străluceşte asemenea unor diamante pe cerul limpede ca lacrima.

1 Martie, luna *„Mărţişorului"* este o sărbătoare tradiţional-românească a primăverii, a prospeţimii, a bucuriei. *Firul alb se împleteşte cu cel roşu şi astfel îl dăruim celor dragi.*

Puritatea şi nevinovăţia sufletească ne învăluie în aceste zile. Ne trezim la viaţă parcă odată cu natura, în inimile noastre fiind numai bucurie. Renaşterea aceasta ne dă tuturor putere şi speranţă pentru tot ce e în jur. Mărţişoarele sunt simboluri aducătoare de noroc şi bunăstare.

Cu toţii ne bucurăm de primăvară, care după părerea mea este anotimpul în care te uiţi şi văzând frumuseţea deplină parcă desprinsă dintr-o poveste te întrebi: Oare este adevărat ce văd? Oare nu visez? Răspunsurile găsindu-le la fiecare podoabă a primăverii. Pentru mine totul pare minunat oferindu-mi liniştea sufletească, dar şi o imensă bucurie, prin intermediul căreia spun: *Bine ai venit primăvară!*

eleva **Lazăr Raluca**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Ziua mamei

Mirosul îmbietor al frezilor, al zambilelor, şi cel al narciselor îmi aduc aminte că a venit primăvara şi odată cu ea, ziua ta, mamă.

În dar aş vrea să primeşti acest buchet de cuvinte spuse din tot sufletul. Pentru mine eşti fiinţa cea mai sublimă şi cea mai sfântă. Chiar dacă nu tu mi-ai dat viaţă nu contează, consider că nu e mamă persoana careţi dă viaţă şi mai apoi te lasă, ci persoana care te creşte. Îmi eşti mereu alături în toate problemele. Îmi dai sfaturi când am nevoie de ele, mă certi când greşesc şi mă îndemni spre bine.

Îmi eşti atât o mamă, cât şi o prietenă adevărată. Zilele alături de tine sunt cele mai plăcute. Cu glasul tău duios, cu privirea ta caldă mă îndemni să fac numai fapte bune, să învăţ, iar mulţumirea ta îmi umple sufletul de bucurie. O clipă nu m-aş gândi ca ochii tăi cei negri să plângă, ca faţa ta să fie arsă de lacrimile amare. Suntem nedespărţite, numai ţie pot să îţi spun ce este în sufletul meu, bucuriile şi uneori tristeţea ce ne apasă. Însemni totul pentru mine, nu ştiu ce aş face fără sfaturile tale, cu siguranţă nu m-aş descurca, însă tot tu ai fost persoana care m-ai învăţat să fiu sigură pe mine, să am încredere în tot ce fac. Sper că acest buchet de cuvinte să ajungă la sufletul tău şi să-ţi şoptească cât de mult te iubesc.

În ultimele rânduri aş mai vrea să-ţi mulţumesc enorm pentru tot ceai făcut şi faci pentru mine. Îţi urez un călduros: *La mulţi ani!*

MĂMICO, TE IUBESC!

eleva **Lazăr Raluca**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Copilăria

Ce este copilăria?

Copilăria este acel moment în viaţa noastră când facem primii paşi

de la sânul mamei, când desoperim basmul, pe Albă ca Zăpada, Prâslea cel Voinic, Harap Alb, etc. vrăjitoarea, spriduşii, caiii care mănâncă jăratic şi zboară spre stele.

Avem privilegiul de a ne întâlni pe potecile copilăriei cu toate aceste personaje. Nimeni nu trebuie lipsit de lumea poveştilor.

În copilărie avem capacitatea de a lua în serios eroii măreţi sau nu, oamenii şi animalele, de a putea trăi aventurile şi de a lua pe unul dintre ei model în proprile aspiraţii.

Poveştile şi copilăria trebuie să rămână neatinse ...

elevul **Olariu Ionuţ**
Liceul Bănăţean Oţelu Roşu
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Izvor de înţelepciune

De multe ori am fost întrebat cine este profesorul meu preferat? Este cea mai grea întrebare care mi-ar putea fi adresată. E greu să alegi, mai ales când ai întâlnit mai mulţi dascăli care ţi-au rămas la suflet.

Am cunoscut mulţi profesori care mi-au descifrat tainele mai multor obiecte, dar în sufletul meu a rămas şi va rămâne ca o flacără nestinsă, doamna de limba română.

Este o doamnă elegantă, frumoasă şi inteligentă. Datorită ei am descoperit frumuseţea limbii noastre şi am simţit literatura. Când ne rătăceam în imensitatea neînţelesurilor, ne călăuzea cu glasul ei moale şi calm. Are răbdare cu noi, pricepere şi măiestrie, ca să ne poată iniţia în cunoaşterea fiecărei litere. Trăim odată cu ea poezia, obiceiul, limba, morala, dar şi filosofia. Este o fiinţă bună şi ne înţelege dacă uneori mai greşim. De aceea o iubim şi o preţuim cu toţii.

Prin felul ei de a fi, ne face să avem încredere în noi şi în voinţa noastră.

elevul **Olaru Ionuţ,** *Oţelu Roşu*
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

MIERLA

Mierlă, mierluţă,
Pasăre micuţă,
Unde-ai înserat?
Într-un pom uscat?

Vântul furios
Cuibul prăvălise
Şi puiii s-au dus
Peste-o vale seacă,
Fără strop de apă.

Mierla a zburat,
Tot plângând, plângând,
Peste-o vale mare,
De-a puilor jale.

elevul **Olariu Ionuţ,**
Liceul Bănăţean Oţelu Roşu
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Copilăria, singurul paradis pierdut

„Ce-i pasă copilului, când mama şi tata se gândesc la neajunsurile vieţii, la ce poate să le aducă ziua de mâne, sau că-i frământă alte gânduri pline de îngrijire… " (Ion Creangă)

Stau şi mă gândesc ce scurtă e viaţa unui om! Viaţa fiecăruia e precum o stea. Începutul e când apare pe cer, când străluceşte precum un soare pe cerul înnorat sau senin şi

încet dispare neajutorată precum văpaia unei lumânări. Iar ea pare mai frumoasă atunci când străluceşte cu putere pe bolta cerească, acea parte numită, copilărie.

Fiecare om o data în viaţă a ştiut ce înseamnă să fii copil, să facă lucruri specifice copilăriei, să preţuiască şi să trăiască fiecare clipă ca şi când ar fi ultima.

Copilăria, un simplu cuvânt, dar care poate spune multe, care ne duce pe un alt tărâm, ne trimite într-o lume fermecată, unde totul este vesel, este atât de pur, de sincer şi de nevinovat.

Pentru un copil fiecare sărbătoare se apropie cu mare bucurie atunci când de Crăciun suntem fermecaţi de bradul pe care-l găsim împodobit, de mirosul cozonacilor proaspăt scoşi din cuptor, de primul fulg de nea ce ni se topeşte în palma noastră mică, de serile în care mergeam la colindat învingând omătul mare, iar Paştele… Paştele este o sărbătoare preţuită, o sărbătoare plină de veselie, când uliţele satului răsunau cu urările : *Hristos a înviat!, Adevărat c-a înviat!*, iar oamenii ciocneau ouă roşii.

Totul ni se pare atât de frumos la vârsta copilăriei… fiecare rază de soare, fiecare curcubeu ce apare după ploaie, fiecare zâmbet, fiecare adiere, totul… dar totul ne va rămâne întipărit în minte şi în suflet, şi ne va însoţi mereu în fiecare clipă a vieţii noastre. Căci copilăria e ca un fulg de nea ce se lasă purtat pe aripile vântului până ce ajunge să se izbească de pământ şi atunci după câteva secunde se va topi şi totul va dispărea, toată frumuseţea lui se va pierde ca şi când nu ar fi existat niciodată.

Copilăria e ca o floare care se lasă mângâiată de razele calde ale soarelui, care ne împrospătează viaţa cu mirosul ei dulce şi fin, dar la fiecare adiere a vântului o petală se desprinde şi se lasă dusă pe alte tărâmuri, până când floarea va rămâne solitară.

Totul e aşa de frumos când eşti privit prin ochiii unui copil, când fiecare zi începe şi se termină cu un zâmbet, când sufletul ne este curat şi plin de bucurii.

„Aşa eram eu la vârsta cea fericită, şi aşa cred că au fost toţi copiii de când îi lumea asta şi pământul, măcar să zică cine ce-a zice…“ (Ion Creangă)

eleva **Popescu Ana Maria,**
Oţelu Roşu,
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Crăiasa de argint

Îmbrăcată ca o zână
Peste câmp, ea e stăpână!
S-a gătit de sărbătoare,
Parcă pleacă la serbare.
Este iarna, fata dragă!
Cine este-n haina albă?
Ea se aşterne pe câmpii
Şi îi face fericiţi pe copii.
Fiecare fulg de nea,
Aduce bucuria,
O craiasă de argint,
Ce o port mereu în gând.
Ea ne aduce ninsori
Şi frumoase sărbători.

eleva **Popescu Ana Maria,**
Oţelu Roşu,
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Floarea prieteniei

Prietenia este-o floare rară,

Să fii prieten e un mare dar.
Aşa descoperi pentru prima oară
Că mâna ce-o întinzi nu e-n zadar.
Să-nseninezi o frunte obosită,
Uşor să mângâi tâmplele ce ard,
Să strângi la piept fiinţa ostenită,
Să-i fii alături cu un suflet cald.
Şi să-l ajuţi să-nfrunte supărarea
Cu-o vorbă bună să-i alini durerea,
Dar şi atunci când are bucurii
Prieten adevărat mereu să-i fii!

eleva **Popescu Ana Maria,**
Oţelu Roşu,
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Zâmbet de copil

Aş vrea să rămân copil pentru totdeauna,
Să construiesc castele de nisip,
Să plutesc pe aripile fericirii,
Să nu simt clipa despărţirii.

Aş vrea ca totul să nu se sfârşească,
Să pot zâmbii ca odinioară,
Să pot visa la ce-i mai bine,
Să pot spera că-mi voi avea părinţii mereu lângă mine.

Aş vrea să fiu mereu aşa,
Să sper că nu mă voi schimba,
Să fiu mereu răsfăţată
Şi de părinţii mei adorată.

eleva **Popescu Ana Maria,**

Oţelu Roşu,

prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Dacă ei nu ar fi, viaţa noastră ar mai fi la fel?

Poate că mulţi îşi pun această întrebare, unii poate din prima zi când păşesc spre poarta învăţăturii,în spatele căreia ne aşteaptă ei...mentorii noştri, persoanele care ar da totul pentru noi, care ne aşteaptă în fiecare zi să descoperim tainele învăţăturii, care ştiu să ne înţeleagă, care ne învaţă adevărata valoare a cărţii şi fără de care viaţa noastră nu ar avea sens.

Încă din prima zi de şcoală mi-a luat mâna şi m-a învăţat să aştern pe hârtie primele litere, m-a ajutat să mă exprim, chiar dacă la început mi se păreau o joacă ,am realizat că ele erau foarte importante.

Poate că primele cuvinte le-am învăţat de la părinţii mei,însă ea mi-a fost ca un al doilea părinte, un părinte spiritual, care mă îndruma spre ce-i mai bine, avea grija să învăţ prin vorbe bune şi frumoase, ştia să se facă apreciată şi plăcută de cei din jur.

Era înaltă, cu ochii ca doua mure, privirea-i era pătrunzătoare, buzele-i erau roşii ca focul, parul negru ca abanosul, era blândă, suavă, ştia să ne facă să iubim şi să preţuim cartea.

Îi mulţumesc că m-a primit sub aripa ei protectoare, că m-a învăţat să scriu şi să citesc, cum să mă comport, în câteva cuvinte m-a făcut om şi mi-a redat lumina.

eleva **Popescu Ana Maria,**
Oţelu Roşu,
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

Chipul doamnei diriginte

Era o zi de toamnă. O zi specială

pentru mine: începutul unui nou ciclu, cel gimnazial.

Paşii mei se îndreptau sfioşi spre şcoală. Locul unde patru ani i-am petrecut cu doamna învăţătoare iar următorii patru îi voi petrece cu doamna dirigintă.

Mi-era teamă de ce mă aştepta. Am păşit în sala de clasă, iar privirea mi-a fost furată de chipul deosebit al doamnei diriginte. M-am aşezat în bancă dându-mi seama de când am cunoscut-o că vocea ei caldă şi duioasă mă va încuraja mereu, ca o rază de soare ce ajută din răsputeri creşterea unui gingaş ghiocel.

Acum, după doi ani petrecuţi împreună, mi-am dat seama că are multe calităţi deosebite, este un profesor model. Privirea ei plină de înţelepciune îmi oferă siguranţa pe care doar ea mi-o poate da .

Îmi este un model în viaţă şi în viitor datorită felului de a se comporta cu noi.

Mai avem doi ani de petrecut împreună, doi ani în care mă voi bucura la fel de mult de ea de calitaţile ei şi în care voi sta în preajma dumneaei cu multă admiraţie şi plăcere!

eleva **Roi Karmina,** Oţelu Roşu
prof. coord. Mîţu Simona Petronela

În aşteptarea musafirilor

Sofia şi Albert Chiţ, doi şoricei din minunata câmpie înverzită şi-au propus să organizeze o petrecere de bun venit pentru noul şoricel, care abia s-a mutat în câmpie.

Pregătirile erau în toi, Sofia pregătea masa pentru invitaţi, în timp ce Albert împărţea invitaţile. Albert veni în fugă acasă, trase uşa după el şi spuse cu o voce înfricoşată:

- Sofia, cu siguranţa va veni sfârşitul lumii!

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- O rază neagră care întunecă soarele se îndreaptă spre noi! zise Albert

- Aşa ceva este imposibil. Lasă-mă să văd, spuse Sofia, care încerca să deschidă uşa care părea că se blocase.

O voce groasă striga de după uşă:

- Au, au, încetează, îmi striveşti nasul!

- Cine e acolo? spuse Sofia.

- Sunt eu, ursul Bruno, am auzit că veţi da o petrecere şi eu n-am fost invitat!

După ce spuse acestea ursul izbucni în plâns.

- O gata, gata, îl linişti Sofia. Dacă vrei poţi veni şi tu la petrecere.

Noaptea se lăsase peste tot, iar petrecerea putea începe.

Toţi invitaţii au venit, chiar şi ursul Burno, iar Albert a plecat să-l aducă pe noul şoricel. Toată lumea era pe fază, Albert ajunse cu şoricelul, iar toată lumea strigă:

- Bun venit, şoricelule!

La care acesta spuse:

- Regret, eu nu sunt şoricel, ştiu că seamăn cu unul, dar sunt arici cu urechi lungi.

Ariciul plecă şi toată lumea se uita cu dispreţ la Albert şi Sofia.

eleva **Mihuţ Casiana,**
Liceul Bănăţean Oţelu Roşu

CAPITOLUL XII
SUFLET ŞI CUVÂNT

1. Creaţii ale elevilor *Şcolii Gimnziale Nr. 3, Oţelu Roşu*

NOTĂ:
O să deschid paginile de creaţie ale elevilor Şcolii Gimnziale Nr. 3, Oţelu Roşu cu slovele elevelor Buzuriu Andreea şi Olariu Nicoleta Daiana Elena, acum eleve în clasa a VIII-a, eleve model, olimpice, care îmi vor rămâne mereu în suflet.

prof. Ana-Cristina Popescu

Drumul către mine însămi

Un drum pe care păşesc în fiecare zi, şi totuşi mă simt tot mai străină de el, este drumul către mine însămi. Şi e atât de uşor să caracterizez pe oricine altcineva, dar când vine vorba de mine pur şi simplu sunt în pană de idei, ca şi cum toate cuvintele s-au speriat şi au luat-o la fugă cât vedeau cu ochii, doar-doar să nu înfrunte o întrebare: *Cine sunt eu?* Şi îmi plac atât de mult misterele, încât nu ard de nerăbdare să aflu cine sunt. Cred că totuşi, nu te poţi descoperi într-o zi, două; alţii nu se descoperă într-o viaţă. Şi mă gândeam dacă e un lucru rău să nu ştii cine eşti. Şi cred că e.

Poate că e atât de greu să ştii cine eşti cu un motiv, poate că trebuie să treci prin atâtea doar ca să realizezi că totul a fost în zadar... Sau poate, cu cât aflii mai mult, cu atât ştii mai puţin.

Pentru că uitându-mă la mine, realizez ce persoană pot să fiu. Pur şi simplu astăzi e veselie şi soarele străluceşte pe cer ca niciodată, şi mâine tună şi fulgeră de parcă ieri nici n-ar fi existat. Dacă mă gândesc mai bine, asta e definiţia oamenilor complicaţi. Şi uneori mă întreb cât de greu le e celor din jurul meu să mă abordeze, mai ales când văd figurile lor nedumerite îndreptate spre mine. Dar nu m-am descris niciodată ca fiind o persoană complicată, pentru că în interiorul meu ştiu, sunt sigură că există un cuvânt simplu în care mă văd ca-n oglindă, doar că încă nu l-am construit din litere, încă nu sunt dispusă să accept că sunt doar atât. Trebuie doar să privesc mai adânc, dar oare ce se întâmplă dacă privesc aşa de adânc încât cad în propria capcană? Şi trebuie să recunosc că sunt complet dispusă să fac asta, întrucât n-am nimic de pierdut.

Nu găsesc un mod mai bun decât să cad şi iar să cad până nu mai am unde. În fond, aici sunt singură, doar eu şi cu mine: noi trăim singuri şi plecăm singuri la fel de uşor cum am venit, orice altceva e doar o iluzie. Dar cui nu-i plac iluziile? Profit atât de ele, şi nu realizez că până la urmă e doar un lucru efemer care pur şi simplu contează prea puţin.

Aşa că-ntr-o zi mi-am luat sufeltul şi i-am cercetat toate colţurile şi feţele pe care nu le înţelegeam niciodată, dar tot ce am văzut a fost ceva neclar, ceva peste puterile oricui de a înţelege, şi dacă nici eu nu am reuşit să desluşesc

miliardele de particule ce treceau prin interiorul meu, nu ştiu cine ar putea să le-nţeleagă. Şi nu cred că există oameni care să se cunoască în totalitate, nici măcar o bucăţică din ceea sunt ei cu adevărat. Unii pretind să creadă cu tărie că nimeni nu-i cunoaşte mai bine decat ei înşişi, dar mereu am observat o oarecare reţinere în ochii lor, indiferent de siguranţa pe care-o aveau în glas.

Uneori încep să cred că poate, în lumea asta există cineva care mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu. Poate există, cine ştie. Dar în final nu contează cât de bine mă cunoaşte altcineva, contează cât de bine mă cunosc eu. Şi încă nu pot să explic cum vine asta, ştiu doar că în interiorul meu e o fiinţă care a trăit mereu acolo, dar nimeni nu a văzut-o vreodată. Şi poate, cine ştie... Poate chiar nu va fi văzută.

E de-ajuns să fac eu cunoştinţă cu ea pentru început şi apoi drumul ăsta se va bifurca iar, şi iar, şi iar şi poate că infinitul e mai aproape decât credeam. Voi deveni altcineva în ficare univers paralel, o altă latură a mea care va fi expusă în faţa lumii într-o cu totul altă lumină de fiecare dată, o latură pe care nici măcar eu n-o voi înţelege, o latură exagerată şi multiplicată, o vor vedea ceilalţi şi eu stând faţă-n faţă cu ea, nu voi fi în stare să o recunosc poate niciodată.

În final, drumul către mine însămi e infinit pur şi simplu. Un drum infinit. Şi aş îndrăzni să-ntreb: unde e capătul lui? Sună prostesc să mai întreb asta, după ce afirm cu cea mai mare siguranţă că e infinit. Infinitul ţine la nesfârşit, dar oare sunt eu în stare să-mi cercetez sufeltul la nesfârşit? Poate într-o zi o să obosesc şi atunci se va sfârşi totul. Şi-n ziua aia, infinitul nu va fi infinit şi eu nu voi mai fi eu.

Până atunci, sunt aceeaşi eu care am fost întotdeauna şi voi merge spre drumul de-a mă descoperi mult timp de acum încoace, n-am mai simţit începutul atât de aproape până acum. Şi nu voi renunţa niciodată, pur şi simplu pentru că asta ar fi cea mai mare greşeală. Dar toţi facem greşeli, *pentru că suntem doar oameni*.

Şi asta e pentru cine acceptă ideea că suntem doar oameni. Eu personal, ştiu că suntem mult mai mult de-atât. În mintea mea, toţi suntem ceea ce ar trebui să fim. Suntem fericiţi, dar târâm după noi amintiri triste ce nu ne dau pace. Suntem imperfecţi şi asta e ceea ce ne face perfecţi. Suntem complicaţi, deci suntem cât se poate de simpli. Dar repet, asta se petrece doar în mintea mea. Şi apoi mintea mi-a răspuns:

- Şi asta înseamnă că nu e adevărat?

Aşa că trebuie doar să-ţi imaginezi, pentru că eşti cine vrei TU să fii. Şi mereu am ales să fiu eu, indiferent de cât de ciudat ar suna asta.

eleva **Buzuriu Andreea**

Monstrul de pe planeta Silver

Sfârşitul lumii. Înfricoşător, nu? Puţin.

Anul 3011 nu trebuia să fie aşa. Ne-am unit toţi pe acelaşi continent, am

înţeles că împreună suntem mai puternici. Am învăţat să ne acceptăm aşa cum suntem, am învăţat măcar acum să ne iubim defectele, imperfecţiunile.

Pe singurul continent existent, Terra, era o fortăreaţă, cea mai gigantică construcţie pe care am văzut-o. Fortăreaţa era o închisoare de maximă securitate, singurul lucru rămas în picioare în mijlocul a nimic altceva decât praf şi urmele unor clădiri în care se oglindea istoria omenirii. Afişele virtuale se schimbau în fiecare zi, astfel că astăzi, pe 20 februarie, scria mare THE LAST DAY, adică ultima zi. Da, era ultima zi. Ştiam că nu va rămâne nimic, inclusiv fortăreaţa.

Monştrii de pe planeta Silver auziseră deja de asta, ştiau şi ei că pentru noi era sfârşitul.

Eram fericită. Nu deţineam nimic, nu mai aveam casă şi nici familie. Eram o fiinţă solitară şi atât. Ce aveam de pierdut? Mai exact, ce aveam? Nimic. De 500 de ani zilele erau exact ca apusul. Iubeam apusul. Îl priveam în linişte, până cineva m-a întrerupt. Era o dronă, adică un fel de cameră video care vedea totul. Plutea în aer, era de fapt un robot controlat de monştrii de pe planeta Silver.

Văzuseră că eu nu fusesem vaccinată. Majoritatea oamenilor de pe Terra plecaseră pe planeta Silver după ce au acceptat să fie vacinaţi cu o substanţă numită Microsih. Noi nu mai putem călători. Totul fusese distrus în urma ultimului război şi singura soluţie pentru a putea trăi era să devi un monstru. Grozav nu? Ideea e că nu erai întrebat dacă vrei sau nu să mori, erai vaccinat şi obligat să trăieşti o eternitate ca o fiinţă ce nu simte nimic. Nu simţeai durerea, dorinţa, tristeţea dar nici fericirea. Dacă deveneai prizonier al planetei Silver trăiai pentru nimic.

Din cauza asta, n-am putut niciodată să fiu un monstru. Pentru ce să trăiesc la nesfârşit, dacă nu am sentimente?

Între timp drona s-a aşezat în faţa mea. Fără să vreau am observat că începuse să mă scaneze. I-am întins mâna şi mi-a luat numărul. În faţa mea a apărut un mesaj *detected*. Asta însemna că îi vor trimite după mine, că nu mai am scăpare ... Şi da, că voi deveni un monstru.

Ştiam ce urma să facă: trimiteau un monstru după mine care mă luau cu o rachetă şi-mi injecta o doză de 50 ml de Miscrsih. Nu avea rost să mă ascund. Am stat acolo şi am aşteptat să se întâmple. În jurul meu era linişte, deşi eram mulţi care ne aşteptam rândul. Vroiam să ne bucurăm de ultimele clipe de pe Terra, făcuserăm pace. Un african mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. Nu era un simplu african, îmi fusese cel mai bun prieten în ultimul an. Nu vorbeam aceeaşi limbă dar ne înţelegeam perfect.

A fost fratele pe care nu l-am avut niciodată. I-am sărit în braţe şi l-am strâns puternic, pentru că era era ultima dată când făceam asta. M-am uitat bine în ochii lui Nabih şi am înţeles că voia să ştiu că nu mă va uita niciodată. Mi-a făcut un semn din cap, venise după mine. M-am urcat în rachetă şi l-am văzut pentru prima dată plângând. Dacă e ceva ce o să-mi lipsească, va fi Nabih.

Ne-am îndepărtat de o planetă, nu vedeam altceva decât fortăreaţa. M-am întors, am vrut să văd cine era monstrul care mă luase. Mă privea cu ochii mari, am reuşit să văd că aveau culoarea verde. Părea altfel, puteam să jur că nu vrea să mă rănească. Bineînţeles, era tot un monstru dar... părea diferit.

- Nu o să fii un monstru!

- Scuză-mă, sunt confuză. De ce te pot înţelege? Şi de ce nu vrei să-mi faci rău?

- Demult şi eu am fost om. Ştiu cum te simţi. Şi eu am fost obligat să devin un monstru, graţie tatălui meu. E un tiran, asta e!

Nu înţelesesem, dar totuşi am tăcut. Cumva aveam încredere în el. Nu l-am întrebat nici unde mergem, pentru că ştiam răspunsul: undeva în siguranţă.

Credeam că vor dura ore până să ajungem, dar după calculele mele au fost numai douăzeci de minute. Am coborât din rachetă pe o planetă superbă. Pe o jumătate era vară, erau două mări, oceane şi insule. Pe cealaltă jumătate erau munţi, iar la poalele munţilor era atmosferă de toamnă, preferata mea. În vârful muntelui era o casă modernă cu geamuri uriaşe. Priveliştea de acolo era superbă.

- De ce faci asta? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns la întrebare dar în schimb mi-a spus:

- Sper să îţi placă. E doar a ta.

- Nu pot trăi singură. Doar n-ai de gând să mă laşi aici.

- Sunt un monstru, ar trebui să te temi de mine, mi-a spus.

- De ce să mă tem de tine? Mi-ai salvat viţa. Îţi sunt recunoscătoare, dar nu pot trăi singură.

- Bineînţeles că nu. O să ţi-l aduc pe Nabih, o să-ţi aduc prietenii.

Şi a plecat. S-a întors într-o oră cu ceea ce-mi promisese.

- Mulţumesc, i-am spus. Cine eşti?

- Un prieten. S-a întors şi a plecat.

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut. Nici măcar nu-i ştiu numele, dar când îmi amintesc de el îi spun Silviu. Vremea aici e minunată, e doar apus şi noapte. Probabil doar datorită lui.

Pământul nu mai există de mulţi ani, dar nu regret nimic. E prea frumos aici pe planeta Lenera. Mi-aş dori să nu existe sfârşit pentru ea niciodată. Dar cine ştie, poate mai există monştri care să mă salveze?

eleva **Andreea Buzuriu**

Modelul meu în viaţă

Avem nevoie de aşa ceva?

Să o luăm cu începutul. Fiecare om trebuie sau cel puţin trebuie să aibă un scop în viaţă. Am auzit de atâtea ori expresia *„ Vreau să fiu fericit!“*, că deja pot să interpretez înţelesul ei în o mie de moduri diferite. Sincer, părerea mea e că nu este logică această expresie. Nu trebuie să vrei ca şi cum acesta ar fi scopul fericirii, trebuie doar să fii şi atât. Nimeni nu a găsit vreodată definiţia fericirii,

pentru că fiecare o vede diferit dar de un lucru sunt sigură, ea trebuie să fie modul în care călătoreşti prin viaţă, nu idealul.

Cât de frumos sună *„a avea un model în viaţă"!* Un model pentru mine înseamnă o persoană care te inspiră, care are puterea de a te face să înţelegi că unele lucruri sunt mai importante decât altele, că imposibilul este de fapt posibil. Poate nu mă crezi. Dar când a fost viaţă previzibilă? Cine spune că există lucruri pe care nu le poţi face? Cerul nu e limita. Nimeni nu a cercetat vreodată ce se află mai departe de stele.

De-a lungul anilor am avut o mulţime de modele, prea multe ca să le menţionez aici pe toate. Există însă unul care a rămas acelaşi. Încă din copilărie am avut un model pe care-l voi urma până la final, tatăl meu, persoana fără de care nu aş fi azi ceea ce sunt.

Îmi amintesc clar un moment de vreo zece ani. Eram la plimbarea de seară cu tatăl meu, vara. Doar eu, el şi apusul. Plimbarea aceasta se repeta în fiecare seară dar era mereu diferită. Cu fiecare zi ce trecea mi se părea tot mai frumoasă lumea în care trăim. Era întotdeauna mai misterioasă, eu întotdeauna aveam mai multe întrebări.

Era aceeaşi seară, eram la Bistra pe pod. Mereu mă lua pe sus şi mă ţinea pe umeri. E imposibil să nu râzi cu el. Nu pot sta supărată în preajma lui. Încă şi acum îmi spune acelaşi lucru:

- Îţi stă oribil când nu zâmbeşti. Când eşti tristă îţi pierzi din strălucire. N-ai de gând să fii frumoasă?

Eram fascinată să merg pe marginea podului dar îmi era frică să nu cad. I-am spus odată:

- Ce se întâmplă dacă o să cad?

- Te voi prinde; şi la propriu şi la figurat.

- Promiţi? l-am întrebat, deşi nu înţelesesem pe deplin propoziţia anterioară.

- Promit.

A zâmbit, m-a luat iar de umeri şi am plecat mai departe.

Chiar şi acum plimbările noastre există. Chiar şi acum încă îl privesc ca pe un erou. În timp ce *ei* îl au pe Superman, eu îl am pe tatăl meu. Cu el fac totul, chiar ne uităm la meciuri împreună şi bătăile cu perne sunt mereu la ordinea zilei.

Sunt atâtea exemple de modele în viaţă, dar al meu are un nume: tata.

eleva **Buzuriu Andreea**

Raiul pe Pământ

Era o zi atât de obişnuită pentru acei oameni care nu înţeleg şi nu vor înţelege niciodată, nici măcar într-o viaţă, ce înseamnă minunea şi ce rol important reprezintă în viaţa noastră. Totul în jur era îmbrăcat, împodobit în nişte podoabe moi, groase şi de culoarea unui alb curat.

Afară se afla o magie inimaginabilă care acoperea totul în jur, fără a-i scăpa cineva.Valurile albe treceau în zarea apusului peste milioane de case şi grădinile oamenilor. De greutatea zăpezii răchitele se îndoiau şi creeau o formă ciudată, înfricoşătoare, lovind pământul cu gelozie.

Gheaţa cristalină de pe pământul încreţit sclipea neîncetat în lumina divină a brazilor pe care unii oameni îi lăsaseră afară doar pentru a-i vedea lumea întreagă. Săracii brazi! Ei începuseră să plângă cu lacrimi amare care îngheţaseră cu trecerea timpului ce nu aşteaptă pe nimeni. Plângeau văzând probabila căldură din casă şi simţind gerul din locul unde stăteau acum. Haina lor frumoasă şi de un verde crud pe care o vopsiseră într-o clipă într-un alb strălucitor, parcă având pe ea diamante, era singura care le mai ţinea câtuşi de puţin căldură.

Crivăţul vâjâia parcă vesel spulberând diamantele de gheaţă în cercuri mari, mici, de toate mărimile, iar safirele erau foarte nedumerite de ce vântul este aşa de nedrept cu ele, din motiv ce nu i-au făcut nimic, iar acesta nu ar avea nici un motiv serios de supărare.

Fiinţele de zăpadă, cu un chip parcă mult mai zâmbăreţ şi mai plăcut ca al omului, vegheau bucurose casele parcă creeate din făină pe care cu greu puteai să o deosebeşti de cerul care o măcina, presărând-o uşurel, dar cu grabă, peste tot unde vedeai cu ochii şi poate şi mai departe în zarea necunoscută şi misterioasă.

Fără îndoială că în această geroasă iarnă aparte ursul hiberna în linişte într-un somn adânc. Însă era atât de trist… trist, deoarece cât a trăit el şi cât va trăi în continuare, nicicând nu va vedea iarna cu proprii lui ochi negri, sclipitori şi fioroşi. O va vedea doar din poveştile celorlalte vieţuitoare care au văzut minunile făcute de misteriosă prinţesă îmbrăcată numai în acele straie albe. Aştepta totuşi cu nerăbdare primăvara când natura se va trezi încetul cu încetul, va vedea cum ghioceii scot căpşorul din zăpadă, pomii înfloriţi şi păsărelele cântând, copiii alergând şi jucându-se pe câmpia nouă şi vopsită într-un verde viu.

Cozonacii, merele coapte erau mâncate cu grabă de copiii obosiţi care veneau de afară, cu obrajii mai roşii decât primul mac înflorit într-un an prin de lucruri noi.

Mirosul bradului împodobit domnea în întreaga casă şi croia o atmosferă liniştită, într-un fel ciudat, deoarece vijelia era peste tot afară. Focul parcă râdea încetişor de plăcerea iernii.

Iarna nu poate fi caracterizată doar printr-un singur cuvânt. Ea este ca o minune, un mister nedezvăluit de nimeni sau ca o lume vie care nu seamănă decât cu un extraordinar paradis.

eleva **Andreea Buzuriu**

Povestea unui fulg de nea

O nouă zi a bătut în geamul plin de feţişoare jucăuşe de gheaţă. Era un frig atât de cumplit, dar ce era şi mai rău, era abia prima lună a frumoasei prinţese, Iarna. Pământul era încreţit de mult timp. Apa pe care cealaltă zână, Toamna, a lăsat-o ca amintire din ultimele sale lacrimi, îngheţase, iar acum era un prilej minunat pentru copiii care îşi încălţaseră patinele şi porniseră un dans pe gheaţă.

Tot ce lipsea din peisajul minunat erau fulgii de zăpadă care auzind că lumea îi aşteaptă cu nerăbdare s-au grăbit să ajungă cât mai repede. Astfel a început să ningă cu multe, multe chipuri ciudate ce coborau atât de repede pe pământ, încât abia mai puteai vedea pe unde mergi. Vântul, nemilos cum era, a adus spre vale un fulguşor nevinovat. Din casă se vedea parcă o nouă lume, tot ce se întâmpla după geam.

Aşa, copilaşii nevinovaţi, văzând totul, erau nespus de entuziasmaţi să iasă cât mai repede afară. S-au îmbrăcat în grabă în haine groase de lână, s-au încălţat în cizmuliţe, şi-au luat fularele, căciuliţele, mănuşile, i-au anunţat repede pe părinţi şi au ieşit afară, într-o grabă mare.

Până au ieşit în ţinutul de cristalelor zăpada s-a aşternut încetul cu încetul mai bine. Vântul se distra aruncând toate fiinţele zăpezii în milioane de direcţii. Fulgul care era mereu supărat de vânt spera ca acei copilaşi să-l găsească şi să-l scape de duşmanul său.

Văzând frumuseţea de afară au început să se joace în zăpadă. Cel mai mic, interesat de minunăţia fulgilor de nea, s-a nimerit să-l aleagă chiar pe cel necăjit de vânt şi, privindu-l de aproape, l-a lipit într-un bulgăre de zăpadă.

Atunci au făcut cunoştinţă cu o idee minunată. Vor construi un om de zăpadă. Au luat din casă un morcov, un fular, boabe de porumb, crengi în loc de mâini, o oală şi într-o clipă s-au apucat să-i dea viaţă. Omul de zăpadă era foarte norocos, aşa de frumos îi făceau chipul, căci mâinile copilaşilor păreau a fi vrăjite.

Când au terminat, erau cei mai fericiţi. Neîncetat, toată iarna s-au jucat în jurul lui. El veghea casa cu bucurie şi nicicând nu-l vedeai întristat, iar fulgul era aşa de fericit, că nu putea să se gândească nicicând la ceva rău şi nici nu-şi imagina ce urma în continuare.

Din păcate însă nimeni şi nimic nu durează o eternitate în lumea pământeană, ci doar visele şi speranţele nu vor înceta să trăiacă. Aceasta este trista poveste a fiecărui fulg de nea. Prinţesa Primăvară va veni şi ea în locul iernii însă iarna este inima, sufletul fulgului, iar dacă ea dispare, nici fulgul nu mai poate trăi.

Soarta unui fulg de nea este crudă dar cea mai crudă este despărţirea de tot ceea ce este frumos.

eleva **Andreea Buzuriu**

Magia iernii

Valurile albe de omăt acopereau acoperişurile caselor vii cu toată frumuseţea lor nemaivăzută vreodată şi păreau a fi înghiţite. Luminile străluceau ca stelele pe cerul întunecat, ca lumânarea în întunericul trist şi cum triumfa mereu adevărul în jurul minciunii amare, neîncetat şi veşnic.

Deodată, gerul cumplit se ivi pe dealurile cu o forma neregulată. Lacul batrân şi uitat de lume era acum înconjurat de mii de beculeţe şi instalaţii ce se vedeau mereu în gheaţa cristalină şi fără a fi oprite nici măcar o secundă. Nimic nu le stătea în cale de a fermeca oamenii şi întreaga natură ce le stă înaintea lor.

Povestea aparte a fulgilor de nea avea să nu dureze o veşnicie. Se sfârşea repede, căci atunci când iarna va pieri, iar soarele măiastru va face ca zăpada să dispară fără urmă pentru a-i face loc ierbii lucioase şi a ghioceilor, şi fulgişorii dragi copiilor vor pleca de parcă nici n-ar fi existat.

Bradul de Crăciun se juca împrăştiind mireasma dulce, nemaicunoscută de nimeni nicicând, iar acestă măreaţă vrajă era atât de puternică, încât ajungea până şi la stâncile cu inima de piatră şi la fel de reci ca zăpada căzută ca o minune din cer. Globurile, ca nişte mingi de diamante preţioase, pictate în culorile curcubeului ce alină durerile oamenilor, luceau atât de puternic în lumina lunii, încât ochii începeau să te doară privindu-le din apropiere. Beteaua era mai moale şi mai fină decât părul minunat al unei domniţe de viţă regală care se încolăcea în bradul veşnic verde ca un şarpe fără venin.

Omul de zăpadă, îmbrăcat în straie albe, veghea fără nici o grijă casele vopsite cu var şi îi saluta bucuros pe copiii ce se jucau fără oprire pe săniuş cu o mână fragilă. Copilaşii aveau desenat fin pe chipurile lor un frumos zâmbet etern ca un fulg de nea tânăr căzut recent pe pământ şi care, fără a-şi da seama, avea un rol atât de important în viaţa tuturor.

Printre fulgii de zăpada de pe geamurile îngheţate se vedea focul însângerat din sobă care nu se stingea niciodată, iar flacăra, ca o speranţă care nu piere nicicând părea a fi inima lui. Copilaşii care se adunau seara la casele lor, aveau obrajii mai roşii ca macul şi îşi aşezau şosetuţele ude lângă sobă.

Acolo însă, fără să ştie, Moşul cel bătrân a venit în grabă şi a început să aşeze cadourile minunate şi binemeritate în şosete. Dimineaţa, când se pregăteau să meargă din nou în locul ce le plăcea cel mai mult, pe deal, au găsit cadourile care nu erau atât de multe doar ca să fie, ci pentru că erau aşa de cuminţi şi meritau. În inima lor şi-a făcut loc încetul cu încetul un sentiment pe care nu-l întâlniseră de multe ori în viaţă: bucuria. Dar nu era o bucurie oarecare, ci una divină care nu poate fi descrisă într-un cuvânt sau două şi de niciun scriitor.

Şi iarna are propriile ei mistere care însă sunt atât de răbdătoare după noi să le descoperim, însă nu ne dăm seama că este imposibil pentru un om să facă lucruri la fel de mari ca însăşi prinţesa uimitoare, iarna.

Fără ea, nimic nu ar fi la fel de frumos cum este acum. Viaţa unui om normal

ar fi lipsită de o strălucire importantă, dar cel mai rău, visarea şi farmecul nu şi-ar avea locul în nicicare dintre noi.

eleva **Andreea Buzuriu**

Lumea noastră

Natura s-a trezit de multă vreme iar acum devine din ce în ce mai jucăuşă.

Prima zi de vară a fost mereu magică, însă nu şi anul acesta. Cerul este înnorat iar norii plini de apa farmecului sunt storşi de nişte mâini uriaşe. Stropii de apă încep să curgă, creează un vals repejor executat cu bucurie iar apoi se pierde în adâncuri.

Pentru copii ar trebui să fie cea mai frumoasă zi, însă lacrimile norilor le spală şi cel mai minunat zâmbet pe care l-au dobândit la gândul că prima zi de vară a sosit. *Nu se poate*! s-au gândit ei văzând ploaia de afară. *Astăzi este cea mai fericită zi, cea mai magică. E imposibil ca natura să nu se oprească din plânsul său amarnic*!

Şi aşa zicând au întrebat norii de ce plâng.

- Dragii mei copilaşi, voi nu înţelegeţi. Da, noi plângem. Plângem neîncetat datorită acestei lumi fără strălucire. Sperăm mereu ca lacrimile noastre să spele tot răul de pe pământ.

- Dar ce putem noi să facem? Cum să transformăm răul în bine? Noi nu avem acestă putere.

- Aşa este, nu puteţi. Sunteţi prea mici, iar, deşi aveţi gânduri bune, nimeni nu o să vă ia în serios. Ei nu ştiu că sub privirile voastre inocente se ascunde de cele mai multe ori cea mai mare înţelepciune. Totuşi, gândiţi-vă că un curcubeu nu apare fără puţină ploaie, iar ca să fie şi mai intens, uneori ploaia are nevoie şi de furtună.

- Noi o să schimbăm lumea. O vom învăţa că viaţa nu înseamnă să aştepţi să treacă furtuna, ci să dansezi în ploaie. Credem că numai copiii pot schimba pe cineva, numai râsetele şi jocurile noastre pot corecta tot ce este rău, apoi, binele va triumfa asupra răului spuseseră copiii.

- Dacă sunteţi aşa de siguri, datoria mi-am împlinit-o.

Însă să nu uitaţi, oricine este copil dacă vrea. Aşa că, *La mulţi ani tuturor*!

Norii au plecat şi a apărut un curcubeu frumos, ceea ce le-a întărit copiilor credinţa că pot aduce înapoi binele rătăcit de secole prin colţurile lumii.

Zâmbetele au renăscut numai datorită lor şi au dovedit că neimposibilul poate fi posibil, cu condiţia să îţi doreşti din toată inima.

eleva **Buzuriu Andreea**

Gânduri la finalul clasei a şasea

Aceste sentimente cuprinse într-unul singur au apărut din nou anul acesta ca în fiecare sfârşit de an şcolar şi început de vară.

Nici nu am realizat cum a trecut aşa de repede timpul, am crescut împreună şi

totuşi nu vedem la noi nicio schimbare de atâţia ani petrecuţi aici, în aceeaşi clasă. Unii au mai plecat, alţii au mai venit, însă totul pare la fel ca la început şi nu-i voi uita niciodată.

Clasa a şaptea ne aşteptă nerăbdătoare, uşa o ţine cu o mână şi cu cealaltă ne cheamă voios mai repede către ea, să-i aflăm secretele şi să-i descoperim misterele ascunse. Numai vacanţa ne desparte de primul pas pe un pământ nemaiîntâlnit de noi.

Unii s-au maturizat brusc, iar alţii au rămas la fel de copilăroşi ca în primii ani şcolari. Şi totuşi, nu regret nimic nici măcar o secundă că ei îmi sunt colegi.

Clopoţelul pe care îl aşteptam înflăcărat să sune mai repede a îmbătrânit. Acum el sună pentru ultimele cursuri în care pe uşa noastră scrie *clasa a VI-a*. Vocea lui este tot mai ştearsă. Precis ştie că sfârşitul anului şcolar se apropie cu paşi alergători.

Acum e greu să priveşti în urmă dar încă nu am uitat cum mă simţeam când am învăţat să scriu, iar toate momentele când făceam năzbâtii nu vor părăsi mintea mea foarte curând, pentru că le păstrez în siguranţă.

Sper că anul viitor să mă aştepte tot cu note bune, la fel şi pe colegii mei. Am aflat şi eu odată cum e să nu ai mereu notele aşteptate de tine.

eleva **Buzuriu Andreea**

Trezirea naturii la viaţă

Dănuţ se aşează lângă fereastră, hotărât să citească. Abia deschisese cartea când se auzi afară un zgomot...

Ce ar fi putut fi mai deosebit în liniştea eternă, unde totul este mut şi mica, înghesuita căsuţă pustie a copilaşului nu putea fi înlocuită? Însă există majoritatea locurilor de pe Pământ care par a fi absolut normale şi totul pare absurd, dar în realitate numai acolo nimic nu este imposibil, iar lumina magiei misterioase atinge până şi cel mai întunecos colţ al luminii şi îndată ce învăluie cu pătura ei tot ce poţi cuprinde cu ochii, chiar şi mai mult, visarea nu te ocoleşte, te ţine de mână oriunde vei merge.

Revenind brusc la fenomenul neexplicabil ce se întâmplase acum un strop de timp ce căzuse din clepsidră, totul era încâlcit, dar cine putea să dezlege frânghia magiei de cea a normalului era tocmai Dănuţ, fără a-şi da seama. Zgomotul era tot mai puternic şi melodios. O mână fină a început să stropească peisajul cu pete negre. După o mulţime infinită de întrebări Dănuţ a primit toate răspunsurile reale care înfometate i-au mâncat lui aproape o oră până să le dobândească.

Era primăvară! Deja păsărelele începuseră să se mute la noi în ţară şi aveau să stea aici mult timp. Iar zgomotul... Ce putea fi? Nimic altceva decât vocea aparte a lor care le însoţea mereu în drumul peste oceane, mări şi locuri, dar şi în locuri care sunt peste imaginaţia noastră ce are întotdeauna limitele ei.

Casele păsărelelor erau încă acolo şi, deoarece auziseră ce frumos cântă

timpul în care vântul le şoptea în fiecare zi la ureche unde sunt şi ce mai fac, erau emoţionate şi nerăbdătoare să le primească cu aceleaşi îmbrăţişări, aşa cum fac în fiecare an când ele se întorc şi încep să le povestească de peripeţiile pe care le-au trăit în lunga lor călătorie.

Copacii bătrâni sau tineri îşi decorau coroanele cu flori ca să aibă mulţi oaspeţi nerăbdători să ajungă acasă în acel an. Deschizându-şi braţele larg au primit păsări pictate în negru.

Venise deja apusul, iar păsările se instalaseră în căsuţele bătrâne. Văzându-le ochii sclipitori de la depărtare, în faţa ochilor cineva îţi zugrăvea o imagine uimitoare. Datorită soarelui când le priveai se înfăţişau în diamante sclipitoare.

Dănuţ nu a mai citit cartea în acea zi dar a descoperit acea magie în realitate şi nu-şi imagina ceva mai frumos.

În acea seară a dormit afară acompaniat de cântătorii greieraşi şi întrisatat la gândul că păsările vor pleca, lăsându-l singur, însă fericit, ştiind că se vor întoarce din nou.

Dănuţ se aşează lângă ferastră hotărât să citească. Abia deschisese cartea când afară se auzi un zgomot...

Cineva bătea la uşă, însă nimeni nu răspundea. Oare de ce? Ei bine, părinţii erau plecaţi şi nu mai era decât el acasă.

Ce să facă? S-a tot învârtit vreo cinci minute în balcon. Acea persoană insista tot mai mult iar Dănuţ era din ce în ce mai neliniştit.

În cele din urmă, plin de curiozitate, a deschis uşa. Întorcea capul încet ca un melc şi ţinea ochii închişi.

Mare i-a fost mirarea când a văzut că nu era nimeni acolo. Spre uimirea lui o creangă se afla în mâinile vântului care mânios o mişca încolo şi-ncoace.

A tras o sperietură destul de groaznică în ziua aceea pe degeaba, iar după ce a citit cartea era mult mai relaxat.

eleva **Andreea Buzuriu**

Magia iernii

Un freamăt rece trece printre crengile părăsite, uitate. Copacii ce tremurau de frig au îngheţat de atâta pustietate.

Pământul se încreţeşte, apa îngheaţă şi tremură şi ea. În lumina lunii gheaţa pare de cristal.

Pomii îşi mişcă crengile zadarnic. Aşteaptă fruzele să se ridice şi să le ţină de cald dar acestea nu se mai ivesc. Ele stau întinse în stare de inconştienţă pe solul uscat de toamna ce a trecut. Vântul le mai mişcă încolo şi-ncoace dând copacilor o speranţă deşartă. Frunzele nu mai pot încălzi. Ele sunt moarte.

Norii maronii acoperă luna treptat.

Afară a început să ningă cu fulgi mari. Fulgii se lipesc de gheaţa de pe pământ şi încearcă să ţese un covor pufos.

Peste două ore o altă lume se iveşte. Era foarte frig dar natura avea o lumină albă. Copacilor le era cald acoperiţi de plăpumioara umedă a fulgilor.

Bijuteriile de gheaţă ale naturii se întreceau în frumuseţe cu omătul.
Iarna este magică, ţese haine naturii şi modelează bijuterii.

eleva **Buzuriu Andreea**

Copilăria, *vârsta cea fericită*

Pe vremea aceea mami era la muncă în Germania iar tati lucra la o firmă în Caransebeş. Eu am rămas acasă cu unchiul Bebe.

Într-o zi Bebe s-a pus pe un somn atât de bun, încât puteai să tai lemnele bunicului pe el. Era tare obosit. Eu vizionam un film animat *Tom şi Jerry*. În timp ce vizionam filmul mi-a venit o idee strălucită sau cel puţin aşa credeam eu atunci.

Pe vremea aceea doream să devin pictor aşa că am luat pixul în mână şi am început să mă strâmb la ziarul pe care vroiam să scriu. Nu mi-a plăcut ziarul aşa că am hotărât să scriu pe perete.

Am făcut un cerc în interiorul căruia alte două cercuri mai mici, un triunghi, un oval. Pe marginile cercului mare două umflături pe post de urechi.

Am aşezat scaunul în faţa portretului. Am pus câteva pături pe el şi Bebe nu a observat capodopera. A observat-o tati seara.

În altă zi a venit Daiana pe la mine. Era iarnă. Am ieşit pe terasă ca să-i arăt prietenei mele ceva. Daiana m-a închis pe terasă în joacă iar eu nu am mai putut intra în casă. Uşa de la terasă se deschidea şi închidea doar din interiorul apartamentului. De frig am început să dansez. Aveam pe mine doar nişte pantaloni roz trei-sfert, fără şosete şi un tricou portocaliu. Am tremurat vreo zece minute de frig până mi-a deschis Daiana uşa.

Pe urmă am recurs la un şiretlic. I-am spus Daianei că am uitat telefonul mobil pe terasă. Speram să mă închidă din nou Daiana pe terasă şi să-l sun pe tati ca s-o certe.

Daiana m-a închis din nou pe terasă. L-am sunat pe tati şi el nu mi-a răspuns dar de această dată Daiana mi-a deschis imediat. Tati a venit în sufragerie. M-a întrebat:

- De ce m-ai sunat?

Eu i-am răspuns:

- Mi-era sete.

Tot în terasă am vărsat cerneală cu Daiana.

Copilăria este scurtă şi trebuie s-o trăim din plin.

eleva **Buzuriu Andreea**

Ce-mi doresc eu de la viaţă?

De multe ori aud comparaţii despre viaţă care mai de care, că viaţa este ca o călătorie, ca un drum, ca un râu. Chiar dacă definiţia a fost întoarsă de atâtea ori, încă mai sunt oameni care îi ştiu adevărata valoare şi o înţeleg în adevăratul sens al cuvântului.

Încă de când eram mică îmi doream multe lucruri care s-au împlinit, la altele încă mai sper. Totuşi gândesc de zece ori înainte să spun un cuvânt sau să fac ceva.

Aş fi dorit să devin actriţă dar nu mai sunt aşa de sigură acum că îmi doresc acest lucru. Nu cred că pot să mă prefac a fi cineva, altcineva decât ceea ce sunt.

M-am gândit la meseria de doctor. Îmi place să ajut oamenii dar nu suport să-i văd că suferă, aşa că viitorul va fi o surpriză.

Nu-mi doresc bogăţie, sunt cea mai bogată fată, pentru că mă însoţeşte dragostea părinţilor mei şi am tot ce mi-ar trebuie.

Acum ce-mi doresc eu de la viaţă este ca ea să nu se schimbe niciodată. Este perfectă aşa cum e şi nu mi-aş da-o pentru nimic în lume.

eleva **Buzuriu Andreea**

O plimbare prin pădure

Nemaiavând nimic interesant de făcut acasă, într-o zi însorită de îmbrăţişările fierbinţi ale prinţului de pe cer, am plecat să cutreier lumea şi să-i cunosc mai mult decât oricând adevărata frumuseţe care predomină aproape peste tot în lume deşi oamenii nu au ochi decât pentru lucruri mari şi nici măcar un zâmbet nu-i mai înveselesc când sunt învăluiţi total în traiul de astăzi.

Am plecat de dimineaţă devreme odată cu dispariţia lunii triste în sinea ei, căci a se întâlni cu soarele este imposibil dar bucuroasă pe dinafară ca să nu-şi amărască admiratorii ca nu cumva să ratez ceva nemaiîntâlnit.

Punându-mi amprenta picioarelor desculţe pe iarba umedă de primele lacrimi de fericire ale zilei, fără să mă uit înapoi, neîntristându-mă nicio secundă, fiindcă ştiam că nu pierd nimic lăsând în urmă gălăgia contemporană căutam un loc mult mai liniştit.

Când am ajuns acolo era foarte ciudat într-un mod pozitiv. Parcă cineva ar fi rupt în două pământul sau ar fi tras o linie între cele două lumi total diferite, căci într-o parte era agitaţie şi chipuri atât de triste în aşa fel, încât te-ai fi inundat în lacrimi, iar în cealaltă lume nu ar arăta altfel, decât Paradisul.

eleva **Andreea Buzuriu**

Lumea imaginaţiei

De multe ori, în locul unui vis frumos, liniştit şi foarte paşnic, se aşterne unul plin de tristeţe şi de groază.

Aşa mi s-a întâmplat cu mulţi, mulţi ani în urmă într-o noapte neagră şi înfricoşătoare de vară, când eram la Dârvari. Acolo locuieşte bunica cu părul de argint şi străbunica mea care pe atunci îmi făcea numai vestuţe şi şosetuţe de lână.

Afară, diamantele strălucitoare din cerul de supărare plin, căci stelele nu se mai văd, cădeau însetate de războinare în liniştea deplină a serii, pe pământul

nevinovat care visa şi credea că lacrimile cerului sunt razele dragului soare, încercând să stingă cu apă tot focul ce se afla în inimioara lui de aur.

Crengile dudului bătrân care oferă umbră răcoroasă cuptorului ce se săturase şi el de căldura de afară în care bunica mea face pâine, plăcintă şi cozonaci, se auzeau încetişor mişcate de vântul care bătea cu putere să se vadă important şi el.

Eu stând în *casa mare*, aşa cum îi spuneam noi, căci sunt două acolo: una mai mică în care se află un televizor, cuptor şi toate cele, iar cea încăpătoare în care sunt numai lucruri vechi, amintiri multe, căci şi ea este foarte bătrână, privesc fulgerele albe, sclipitoare şi aud din depărtare vocea bolţii, încercând să grăiască ceva dar cuvintele sunt aşa de întortocheate, căci nici cel mai învăţat om de pe pământ nu înţelege acestă limbă străină pentru noi.

Eram acolo singură, căci numai eu am vrut să stau în odaia mică ce ascunde numai cărţi învechite, cu sutele şi mobilă veche, covoare bătrâne. Preferata mea este masa cu un mileu făcut de strămoşi pe care stă o vază cu flori vii şi colorate iar un telefon de culoare vişinie, de zece ani învechit care acum nu mai funcţionează, stă de veghe şi arată povestea casei frumoase, cu perdelele şi ferestrele bătrâne dar care n-au murit şi o oglindă mare şi frumoasă ca pe cele mai vechi timpuri a castelelor, regilor şi a magiei.

Numai acolo mă simt întreagă, numai acolo-mi amintesc cine sunt. Este adevărat că să fii bănăţean e frumos, dar eu sunt olteancă şi locul acela mă va atrage mereu, singurul în care mă regăsesc.

Aşa, tot uitându-mă în jurul meu, am închis ochii şi am căzut cu viteză în groapa viselor. Culorile se certau şi nu mai înţelegeam nimic. Era aşa de adâncă, de parcă nu se mai termina niciodată. În cele din urmă piciorul meu a atins sfârşitul ei.

Totul era trist, parcă eu căzusem într-o lume înfricoşătoare, dar părea atât de reală. Am început să mă sperii. Acolo m-am întâlnit cu o bătrână care părea a avea vreo optzeci de ani şi mă privea plină de îngrijorare.

Mi-a spus că am ajuns în lumea imaginaţiei divine, iar de acolo nu mai este cale de ieşire nicicum şi că voi rămâne în acel loc toată viaţa mea. Am început imediat să mă sperii, iar inima-mi bătea cu putere când priveam în jurul meu şi mă gândeam ce bine-i în casa bunicii.

Nu ştiam cum, dar am ajuns înapoi. Eram foarte nedumerită. Cum să ajung aşa dintr-o dată? M-am ridicat din pat şi cu picioarele goale pe covorul vechi ţineam ochii închişi până am deschis fereastra. Am scos capul afară să mă gândesc la cele întâmplate dar oboseala mă adormea.

M-am dus afară, pe bancă, uitându-mă prin întuneric la ploaie. Mi-am dat seama. Aceea este o lume a imaginaţiei, iar eu mi-a imaginat că sunt în palatul magic şi fumos din odaia mică a bunicii.

Acum am lămurit misterul, dar am lăsat în urmă pe cineva drag, cineva ce mi-a devenit prietenă fără să ştiu. Am închis ochii şi am zărit-o pe bătrână. I-am spus toate cele întâmplate şi am dispărut ca prin minune.

După puţin timp petrecut acolo m-am întors înapoi şi mi-am dat seama că tărâmul imaginaţiei nu este un coşmar trist, ci un vis devenit realitate.

Singurele mele întrebări sunt: Cine era bătrâna? Unde locuieşte? Era reală sau o imaginaţie de-a mea?

Afară era înfricoşător dar pe mine nu m-a vrăjit tot ce se afla după fereastră şi am rămas cu o amintire frumoasă în suflet.

eleva **Buzuriu Andreea**

Toamna pe câmpie

Într-o zi minunată de toamnă soarele apunea în nuanţe cărămizii, sclipitoare. Frunzele ruginii aterizau pe pământul umed în liniştea deplină a serii, auzindu-se doar ciripitul păsărelelor care se pregăteau să plece în ţările calde.

În aer plutea mirosul florilor de toamnă. Vremea era uşor răcoroasă. Vântul adia încetişor, luând frunzele şi ducându-le în locuri nebănuite de nimeni. Încet-încet, florile începeau să-şi închidă petalele.

Pe acea câmpie de vis era o vie întinsă în care toţi strugurii erau copţi şi zemoşi iar foarte aproape de vie erau câţiva nuci ale căror fructe începură să cadă peste pământul plin de frunze vestejite.

Tot acest minunat peisaj te îmbie la visare.

eleva **Buzuriu Andreea**

Vara la mare

Într-o zi minunată de vară, razele soarelui auriu, atingeau nisipul de pe malul mării încălzindu-l.

Afară erau peste treizeci de grade şi toată lumea se scălda în apa albastră ca cerul. Copiii construiau castele de nisip mai mari sau mai mici, mai rotunde sau mai pătrate sau chiar mai decorate. Alţii preferau să adune scoici, iar alţii să înoate.

Copiii care doreau să înoate nu reuşeau prea mult, pentru că valurile ce veneau de departe îi scufundau sub apă.

Nişte vapoare pline de oameni erau privite din depărtare de către nişte copilaşi care se jucau cu mingea. Când vaporul trecea aducea spre mal şi mai multe valuri, şi mai mari decât cele care fuseseră, iar ele atrăgeau scoicile în locuri nebănuite de nimeni. Doborau castelele de nisip făcute de către copii, însetate de răzbunare.

Seara soarele apunea în nuanţe sclipitoare iar copiii plecau acasă lăsând în urmă marea în care s-au distrat şi s-au jucat de dimineaţa până seara împreună cu părinţii.

Vara este un anotimp minunat la fel de minunat ca primul ghiocel înflorit primăvara.

eleva **Buzuriu Andreea**

Cărţile din bibliotecă

Într-o zi minunată, în biblioteca oraşului, mai multe cărţi frumoase au început să discute.

Una dintre ele a spus:

- Uitaţi-vă la această încăpere! Este plină de viaţă, iar toată lumea vine să o viziteze. Noi suntem atracţia principală. Eu am fost luată acasă la sute de familii care nu încetau să citească din vechile mele pagini.

Cartea de pe raftul al cincilea s-a

grăbit să spună:

- Eu conţin nişte poveşti de vis. Pe paginile mele se găsesc poveştile „Crăiasa Zăpezii“, „Soldăţelul de plumb“ „Degeţica“, „Domniţa cu bobul de mazăre“. Eu sunt cartea „Basme“ de Hans Christian Andersen.

Ea a început să le spună informaţii despre poveştile acelea şi celelalte cărţi au fost uimite. Le plăcea foarte mult acele poveşti.

Erau totuşi invidioase, pentru că ele credeau că acele poveşti erau mai interesante ca ale lor. Nu era aşa dar când auzi o nouă poveste mereu ţi se pare mai interesantă.

Ele se uitau cu ură la ea, iar cartea a observat acest lucru, apoi a spus:

- Dragi cărţi, sunteţi supărate pe mine?

- Da, puţin. Tu parcă te-ai da mare.

- Nu trebuie să vă supăraţi pe mine. Nu fac acest lucru, doar vă spun despre poveştile de pe paginile mele. Îmi ia foarte multă vreme să vă povestesc, pentru că ele sunt lungi.

Atunci celelalte cărţi s-au gândit bine şi din nou s-au împrietenit.

De atunci au înţeles că nu este bine să fii invidios, pentru că oricum nu câştigi nimic.

eleva **Buzuriu Andreea**

Importanţa cărţii

Într-o zi Ana şi-a cumpărat de la librărie o carte cu titlul *Basme* de Fraţii Grimm. S-a bucurat foarte tare de noua ei carte. Cum a ajuns acasă, a deschis-o. Acolo a găsit scrise nişte lucruri de vis şi a citit multe poveşti.

Luni, de dimineaţă, a plecat la şcoală. Au deschis cărţile de română şi au început să citească. Doamna învăţătoare a pus-o pe Ana să citească prima. Ea a citit repede şi corect. Doamna învăţătoare a felicitat-o.

După ce Ana a terminat de citit doamna învăţătoare a numit-o pe Ioana:

- Ioana, este rândul tău să citeşti.

Ioana a început să citească silabisind.

- Ioana de ce citeşti aşa de rar? Părinţii tăi ţi-au cumpărat cărţi ca să citeşti?

- Da, dar mie nu îmi place să citec.

- Reciteşte fragmentul ce l-ai citit!

Ioana a observat că îl citeşte mult mai uşor.

Când a ajuns acasă şi-a făcut tema, pe urmă a deschis cartea de poveşti şi a început să citească.

eleva **Buzuriu Andreea**

O minune reală

O zi însorită i-a adus pe copiii de toate vârstele afară la joacă. Ei erau bucuroşi de primul ghiocel înflorit, alb, care la rândul lui era fericit văzându-i.

Câmpia care se îmbrăcase în haina cea verde era mângâiată de paşii lor. Firele de aţă de pe ea luceau în razele uşor călduroase ale soarelui. El sta pe cerul senin, îmbrăcat în haină albastră. Copacii începeau şi ei să se îmbrace în aceeaşi haină primind păsărelele ca o gazdă bună.

Copiii, uitând de joacă, priveau natura ca pe o minune. Tot peisajul îi îndemna la visare. Ei parcă pluteau.

Râul limpede le arăta peştii jucăuşi care înotau printre pietricelele colorate şi strălucitoare.

Floricele erau adunate de fetiţe şi

băieţi pentru mamele lor.

Zăpada se topea lăsând pete albe din loc în loc.

O minune relală se întâmplă în natură primăvara.

eleva **Buzuriu Andreea**

Curcubeul

Fragment

Cu mult timp în urmă, pe vremea castelelor, regilor şi a magiei, la marginea unei păduri dese şi bogate, în brazi, molizi şi pini plini de bogăţii, cu un verde de invidiat, trăiau culorile.

Ele erau frumoase dar în sufletul lor aveau o ură de neimaginat. Fiecare se lăuda pe sine, îşi lăuda strălucirea.

Mama culorilor văzându-le răutatea era foarte tristă... Din ultimul război al culorilor a rezultat o baltă de lacrimi fierbinţi.

Mama lor le-a blestemat în urma războiului să rămână mereu împreună şi să formeze un covor.

Văzându-se culorile cum arată împreună, cusute una lângă alta, au uitat de ură şi în sufletul lor a început să se strecoare dragostea.

După orice furtună apare curcubeul, covorul fermecat al culorilor.

eleva **Buzuriu Andreea**

Cearta

Ga, ga, ga şi mac, mac, mac,
Se aud încet pe lac.
Ham, ham, ham, el din ogradă
Vede cum se iau la sfadă.

Care parte-a cui să fie?
- Una să mi-o dea şi mie,
Spuse raţa supărată;
Gâsca iar se luă la sfadă.

Tot certându-se mereu,
- Ham, ham, ham, veni şi eu,
Zise-un căţel supărat,
Că ele mult s-au certat.

Luându-le cu multă ură
Le scoae cearta din gură ...
Cipcirip! se auzeu,
Rândunici ce ciripeau.

Şi aşa ele s-au împăcat,
Mâna-n mână altuia şi-a dat,
Mereu prieteni vor fi,
Până şi hrana o vor împărţi.

eleva **Buzuriu Andreea**

Paştele

Astăzi Paştele a venit,
Copacii au înmugurit,
Iarba iar a înverzit
Şi florile s-au trezit.

Astăzi Iisus a-nviat,
Cel ce este lăudat,
Vestea este de neuitat,
Sărbătoare-n lung şi-n lat.

Mironosiţelor s-a arătat,
Iar ele s-au închinat;
Niciodată n-au uitat
Că el este fără păcat.

Pentru noi El a murit,
Pe cruce-a fost răstignit,
Suferinţe a simţit,
Dar nu s-a împotrivit.

Ouă roşii azi ciocnim
Şi vorbe bune rostim,
La biserică venim,

Zâmbete dăruim.

eleva **Buzuriu Andreea**

Minunile vieţii

O noapte strălucitoare se aşează uşor peste culmile cerului dând fiinţă unei atmosfere misterioase dar liniştite în care nicio fiinţă vie nu poate aţipi.

Toţi privim cu un ochi la luna măiestroasă lângă care s-au înşirat stelele salbă ca să ne picteze pe faţă un zâmbet strălucitor.

Iarba miroase frumos. Are un parfum adormitor. Ascunde o vrajă divină. O ploaie verde pare covorul magic.

Văzând verdeaţa ploii de pe pământ ne-am dori din tot sufletul să înnoptăm acolo, pe iarba moale, mătăsoasă.

Un copac cu flori rozalii veghează dulceaţa ghioceilor iubiţi şi plăpânzi. Crengile copacului par să ţină cerul cusut cu milioane de fire subţiri de aţă albastră.

Visele ne duc departe, plutind în zbor unde nici gândul nu-i în stare să ajungă. Nici nu-ţi dai seama pe unde eşti, iar când din vis te trezeşti rămâi cu o amintire ce te va urmări neîncetat.

Lacrimile dimineţii se formează încet-încet până ce soarele îşi va face apariţia. Atunci ele dispar ca prin vis. La poarta noastră înfloreşte o nouă zi minunată care aşteaptă să fie descoperită.

Fie că este bună sau rea soarta nu o putem schimba, aşa că ea îşi urmează drumul.

Negrul zugrăvit pe cer dispare şi apare un albastru senin ce-ţi dăruieşte un gând limpede.

Când totul se va termina, o rană adâncă în suflet ne va intra care numai Dumnezeu o va putea vindeca.

eleva **Buzuriu Andreea**

Secretele toamnei

Un mister nelămurit trecea uşor peste omenire ca frunzele care uşurel cădeau pe pământul fără pic de verdeaţă. Totul era ruginit.

Câte o picătură din plânsetele groaznice ale norilor cădeau uşor. Totul era atât de pustiu şi înfricoşător, încât ei au început să plângă în hohote. Erau negrii de supărare.

Pomii desfrunziţi ridicau mâna spre cer şi prinzând amarele lacrimi ale norilor aşteptau copilaşii să vie să le ia şi ultimele două mere roşii de supărare că vara a plecat. Pe fiecare frunză este o tristă poveste pictată doar în crudele lor amintiri. Căzând pe pământ, ne oferă un covor moale, ţesut cu fire aurii şi ruginii pe care ploaia le udă şi le modelează după placul inimii sale.

Păsărelele zburau înspăimântate de blestemele toamnei şi-ar merge oriunde, doar toamna să nu fie nedreaptă cu ele. Cuiburile ni le lăsau nouă ca amintire să le privim povestea şi de unde au plecat.

Dintr-o dată pe cerul fumuriu apăru o lumină albă dar dispăru aşa de repede, căci nu am apucat s-o admirăm. După ea un sunet groaznic s-a auzit. Să fie acesta vocea toamnei supărată că nimeni n-o admiră? Nici vântul nedumerit nu-şi dă seama şi bate cu mânie în continuare.

Nişte gheare negre cuprindeau cerul. Norii au început să le dea la o

parte iar regina nopţii a apărut pe cer împreună cu locuitorii lui. O magie nemaivăzută cuprindea totul, până şi cel mai îngust colţişor al lumii.

Toamna are proprile mistere, dar noi putem să le aflăm, dacă ni se pare deosebită, aşa cum este de fapt.

eleva **Buzuriu Andreea**

Pe plaja din Sevilla

La malul învolburatului Ocean Atlantic din Sevilla, lângă o înaltă stâncă înconjurată de nisip şi valuri furioase se afla o scoică bătrână care aştepta cu nerăbdare un semn de viaţă. A stat în loc foarte mult timp şi se plictisea de singurătatea pe care o trăia de atâţia ani de zile.

Uitase tot ce ştiuse, toate amintirile pe care le mai avea se vedeau în ceaţă.

Bolta cerului se oglindea în apele oceanului şi scoica rămânea palidă pe mal, fără a fi luată în seamă de nimeni.

Liniştea locului era spulberată de valuri.

O voce a auzit la un moment dat scoica:

- Bună ziua, dragă prietenă!

Scoica privi nedumerită pasărea care a salutat-o şi s-a aşezat lângă ea pe nisipul ars de soare.

- Eu sunt pescăruşul, pescăruşul alb.

- În sfârşit nu mai sunt singură. De unde ai venit pescăruşule alb?

- Din depărtări. Am zburat peste Oceanul Atlantic în speranţa că voi găsi lume mai bună şi găsindu-te pe tine nu-mi pare rău.

- Nu trebuie să rămâi aici. Este grea singurătatea. E multă tristeţe în singurătate.

Un glas de furtună a răsunat.

- Prieteni pe viaţă! au strigat cei doi într-un glas.

Un val uriaş a luat scoica. Pescăruşul nu a avut timp să o salveze. A încercat să intre în apă dar apa rece i-a oprit inima.

Viaţa celor doi s-a sfârşit în câteva clipe însă prietenia lor a rămas veşnică.

eleva **Buzuriu Andreea**

Vântul şi corbii

Într-o zi însorită de primăvară un vânător viteaz a început să tragă cu puşca după nişte corbi. Aceştia fugind speriaţi s-au întâlnit cu vântul.

Acesta a zis:

- Bună ziua, corbilor! Unde mergeţi aşa de grăbiţi?

- Bună ziua, vântule! Un vânător vrea să ne omoare şi vine după noi.

- Vă pot ajuta eu. Voi bate aşa de tare, încât el va dori să plece acasă.

- Nu e nevoie. Vânătorul te va urî, dacă ne vei ajuta.

- Nu contează, voi sunteţi prietenii mei şi vă voi ajuta.

- Îţi mulţumim!

- Cu drag.

Vântul a suflat aşa de tare, încât vânătorul a fugit speriat.

- Îţi mulţumim, vântule! Rămâi cu bine!

- La revedere, corbilor!

elevele **Olariu Nicoleta Daiana Elena şi Buzuriu Andreea**

Copilăria

Într-un decor uitat de toţi,

Mă regăsesc mereu,
E un dar primit de sus,
E univsersul meu.
Copilăria se numeşte,
Un substantiv comun
Care m-ajută să regăsesc
O parte din trecut.
Eu, sunt încă copilul de-atunci
Şi aşa voi fi mereu
Amintindu-mi orişicând
De paradisul meu.

eleva **Nicoleta Daiana Elena Olariu**

Ce-mi doresc eu de la viaţă

Deocamdată pot spune că nu-mi doresc nimic special. După mine viaţa mi-a oferit deja tot ce-mi doresc datorită părinţilor mei.

De mică visam unele lucruri care poate nu se vor întâmpla niciodată. Cu timpul am învăţat că nu voi câştiga nimic visând, poate doar plăcerea de a mă imagina în cele mai frumoase locuri din ţară.

Ţin minte că iubeam meseria de avocat, deoarece prin ea ajutam unii oameni, dar nici acum nu pot spune că-mi displace total.

Iubesc să vizitez locuri noi în fiecare ţară. Mi-aş dori să călătoresc la Paris, în America.

Poate cândva mi se va împlini acest vis.

Până la urmă voi accepta cu bucurie toate darurile vieţii.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Aripa rănită

Prepeliţa nu ştia ce să mai facă văzându-şi puiul aşa de slăbit şi neajutorat. S-a gândit să-şi ia puişorul în spate şi să-l ducă la doctorul pădurii, ciocârlia.

Cu ajutorul fraţilor lui puiul a reuşit să urce pe spatele mamei sale care foarte grăbită a zburat.

Înainte de a pleca, o veveriţă de culoare roşiatică, cu coada mare şi stufoasă ca un pămătuf pictat în culorile curcubeului şi cu ochii mari şi strălucitori ca două mărgăritare, generoasă, le-a dat de ştire că pot sta în cuibul ei oricând vor dori.

Păsările i-au mulţumit pentru generoziatea sa şi au plecat cu mare viteză spre doctor.

Ajunşi acolo au intrat în scorbură şi au rugat-o pe ciocârlie în genunchi să-l salveze pe puişorul rănit, deoarece nu a ascultat să stea jos şi să nu zboare când vânătorul era pe aproape.

Ciocârlia văzând suferinţa prepeliţei a luat puişorul firav şi l-a dus în cabinetul său unde i-a pus pe rană un lichid extras din plante, pe urmă a bandajat-o.

După ce puiul a fost doftorit a fost luat de prepeliţă acasă.

Până ce puiul s-a vindecat au locuit în casa veveriţei.

Toate animalele din pădure s-au supărat pe vânător pentru ce i-a făcut puiului.

Când iarna a trecut puiul a ieşit vindecat din locuinţa veveriţei şi a început să zboare alături de mama şi fraţii lui.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Primăvara în natură

Afară totul este pustiu. Nu mai e

nicio suflare de viaţă. Numai vântul de primăvară adie uşor peste pământul încălzit de către razele aurii ale soarelui divin aducând cu el semn de floare.

Copacii ce şi-au dat haina zăpezii jos şi-au lăsat ramurile gâdilate de vânt.

Pustiul a fost învins de un plăpând ghiocel. El a readus viaţa în natură.

După ghiocelul plăpând nici celelalte flori nu au întârziat să apară. Şi-au scos afară din pământ căpuşorul firav, iar apoi tulpiniţa cea verde ca o mătase delicată.

Câmpiile ce acum o clipă au fost vestejite au decis să-şi dea jos haina uscăciunii şi să lase primăvara să ţese haină verde şi mătăsoasă.

În locul norilor negri s-au aşternut nori albi.

Natura este un dar divin.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Valoarea albinelor

Demult, în vremuri îndepărtate, o albină mititică, gingaşă, foarte harnică, stătea pe iarba sclipitoare de un verde închis ca frunzele bătrânului copac din ograda bunicului meu şi plângea.

Albina se întreba ce talent ar putea să aibă o fiinţă aşa de plăpândă şi mică, mai mică decât un boboc de trandafir. Ea nu ştia că din iscusinţa albinelor rezultă gustoasa şi sănătoasa miere ce aduce tuturor oamenilor zâmbetul pe buze.

În timp ce ea plângea un ghiocel şi-a scos capul din solul umed. Văzând-o aşa de tristă i-a explicat albinei că datorită ei apar pe an ce trece tot mai multe flori. Ea ajută în procesul de polenizare.

Toate florile îi oferă nectarul şi ea, albina, îşi desăvârşeşte talentul.

Din ziua în care ghiocelul i-a explicat albinei rolul ei în lume, ea a reuşit să-şi înţeleagă valoarea. Şi-a înălţat capul spre cer şi a zburat prin văzduh.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Minciuna lui Denis

Într-o zi însorită Ionel a mers la Denis, prietenul lui, pentru a-l chema la şcoală. când a ajuns a strigat:

- Denis mergi la şcoală?

- Da, a răspuns Denis.

Au plecat amândoi la şcoală. Acolo doamna învăţătoare i-a ascultat din lecţia trecută, dar din păcate Denis nu a ştiut.

După terminarea orelor au plecat amândoi spre casă. Şi-au făcut temele şi au ieşit la joacă. S-au distrat de minune, pe urmă au intrat amândoi în casă la culcare.

Dimineaţa următoare Ionel a plecat din nou la Denis pentru a-l chema la şcoală, însă de acestă dată Denis a spus:

- Nu pot veni. Sunt bolnav. Am alergie la flori şi strănut foarte rău.

Ionel şi-a continuat drumul spre şcoală. Când a ajuns, învăţătoarea l-a întrebat pe Ionel unde este Denis, iar Ionel a spus:

- Mi-a spus că este bolnav.

- Ce a păţit?

- Are alergie la flori.

- Dar în clasă noi nu avem flori.

Au continuat lecţia şi după

terminarea orelor Ionel a plecat acasă.

A treia zi Ionel a mers din nou la Denis pentru a-l chema la şcoală, dar Denis a spus:

- Sunt bolnav. Nu pot veni. Am alergie la flori.

- În clasă nu sunt flori.

- Bine. M-ai prins. Eu nu vreau să vin la şcoală, pentru că nu-mi place să învăţ.

- Fără carte nu poţi trăi. Trebuie să înveţi!

- Bine.

În cele din urmă au mers împreună la şcoală şi au mărturisit doamnei învăţătoare adevărul.

Denis a început să înveţe.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

În pădure

Era o zi minunată de primăvară. Eu am plecat spre pădure. Am stat acolo foarte, foarte mult timp. Se apropia seara.

Vântul adia uşor, murmurul apei se auzea încet. Iarba verde era moale ca mătasa. Stelele sclipeau minunat pe cerul albastru închis. Un spiriduş parcă-mi şoptea despre minunata natură.

Peste noapte am adormit în pădure alături de mireasma brazilor şi a stejarilor, ascultând apa.

Spre dimineaţă m-am trezit. Vântul îmi bătea drept în faţă. Am plecat încet, încet spre casă, uitându-mă în spate la fiecare pas.

O păsărică m-a urmărit până acasă, cântând unul din cântecele ei minunate, iar când am ajuns mi-a spus la revedere.

Ajungând acasă le-am spus părinţilor şi prietenilor despre minunatele lucruri pe care le are natura.

Natura este foarte frumosă, iar când eşti lângă ea trăieşti o atmosferă de vis.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Războiul vieţii

Era odată, demult, când picior de om nu exista, un război aprig între ură şi iertare.

Ura era extrem de revoltată pe iertare. Într-o zi însorită în timp ce iertarea stătea pe tronul său a auzit pe cineva bătând cu putere în uşa castelului ca şi când valurile cristaline ale mării s-ar revărsa pe stâncile măiestroase de pe nisipul fierbinte încălzit de puternicele raze ale soarelui divin.

A mers tip-ti-lip până la poartă, iar când a deschis-o ce să vadă? Era chiar ura care avea obrajii foarte roşii de supărare.

Văzând-o, iertarea i-a spus:

- Bună! de ce ai venit aici? Intră, te rog în castelul meu. Oricum nu l-a văzut niciodată.

- Ah! Încă nu ţi-ai dat seama că noi două suntem duşmane? Eu nu voi pune piciorul niciodată în castelul tău, înţelegi, mă?

Noi suntem împotrivă. Atunci de ce aş intra în castelul rivalei mele? Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Of!!! De ce nu poţi uita odată acest război, deoarece îl continuăm de o viaţă, iar eu am obosit. Ar fi mult mai bine dacă am trăi în pace şi armonie pe acest pământ, unde, şi răi şi buni, şi

bogaţi şi săraci trebuie să fim ca fraţii în orice situaţie.

- Fir-ar! De când te cunosc numai despre asta şti să vorbeşti *Ta-na-na-na*. Uite lovitura mea!

Şi zicând acest lucru a împins-o pe iertare în peretele castelului dar acesta nu a renunţat. Cu ultimele puteri a întins praful magic al iertării peste toţi oamenii care în acel moment au uitat de relele făcute de cei dragi, iertându-i.

Ura văzând că e slăbită de putere a decis să plece definitiv de pe acel paradis al iertării, rămânând iertarea veşnica stăpână a lumii care era acum colorată cu culorile curcubeului magic, nemaipomenit.

Şi de atunci în acea lume nu a mai fost ură, ci toată lumea a trăit în pace şi armonie şi sperăm că aşa va fi şi de acum încolo.

eleva **Olariu Daiana Nicoleta Elena**

O lume a tehnologiei

Aveam un vis ciudat când deodată m-am trezit. Eram într-o încăpere necunoscută, întunecoasă. Era zi sau era noapte? Într-un final am găsit uşa, de fapt nu ştiu dacă se poate numi aşa, deoarece această *uşă* s-a deschis uşor, în timp ce eu mă gândeam cum voi ieşi de acolo. Nu ştiam încă unde sunt, dar bănuiam ceva, eram cu siguranţă altundeva, nu pe Terra.

Deşi nu mai văzusem acel loc niciodată, nu-mi era frică. Era uimitor ce se ascundea după *uşa* aceea. Nu pot spune cu exactitate ce am văzut, deoarece acele maşinării zburătoare păcăleau imposibilul. Erau roboţi, roboţi destul de prietenoşi la prima vedere. Eram absolut absorbită de ceea ce vedeam acolo, crezând că încă visez. Totuşi mi-am dat seama că nu visez în momentul în care cineva m-a atins pe umăr. Am tresărit. Era una din acele maşinării, un robot. A început să-mi vorbească într-o limbă necunoscută şi nemaiauzită de mine până atunci:

- Nu te înţeleg! i-am spus nedumerită. Îmi spui te rog unde sunt? l-am întrebat pe un ton mai înalt, din cauza gălăgiei de acolo.

Atunci mi-a întins mâna şi într-o fracţiune de secundă mă aflam altundeva. Era un laborator imens, poate cât un oraş întreg. O mulţime de lumini multicolore mă orbeau. Deodată imaginea a devenit mai clară iar în faţa mea stătea un panou pe care scria „Welcom to Helias!“ Atunci mi-am dat seama unde eram. Planeta Helias! Planeta despre care se spunea că ar fi un univers paralel, că aici totul ar fi posibil. Robotul care m-a adus aici dispăruse. Aici erau diferiţi oamenii, adică asta păreau fi. Totul se baza pe tehnologie, nimic nu era normal, cum ştiam eu.

În mijlocul laboratorului era un om îmbrăcat într-un sacou negru, strâmt. Stătea lângă un panou de control, aflat lângă o maşină imensă. Am mers spre el încet, deoarece pe jos erau lasere care odată atinse te puteau duce din nou pe Terra. Am ajuns lângă el, mai exact în spatele lui, dar se pare că el ştia deja asta:

- Cine eşti? m-a întrebat întorcându-se spre mine. M-ai speriat!

Acest om avea un ochi alb şi unul roşu.

- Cine eşti tu? l-am întrebat eu.

- Sunt un savant. Sunt capul acestei planete! Eu o controlez. Chiar acum vroiam să mai clonez câţiva roboţi cu acestă maşinărie. Aici totul este opusul normalului.

Pe acel panou de control erau două pătrăţele, unul alb şi unul negru. Pe cel negru scria *distrugere*, iar pe cei alb scria *clonare*. Observ că acest savant apasă pe cel negru.

- Ce faci? am strigat speriată.

- Stai liniştită, ţi-am zis că aici totul este inversat.

Nici bine nu a reuşit să-mi zică asta că maşinăria a început să facă un zgomot ciudat. Deodată a ieşit o multitudine de roboţi. În cinci secunde laboratorul era plin cu aceste maşinării.

- Am clonat prea multe! a strigat savantul. Să se închidă portalul!

Chiar în acel moment s-a deschis o poartă prin care au intrat pe rând toţi roboţii.

- Nu era mai uşor să apeşi pe celălalt pătrăţel? am întrebat confuză.

S-a uitat la mine.

Deodată mă aflam în aceeaşi cameră de unde am plecat. Oare trebuia să o iau de la capăt?

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Avem nevoie de modele în viaţă?

După părerea mea, în viaţa omului este foarte important să fie un model de urmat, o persoană care să-l îndrume, să-i dea sfaturi, să-l facă ambiţios prin proprile realizări.

În cazul meu modelul în viaţă au fost părinţii şi totodată bunicii. Datorită lor am realizat multe. Încă de când eram mică au avut grijă de mine. Văzându-i pe ei am învăţat să merg. Chiar dacă la început mă împiedicam şi cădeam, ei mă ajutau să mă ridic. Apoi, tot datorită lor, am învăţat să vorbesc, chiar dacă la început nu ştiam decât două cuvinte şi chiar şi la acelea mă încurcam.

Totuşi nu în toate familile copiii pot găsi modele. Acest lucru este rău. Îi împiedică să-şi formeze propria personalitate. Un model bun ajută la formarea personalităţii.

Modelele pot să fie întâlnite şi în grupul de prieteni. Desigur că există situaţii în care cineva îşi poate alege un model greşit, de cele mai multe ori fără să-şi dea seama, păşind pe o cale greşită în viaţă.

Consider că fiecare om în copilărie a încercat să imite o altă persoană măcar o dată, chiar dacă era bine sau rău. Este în firea omului să facă acest lucru.

Cu toate acestea unii oameni reuşesc să fie propriul lor model prin ambiţie.

Toţi ar trebui să ne găsim un model în viaţă însă cu condiţia ca acesta să fie bun pentru noi şi să încercăm să ajungem la fel doar atunci când suntem siguri

de lucrul acesta.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Broscuţa

O zi de vară superbă, oglindită parcă dintr-un vis din care nu ai vrea să te trezeşti. Dana, o fată simplă, ascultătoare şi deşteaptă era acum în vechea maşină, ascunsă acolo în garaj de câţiva ani, prăfuită ca vechea carte a bunicii gata să cadă de pe rafturile bibliotecii celei bătrâne. Mergea spre faimosul litoral care o aştepta cu atât de mult dor.

Peisajele o fascinau, ochii îi erau sclipitori văzând arta naturii, iar păsările parcă îi făceau cu ochiul. Era extrem de încântată că merge cu maşina la mare după atâţia ani în care singurul mijloc de transport al ei era trenul.

- Mamă, tată, priviţi!

- Unde Dana? Vrei să ne oprim?

- Da!

Aşa şi făcură. Erau acum lângă o stâncă extrem de mare. Dacă urcai pe nişte scări găseai paradisul, ape curgătoare, mistere neînţelese de noi, vise prea mari pentru a se împlini.

- Mamă, urc până sus! Mă întorc imediat.

- Bine.

Picăturile de apă care curgeau arătau ca miile de vise misterioase. Pentru prima oară imaginaţia nu-i juca feste. Deodată o broscuţă îi sări în faţă.

- Ajutor! strigă Dana.

- Nu-ţi face nimic, stai liniştită.

Până la urmă Dana a constat că s-a speriat degeaba. Broscuţa era chiar simpatică, o broscuţă ce trăia într-un univers paralel cu cel al oamenilor.

Broscuţa a prins grai... Întoarsă în maşină Dana a păstrat secretul.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

CARTEA MEA PREFERATĂ

Fiecare dintre noi sunt sigură că are o carte preferată care l-a impresionat într-un fel sau altul, iar dacă există persoane care încă nu au aşa ceva, cu siguranţă vor avea de unde alege pe viitor.

Am citit multe cărţi, unele pentru că m-au obligat părinţii, iar altele din propria mea voinţă. Nu pot spune că mi-a plăcut una mai mult ca alta, pentru că toate au înţeles individual, unic. Cu toate acestea o singură carte m-a impresionat în mod deosebit. Este vorba despre cartea „Jurnalele vampirilor“ scrisă de Jane Smith, o scriitoare americană.

Cu siguranţă că atunci când vedem titlul cărţii, nu ne gândim la altceva decât la faptul că o asemenea carte şi mai ales conţinutul ei nici măcar nu are sens, dar nu este adevărat, de fapt noi uităm de proverbul „Nu judeca o carte după copertă.“

Pe mine m-a impresionat această carte până la lacrimi, prin sentimentele pe care reuşeşte să le transmită autoarea prin intermediul personajelor tuturor cititorilor. Chiar dacă sunt o fire sensibilă, nu mă aşteptam să plâng citind o carte, dar totuşi s-a întâmplat.

În această carte, „Jurnalele vampirilor“, după cum spune şi titlul, este vorba despre doi vampiri, totodată fraţi, pe nume Ştefan şi Damon. Fiind în perioada

adolescenţei, Ştefan, fratele cel mai mic, a întâlnit o fată pe nume Elena. Ea trăia singură, doar cu sora ei, deoarece părinţii ei au murit în accident de maşină când ea era foarte mică. Trecând timpul, Ştefan şi Elena s-au îndrăgostit şi au devenit un cuplu, dar asta până când Elena a aflat adevărul despre părinţii ei şi a hotărât să se separe de Ştefan.

Damon, după un timp realizează că o place pe Elena şi astfel apare o ruptură între cei doi fraţi vampiri, ruptură pe care Elena încearcă să o repare degeaba.

Prietena cea mai bună a Elenei este Meridith şi totodată Bonnie, care la rândul ei este o mare vrăjitoare, inconştientă la început de puterile pe care le are, până când bunica ei o anunţă în legătură cu acest lucru, o ajută pe Elena.

Am făcut în rândurile de mai sus o scurtă prezentare a acţiunii şi personajelor principale, fiindcă nu pot povesti cu lux de amănunte toate cele trei volume ale cărţii.

O scurtă prezentare a cărţii este că atunci când ajungi să o citeşti, nu te mai poţi dezlipi de ea, deoarce ea transmite atât sentimente de dragoste, cât şi de prietenie. Totodată arată curajul unei fete care trece prin atâtea încercări ale vieţii, curajul pe care trebuie să-l deţinem cu toţii.

Îmi plac enorm cărţile Scince Fiction şi sper să se editeze cât mai multe volume ale cărţii mai sus menţionate, deoarece cu siguranţă le voi citi pe toate.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Neprevăzutul

Eram la bordul bătrânei nave Kryptonita şi înaintam cu viteza de 400 km / s spre Casiopea.

Înainte de a intra în vortex se auzii dintr-o dată o lovitură puternică. Ne atacau din nou kilingonienii.

Mi-am zis: *Gata, de data aceasta nu vom mai scăpa*. Am pus mâna imediat pe pistolul dezintegrator de la brâu şi uitându-mă către adjunctul meu Sparky 27 i-am zis:

- Ţine-te bine!

Am pornit toate reactoarele şi am forţat nava până la limitele sale mecanice. Am simţit că stomacul îmi urcă la gât iar picioarele începeau să mă lase aplecându-mă încet spre podea.

Uitându-mă pe radar am observat că nu mai erau.

- I-am pierdut, Sparky, i-am pierdut!

Mult mai liniştită şi cu pericolul evitat greoaia Kryptonita îşi continuă drumul prin galexie spre Casiopea.

Odată ajunşi la Casiopea ne-am adăpostit nava într-un loc pustiu şi ne-am luat pistoalele cu noi pornind să căutăm combustibil printr-o staţie de alimentare pentru a ne putea continua drumul înapoi pe planeta noastră Românika.

După aproximativ treizeci de ore am dat peste o benzinărie pustie, fără

urme de viaţă. Am intrat în ea iar acolo nu era absolut nimeni doar neonul pâlpâia încet dând naştere unei atmosfere înfricoşătoare.

Am ieşit din nou afară. Cerul era roşu iar în jurul meu şi al lui Sparky se întindea o mare de marţieni.

l-am prins pe Sparky de mână şi încet, încet, ne retrăgeam spre navă. Când omuleţii verzi nu au fost atenţi am prins atât de mare viteză, încât roboţelul Sparky a început să se sprasolicite.

În navă nu am putut urca, căci bătrâna Kryptonita ardea de mama focului.

Pe spate am simţit o mână rece.

- Hai, trezeşte-te! ...

Neprevăzutul este la fiecare pas.

elevul **Cristescu Cristian Liviu**

Lumea mea!

Era încă o zi normală la şcoală, aşteptam să se termine ultima oră şi când mă uitasem la ceas sunase clopoţelul şi toată clasa se golise. Mi-am adunat lucrurile şi am pornit spre casă. Când am ajuns în cameră m-am aşezat la birou şi m-am apucat de teme. Afară ploua iar eu mă plictiseam. Deodată m-am gândit:

- Ce ar fi să merg până în Georgiania? deoarece nu am mai fost demult.

Mi-am pus căştile în urechi, am dat drumul la muzică, m-am întins pe pat şi am închis ochii. În faţă vedeam doar negru. Dintr-o dată imaginea se făcuse albastră cu dungi negre. Am trecut printr-un vortex temporal care trebuia să mă ducă în Georgiania, o lume paralelă cu lumea noastră, o lume a imaginaţiei dar cât se poate de reală. Când am deschis ochii mă aflam în centrul Georgianei. Totul părea liniştit. Am zis să mă plimb puţin, poate găsesc ceva de făcut. Deodată aud:

- Lisandra!

- Dalien?

- Nu te-am mai văzut demult.

- Am o viaţă în toate lumile pararele dar mi-a fost dor de locul acesta.

- Mă bucur! Ne-a fost dor de tine.

Deodată ceva a acoperit soarele. Deasupra noastră şi-a făcut apariţia o navă de război.

- Navă Saikano?

- Da. Au început să vină tot mai multe, armata a detectat forme de viaţă misterioase.

- Aşa de grav este? Navele Saikano sunt extrem de periculoase şi puternice, se folosesc doar în cazuri extreme!

- Ştiu Lisandra, dar aceste forme de viaţă sunt detectate foarte rar, navele caută de două săptămâni!

- Navele Saikano nu au detectat nimic de atâta timp, asta e ciudat.

- Ştiu, dar în fine, chiar ne-ai lipsit. Haide, toţi o să se bucure când te vor

vedea.

Dalien m-a luat de mână şi m-a dus într-un parc de aventură. Acolo era o mică gaşcă.

- Hei gaşcă! Ghiciţi! Cine a venit ...?

- Lisandra!

- Mă bucur să te revăd, gaşcă!

Am vorbit, am glumit, ne-am jucat cu nişte lanţuri. Seara am rămas doar cu Dalien, ceilalţi au plecat pe drumul lor. O navă Saikano a aterizat în faţa noastră. Din navă a coborât o femeie îmbrăcată militar care ne-a salutat cu respect. Pentru un moment am rămas uimită. Cei care pilotează navele Saikano sunt cei mai experimentaţi oameni. De ce ne-ar saluta pe noi?

- Mă scuzaţi, cred că ne confundaţi, m-am adresat femeii.

- Deloc. V-am cercetat pe amândouă de ceva timp şi am confirmat genele voastre, ADN-ul, grupa sângelui sunt pefecte pentru armata noastră. Vă rugăm să veniţi la bord. Vă vom conduce la baza militară în siguranţă.

- Haide Lisandra! Aici armata nu face greşeli, au nevoie de noi.

- Dacă spui tu, Dalien.

Am urcat la bordul navei Saikano. Nu doar că era uimitoare pe dinafară dar în interior era incredibilă. Pe navă am întâlnit oameni talentaţi în robotică, chimie, studii despre viaţa din alte lumi. De-a lungul navei erau calculatoare cu ecrane holografice.

Femeia militar ne-a dus la baza navei. Acolo ne-au întâmpinat mulţi oameni de ştiinţă care ne-au condus într-un laborator şi ne-au sfătuit să aşteptăm pe paturi. După zece minute Dalien a fost consultată. I-au conectat mâinile într-un tub care intra într-un calculator imens. În încheieturi, braţe, i-au intrat nişte tuburi negre. Dalien s-a roşit la faţă şi a început să strige de durere. Aparatul a eliberat-o. În locul tuburilor au rămas adâncituri din care curgea sânge. Oamenii de ştiinţă au bandajat-o repede iar pe ecranul holografic se scana ceva dar nu înţelegeam ce.

După ce au terminat scanarea medicii au exclamat:

- Bine, arată bine, are potenţial, mai facem nişte calcule.

- Dalien, eşti bine?

M-am apropiat de Dalien şi mi-am pus mâna peste una din rănile sale şi atunci se oprise sângerarea. Dalien încă se zvârcolea de durere. Eu am continuat să-i ating rănile care spre surprinderea mea se vindecau. Am continuat acest lucru, deşi am început să ameţesc.

- Cum ai făcut acest lucru m-au întrebat doctorii?

- Nu ştiu, pur şi simplu am atins-o dar sunt cam ameţită.

- Foarte interesant. Se pare că ţi-ai folosit puterea vitală. Ai dat-o lui Dalien? Ai început să ne atragi interesul. Rămâi!

- Dar ...

- Stai!

- O să fie bine, a intrevenit Dalien.

- Bine, bine, numai acest lucru aud.

Doctorii au trimis-o pe Dalien în sala de aşteptare şi mie mi-au zis să rămân pentru analize. M-au pus pe o masă metalică şi mi-au pus o mască pe gură după care mi s-a rupt firul. Când m-am trezit pe aceeaşi masă metalică rece aveam câteva julituri la mâini şi la picioare. Doctorii erau lângă mine. La un moment dat mi-au spus:

- Felicitări, eşti uimitoare, ai rezistat cel mai bine! Bun venit în armată!

- Cum?

- Ascultă-ne cu atenţie! În timp ce erai inconştientă am testat rezistenţa corpului tău şi ţi-am introdus o celulă nouă pentru omenire, ceva ce va revoluţiona lumea, va încheia războaile, va fi pace în toate lumile. Acea celulă te-a transformat în armă supremă. Tu vei încheia războaiele. Vom fi într-o continuă pace datorită rezistenţei tale.

- Ăăăă ... sunt flatată. Mulţumesc dar tot nu înţeleg mare lucru. Aşadar sunt o armată, nu mai este nimic uman în mine?

- Eşti umană 100%. Doar acea celulă face arma supremă. Să îţi explicăm. Celula se activează în momentul în care eşti într-un real pericol sau când avem noi nevoie de tine. Ea se extinde prin nişte rădăcini microscopice prin restul celulelor tale care te transformă. Celula nu este vie, nici umană. Este mecanică. Ea funcţionează atâta timp cât tu trăieşti şi vei avea o rezistenţă sporită. Dalien este pilotul perfect pentru nava Saikano, poate este cel mai potrivit pilot din câţi am avut. Pe Dalien s-o anunţi tu!

Doar atâta mi-au spus şi mi-au făcut semn să ies. Afară se afla Dalien. Era îngrijoratră.

- Cum a fost? Eşti bine?

- Da, o să-ţi povestesc.

I-am povestit tot ce mi-au spus doctorii. După ce am terminat de povestit m-am aşezat pe o bancă.

- Vorbeşti serios? O să fiu pilot Saikano?

- Aşa au spus.

- Foarte tare. Dar tu, o armă supremă. Pare periculos.

- Ştiu. Oare cum o să arăt când mă voi transforma?

- Nu-ţi fă griji.

După ce am vorbit a venit lângă noi un soldat care ne-a dus la altă bază. Acolo ne-a arătat o cameră cât un apartament de lux, foarte aranjată şi ne-a spus că acolo vom sta pentru antrenamente.

Am ieşit mai târziu să ne plimbăm. În timpul plimbării pe cer a apărut o lumină strălucitoare. Pe urmă s-au ivit câteva farfuri zburătoare.

- Ce facem? Eu nu am primit încă o navă compatibilă cu mine, a spus Dalien.

- Nu ştiu. Farfuriile sunt din lumea a patra, foarte puternice.

Farfuriile aveau pe laterale artificii mari din care deodată au ieşit biciuri groase de culoare verde-fosforescent care aveau pe suprafeţele lor cabluri cu

şocuri electrice şi au lovit în pământ aproape de noi iar pământul crăpase. Dalien m-a împins la sol. O maşină exlodase. În jurul meu a apărut o lumină albă. Am simţit un junghi în spate şi mi-au ieşit două aripi de metal cu ţepi ascuţiţi şi două tuburi ce-mi dădeau energie. Pe mâna dreaptă mi-a apărut o armură metalică cu vârf de tun. Ochii au primit o nuanţă de albastru deschis. Am început să plutesc. Nu mai aveam control asupra corpului. Am început să trag necontenit în farfuriile zburătoare. Cu un singur foc le dezintegram dar ele veneau tot mai multe. Între timp Dalien a fugit la bază de unde au venit mai multe nave Saikano, una pilotată de Delien.

Lupta a durat două zile. Se pare că Georgiania se afla în război, deşi părea un loc paşnic.

Eu m-am transformat în timpul luptei într-o armă supremă. Hainele mi-au fost sfâşiate de aripi.

Bătălia s-a sfârşit. În faţa mea a apărut vortexul spre a păşi spre casă. M-am gândit la cele întâmplate şi mi-am spus:

- Asta este lumea mea!

eleva **Laţchescu Lissette**

Povestea compasurilor

Toată lumea ştie cum arată un compas dar probabil fiecare şi-a pus întrebarea de ce are un picior ascuţit şi unul cu o proteză de creion.

Demult compasurile aveau două picioare ascuţite dar cum ele se plimbau tot călcau pe radierele care stăteau întinse pe jos.

Radierele supărate s-au întâlnit cu marele Gum, regele lor şi au hotărât ca tuturor compasurilor să le fie tăiat un picior ascuţit.

Compasurile ce şi-au păstrat ambele picioare sunt cele care au reuşit să se ascundă de Gum dar şi în ziua de astăzi sunt urmărite.

Fiecare compas ce poartă un picior cu o proteză are povestea tristă a mâniei lui Gum şi a radierelor.

eleva **Laţchescu Lissette**

Te iubesc mami!

Ce este mai scump pe lume decât mama?

De mic copil este alături de tine. Te observă cum creşti şi te ajută când nu reuşeşti să te înalţi.

Dar cine este mama?

Ea este un înger trimis de Dumnezeu pentru a ne ajuta în viaţă. Este o fiinţă minunată făcută din iubire.

Mama mi-a spus că lumea este un loc primejdios şi că orice s-ar întâmpla să îi spun ei, pentru că nimeni nu m-ar putea înţelege mai bine decât ea.

Preţuiţi-vă mama! Ea este singura care vă este alături mereu.

eleva **Laţchescu Lissette**

O zi de iarnă misterioasă

Era o zi de treizeci şi patru, luna februarie. Afară ningea şi în jur totul era alb. În casă focul ardea în sobă. Părinţii mei erau la muncă. Fiind singur acasă m-am gândit să ies afară cu prietenii mei Alin şi Andrei să ne

jucăm în zăpadă. În spatele casei mele se afla o pădure. Seara am auzit nişte sunete stranii care veneau dinspre pădure.

În altă zi eu şi cei doi prieteni ai mei ne-am hotărât să aflăm ce este sunetul acesta. Nouă ne era frică să ne apropiem de pădure, dar cu frica în braţe ne apropiam încetul cu încetul de pădure. În jurul orei optsprezece a început să se întunece. Noi am avansat foarte mult în pădure. Deodată s-a auzit acel sunet straniu. Ne-am oprit şi ne-am uitat în jur speriaţi. Ceva nu era bine. Unul dintre noi lipsea. Bănuiam că a fugit acasă de frică. S-a auzit din nou sunetul. Acesta venea din partea de vest. Ne-am apropiat îngroziţi de acel loc.

Acolo era un iepure-mistreţ căzut jos. Picioarele îi erau legate cu un lanţ de un copac. La început părea nemişcat pe urmă a încercat să se elibereze zadarnic.

Nişte paşi au început să se audă şi noi ne-am ascuns într-o tufă. Nişte creaturi foarte urâte şi făcut apariţia. Aceştia au luat iepurele-mistreţ şi l-au urcat într-o navă. Noi auzeam cum îl chinuie pe săracul animal. După ce nava şi-a luat zborul am început să-l căutăm pe Andrei. Aproape de marginea pădurii l-am găsit. Andrei ne-a spus că a fost luat de o creatură şi dus într-un loc straniu dar că a fost salvat de un om.

A doua seară am aşteptat să auzim aceleaşi sunete dar extratereştri nu au mai venit pe planeta noastră.

elevii **Marco Adrian şi Marton Darius**

Mărţişor sufletesc

Mărţişor sufletesc
Un dar regesc,
Prima zi a primăverii,
Dulce ca gustul mierii.

Ghiocelul s-a zărit,
Primăvara a venit,
Mărţişorul mult iubit,
De fete cu drag e primit.

elevul **Marton Darius**

De ziua ta, mămico!

De ziua ta, mămico,
În dar copilăresc
Eu îţi aduc o floare
Şi-ţi spun că te iubesc.

Tu eşti luna nopţii mele
Ce îmi luminează viaţa,
Eşti ca o privighetoare
Ce îmi cântă dimineaţa.

Încă o viaţă de-aş avea
Tot pe tine te-aş alege,
Să fii tot mămica mea,
Tu-mi faci viaţa o poveste.

O poveste dintr-o carte,
Carte scrisă chiar de noi,
Tu eşti o fiinţă aparte
Ce-mi fereşti viaţa de ploi.

elevii **Buzuriu Andreea, Olariu Nicoleta Daiana Elena, Barbu Codin şi Marton Darius**

Ghiocelul cel pitic

Primăvara a venit,
Copacii au înflorit,
În grădină a sosit,
Ghiocelul cel pitic.

Iarna a îmbătrânit,
Zăpada iarăşi s-a topit

Dar m-am supărat pe ea
Pentru c-a plecat deja.

Eu am rupt un ghiocel,
Dar m-am supărat pe el,
Pentru că s-a ofilit,
Degeaba l-am ocrotit.

elevul **Barbu Codin**

O zi pe Marte

Era o zi de iarnă. Temperatura a scăzut foarte mult, - 99 ° C. Eu am fost transferat la o şcoală de extratereştri pe o planetă pe lângă Chişinăul cel Mare.

Extratereştri erau foarte obraznici. Mi-au furat pachetul cu mâncare. Am încercat să-mi cumpăr ceva să mănânc. Nu prea aveam ce. Eu nu puteam consuma fier, ciment, ochi de pisică. Am văzut la un moment dat şi pachetul meu cu mâncare. Mâncarea s-a alterat.

Extratreştri învăţau despre legile universului, război.

Un ceas deşteptător a anunţat finalul cursurilor din acea zi.

elevul **Barbu Codin**

Îngerul din vis

Era o zi magică. Eu făcusem o excursie într-o pădure feerică, de basm.

Era plin de flori, pomii zâmbeau frumos.

În timp ce mă plimbam pe lângă un pârâu cu apă strălucitoare, a apărut lângă mine o fiinţă gingaşă ca un copil mic. Era îmbrăcat în alb şi mi-a spus că de acum el va deveni cel mai bun prieten al meu, îngerul meu păzitor.

Ca prin farmec un zgomot ciudat mă trezea, ceasul deşteptător...

Am visat. Aşadar copilul blând era îngerul meu din vis.

elevul **Tiba Cosmin Alin**

Dragă mamă

De ziua ta mamă
Eu îţi şoptesc un călduros *te iubesc*,
Eşti unică pentru mine,
La fel eu sunt pentru tine.

Tu m-ai ajutat mereu
Şi la bine şi la greu,
Dargă mamă te iubesc,
Doar pentru tine trăiesc,
Eşti frumoasă ca o stea,
Numai tu eşti viaţa mea.

elevele **Gyaraki Denisa, Cojocaru Cristina şi Baciu Claudia**

Sfârşitul lumii

Era dimineaţă. Soarele răsărea. Păsările cântau duios.

Deodată se cutremură pământul. Drumul a început să se crape în milioane de bucăţi iar cerul se înroşise de parcă era cuptorul bunicii după ce a făcut plăcinte. Din cer căddeau mingi de foc sub forma unor cartofi. Am intrat repede în casă. Părinţii mei erau plecaţi la muncă. Eram doar cu fratele meu. Pământul se cutremura din ce în ce mai tare. Păsările în loc să ciripească fugeau de aşa zisa *APOCALISĂ*. Ne era frică. Am sunat părinţii. Ei au zis că vor veni cât pot de repede şi să nu ne facem griji. Noi, înfricoşaţi de pericolul ce ne aştepta, ne-am ascuns sub masa din sufragerie. Oamenii ţipau care mai de care. Un val de căldură a cuprins tot globul iar cratere imense apăreau în şoseaua din centru. Totul era pierdut. Ştiam că nu este scăpare. Totul parcă luase foc. Era cea mai urâtă zi din viaţa tuturor. Într-un final mama şi tata ajunseră

acasă.

Valul de căldură devenise de foc şi ardea totul în calea lui. Cu lacrimi în ochi mi-am strâns în braţe părinţii aşteptând sfârşitul.

eleva **Bogdăneanu Daniela**

O întâmplare din pădurea de brad

Era o zi frumoasă. Vântul adia domol pe câmpii. Din depărtare se zărea cerul fumuriu, soarele ce parcă dorea să apună şi diferite păsări care ciripeau neîncetat.

Eu mă aflam în pădurea de brad unde locuia Trolul Bărbos.

Acesta avea casa în mijlocul pustietăţii, pentru că era foarte urât. Avea urechi lungi, păr pe toată faţa şi un nas mare şi cârn.

Trolul nu avea alţi prieteni decât copacii înalţi şi unele animale.

Lângă casa lui se afla o groapă nesfârşită. Tot ce cădea în groapă era pierdut pe veci.

Dintr-un tufiş s-a auzit un zgomot. Un iepure a sărit trolului în braţe. Trolul s-a speriat şi a făcut câţiva paşi în spate. Neatent a căzut în groapa nesfârşită.

Şi aşa Trolul Bărbos a fost răpus de un iepure fricos.

eleva **Bogdăneanu Costina**

Curcubeul

Era odată un pictor ce iubea culorile atât de mult încât de dimineaţă până seara se juca cu ele.

Într-o zi a dorit să picteze vieţuitoarele de pe malul unei ape. Şi-a aşezat planşa pe un suport şi a început să lucreze. În timp ce lucra a început să plouă cu găleata.

Pictorul a început să-şi strângă culorile. Când a ajuns la planşă ploaia a încetat la fel de repede precum venise.

În locul unei picturi compromise pictorul a observat culori nemaiîntâlnite. Natura a terminat pictura. Curcubeul ...

eleva **Bogdăneanu Costina-Daniela**

Ghiocelul

Ghiocelul cel frumos
Şi voios şi migălos,
Scoate capul din zăpadă,
Primăvara ca s-o vadă.

Scoate prima frunzuliţă
Şi apoi o tulpiniţă;
Ce frumos este oare!
Primăvara-i ca o floare!

eleva **Bogdăneanu Costina-Daniela**

Vara

Cântec

Refren
Iată vara a venit,
Soarele a răsărit,
Dimineaţa e frumoasă
Când ai zâmbetul pe faţă.

Vara asta mă petrec,
Vreau să iasă totul perfect,
N-am nicio grijă, nu mă plâng,
Va ieşi totul bine oricând.

Mă gândesc mereu la mine,
N-o să iasă totul bine,
Oricum e vară, e frumos
Când vorbeşti şi eşti haios.

Visele mele s-au împlinit
Când totul a revenit,
Ar trebui să ne vedem,
Distracţia s-o recreem.

elevele **Bogdăneanu Costina şi Blaga Ana**

Fluturele canibal

Era o zi de treizeci şi cinci, luna

august. Afară ningea cu fulgi de un metru ce cântăreau şaizeci şi cinci kilograme. Părinţii mei erau plecaţi în localitatea Fluturelia într-o scurtă vacanţă de trei ani.

Stând cu două prietene în faţa blocului am observat un fluture enorm, cât un bloc de patru etaje. Avea urechi de elefant, cap de broască, genunchi de râmă şi aripi de găină turbată. Fluturele răgea ca un leu. Noi ne-am speriat şi am intrat în casă.

Fluturele canibal aşa cum noi l-am numit noi, a zburat spre Bistra unde vapoarele şuierau din zori.

Din Bistra un rechin cu solzii ca penele de găină a ieşit la suprafaţă pentru a se lupta cu fluturele canibal. S-au luptat până rechinul şi-a pierdut penele.

Eu împreună cu cele două prietene ale mele am început să facem un plan pentru a scăpa de fluturele canibal. I-am sunat pe Tarzan, Cichicean şi Brusli. Aceştia l-au bătut pe fluture.

Cichicean îl bătea cu un buchet de flori peste aripile de găină turbată, Brusli cu tulpinile unor trandafiri peste picioarele de râmă iar Traian îl bătea peste cap cu o maimuţă.

Bătaia a supărat fluturele ce a început să scoată bile de foc de cinci metri.

Din cer a coborât o navă şi a răpit fluturele canibal.

Tot oraşul a respirat uşurat după ce a scăpat de monstru.

eleva **Blaga Ana**

Prietenul la nevoie se conoaşte

Era o zi de început de iarnă. Afară era un frig de îţi îngheţau picioarele. Vântul sufla cu putere de parcă te ridica pe sus. Copacii erau acoperiţi cu o pelerină de argint iar iarba părea un covor de cristal.

Gerul a stricat totul. Nu puteai să priveşti frumuseţile iernii din cauza lui.

Eu am plecat încet, încet spre casă iar pe drum m-am întâlnit cu o prietenă. Ea mi-a povestit despre familia ei. Locuia în apropiere. Am acceptat să merg să-i cunosc familia.

Prietena mea nu era bine îmbrăcată şi am considerat că e mai bine să intrăm. Spre surprinderea mea în casa prietenei mele nu era căldură. Geamurile erau sparte. Nu aveau nici paturi. Nişte saltele era toată mobila din casă.

Mama prietenei mele a încercat să mă servească cu un pahar cu apă. Mie îmi era frig. Am luat o gură de apă ca să n-o refuz. Părinţii prietenei mele nu lucrau niciunde.

Am povestit părinţilor mei despre problemele pritenei mele. Tatăl meu i-a găsit servici tatălui prietenei mele.

eleva **Hogea Maria Alexandra**

Modelul meu în viaţă

Modelul meu în viaţă este mama mea. Ea este totul pentru mine. Ea este cea care luptă zilnic să îmi asigure un viitor cât mai uşor dar mulţi nu îşi dau seama cât de greu poate să fie. Nici eu, nici altcineva nu poate înţelege cât de obositor este să te trezeşti dimineaţa cu aceleaşi gânduri „Avem ceva de mâncare?“ „Ce mai trebuie să plătesc?“ sau altele doar de ea ştiute. De fiecare dată a ştiut să-mi ascundă aceste gânduri şi să nu-i văd decât zâmbetul.

Mi-aş dori să fiu în viitor responsabil ca mama mea.

Aş dori să am puterea, gândirea, sinceritatea şi toate calităţile ei. Aş vrea să am un loc de muncă stabil ca

ea şi să-mi pot întreţine o viitoare familie.

Mama este modelul vieţii mele.

elevul **Marco Adrian**

O lume stranie

Cu puţin timp în urmă am făcut cunoştinţă cu o lume complicată. Populaţia era diversă. Oameni-roboţi, oameni cu cap de maimuţă, oameni cu mâini de lemn, oameni cu picioare de elefant roiau peste tot.

În lumea aceea toate clădirile erau făcute doar din sticlă şi marmură transparentă.

Anotimpul acelei lumi era vara. Ziua căldura ajungea la 50^0. Unii oameni pluteau, deşi nu aveau aripi în ciuda căldurii insuportabile.

Eu mă simţeam un ciudat rătăcit într-o lume stranie.

elevul **Radu Samuel**

Lumea din adâncuri

În apa Bistrei trăieşte un monstru. Acel monstru nu lasă pe nimeni să intre în apă. Cei care intră o sfârşesc rău.

Dan a ignorat acest mit şi a intrat în apa Bistrei să facă baie.

Monstrul i-a simţit prezenţa şi a înotat spre el.

Dan a încercat să iasă afară din apă dar corpul părea să nu-l asculte. I-a devenit greu ca o stană de piatră.

Monstrul a ridicat capul mare şi fioros. În acel moment Dan a călcat pe malul apei.

Dan a reuşit să scape cu viaţă lăsând lumea din adâncuri departe de visele lui.

eleva **Hogea Maria Alexandra**

Avem nevoie de modele în viaţă?

Sigur că avem nevoie de modele în viaţă. Modelul meu principal este chiar tatăl meu. Când îl vedeam cum învaţă şi că îi plăcea acest lucru îmi trecea prin minte să învăţ şi eu ca să devin şi eu medic asemenea lui.

E un lucru mare să fii medic, să ajuţi oamenii dar pentru a reuşi acest lucru trebuie să munceşti mult.

Un alt model în viaţa mea este chiar mama. Ea m-a învăţat să iubesc adevărul şi binele.

Părinţii sunt principalele modele în viaţa fiecărui copil.

elevul **Barbu Codin**

Doamna învăţătoare

Doamna mea învăţătoare,
M-ai ajutat să ajung aşa de mare,
Ca să scriu, să socotesc
Şi colegii să-mi iubesc.

Vreau să fiu o călătoare,
Peste cărţi şi peste hotare,
Doamna mea învăţătoare
Unde eşti tu oare?

Cântă tare cucule,
Să ne veseleşti zilele,
Doamna mea învăţătoare,
De ce ne-ai lăsat tu oare?

eleva **Sau Denisa Estera**

Vântul şi corbii

Într-o toamnă friguroasă vântul vâjâia cu toată puterea. Lua tot ce întâlnea în cale. Pe coasta unui munte avea cuibul o famile de corbi. Aceşti corbi erau speriaţi de vânt că o să le strice cuibul.

- Frate Corb, acest vânt o să ne strice cuibul.

- Aşa este. Trebuie să vorbim cu Vântul ce are de gând să facă!

- Corbul Înţelept împreună cu sora

lui au zburat spre Vânt.

- Bună zuia, Vântule!

- Bună Ziua, corbilor! Ce vă aduce pe meleagurile mele?

- Vântule, noi avem cuibul pe creasta muntelui şi când sufli cu putere avem frică să nu ne distrugi cuibul. Te rugăm să sufli mai uşor pe creasta muntelui şi îţi vom fi recunoscători.

- Bine corbilor, dar vreau să-mi promiteţi că veţi păzi toată valea în lipsa mea!

- Vorba e vorbă!

- Atunci aşa rămâne. Mergeţi liniştiţi!

- Rămâi cu bine!

elevul **Stan Darius**

Simfonia naturii

În pădure păsări cântă,
Un sunet minunat aud,
Oare ce e, mă întreb?
E o pasăre măiastră,
Căci atunci când o priveşti
Eşti vrăjit de frumuseţe,
Căci de acolo nu mai pleci.

elevul **Tirteu Laurenţiu**

Cicero, Laelius, după Ennius, Hecuba
Prietenul bun la nevoie se cunoaşte.

Pentru a îndeplini acest proverb trebuie să treci de anumite bariere pe care ţi le oferă o prietenie.

O prietenie nu înseamnă doar momente frumoase şi distracţie, de cele mai multe ori ea înseamnă momente mai puţin frumoase în care prietenul este alături de tine, te susţine şi nu pleacă orice ar fi.

Am apreciat mereu prietenia bazată pe încredere, respect, înţelegere şi sinceritate. Cred că toate acestea definesc o prietenie adevărată. În viaţă o să întâlnim şi prieteni adevăraţi dar şi prieteni falşi care vor sta lângă tine cu un scop.

Noi trebuie să ştim să alegem adevăraţii prieteni, oamenii care în momentele delicate din viaţa noastră vor fi alături de noi, vor face în aşa fel, încât să ne ajute, pentru că „Prietenul bun la nevoie se cunoaşte."

eleva **Moţ Claudia**

„Prietenul la nevoie se cunoaşte."
(*Amicus certus in re incerta cernitur*.)

Un prieten îl poţi considera adevărat doar atunci când îţi este alături, atât la bine, dar mai ales la rău.

Prietenul adevărat încearcă să te ajute cât poate şi nu urmăreşte beneficii.

O prietenie adevărată ar trebui să se bucure de ajutorul pe care îl poţi oferi. Ajutorul trebuie să fie reciproc.

În viaţă ai nevoie de prieteni, însă de prieteni adevăraţi, nu de cei care trăiesc pe spatele tău ca nişte oameni falşi.

Poţi recunoaşte o prietenie adevărată prin atenţia pe care o primeşti.

eleva **Călin Bianca**

„Prietenul la nevoie se cunoaşte."
(*Amicus certus in re incerta cernitur*.)

Prietenia e un lucru frumos. Ea înseamnă comunicare, încredere, iubire şi dăruire.

Fără prieteni eşti un om sărac indiferent de bogăţiile materiale pe care le deţii.

Dacă nu ai prieteni nu ai cu cine să împărtăşeşti bucuriile şi ele sunt şterse, aproape inexistente.

Un prieten adevărat se bucură şi

plânge alături de tine, te simte când eşti trist, frământat de gânduri sau fericit.

Un prieten este ca un înger păzitor.

elevele **Laiu Laura şi Mihai Andreea**

„Cât timp respir, sper." (*Dum spiro, spero.*)

Eu cred că speranţa este un lucru care îţi rămâne, chiar dacă toate celelalte pier. Mi-am dat seama că atâta timp cât respir eu trebuie să sper, deoarece acest lucru m-a făcut puternică şi mi-a dat posibilitatea să cred că visele mele se pot împlini.

Speranţa este o stare care locuieşte în sufletul fiecărui om, însă depinde cât şi cum îi permite omul să se desfăşoare. Ea este ultima soluţie care îi rămâne omului în deznădejde. Atunci nu mai suport presiunea şi tot ceea ce se întâmplă în jurul meu sper că într-o zi totul va fi mai bine. Şi acestă speranţă mă face puternică. Acesta poate fi urmată de succes sau de eşec, dar eu îmi doresc să sper până în ultima clipă şi oricât ar fi de grea situaţia, speranţa să moară ultima.

În concluzie speranţa ne este dată iar noi trebuie să o folosim ca pe o armă a noastră în orice împrejurare.

eleva **Dănilă Miriam**

„Cât timp respir, sper." (*Dum spiro, spero.*)

A trecut mult timp de când aripile mele erau blocate într-o cămăruţă a raţiunii mele. Şi totuşi acea perioadă încă este vie în mintea mea ... şi mă motivează.

Era un timp în care simţeam că praful de speranţă se scurge ca într-o clepsidră, că toate problemele mele mă absorb în abis, acoperindu-mi ochii cu un văl de gheţă.

Mă simţeam îngheţată. Sau poate inima mea îngheţa? Porunca lăuntrică îmi spunea să merg mai departe, însă o frică ascunsă mă ţinea pe loc. Timpul trecea, însă la mine era tot noapte. Uitasem cum arată soarele, iar luna, care era singurul lucru pur rămas, începea să dispară.

Norii. O clipă de neatenţie iar aripile mele tresar. Vroiam să evadez din locaşul mut şi orb. Inima se încălzea la auzul disperării aripilor, iar clepsidra se întorcea la auzul bătăilor inimii. Încep să zbor, să cred. Să cred că totul va fi bine. M-am îndepărtat de abis pe valuri de vânt.

De atunci nisipul clepsidrei a rămas pe loc, intact. Deşi eram într-un moment de pierzare, speranţa m-a făcut să zbor. Încetul cu încetul a răsărit soarele. Şi iată, după ani mulţi de atunci, ziua este încă sclipitoare. Aripile mele au rămas vii şi libere, la fel ca şi celelalte gânduri negre şi viscoloase.

Speranţa va muri ultima. Aşa că, atâta timp cât respir, sper.

Zărnescu Gabriela, elevă olimpică, autoarea volumului de poezie *Eu şi gângurile mele*.

Vântul, Crivăţul, Furtuna

Vântul, Crivăţul, Furtuna
Au fost fraţi dintotdeauna.
Despărţiţi au fost de-o viaţă,
Nimic nu le stă în faţă.

Vântul strică totu-n jur
Lăsând doar schelete goale.
El aleargă cu mânie,
Când pe deal şi când pe vale.

Crivăţul de-ar sufla-ntruna
Pe loc ar distruge luna!
Ar muta pământu-n mare,

De atâta supărare!

Furtuna, sora cea mică,
De nimic nu poartă frică!
Tot ce prinde-n calea ei,
Face ţăndări şi scântei!

Cei trei de s-ar întâlni,
Eu chiar nu mi-aş dori…
Ar potopi tot pământul:
Crivăţul, Furtuna, Vântul!

eleva **Gabriela Zărnescu**

Gânduri despre prietenie

O prietenie se bazează pe respect, ajutor, comunicare şi încredere.

Dacă îi cunoşti valoarea prietenia este ca o floare, creşte. Prietenia falsă se ofileşte.

Prietenul adevărat este sincer şi e alături de tine la bine şi la rău. Prietenii falşi îţi vor doar răul. Ei sunt făţarnici. Ţi se arată prieteni şi pe la spate te bârfesc.

Cel mai minunat lucru ce se înfiripă între oameni este prietenia.

elevele **Dragomir Estera Diana şi Grancea Roberta**

Prietenul adevărat

Prietenul este acea persoană care te înţelege, te sfătuieşte la bine şi la greu şi îţi rămâne aproape la bine şi la greu.

Prietenul este acea persoană în care ai încredere deplină, căruia i te destăinui fără teamă şi fără ruşine, care îţi dă sfaturi bune.

Niciodată un prieten adevărat nu te va linguşi atunci când e nevoie să fi scuturat. Niciodată un prieten bun nu îţi va întoarce spatele atunci când ai nevoie de el.

Prietenul adevărat te ţine de mână atunci când simţi că te scufunzi, când eşti rătăcit.

În spatele fiecărui învingător se află o persoană care-i spune: Am încredere în tine, ştiu că poţi!

eleva **Diacu Dariana**

Arta este lungă, viaţa este scurtă

Ars longa, vita brevis

Viaţa este o plimbare din leagăn până la mormânt. Practic, artistul trecut în nefiinţă, rămâne viu prin arta sa.

Un artist trăieşte mereu în inimile celor care l-au îndrăgit, îl îndrăgesc şi-l vor îndrăgi.

Arta este lungă, pentru că ea nu se stinge odată cu moartea trupului.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia un har pe care trebuie să-l păstrăm veşnic viu. Suntem datori a lăsa ceva în urma noastră. Harul primit de la Dumnezeu nu trebuie să se stingă odată cu plecarea noastră din această lume.

Preţuirea vieţii şi a artei e datoria fiecăruia.

eleva **Gheorgheoni Valentina Ştefania**

A VENIT MOŞ CRĂCIUN

TEATRU SCURT

Personajele: mama, tata, Moş Crăciun, Irina, Izabela, Cristi, Andrada.
Decorul: O sufragerie aranjată festiv pentru Crăciun.

ACTUL I
SCENA I

Mama: Copii, vreau să vă prezint pe cineva!

Tata: Este foarte obosit că a venit de departe.

Copiii: Cine?

Mama: Moşule, pofteşte pe la noi!

Moş Crăciun: (Intră entuziazmat.) Ho, ho, ho! Ce faceţi dragii moşului? (Îşi lasă sacul într-un colţ, pe urmă se aşează pe un scaun.)

Cristi: (alergând la Moş Crăciun) Moşule, moşule, mi-ai adus maşinuţa?

Tata: Cristi, nu fi nepoliticos!

Cristi: Dar dacă nu el ne aduce cadouri, atunci cine?

Moşul: Ho, ho, dragă Cristi, da, ţi-am adus cadoul dar o să ţi-l dau mai încolo.

(Cristi se depărtează de moş şi merge lângă fraţii săi.)

Cristi: A ştiut cum mă cheamă.

Andrada: I-a spus tata. Eu tot nu cred că el este moşul.

Cristi: Bine că şti tu tot.

Moş Crăciun: Cum să nu crezi că eu sunt Moşul? ... Hai lângă mine Andrada şi o să îţi demonstrez.

Cristi: A ştiut şi numele tău.

Andrada: De unde?

Cristi: Pentru că el este Moşul.

(Andrada merge lângă Moş Crăciun.)

Izabela: Moşule, doar pe ea o chemi lângă tine?

Moşul: Sigur că nu, vino şi tu Izabela.

(Izabela merge şi ea la Moş Crăciun.)

Irina: Tata i-a spus numele noastre înainte ca să ni-l prezinte.

Cristi: Să acceptăm acest lucru dar cum ne-a identificat?

Irina: Probabil i-a arătat poza de familie.

Mama: Copii, vă lăsăm cu moşul. Să fiţi cuminţi!

Copiii: O să fim cuminţi!

(Mama şi tata se retrag în culise.)

(Cristi şi Irina merg într-un colţ lângă sacul moşului. Se uită în sac şi văd multe jucării.)

Irina: Ce de jucării!

Cristi: Ce avion frumos!

Irina: Ce păpuşă drăguţă!

Cristi: Şi maşinuţa mea?

Irina: Nu ştiu.

(Cristi şi Irina fură jucăriile şi pun în sacul moşului haine vechi.)

Andrada: Moşule ai facebook?

Moşul: Feis ... ce?

Izabela: Facebook moşule. Cum să nu şti de el?

Moşul: Când o să ajungi la vârsta mea ...

Izabela: Ce se întâmpla atunci?

Moşul: Nu vei mai înţelege tot ceea ce este nou.

Andrada: Ai intrat vreodată pe internet Moşule?

Moşul: Nu.

Izabela: Nici măcar pe Thembarl?

Andrada: Nici pe istagram.

Izabela: Sau Ast. Fm.

Andrada: Ori Twitter?

Izabela: Sau Skipe?

Moşul: Dragele mele, eu sunt un om foarte bătrân, am foarte puţin timp liber şi nu ştiu ce înseamnă internetul.

Andrada: Cele mai multe informaţii le găseşti pe internet.

Moşul: Eu am spiriduşii mei care mă informează.

(Cristi şi Irina se întorc din culise

cu sacul plin de haine vechi.)

Izabela: Moşule, aşa-i că pe mine mă iubeşti mai mult?

Andrada: Nu-i adevărat, pe mine mă iubeşte mai mult!

Moşul: Dragele mele, vă iubesc pe amândouă la fel.

(Cristi se apropie de moş.)

Cristi: Moşule ne dai cadourile?

Moşul: Haideţi, să vă dau cadourile.

(Moşul merge să ia sacul din colţul unde-l lăsase. Irina a pus pe jos o coajă de banană. Moşul a călcat pe ea, a alunecat şi a căzut. S-a ridicat supărat, a luat sacul în spate şi s-a adrestat copiilor.)

Moşul: Aşa m-aţi aşteptat? Coji de banane în drumul meu?

(Moşul pleacă în culise. Copiii se uită la jucăriile furate.)

Scena II

(În câteva clipe moşul se întoarce. Ajunge în mijlocul scenei şi scoate hainele din sac.)

Cristi: Vine Moşul, Vine Moşul, ascundeţi jucăriile!

Moşul: Ce aţi făcut cu cadourile? Sunteţi copii răi. Eu nu iubesc viclenia şi furtul. Nu meritaţi niciun cadou.

(Cristi şi Irina o iau la fugă spre culise speriaţi.)

Andrada: Moşule, spiriduşii tăi ce ţi-au spus?

Moşul: Şi obraznici.

(Andrada şi Izabela pleacă şi ele speriate în culise.)

(Mama şi tata vin pe scenă.)

Mama: Sunt copii. Te rugăm să-i ierţi.

Moşul: Aceşti copii au înţeles oare că a venit şi pe la ei Moş Crăciun?

Tata: Copii, a venit Moş Crăciun!

Copiii din culise: Da.

(Pe scenă vin şi copiii aducând jucăriile din sac.)

Cristi: Am glumit moşule.

Irina: Te rugăm să ne ierţi.

Moşul: V-am iertat demult.

Copiii: A venit Moş Crăciun!

eleva **Opruţ Nicoleta Casiana**

UN NOU ÎNCEPUT

Personajele: Ioana, mama, Alina, Sofia, Sara, Andrei, profesoara, elevii.

Actul I

Personajele: Ioana, mama.

Decorul: O cameră modern mobilată.

Ioana: Mamă, de ce a trebuit să ne mutăm chiar înainte de Crăciun?

Mama: Ioana, te rog înţelege-mă şi pe mine, am primit un loc de muncă foarte bun aici. Chiar nu am putut să îl refuz.

Ioana: Aş mai sta de vorbă cu tine dar trebuie să plec la şcoală.

Mama: Bine! Baftă în prima ta zi!

Ioana: Mulţumesc! Pa!

Mama: Pa!

Actul II

Scena I

Personajele: Ioana, Sara, Andrei, profesoara, elevii.

Decorul: O sală de clasă.

Profesoara: Bună ziua copii!

Elevii: Bună ziua!

Profesoara: După cum vedeţi avem o nouă colegă. Ea este Ioana.

Elevii: Bună Ioana!

Ioana: Bună!

Profesoara: Ioana, vei avea nevoie de un coleg care să te ajute până ce te obişnuieşti cu noul program, cu clasa şi cu noua şcoală. Ai vreo preferinţă?

Ioana: Nu contează, pentru mine e bine oricum.

Andrei: Mă ofer eu.

Sara: Eşti sigur, Andrei, că vrei să te încurci cu toţi neiniţiaţii?

Andrei: Nu mai zi nimic Sara!

Profesoara: Ioana, Andrei va fi noul tău *ghid*. Andrei, să ai grijă ca Ioana să-şi însuşească tot ce este necesar.

Andrei: Bine, doamna.

Dringgg (clopoţelul de pauză)

Profesoara: Bine copii, sunteţi liberi.

Scena II

Personajele: Ioana, Alina, Sofia, Sara, Andrei.

Decorul: O sală de clasă.

Alina: Bună! Eu sunt Alina, tu trebuie să fii Ioana.

Ioana: Bună, sunt încântată.

Alina: Îţi este greu acum, aşa este?

Ioana: Da, chiar foarte greu!

Alina: Nu îţi fă griji, eu şi Sofia te vom ajuta.

Sofia: Bună! Eu sunt Sofia dar tu poţi să îmi spui Sofi.

Ioana: Bună Sofi, eu sunt Ioana.

Andrei: Bună Ioana, eu sunt Andrei!

Ioana: Aaa! Tu eşti Andrei, băiatul ce îmi va prezenta şcoala.

Andrei: Da.

Dringgg (s-a anunţat începutul unei noi ore de curs)

Andrei: Ok, mai vorbim şi altă dată.

Alina: Da... Şi noi trebuie să plecăm.

Ioana: Bine. Pa!

Andrei, Alina, Sofi (asemenea): Pa!

Actul III

Scena I

Personajele: Ioana, mama, Andrei.

Decorul: O cameră modern mobilată.

Ioana: Bună mamă!

Mama: Cum de eşti aşa de veselă?

Ioana: Nu sunt veselă!

Mama: Ai cunoscut pe cineva?

Ioana: Da! Am cunoscut un băiat drăguţ.

Mama: Şi?

Ioana: Şi nimic! Are prietenă.

Mama: Lasă că se va rezolva totul.

Ding-dong (se aude de la uşă)

Ioana: Mă duc eu.

Mama: Ok.

Ioana: Bună!

Andrei: Bună!

Ioana: Poftеşte în casă.

Ioana: Cu ce te servesc?

Andrei: Cu nimic, am venit să mai vorbim şi noi!

Ioana: Bine!

Andrei: Ioana, vreau să te întreb ceva.

Ioana. Ok, spune!

Andrei: Este o petrecere de Crăciun şi mă întrebam dacă nu cumva vrei să vii cu mine?

Ioana: Sigur voi veni dar nu se va supăra prietena ta?

Andrei: Cine?

Ioana: Sara.

Andrei: Sara nu este prietena mea.

Ioana: Atunci e bine. Voi veni sigur. Şi totuşi când e mai precis petrecerea?

Andrei: În două zile, chiar de Crăciun.

Ioana: Dar stai un pic, tu de unde şti unde stau eu?

Andrei: Casa mea este chiar în faţa casei tale.

Ioana: Super.

Vzzz (Sună telefonul.)

Andrei: Alo! ... Da, hai că vin acasă! Pa.

Ioana: Trebuie să pleci?

Andrei: Da!

Ioana: Bine. Pa!

Andrei: Pa!

(Ioana îl pupă pe Andrei apoi închide uşa.)

Andrei: Yeee. E super!

(Ioana îl priveşte pe geam.)

Ioana: Oh... Mamă, ai avut dreptate!

Mama: De ce?

Ioana: M-a invitat la o petrecere!

Mama: Ţi-am spus eu.

Ioana: Bine, am plecat să îmi fac temele.

Mama: Bine!

(Ioana pleacă dansând şi cântând.)

Scena II

Personajele: Ioana, mama, Andrei.

Decorul: O cameră modern mobilată.

Ioana: Mamă, cred că am găsit rochia perfectă.

Mama: Bine, hai îmbracă-te de petrecere, băiatul trebuie să ajungă.

Ding-dang (se aude la uşă)

Mama: A, el trebuie să fie!

Ioana: Mai ţine-l puţin de vorbă, vin imediat.

Mama: Ok.

(Merge să deschidă)

Andrei: Bună ziua!

Mama: Bună ziua!

Andrei: Ioana unde este?

Mama: Acum trebuie să vină.

Andrei: Bine!

Mama: Şi ce ai tu în plan cu fata mea?

Andrei: Păi ...

Ioana: Mamă, termină!

Andrei: Ioana arăţi ... WOW!

Ioana: Mulţumesc! Acum hai să plecăm înainte ca mama să te ia la întrebări.

Mama: Să nu staţi mult!

Ioana: Bine mamă, cum spui tu!

Andrei: O seară plăcută!

Ioana: Pa mamă!

Mama: Distracţie plăcută!

Actul IV

Personajele: Ioana, Alina, Sofia, Sara, Andrei.

Decorul: O încăpere aranjată pentru bal.

Alina: Sofi, uite-o pe Ioana, hai la ea!

Sofi: Bine.

Ioana: Bună fetelor.

Alina şi Sofia: Bună!

Sofi: Deci Ioana, cu cine ai venit la petrecere?

Ioana: Cu Andrei.

Alina: Ooo, cu Andrei!

Ioana: Aly, încetează.

Alina: Ok, ok.

Andrei: Ioana dansăm?

Ioana: Sigur. Pa fetelor.

Alina şi Sofia: Pa.

Andrei: Ioana, îţi place petrecerea?

Ioana: Da. Dacă sunt cu tine, e bine.

Andrei: Şi eu mă bucur că sunt cu tine.

Sara: Andrei ce faci aici cu asta?

Ioana: Sara, la început ţi-am acceptat răutăţile dar acum m-am săturat! Eu nu vorbesc aşa cu tine. Aşadar ori îmi vorbeşti frumos ori te rog să ţi pentru tine ceea ce gândeşti.

Sara: Păi...

Ioana: Şti ceva, mai bine ţine pentru tine. Hai Andrei, aici nu mai avem ce face, mai ales cu „asta" aici.

Sara: Andrei, tu eşti prietenul meu!

Andrei: Poate că nu.

Ioana: Andrei, îmi pare rău pentru ce am făcut, adică ...

Andrei: Te rog taci! Am înţeles că nu o suporţi pe Sara, adică cine o suportă...

Ioana: Eşti minunat.

(Îl ia în braţe pe Andrei, apoi îl pupă.)

Andrei: Mulţumesc!

Ioana: Pentru ce?

Andrei: Pentru tot!

(Sofia şi Alina se reîntâlnesc cu ei.)

Ioana: Ştiţi ceva? Crăciunul acesta nu a fost aşa cum am crezut că o să fie.

Alina: De ce?

Ioana: Eu am crezut că o să fie un Crăciun trist dar am nişte prieteni minunaţi şi pe Sara, o fată fără de care viaţa mea ar fi prea uşoară.

Andrei: Aşa-i.

Sofia: Asta este magia Crăciunului. Ne uimeşte de fiecare dată.

Alina: Şi să nu uităm că noi vom fi alături de tine mereu.

Ioana: Mulţumesc!

(Îmbrăţişare de grup.)

eleva **Opruţ Nicoleta Casiana**

Fantomiţa

Într-o seară,
Mai demult,
O fetiţă
A apărut.

Când mă gândec la ea,
Mi se opreşte inima,
Era mică şi slăbuţă
Şi l-a speriat pe Duţă.

Duţă când a văzut-o
A fugit până-a pierdut-o,
Dar acesta când se opri,
Fetiţa iarăşi veni.

Fantomiţa cea micuţă
A vrut a-l mânca pe Duţă,
Duţă atunci s-a speriat
Şi din pat el a plecat.

Atunci când s-a trezit,
A urlat până a-ncremenit,
A realizat că a visat
Şi atunci nu a mai ţipat.

eleva **Opruţ Nicoleta Casiana**

Moş Crăciun

Cu minunata-ţi barbă albă,
Cu părul tău alb, demult cărunt,
Cu căciuliţa ta cea roşie,
Veşnic nu o să te uit.

Tu mereu mă-nveseleai,
Fără tine nu ştiam
Ce frumos e de Crăciun
S-aştepţi Moşul blând şi bun.

În noaptea sfântă de Crăcin,
Tu tiptil te furişai,
Lăsa-i un cadou sub brad
Ş-apoi din nou tu plecai.

Deşi eu am crescut,
Tot ţie îţi mulţumesc,
Dar până şi astăzi îmi doresc
Într-o zi să te-ntâlnesc.

eleva **Opruţ Nicoleta Casiana**

Primăvara

Ghiocelul cel vestit
La noi iarăşi a sosit,
Primăvara cea frumoasă,
Bate iar la poarta noastră.

Baba iarna a plecat,
Covorul alb şi l-a luat
Şi acum noi revedem
Codrul verde, flori pe el.

Şi spunem cu bucurie
Natura iar s-a trezit,
Copacii au înverzit,
A sosit primăvara,
Floricelele vin cu ea.

eleva **Opruţ Nicoleta Casiana**

Iubire eternă

Astăzi e ziua iubirii,
Dăm frâu liber fericirii,
De preţuieşti pe cineva,
Astăzi tu poţi arăta,
Îi poţi oferi un trandafir;
Semnul iubirii divin.

elevele **Opruţ Nicoleta Casiana, Mătălă Nicoleta, Dovlete Izabela şi Băloni Daiana**.

Ziua îndrăgostiţilor

Azi e ziua tuturor,
Ziua îndrăgostiţilor,
Pentru ei ce se iubesc
Şi cei ce se îndrăgostesc.

Astăzi mulţi îşi fac cadou
Şi se îndrăgostesc din nou,
Cei care sunt fericiţi
Şi cu adevărat iubiţi.

Azi băieţii dăruiesc
Câte un trandafir ceresc
Şi o fac cu fericire
Pentru marea lor iubire.

Fetele cu drag primesc
C-un mulţumesc îi răsplătesc
Şi sunt tare fericite,
Căci sunt cu adevărat iubite.

elevii **Savescu Claudiu, Dulan Alexandru, Frâncu Nicolae, Vasiloni Marian**

Primăvara

Este primăvară.

Păsările au sosit. Florile au înflorit. Totul este aşa de frumos. Toţi copiii se duc acum la topogane, se joacă, culeg flori pentru mamele lor. Ei sunt foarte bucuroşi că a venit primăvara.

Primăvara este cel mai frumos anotimp. Când este primăvară simţi că natura vorbeşte cu tine însuţi.

Primăvara este şi ziua mea de naştere.

Copacii coloraţi ai primăverii, aroma florilor, cântecul păsărelelor îţi dau iluzia că te afli într-un desen animat.

Iubesc primăvara.

eleva **Răduţescu Denisa**

Paştele

Este cald afară,
E bine şi plăcut,
E zi de primăvară,
Soarele a apărut.

Şi astăzi este Paştele,
Natura a înviat,
Copiii ciocnesc ouă roşii,
Hristos a înviat!

Şi-n acestă zi luminoasă
Ne comportăm frumos,
Oamenii sunt buni la suflet,
Căci le este de folos.

Şi-n acestă zi de Paşte
Suntem fericiţi, voioşi,
Că-n acestă zi specială
E Învierea lui Hristos.

elevele **Opruţ Nicoleta, Văran Anamaria şi Băloni Daiana**

Peisaj nocturn

Este primăvară. Afară este seară şi este cald.

Eu privesc mirat la cer. Peisajul este atât de frumos, că nu aş mai închide ochii. Stelele stau căţărate sus pe cerul sclipitor.

Întreaga natură este cuprinsă de nişte fiori care nu mai dispar. Stelele se uită la tine de parcă ar fi nişte oameni care ar vrea să fie prietenii tăi. Luna este atât de frumoasă şi mare, încât nu ţi-ai mai luat ochii de la ea.

După aproape jumătate de oră mama vine şi mă trezeşte să merg la şcoală. Abia atunci eu îmi dau seama că tot ce a fost, a fost un vis.

elevul **Savescu Claudiu**

Drumul spre mine însumi

Cunosc acest drum. Nu sunt un om perfect şi îmi recunosc avantajele şi dezavantajele. Îmi pare rău când greşesc şi mi-aş dori să pot da timpul înapoi spre a repara totul. De altfel sunt un om prietenos şi îmi place să ajut pe alţii. Nu am întors spatele nimănui, căci „A fi om e lucru mare, a fi domn e o-ntâmplare.“.

În viaţă nu trebuie să porţi pică nimănui. E bine să treci pur şi simplu cu vederea. De multe ori indiferenţa doare cel mai rău.

Chiar dacă nu sunt perfect, sunt mulţumit cu mine însumi.

elevul **Savescu Claudiu**

Peisaj nocturn

Mă aflam singură acasă citind o carte când am auzit un zgomot destul de puternic. Eram destul de speriată aşa, că mi-am luat inima-n dinţi şi m-am îndreptat spre uşa de la ieşire.

Văzându-mă afară am făcut câţiva paşi spre locul de unde am auzit zgomotul. Cu cât mă apropiam mai mult cu atât nu mai vedeam nimic. Doar vântul adia uşor şi mişca crengile copacilor bătrâni. Sutele de stele străluceau în jurul lunii aurii. Am mers spre locul în care credeam că o să găsesc explicaţia zgomotului. Până să ajung acolo fiecare pas îmi era tot mai greu de făcut. Întunericul şi liniştea de afară îmi făcea să-mi fie frică. Printre crengile copacilor bătrâni se vedea lumina lunii şi a stelelor care parcă se înghesuiau pe cer. Treceam pe iarba rece şi udă şi mai aveam puţin. Lătratul câinilor îmi dădea fiori dar continuam să păşesc înainte.

Luna lumina tot mai puternic şi cu cât mi se părea mai frig cu atât auzeam mai multe sunete. Am ajuns în dreptul copacului misterios de unde am auzit aşa-zisul zgomot şi m-am uitat în spate. Mi se părea că este cineva.

Şi ... atunci m-a trezit mama să merg la şcoală, iar misterul din acea noapte a rămas tipărit în inima mea.

eleva **Văran Anamaria**

Supăratul copac şi vesela primăvară

Odată un copac stătea în grădină şi se gândea de ce nu are şi el picioare ca să poată să alerge prin văzduhul senin. Aceasta era singura lui dorinţă dar nici aceasta nu se împlinea.

Într-o zi îşi ridică degetele spre cer şi îi spuse:

- De ce nu mă iei la tine, că aici nu este bine?

Cerul îi spuse:

Aş vrea, dar nici eu nu pot.

Primăvara a venit şi natura a început să îşi schimbe înfăţişarea. S-a ivit soarele cu razele lui imense.

Zânele primăverii au îmbrăcat natura în haină verde. Au dat şi peste acel copac.

Pe copac au început să apară mugurii, florile, frunzele.

Copacul nu se mai recunoştea pe sine însuşi.

Din acea zi îşi dorea să fie veşnic primăvară.

eleva **Văran Anamaria**

Ghiocel, micuţă floare

Ghiocel, micuţă floare,
De unde şti tu oare
Că se face primăvară
Ca să ieşi primul afară?

Îmbrăcat în mătasă,
Apari pe o zi geroasă.
Stai în neaua îngheţată,
Tu nu tremuri niciodată?

Cu hăinuţa albă toată,
Ori cu dantelă roată,
Stai cu capul aplecat,
Eşti timid sau supărat?

Încet, încet se încălzeşte,
Zăpada toată se topeşte,
Ghiocelul a dispărut,
Primăvara a şi trecut?

eleva **Văran Anamaria**

Peisaj nocturn

Afară soarele se pregăteşte de apus. În curând seara va pune stăpânire pe oraş.

Uşor-uşor întunericul îşi face simţită prezenţa. De după deal luna începe să îşi facă apariţia luând locul soarelui care obosit s-a retras. Briza nopţii era foarte plăcută iar liniştea începea să pună stăpânire pe întreg oraş. Oamenii se pregătesc de culcare iar afară apar animalele nocturne.

Totul este învelit în negură, doar luminile becurilor strălucesc în noapte.

Este o noapte liniştită şi plăcută.

elevul **Cioancă Alexandru**

Paştele

Învierea lui Hristos
Ne-a fost tare de folos,
El s-a înălţat la cer,
Iertându-ne de tot ce-i rău.

Oamenii cei credincioşi
Se duc foarte respectuoşi
La biserică pentru a se ruga
Şi pentru a se bucura.

Lui Dumnezeu mulţumim din plin,
Că-n tot acest timp divin,
Ne-a scăpat de boli, de toate
Şi ne-a păzit de păcate.

eleva **Mătălă Nicoleta**

Oţelu Roşu
18.12.2012

Dragă Moş Crăciun,

Îmi aduc aminte cum căderea primilor fulgi de nea şi dansul lor pe cer m-a dus cu gândul la toate sărbătorile şi la toate lucrurile frumoase care o să le fac în acest anotimp magic.

Îmi amintesc cum scriam scrisori de Crăciun în clasele primare în care ceream tot felul de lucruri trăsnite, cum ar fi să am puteri magice ca personajele din basme. Pe zi ce trece mă maturizam iar cu fiecare scrisoare ceream lucruri diferite.

În scrisoarea aceasta îţi cer un singur lucru, sănătate. Atunci când este sănătate există în toate un strop de magie.

Cu respect,
eleva **Mătălă Nicoleta**

Paşte fericit!

În sfârşit Paştele a venit,
Iepuraşul a sosit,
Ouă roşii ne-a adus,
Într-un coş frumos le-a pus.

Noi sărbătorim de fapt
Pe Hristos cel înviat
Care la cer s-a dus,
Mântuire ne-a adus.

Ouă roşii noi vopsim
Iar de Paşte le ciocnim,
Mielul l-am sacrificat
Şi-n final l-am mâncat.

elevii **Tiba Daniel, Muntean Nicu şi Frâncu Nicolae**

Iepuraşul va veni

Paştele a sosit,
Iepuraşul n-a venit,
Poate când vom adormi,
Tiptil el se va ivi,
Cu daruri multe şi frumoase
Pe la ale noastre case.

elevii **Boran Alexandru, Cioancă Alexandru şi Chiţa Gabriel**

A venit Paştele

A venit iar Paştele,
Noi vopsim ouăle,
Pe urmă noi le ciocnim
Şi pe Domnul îl cinstim.

Când Hristos a înviat
Lumea iar s-a luminat,
Oamenii s-au bucurat
Şi pe noi el ne-a iertat.

Soarele a răsărit,
Iepuraşul a sosit,
Pe copii i-a veselit,
Cu cadouri a venit.

Copilaşii cei cuminţi

Care ascultă de părinţi,
Pe iepuraş l-au aşteptat
Cu coşul cel fermecat.
elevii **Dulan Alexandru, Novăcescu Iulian şi Vasiloni Marian**

Dragă Moş Crăciun,

Moşule dacă mai vi
Să nu aduci jucări,
Să-mi aduci sănătate,
Căci atuncea am de toate.

Moşule, tu eşti bun,
O să asculţi ce îţi spun,
Tu bucuri aduci,
Chiar mere şi nuci.

Tu prin zăpezi vi,
Dar nu pe timp de zi,
Ştiu că tu eşti obosit,
De Crăciun chiar istovit.

Îţi mulţumesc pentru tot,
Că nu ai lipsit deloc,
Pentru tot ce ai făcut,
Şi că m-ai fericit mult.
elevul **Tiba Daniel Marcel**

Porecle din localitatea Voislova, Caraş Severin

Bunicul meu: Dorel Buda
Vecinul: Ion Tucă
Baba Cătălina: Covrigeana
Moise Moraru: Tarzan
Marius Dumbravă: Ţeicu
Nea Emil: Moflea
Şolea Ion: Ion Popa
Opruţ Ionică: Comot
Dumitrescu Minuc: Calu
Mircea Firuţ: Ioţa
Adrian: Nija
Ion (Gunoierul): Căcărează
Olariu Ion: Rety
Neiconi Floare: Baba Beaca
Drăgoi Valer: A lu' Bogatu'
Pătru Boran: Băros
Mircea Firuţ: Tintili
Muntean Alexandru: Chenşu
Gemenii Nelu şi N.: Mălănii
Mircea Ştefan: A lu' Maţu
Petcu Mitruţ: Băneşu
Fraţii Monu, Nistor şi Rusalin: Boerinii
Ion de peste drum: Ion Creangă
Petrescu Daniel: Poncu
Olariu Ionela: Rişchi
Lae Şolea: Ţambu
Boran Firuţ: Bărdaşu
Nedelcu Petru: Turcu
Bălan Sandu: Păsărel
Boran Anghel: Dulă
Boran Maria (vecina): Freama
Boran Sorin şi familia: Dăniţonii
În colonie: Smântânii, Dojonii
Sărbu Petrică: Găgărin
Culese de elevii **Tiba Marcel Daniel şi Opruţ Nicoleta**

O zi în satul nostru

Într-o dimineaţă târzie Dorel Buda s-a întâlnit cu Creangă Ion. Acesta era foarte ameţit că a băut zeamă de prună toată noaptea cu Tintili. Pe lângă ei a trecut şi Tarzan cu cocia plină cu lemne. Căcărează alearga pe lângă cocie.

În alt colţ al satului Comot îi povestea lui Rety de nepoata lui.

La câţiva metri Moflea stătea pe bancă cu Boerinii. Aceştia urmăreau cu privirea pe Smântâni şi Dojeni care trec pe uliţă.

De la holdă veneau Freama şi cu Rischi.

Găgărin şi Poncu îl duceau pe Dulă acasă fiindcă a adormit la bar.

Păsărel era la biserică ca de fiecare dată. A fost nevoit să tragă harăngul în locul lui Tintili care toată noptea a făcut la cazan.

Ţeicu se certa cu Mălanii, fiindcă găina lui Ţeicu a ajuns la Mălani în grădină.

Ion Popa se lăuda ca de obicei cu

casa lui frumoasă în faţa lui Baba Beaca.

Chineşul stătea la gară şi aştepta trenul, chiar dacă acesta nu a mai circulat din decembrie.

În satul nostru mai sunt şi astfel de zile dar cu toate acestea nu l-am schimba cu nimic pe lumea aceasta.

elevii **Tiba Marcel Daniel şi Opruţ Nicoleta**

8 MARTIE

Astăzi este ziua femeii,
Glas de bucurie în suflet ascult;
La muţi ani mamei,
Pentru că o iubesc mult.

De ziua ta îţi ofer o floare,
Pentru sufletul tău mare,
Pentru mine eşti ca o rază de soare,
Doar pe tine te văd în zare.

elevii **Cioancă Alexandru, Boran Alexandru, Frâncu Nicolae şi Chiţa Gabriel**

8 MARTIE

Mamă azi e ziua ta,
O floare în dar îţi voi da,
Să-ţi mulţumesc mămica mea,
Pentru că mi-ai oferit viaţa.

E foarte greu să mă gândesc
Ce cadou să-ţi dăruiesc,
Orice floare ţi-aş da
Se ofileşte-n faţa ta.

Orice cadou nemărginit
Ştiu că te-ar fi înveselit,
Aşa că mamă îţi voi da
Toată viaţa mea.

elevii **Tiba Marcel Daniel şi Muntean Nicu Rusalin**

8 MARTIE

Mami azi e ziua ta,
Eu îţi ofer dragostea,
Mulţi pupici ai de la mine,
Să îţi meargă-n viaţă bine.

Chiar şi noaptea eu când dorm,
Chipul tău mi-apare-n somn,
Eşti o mamă ca-n poveste
Cum orice copil îşi doreşte.

Eu îţi dau un ghiocel,
Venit chiar din sufleţel,
Pentru fericirea ta,
Că tu eşti mămica mea.

Eşti lumina vieţii mele,
Trandafir între lalele,
Ţi-ai da viaţa pentru mine,
Ca să-mi fie mie bine.

elevii **Savescu Claudiu şi Dulan Alexandru**

De ziua ta

De ziua ta mămică
Îţi dau o floricică,
Pe care am scris
Că te iubesc cu sufletul deschis.

Azi de ziua ta
Îţi dau în dar inima mea,
Ca tu s-o preţuieşti,
În ea să locuieşti.

elevii **Barbu Simona, Novăcescu Iulian, Vasiloni Marian şi Burian Albert Denis**

Ziua mamei

E ziua ta mămica mea,
Te iubesc atât de mult,
În dar o floare ţi-aş da,
Căci copilul tău eu sunt.

Am făcut multe prosti,
Tu de toate m-ai iertat,
Mulţumesc iubită mamă,
Pentru că m-ai învăţat.

Şi de mică m-ai crescut,

Tu te-ai îngrijit de mine,
Te iubesc atât de mult,
Nu pot trăi fără tine.

Noaptea când m-am pus în pat,
Eu la tine m-am uitat
Şi cu glas încetişor
Ţi-am spus te iubesc cu dor.

elevele **Opruţ Nicoleta, Văran Anamaria, Păun Alessandra şi Răduţescu Denisa**

Mărţişor sufletesc

Din clăbucii de zăpadă
Un ghiocel bucuros,
Scoţând capul spre lumină
Se laudă copilăros

- Uite-aşa cât sunt de mic,
Într-un picior mă ridic,
Mă lupt cu zăpada rece,
Nicio floare nu mă-ntrece.

elevii **Savescu Claudiu, Dulan Alexandru, Tiba Daniel Marcel şi Chiţa Gabriel**

Mărţişor sufletesc

Astăzi este 1 Martie,
Este zi de mărţişor,
Florile de primăvară
Înfloresc încă din zori.

Cerul albastru,
Soarele strălucitor
Ne anunţă nouă astăzi
Că e zi de mărţişor.

Ghioceii mititeii,
Ne anunţă voiniceii
Că e zi de primăvară
Vai ce frumos e afară!

Şi natura s-a trezit,
Păsărelele au venit,
Florile au înflorit,
Primăvara a sosit.

elevele **Opruţ Nicoleta Casiana, Dovlete Izabela, Răduţescu Denisa şi Păun Alessandra**

Mărţişor sufletesc

1 Martie a sosit,
Noi iarăşi ne-am pregătit,
Cu cadouri, mărţişoare,
Flori frumoase pentru mame.

Primăvara e în toi,
Florile cântă din zori,
Păsărelele ciripesc
Iar oamenii sărbătoresc.

elevele **Băloni Daiana, Văran Anamaria, Mătălă Nicoleta**

Izvorul nemuritor

Era vară. Tot satul se bucura de căldură.

Într-o zi bunicul îşi chemă nepotul în grădină pentru a-i spune o poveste. I-a povestit că în munţi există un izvor mare cu apa limpede ca lacrimile zânelor dar nimeni nu are curajul să urce munţii.

Băiatului i-a plăcut povestea.

După câţiva ani bunicul băiatului a decedat. Atunci băiatul îşi aduse aminte de povestea aceea. În acea zi el urcă muntele imens şi găsi izvorul.

Băiatul şi-a dat seama că bunicul său e mândru de el.

Pentru el izvorul a fost cel mai frumos mister.

eleva **Căldăraş Cristiana**

Adevărul / Minciuna

Minciuna poţi să o caracterizezi prin ascunderea adevărului.

Deşi poate consideri uneori că e mai bine să minţi, adevărul tot va ieşi

la iveală, iar atunci nu te doare aşa de rău adevărul aflat cât faptul că ai fost minţit de o persoană în care aveai încredere.

Fiecare minciună, indiferent cât este de mare sau de mică poate răni pe cineva.

Adevărul este cea mai bună cale. El trebuie spus indiferent de situaţie.

Ideea este că minciuna nu doare deloc în comparaţie cu pierderea încrederii şi diminuarea imaginii tale în ochii persoanelor care te apreciază.

elevele **Mătălă Nicoleta şi Opruţ Nicoleta Casiana**

Sinceritatea

Sinceritatea este una dintre cele mai bune calităţi ale omului.

Între oameni trebuie să existe sinceritate şi încredere pentru a relaţiona unii cu alţii.

Dacă nu ar exista sinceritate oamenii nu s-ar putea înţelege şi le-ar fi foarte greu să-şi facă prieteni şi persoanele nu ar mai comunica între ele fără să mintă.

Să fii sincer este bine, de exemplu dacă ai făcut o faptă rea şi eşti sincer, fapta rea îţi este pe jumătate iertată, iar dacă minţim şi adevărul va fi aflat vom avea probleme foarte mari.

În concluzie dacă suntem sinceri oamenii ne vor respecta mai mult şi vor avea mai mare încredere în noi.

elevii **Frâncu Nicolae, Tuştean Eduard, Schipor Sebastian Şi Barbu Simona**

Dragă Moş Crăciun,

Moş Crăciun
Vreau să îţi spun
Că eşti un om minunat,
Colinzi lumea-n lung şi-n lat,
Aducând jucării,
Minunaţilor copii.
Deci Moşule vreau să-ţi zic,
Deşi nu mai sunt aşa de mic,
Acum vreau multă sănătate
Şi să mă ajuţi în toate,
Să fii cu familia mea,
Să-i ajuţi toată viaţa.

elevul **Muntean Nicu Rusalin**

Primăvara

Anotimpul mult iubit,
Primăvara, a sosit,
Soarele, frumoasă minge,
Căldura lui pe noi ne atinge.
Toţi copacii se trezesc
Din zborul lor cel nebunesc,
Rândunica cea drăguţă
S-a întors la ea în căsuţă.

elevul **Simescu Antonio**

Amintiri de iarnă

Într-o seară stând pe canapea singură în faţa focului călduros, mi-am adus aminte cât de frumoasă a fost iarna trecută.

Pe data de 19 noiembrie a nins prima oară anul trecut.

Dimineaţa când m-am trezit zăpada era destul de mare iar afară continua să ningă cu fulgi mari şi deşi. Ceaţa încetinise mersul maşinilor. De asemenea şi gheaţa alunecoasă punea piedici.

Totul părea că era o poveste.
Acum e decembrie şi nu ninge.
Abia aştept să vină iarna.

eleva **Boghian Tasiana**

Impresii
Concurs interjudeţean de matematica „Traian Lalescu "- Arad 2013

Priviri stresate, pixuri ce cădeau de emoţie din cinci in cinci minute, o atmosfera mai încurcata decât o

problema de matematica, o bătălie pentru a învinge... Oare eram singura conştientă că este vorba doar de un concurs?

Derulând până la primirea călduroasă din Arad; chiar dacă vremea nu părea de partea noastră, am încălzit-o noi. Legând prietenii, având parte de momente de neuitat transformate în amintiri minunate, ne-am cunoscut mai bine şi am păstrat legatura. Dupa concursul în sine, am avut parte de o bine meritată distracţie vizitând frumuseţea oraşului: Teatrul Ioan Slavici din Arad unde a avut loc festivitatea de premiere, mall-urile, clădirile parcă infinite cu arhitectura incredibilă. Iar când nu cutreieram Aradul povesteam si râdeam, bucurându-ne de această excursie.

Simpla participare la acest concurs te face un învingator, deoarece, concurând cu cei mai buni dintre cei mai buni este un sentiment de mândrie.

Matematica este logica pe care o vezi chiar dacă eşti orb, o ghicitoare fără răspuns, o răscruce de adevăr al gândurilor, un lucru atât de complicat dar pâna la urma atât de simplu.

eleva **Butoi-Drăghici Alina**

MISTERUL

De ce e iarba verde?
De ce-i albastru cerul?
De ce sunt toate colorate?
Şă dezlegăm misterul!

De ce-s merele roşii?
De ce vulturii zboară?
E darul de la Dumnezeu,
Este o comoară.

eleva **Ţerovan Cosmina**

FLORILE

Ce vă spun e-adevărat
Au parfum înmiresmat,
Ce vă spun e de ştiut
Sufletul ţi l-au umplut!

Unele sunt trandafiri
Altele lalele, crini,
Au parfum îmbietor
Şi le plac tuturor.

eleva **Ţerovan Cosmina**

IARNA

A venit iarna geroasă
Şi ne-a pus flori pe fereastră,
Totu-i alb cât vezi cu ochii,
De zăpadă sunt plini plopii,
Aşteaptă cu bucurie
Moş Crăciun la ei să vie,
Poezii i-au pregătit,
Bradul l-au împodobit.

Ies copiii jucăuşi
Şi se dau pe derdeluş,
Cu bulgări pufoşi se bat
Oameni de zăpadă fac.

Colinde se-aud pe drum,
De prin coţuri iese fum,
La mulţi ani vă spun la toţi,
Copii, părinţi, bunici, nepoţi...

eleva **Lazăr Iasmina**

IARNA

Iarna mare a venit
Cu multă zăpadă,
Încă ninge foarte mult
Iar copiii se joacă.
Vezi copii la săniuş
Bucurându-se-mpreună
De zăpada cea frumoasă.

eleva **Bartic Andreea**

LUMEA MINUNATĂ A IERNII

Fulgii mari de zăpadă
Au căzut din cer,
Vom face un om de zăpadă
Chiar dacă este ger.

Facem cetăţi de zăpadă,
Cu bulgări ne jucăm,
Parcă am fi o îngheţată,
Dar noi nu cedăm.

Casa noastră-i frumos aranjată
Ca de sărbătoare arată,
Cu brad împodobit
Şi totul pregătit.

Moş Crăciun a sosit,
Cu multe daruri a venit,
Jucării şi ursuleţi,
Dulciuri de nu vă vedeţi.

elevul **Dănescu Alex**

Povestea unei stele de nea

Afară ningea liniştit iar frigul nu mai era aşa de aprig. Ionuţ s-a gândit că ar fi bine să iasă la joacă mai ales că a auzit şi alţi copii venind spre locul de joacă.

S-a îmbrăcat gros, un hanorac de culoare închisă, căciulă, fular.

A ajuns afară. Făcând câţiva paşi prin zăpada pufoasă observă că tot mai mulţi fulgi roiau în jurul său aşezându-se pe hanorac. Din curiozitate a încercat să prindă un fulg. În cele din urmă a reuşit. Fulgul s-a topit în câteva secunde. În locul fulgului a rămas o picătură sclipitoare. Văzând acest lucru Ionuţ a rămas dezamăgit. Deodată un glas subţirel l-a strigat. Glasul venea de pe mâneca hanoracului.

Câţiva fulgi au format pe mâneca hanoracului o steluţă strălucitoare.

Aşa a aflat Ionuţ că fulgul a avut o lungă călătorie până a ajuns pe pământ. În drumul său a văzut munţi stâncoşi, păraie zglobii, păduri întinse.

Ionuţ auzind povestea a rugat fulgul steluţă să vină şi la anul cu altă poveste.

elevul **Zlătaru Cosmin**

Floarea albă ca zăpada

Soarele prăjea nisipul de pe plajă. Primii vizitatori s-au aşezat în apropierea mării. Printre ei erau şi copii care păreau pentru prima dată pe această plajă.

Curioşii cu privirea ţintită în larg priveau deplasarea alene a vapoarelor care se pierdeau sub orizont. De sub pălăriile moderne ieşeau buclele de păr galbene ca aurul. Îşi continuau jocul pe plajă, în nisip, până când soarele se-nalţă în înaltul cerului.

O doamnă îmbrăcată într-o rochie vaporoasă se îndreptă spre florărie. De acolo ea iese cu o floare mare, albă ca zăpada. Ea se pregătea să meargă la o onomastică. Petrecerea a durat destul de mult timp, încât a doua zi dimineaţa s-a gândit să se plimbe şi să admire lacrimile de rouă ale dimineţii ce sclipesc pe flori şi pe iarbă.

elevul **Zlătaru Cosmin**

O întâmplare de la Poiana Mărului

Într-o zi frumoasă de vară împreună cu doi colegi am hotărât să facem o excursie la Poiana Mărului.

Legătura dintre oraşul nostru, Oţelu Roşu şi Poiana Mărului, cu câţiva zeci de ani în urmă se făcea printr-o mică cale ferată. Aceasta pornea din localitatea Zăvoi, localitate vecină cu Oţelu Roşu şi se finaliza la Poiana Mărului. Oamenii puteau călătorii cu trenul. Astăzi calea ferată nu mai există. Spre Poiana Mărului se ajunge pe un drum asfaltat cu autoturismul.

Peisajul zonei este foarte frumos. Lacul de acumulare pare o oglindă în care îşi reflectă chipul tot ţinutul.

Farmecul lacului ne-a atras în acea zi de vară şi am început să ne bălăcim în apele lui. Unul din colegii mei nu ştia să înoate. Ne-a spus acest lucru dar noi nu am fost atenţi la spusele lui şi l-am împins în apă râzând. Când am observat că el dispare am sesizat pericolul şi am încercat să-l salvăm. Am avut noroc cu câţiva turişti.

Din această întâmplare am învăţat că nu este bine să riscăm şi să ne jucăm cu viaţa noastră.

elevul **Zlătaru Cosmin**

Fulg, fulguşor

Fulg, fulguşor,
Vino la mine în zbor
Şi adu' iarna uşor
După ce te eliberezi din nor.

eleva **Dovlete Izabela Roxana**

Povestea unui fulg de nea

Într-o zi de iarnă puternică şi grea a

început să ningă cu putere.

Au apărut fulgi mici şi haioşi. Unul singur era ca o frunză de mare. A călătorit ore şi zile până a ajuns la geamul unei case. În ea erau nişte copii care se uitau la fulg. El s-a intimidat şi a zburat pe alt geam. În acea casă copiii dormeau. Fulgul de nea s-a topit şi a murit.

Păcat. Fulgul de nea mare cât o frunză şi-a încheiat povestea pe un geam intimidat de glasul copilăriei.

eleva **Ciucă Alexandra**

Prima zi de vară

Prima zi de vară s-a arătat fierbinte.
Păsările venite din primăvară stau şi se bălăcesc în apă.
Copiii se joacă în timp ce soarele prăjeşte nisipul.
Florile de pe câmpii au adormit. Culorile lor s-au bronzat la soare.
Totul pare prea fierbinte pentru prima zi de vară.

eleva **Ciucă Alexandra**

Povestea unui fulg de nea

Într-o zi de iarnă, pe umărul meu, s-a aşezat un fulg de nea alb. Era pufos ca vata de zahăr şi moale.

Când l-am văzut, l-am luat de pe umăr şi l-am pus pe fereastră ca să pot să-l văd în fiecare zi.

A doua zi când m-am dus la fereastră să-l văd am constatat că nu mai era.

Am ieşit afară în căutarea fulgului. Nici nu am făcut câţiva paşi şi un fulg mi s-a aşezat pe umăr.

Cu siguranţă era fulgul meu.

elevul **Lăcătuş Marian Claudiu**

Cunună de raze

Într-o frumoasă dimineaţă de vară eu m-am trezit bucuros din pat gata pentru o nouă zi din viaţa mea.
M-am spălat, am mâncat, m-am schimbat hainele şi am întrebat-o pe mami dacă pot ieşi la joacă cu prietenul meu.
M-am jucat cât m-am jucat şi am intrat în casă. Dintr-o dată m-am uitat foarte atent pe geam. Parcă ceva mă atrase. O lumină galben-strălucitoare mi-a intrat în ochi. Parcă era o cunună de raze. Pe acea cunună tei cai albi ca laptele, cu aripi de aur, coborau pe pământ. Eu am fost uimit de acel eveniment nemaiîntâlnit. Totul părea ireal, prea fumos să se întâmple.
Dar totul a fost un vis. Sper să se întâmple şi în realitate.

elevul **Silvăşan Andrei**

Toamna, un anotimp frumos

Toamna este cel mai frumos anotimp. El ne aduce roadele mult aşteptate.

Mie îmi place toamna, pentru că îmi place să-i gust roadele.

În acest anotimp pomii se golesc de frunze pentru a îmbrăca în primăvară altele.

Toamna este şi ziua mea de naştere, în luna noiembrie.

Începutul şcolii, roadele, ziua mea de naştere sunt bucuriile toamnei mele.

elevul **Slivăşan Andrei**

Când doi se ceartă al treilea câştigă

Într-o zi la şcoală profesorul de istorie l-a dat lui Ştefan şi Andreas un ban vechi din timpul lui Decebal.

Profesorul le-a spus că până mâine să se hotărască cine va păstra banul. În drum spre casă, cei doi se tot certau pentru monedă.

Atunci profesorul văzându-i le-a spus că au avut un comportament urât şi banul a ajuns la Avram care a nu a fost egoist.

E bine să renunţăm la ceartă şi să fim mai solidari.

elevul **Silvăşan Andrei**

Mihai şi căţelul lui

Într-o după-amiază Mihai a ieşit la plimbare sperând să întâlnească şi nişte prieteni. În locul amicilor Mihai a întâlnit un căţel maroniu ca praful de cafea, cu ochii albăstrui ca bolta cerului. Acesta s-a uitat cu nişte ochi ce-ţi implorau milă către Mihai.

Mihai a luat căţelul şi l-a dus acasă. Acasă l-a spălat, i-a dat de mâncare şi s-a întrebat în sine despre stăpânul fără inimă a căţeluşului părăsit.

Mihai s-a împrietenit cu căţeluşul. Îl

scotea la plimbare, îl hrănea, se juca cu el. Cățelul, la rândul său, îl iubea foarte mult pe Mihai.

Timpul trecea ...

Într-o clipă de neatenţie cățelul a fost călcat de o maşină în timp ce se grăbea să traverseze strada ca să-şi întâlnească prietenul. Mihai a început să plângă.

Mama lui Mihai care a văzut ce s-a întâmplat a luat cățeluşul şi l-a dus la medic.

După un timp cățeluşul s-a însănătoşit, mai puţin piciorul stâng. De atunci numele cățeluşului a fost Lăbuş. Pufosul de altă dată nu îşi mai avea farmecul.

elevul **Silvăşan Andrei**

În grădină

În grădină este soare
Iar afară plouă tare,
Merele au picat
Iar eu m-am întristat,
Perele s-au uscat
Şi prunii au lăcrimat,
Gutuile au îngălbenit
Spre a lor gust m-au poftit,
În grădină am intrat
Şi gutuie am mâncat.

elevul **Heler Samuel**

Costumul meu

Într-o seară mă gândeam cum să mă costumez de Hellowen.

Mi-am zis:

- Ce-ar fi să mă costumez în vrăjitoare?
- Nu, nu ar fi bine.
- Dar în prinţesă?
- Nu, prea copilăresc!
- Atunci în ce să mă costumez?
- Hmmm!
- Ştiu. Mă îmbrac în vampir.
- Nu. E prea sângeros.

Chiar nu ştiam în ce să mă costumez. M-am sfătuit cu mama.

În cele din urmă am ales să fiu zombi.

eleva **Fabian Edwina Popescu**

Tomÿ

Pisica este animalul meu preferat, de aceea şi eu am o pisică.

Numele pisicii mele este Tomÿ. El este mascul. Îi place mult să se joace cu mingea şi cu aţa.

Şi prietena mea are o pisică pe care o cheamă Sheeba. Ea este sora lui Tomÿ.

Eu îl am pe Tomÿ de un an. Este rasa persan ca pisica sălbatică. Este pufos, drăgăstos şi foarte iubitor.

Eu îmi iubesc foarte mult pisica şi ea mă iubeşte pe mine.

eleva **Fabian Edwina Popescu**

Legenda jucăriei

A fost odată un om care s-a dus într-o zi la păscut cu oile. El avea un băţ în mână.

Omul s-a gândit să prelucreze acel băţ. A lucrat zi şi noapte la el dar într-un final a reuşit să facă o păpuşică.

A arătat şi altor oameni păpuşica. Oamenii au început să facă şi ei păpuşi.

Aşa a apărut jucăria.

eleva **Fabian Edwina Popescu**

Expediţia în deşert

Doi oameni ca oricare alţii au plecat într-o expediţie în uscatul şi nemărginitul deşert. Ei merseseră acolo să caute cea mai rară floare din lume care se afla undeva în inima deşertului.

După opt ore de mers puterile celor doi au slăbit. S-au oprit să bea apă dar nu mai aveau.

Când speranţa i-a părăsit au ajuns la o dună de nisip pe care se afla floarea căutată de ei.

Floarea i-a fermecat pe amândoi cu mireasma şi frumuseţea fără margini.

Lângă tulpina florii curgea un firicel de apă. Cei doi şi-au astâmpărat setea. Au făcut poze florii şi s-au întors acasă.

eleva **Popescu Fabiana Edwina**

Floarea magică

Era o prinţesă frumoasă ca o floare albă de zăpadă, cu părul galben ca aurul. Dar aceasta era tristă şi în fiecare zi plângea cu lacrimi de rouă ale dimineţii, pentru că ţinutul era măcinat de secetă iar soarele prăjea nisipul. Prinţesa a aflat că singura scăpare era o floare ce creştea în munţi.

Aceasta a plecat în căutarea florii. Arşiţa îi

topea puterile.
Secătuită de puteri prinţesa a adormitcu lacrimi fierbinţi în ochi dar se trezi în mireasma unei flori magice.
Floarea i-a salvat ţinutul.

eleva **Podiuc Alexandra Gabriela**

Floarea tunetului

Era odată o floare foarte rară care locuia printre munţi şi se numea Floarea Tunetului.

Când era furtună îşi deschidea petalele cele albe ca fulgerul şi tunetul iar când era soare ea îşi închidea petalele.

Dacă era frig sau ploua ea strălucea în întuneric.

Floarea Tunetului nu iubea soarele şi căldura. Ei îi plăcea frigul şi furtuna.

Seara înflorea, pentru că era întuneric şi frig.

eleva **Podiuc Alexandra Gabriela**

Poveste de Crăciun

Este ajunul Crăciunului. Totul în jur este acoperit cu o pătură albă şi pufoasă de zăpadă. Bradul este împodobit iar darurile sunt împachetate.

Îl aştept cu nerăbdare pe Moş Crăciun. Mama pregăteşte tot felul de gustări minunate.

Geamul pe care privesc spre a-l zări pe Moş Crăciun a îngheţat. Nuanţa albăstruie a cerului zâmbea sărbătorii.

Pentru mine Crăciunul este o sărbătoare în familie. Un lucru mai frumos decât *Povestea de Crăciun* din familie nu există.

eleva **Nicoleta Belcea**

Imaginaţia Anei

Afară era vară. Erau 40. Anei i s-au muiat genunchii de cald.
Ca să scape de arşită Ana şi-a închipuit o lume de îngheţată. Tulpina arborilor a devenit un cornet iar coroana acestora o cupă de îngheţată. Iarba a văzut-o ca pe o îngheţată de mentă iar cărarea îngheţată de fursecuri.
În imaginaţia Anei îngheţata avea un gust bun şi o răcorea.
Totul în jur s-a răcorit pentru a nu se topi îngheţata.
Imaginaţia a ajutat-o pe Ana să suporte arşiţa zilei mai uşor.

eleva **Belcea Nicoleta**

Floare de colţ

Câţiva turişti care locuiau într-o cabană situată la marginea unui pârâu doreau să cunoască împrejurimile acesteia. Nu departe de cabană era un drumeag care ducea în vârful muntelui din apropiere. Printre turişti se aflau copii mai mici sau mai mari. Cu toţii s-a aşezat pentru a se sfătui la marginea pârâului.
La marginea pârâului era o zonă cu nisip fin unde se puteau odihni ca pe plajă. Soarele prăjea nisipul din ce în ce mai tare. De aceea mamele grijuli au acoperit părul galben ca de aur cu pălărioare.
Turiştii mai îndrăzneţi au început să urce cărarea muntelui. Pe măsură ce urcau răcoarea pădurilor de brazi îi stimula spre desăvârşirea traseului.
În vărful muntelui stâncile se vedeau colţurooase şi doar ici-colo apăreau tufişuri înconjurate de iarbă.
Deodată, pe un colţ de stâncă, atenţia tuturor a fost atrasă de o floare albă ca zăpada. Aceea era o floare de colţ.

elevul **Hurjui Constantin Marian**

Primăvara

Primăvara,
O iubeşte toată ţara,
Primăvara a sosit,
Ghioceii au înflorit.

Păsările au venit
Şi cuiburile s-au înmulţit,
Copacii au înflorit,
Căci căldura a revenit.

Câmpile au înverzit,
Căci zăpada s-a topit,
Izvoarele s-au dezgheţat
Şi frigul a plecat.

elevii **Voronean Cristian, Margan Sebastian, Grozavu Cosmin, Schipor Teofil**

Început de toamnă

Este septembrie. Soarele mângâie pământul amorţit. Razele lui sunt din ce în ce mai palide. Marea de verdeaţă a îngălbenit. Peste coroanele de foc ale copacilor a început să adie vântul scuturându-le hainele şi ofrindu-le pământului.

Vietăţile adună în grabă provizii pentru iarna ce va veni.

Păsările zboară pe sub cerul trist spre locuri însorite.

Natura şi-a luat rămas bun de la anotimpul cald iar noi elevii de la vacanţă.

Toamna este anotimpul schimbării.

eleva **Trofin Roxana**

Dragă Cenuşăreasa,

Au trecut mulţi ani de când nu te-am văzut. Am rătăcit cartea de poveşti la ţară şi nici în vis nu te-am mai întâlnit.

Să ştii că îmi este dor de tine. Eu te aştept să vii din clipă în clipă. Poate vei sosi. Am vorbit cu bunica şi mi-a spus că peste două luni vei veni. De când ai plecat tu, eu nu am mai avut cu cine să mă joc. Mă simt foarte singură.

Atunci când vei veni cu siguranţă o să-mi aduci multe suveniruri. Şi eu ţi-am cumpărat ceva dar nu-ţi pot spune ce, căci este surpriză.

O să-ţi trimit câteva fotografi cu mine ca să-ţi aminteşti de prietenia noastră.

Când vei veni eu voi fi cea mai fericită.

Mă bucur că mama ta vitregă nu mai îţi poate face rău şi că piticii te ocrotesc.

Oriunde te afli să nu uiţi că eşti cea mai bună prietenă a mea.

Cu prietenie,

eleva **Drângă Magdalena**

Ţara mea

Ţara mea frumoasă,
Dulce ca o crăiasă,
Cu câmpii minunate
Şi dealuri înalte.

Florile sunt colorate
Şi sunt toate parfumate,
Tare mândră-i ţara mea
Şi eu mă bucur de ea.

eleva **Drângă Magdalena**

Dragă Scufiţă Roşie,

Îmi doresc să ne revedem. De când ai plecat cu bunica ta în pădure eu nu am ce face. Toţi copiii sunt plecaţi în concediu şi eu sunt singură.

Atunci când te vei reîntoarce mama mea o să-ţi facă o plăcintă cu mere şi un tort de ciocolată.

Îmi aduc aminte când ne jucam în ploaie, pe urmă mergeam la cofetăria Vânătorul unde Lupu ne servea cu câte o ciocolată caldă.

Bunica ne-a învăţat să tricotăm. Am îmbrăcat toate păpuşile în primăvară. Îţi aminteşti?

Fără tine este putiu. Te aştept să te reîntorci.

A ta prietenă,

eleva **Simescu Giulia Maria**

Matei

„Era un om mărunţel cu o faţă plăcută ... Avea nişte ochi mari, întunecaţi. Părul îi era foarte des ... şi cămaşa lui albă ...“, purta nişte sprâncene arcuite, şifonat de felul lui iar caietele dezordonate. Matei era un băiat foarte leneş.

Cu toate că era leneş avea un suflet bun.

Matei avea o soră mai mică, pe nume Ariana. El se comporta foarte frumos cu ea.

Lui Matei îi plăcea foarte mult să joace cărţi, însă nu-i plăcea deloc să înveţe.

Avea o mustaţă foarte deasă, nişte gene lungi. Era cam tăcut şi rotunjor. Părul lui era blond. Avea un nas mic, gura cam strâmbă şi ochii bulbucaţi.

Obrajii lui erau arşi de soare iar tenul său era maroniu.

Hainele sale erau cam pătate, fiindcă nu ştia să mănânce.

Matei era un băiat căruia nu-i plăceau florile. El când vedea o floare o rupea.

Matei este tipul băiatului plinuţ, tăcut şi uşor amuzant.

eleva **Simescu Giulia Maria**

Ham, ham

Am avut un câine şi toată ziua făcea *ham, ham, ham*.

L-am întrebat de ce face toată ziua *ham, ham, ham*. El a făcut tot *ham, ham*. Eu i-am dat un os şi el s-a bucurat făcând *ham-ham*.

Mai târziu ne-am jucat. A venit vecinul şi ne-a întrerupt jocul şi câinele meu l-a certat printr-un *ham, ham*.

elevul **Ţuca Constantin Mihai**

De Paşte

Paştele va veni
Iar oamenii se vor înveseli,
Paştele este o zi sfântă,
Când toţi oamenii cântă.

Iepuraşul a venit
Şi noi ouăle le-am ciocnit,
Natura la viaţă s-a trezit
Şi noi ne-am înveselit.

Florile au înflorit,
Copacii au înverzit,
Ouăle le colorăm,
Cu pensula le pictăm.

Roşu, galben şi albastru,
Curcubeul e măiastru,
Sunt culori de primăvară
Aşternute peste ţară.

Când Hristos a înviat
Oamenii s-au bucurat,
Soarele s-a luminat
Şi oamenii i s-au închinat.

elevele **Balaşcă Gianina Georgiana, Simescu Giulia Maria, Drângă Magdalena Şi Balaşcă Ariana**

Prietenul meu

O să vi-l prezint pe prietenul meu.
Lui îi place şcoala şi se bucură când este ziua de luni. Materia lui preferată este româna. Are un zâmbet larg cu nişte dinţi albi ca norii de pe cer.

Când este fericit nu mai poate să vorbească. Se bâlbâie.

Are o inimă bună cu un suflet mare. El ajută copiii de pe stradă, le dă bani de buzunar ca să-şi cumpere mâncare.

El mai are părul creţ, are un nas mic, mâinile lungi. Mâinile îi atârnă pe lângă corpul lui slab ca nişte aripi moarte.

Eu sunt mândră că este prietenul meu.

eleva **Balaşcă Gianina-Georgiana**

Primăvara

Primăvara florile îşi fac loc pe înverzita coroană a copacilor. Păsărelele îşi fac apariţia *cip-cirip* din copac în copac.

Zăpada se topeşte uşor *pic-pic* odată cu apariţia soarelui iar ghioceii îşi scot capul la lumină.

Totul reînvie la viaţă după o iarnă grea şi friguroasă iar paşii copiilor se aud *flip-flap* pe terenul de joacă.

Crengile copacilor cad *buf* la pământ.

Oamenii *tup-tup* merg pe iarba cea verde. Albinele *bâz-bâz* zboară în aer.

Câinii arţăgoşi ai străzii *mârr* fac la oamenii care trec pe lângă ei.

Eu *pâş-pâş* mă strecor afară din casă şi zâmbesc primăverii.

eleva **Balaşcă Gianina Georgiana**

Dragă Prepeliţă,

Sper că puiii tăi nu au păţit nimic şi sunt sănătoşi aşa cum i-am aflat ultima dată.

Mâine pe la ora 16^{00} voi veni la tine. Abia aştept să te revăd, atât pe tine, cât şi pe puiii tăi drăgălaşi. Sper că vor fi bucuroşi să mă vadă din nou după atâta timp. Voi aduce câte un cadou la fiecare puiuţ al tău. Sunt sigur că i-ai învăţat deja să zboare. Fiindcă mâine este ziua ta de naştere ţi-am luat şi ţie un cadou.

Multă fericire şi bucurii îţi doresc ţie şi puilor.

Pe mâine.

Cu drag,

elevul **Rovilă Richard Robert**

Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face

Într-o dimineaţă de vară cu soarele arzând ca după o zi de ploaie am ieşit în curtea casei cu o poftă nebună de joacă.

Nici nu am tras bine în piept prospeţimea dimineţii pentru a mă înviora că a apărut Alex, cel mai bun prieten al meu ca să mă invite în grădina casei lui la joacă. Bineînţeles că am acceptat.

Eram îmbrăcat cu tricoul preferat şi cu o pereche de pantaloni ce-mi plăceau mult.

Am început să alergăm şi să ne jucăm printre copaci împerună cu gâzele şi fluturii care umpleau grădina. La un moment dat Alex a luat o creangă ruptă a unui copac, a dat-o prin noroi şi mi-a stropit tricoul preferat.

M-am supărat dar nu i-am spus nimic.

A doua zi Alex a venit la mine acasă. Mama a terminat de gătit înghеţata mea preferată. L-am întrebat pe Alex dacă vrea şi el o porţie. Alex a acceptat bucuros înghеţata.

Alex în timp ce a mâncat înghеţata şi-a pătat tricoul pe care l-a primit cadou de ziua lui. Alex s-a supărat şi pe mine şi pe înghеţată. A uitat că el mi-a murdărit cu o zi înainte tricoul intenţionat.

„Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face.“, căci totul se întoarce în viaţă.

elevul **Rovilă Richard Robert**

Izvorul limpede

Curge apa cristalină
Pe la mine prin grădină,
Un izvor cu gânduri bune
Care poartă frumos nume.

Apa curge cu al meu dor,
Susurând încetişor,
Îmi aduce fericire
Şi în viaţă multă iubire.

eleva **Muntean Larisa**

Pisicuţa mea

Pisicuţa mea frumoasă,
Dulce şi pretenţioasă,
Ea se joacă aşa de frumos,
Dulce şi drăgăstos.

Eu mereu mă joc cu ea
Pentru că-i pisica mea,
Ea ştie că o îndrăgesc
Şi cu drag o îngrijesc.

eleva **Muntean Larisa**

Bunicii mei

Bunicii mei îmi sunt puterea,
Sufletul şi mângâierea,
Bunicii mei mă iubesc
Şi cu drag mă îngrijesc.

Bunicii mei m-au crescut,
M-au ajutat cu ce au putut,
Eu mereu am să-i iubesc

Şi cu drag le mulţumesc.
eleva **Muntean Larisa**

Primăvara

„Vine, vine primăvara,
Se aşterne toată ţara,“
Floricelele-nfloresc
Şi copacii înverzesc.

Copilaşii toţi se joacă,
Bătrâneii ies pe stradă,
Soarele a răsărit
Şi pământul a-nverzit.
eleva **Muntean Larisa**

Sfântul Valentin

O zi plină de culoare
Dulce şi surprinzătoare;
O zi plină de iubire
Şi de multă strălucire.

Azi de Sfântul Valentin
Eu la piept vreau să te ţin,
O să-ncerc să îndrăznesc
Să îţi spun că te iubesc.
eleva **Muntean Larisa**

Mama

Mama mea cu chip de zână
Azi e ziua Ta,
Cel mai frumos dar din lume
Doar eu ţi-l voi da.
Mamă, eu îţi dăruiesc
Inimioara mea,
Mama mă ajută mereu,
Nu pot fără ea.

Mama mea vreau să îţi spun
Ce mult te iubesc;
Căci mereu mi-ai fost aproape,
Eu îţi mulţumesc.
eleva **Muntean Larisa**

Şoricelul şi pisica

Şoricelul de sub pat
A ieşit şi a scăpat,
A venit aşa, tip-til,
Uşurel şi cu mult stil.

O să te găsesc odată
Şi o să te prind de coadă.
Şi-o să-l prindă mâţa mea
Şi cu el se va juca.

eleva **Muntean Larisa**

2. Creaţii ale absolvenţilor *Şcolii Gimnziale Nr. 3, Oţelu Roşu*, actualmente liceeni

Îmi amintesc de fiecare dată cu mult drag de foştii mei elevi. Am păstrat o parte din creaţiile lor din gimnaziu. Creaţiile păstrate o să le public în acestă culegere.

Înainte de a lăsa textul să-şi întindă trupul obosit de vreme pe foaie o să menţionez câteva nume ale elevilor care s-au remarcat în anii de gimnaziu prin rezultate deosebite la concursuri şi olimpiade şcolare: Băilă Diana Paulina, Preda Gabriela Dagmar, Jurma Cristina Maria, Preda Cristina Elena, Haba Beatrice, Barbu Daniel, Drăgan Alexandra, Ani Denisa, Dănilă David, Carp Andreea ...

prof. **Ana-Cristina Popescu**

Şcoala… ceva atât de frumos, amplu şi necesar…

Şcoala… ceva atât de frumos, amplu şi necesar… În şcoală înveţi cele mai elementare lucruri, iar ceea ce Şcoala cu clasele I-VIII nr. 3, Oţelu Roşu are în plus faţă de alte astfel de instituţii este faptul că te învaţă şi despre viaţă.

Cei opt ani petrecuţi aici au fost poate cei mai frumoşi, deoarece în primii patru ani am învăţat din toate câte puţin, română şi matematică în special. Doamna învăţătoare Carmen Popescu mi-a pus bazele literaturii şi aritmeticii, gramaticii şi geometriei, informaţii dezvoltate în următorii patru ani de gimnaziu. Aceştia din urma au fost excepţionali, deoarece în compania unor profesori deosebiţi şi a unor colegi nemaipomeniţi, am învăţat că poţi îmbina utilul cu plăcutul.

De ce spun „profesori deosebiţi”? Pentru că aceştia sunt prietenii elevilor, nu inamicii lor, sunt dispuşi mereu să le vorbească, să le dea un sfat. Ştiu să îi educe, lăsându-şi amprenta asupra personalităţii fiecăruia.

În această şcoală mi-au fost date aripi să zbor spre lumea poeziei. Doamna profesoară Ana-Cristina Popescu mi-a deschis porţile spre o lume de vis, o lume de basm, o lume în care cuvintele reuşesc să transforme totul în ceva mai bun. Revista de literatură a şcolii, „Mugurașii”, prima în care am început să public îmi umplea sufletul de bucurie. Doamnei diriginte, Boldea Felicia, nu aş putea să îi mulţumesc destul pentru răbdarea pe care a avut-o. Ea mi-a arătat că şi matematica poate fi frumoasă, că de ea avem nevoie în viaţă, lovindu-ne la orice pas de aceasta. Limba engleza a părut mai uşoară atunci când doamna Marinela Vârvoni ne-o explica în fiecare oră. Dar orele de curs nu ar fi fost atât de frumoase şi plăcute dacă Doamna Directoare nu ne-ar fi creat condiţii de studiu potrivite.

Pauzele… poate cele mai îndrăgite de orice elev, sunt atât de plăcute, deoarece curtea şcolii are un spaţiu verde splendid, bănci, flori şi copaci îngrijiţi, motiv pentru care copiii vin cu drag aici, nu pentru că trebuie. În această şcoală, profesorii

şi doamna directoare au avut încredere în mine, iar din clasa a cincea am început să prezint diferite evenimente organizate de şcoala mea dragă.

Ţin să le mulţumesc tuturor profesorilor care au ajutat la conturarea caracterului şi personalităţii mele, dar totodată ţin să spun tuturor că această şcoală este una foarte bună, în care fiecare copil reuşeste să se pronunţe, să se distingă într-un fel sau altul de ceilalţi.

eleva **Băilă Diana Pauluina**

Amintiri din Cyberotia

„Bună dimineaţa! Bună dimineaţa!“ Îmi spune zilnic Cyber. Cyber este roboţelul meu personal ce are grijă ca eu să îmi duc la îndeplinire toate sarcinile.

Poate că este singura persoană ce este sensibilă. Când este pus să ia o decizie o ia şi cu inima. Şi în exterior are piele, nu metal. Şi spun asta, pentru că încă nu am cunoscut pe cineva aici care să nu fie o maşinărie. Încă mă întreb cum au apărut ei?

Totuşi să vă povestesc unde sunt. Sunt pe Cyberotia de aproximativ trei luni pământeşti. Am ajuns aici încercând să aflu ce este în mintea anumitor persoane. Aici sunt considerată o străină care-i ajută pe roboţei.

Cyber este ajutorul meu, datorită lui m-am integrat mai uşor şi am învăţat să vorbesc doar în literele c şi v (CV = Cyber).

Aici totul este nou aşa că zilnic pornesc în căutarea de locuri pe care le pot studia. Cybortia este acoperită de apă şi doar roboţii trăiesc aici.

Am deciz să cercetez pădurile dintr-un loc abrupt acoperit de ape. Copacii pădurilor erau de fapt nişte mecanisme.

- Cyber, îmi explici cum apar aceşti copaci?

- Nu apar. Sunt montaţi.

În jurul meu au apărut o mulţime de minirachete. Cea mai mare m-a poftit în lumea ei. Aşa m-am întors acasă.

eleva **Băilă Diana Paulina**

PRIMUL FULG CĂZUT ÎN PALMA MEA

E iarnă, dar afară nu ninge. Mai sunt câteva zile şi e Crăciunul. Eu sunt afară şi mă gândesc la tema de la religie. Am de făcut o compunere religioasă. Mă uit şi văd cum tremură de frig copacii. Încetul cu încetul îmi vin ideile.

A căzut un fulg în palma mea, ce s-a topit. În gând, îmi puneam aceeaşi întrebare ca nu demult, Nicolae Labiş: *Oare bunul Dumnezeu te-a trimis pentru a anunţa venirea iernii?* „Nu puteai fii de argint, ori de sticlă ori de scamă?“

Am intrat în casă pentru a scrie despre un fulg, care a căzut, iar acum a dispărut. E seară. Mă mai duc o dată afară. Ningea.

Cu multă bucurie m-am dus în casă şi i-am mulţumit Domnului, dar l-am şi rugat ca această ninsoare să readucă la viaţă micul fulg, dar acum să fie de sticlă.

Înainte de culcare am întrebat-o pe mama cum de există flori iarna? Ea nu a ştiut răspunsul şi i l-am spus eu: florile de nea.

În acea seară am visat cu micul fulg, iar Dumnezeu l-a readus la viaţă.

Fulg, fulg,
Micule fulg
Mic drăguţ şi neuitat.

eleva **Băilă Diana Pauluina**

Oricine pare atotputernic, are un călcâi a lui Ahile

A fost odată, tare demult, un balaur, pe nume Gorgono, ce stăpânea câmpiile, pădurile şi holdele împăratului Cezar. Gorgono avea trei capete şi le folosea pe toate.

Căutându-şi hrană nu a fost

mulţumit doar cu animale, a dorit şi câţiva oameni, pentru masa de peste trei zile când îşi sărbătorea ziua de naştere şi astfel le-a găsit pe fetele împăratului: Maria, Molina şi Florentina.

Acum Cezar şi Elena erau foarte trişti, pentru că fără fiicele lor viaţa,pentru ei, nu mai avea nici un rost, dar în acea zi la palat au venit trei tineri prinţi, de care erau îndrăgostite prinţesele. Ei i-au spus împăratului:

- Împărate, dă-ne voie să le salvăm pe fecioarele dumnitale, iar în schimb nu-ţi cerem decât mâna lor!

- Bine băieţi dar dacă în şapte zile nu veţi fi aici înţelegerea nu mai rămâne!

- Da, maiestate!

- Domnul fie cu voi! le-a spus Elena.

Băieţii au pornit la drum şi în trei zile au fost acolo, în peşterea balaurului. Ei i-au spus cu mult curaj lui Gorgono:

- Gorgono, ieşi la luptă!

- Bine prinţi ca omidele, am fost anunţat de venirea voastră aici!

Doi dintre ei au luptat contra balaurului, iar unul dintre ei le-a eliberat pe fete.

Bucuroşi au pornit spre castel, şi şi-au îndeplinit promisiunea, au ajuns în şapte zile şi s-au căsătorit.

Balaurul a fost transformat în mâncare pentru câini, iar ochii şi limba au fost puse într-un loc special şi secret, în odaia: „Cele mai oribile mortăciuni".

Şi-am încălecat pe-o căpşună, dar nu v-am spus o mare minciună!

eleva **Băilă Diana Pauluina**

La Paşti

În sufragerie,
Pe o farfurie,
Stau frumos aşezate
Şapte ouă colorate.
Lângă ele drobul cel gustos,
Nu e el cel mai frumos?
Dar când au venit copiii,
Cioc şi Splac! s-a spart un ou,
Mare cât un ochi de bou.

Apoi ţupa-ţupa prin grădină,
Care este tare plină,
Cu cadouri pentru copii,
Prin tufişuri mii şi mii!

Iepuraşul le-a lăsat,
La copii să le facă pe plac,
Lângă ouă, bucurii,
Galbeni puişori.

eleva **Băilă Diana Pauluina**

NU ABANDONA!

Orice-n viaţa ţi-ai dori,
Nu pleca-n călătorii,
În călătorii cu vise,
Idealuri neatinse,
Căci tu vei striga:
„NU ABANDONA!"

Dacă îţi doreşti ceva
Cu toată fiinţa ta,
Luptă pentru ea:
„NU ABANDONA!"

Viaţa este grea,
O ştie toată lumea,
Urcuşuri, coborâşuri,
Agaţă-te de ea:
„NU ABANDONA!"

eleva **Băilă Diana Pauluina**

În faţa curajului

Am admirat atunci şi voi admira toată viaţa persoanele curajoase, fie ele femei, fie bărbaţi, pentru că şi eu am curaj în anumite situaţii, iar unele persoane mă consideră curajoasă şi uite că nu e aşa.

Adoram câinii, indiferent de dimensiuni, îi iubeam, chiar dacă erau vagabonzi, însă atunci când căţeluşul meu preferat, Lola, a murit, mi-au luat altul mai mare, ce într-o zi a muşcat-o pe mama, iar eu eram de faţă. Săritura lui la

gâtul mamei m-a făcut să urăsc toţi câinii mari, oricât de blânzi ar fi. Acum nu mai am curaj să pun mâna pe ei.

O altă lipsă de curaj a mea este cea în care eu nu îmi asum responsabilitatea pentru faptele mele. Uneori încerc să mă scot nevinovată, împingându-i pe alţii la înaintare. Problema este că nu gândesc atunci când iau unele decizii de a face ceva, iar când vine vremea să dau socoteală pentru ce am făcut obişnuiesc să spun că: „Dar nu e vina mea!“

De foarte multe ori, când mi se dă ocazia să mă impun, nu o fac, iar atunci când pot spune cuiva tot ce cred, nu o fac, deoarece îmi e frică să nu supăr persoana respectivă.

Am dat de foarte multe ori dovadă de curaj când interveneam pentru a-mi salva prietenii, însă de câteva ori mi-am scos la iveală curajul negativ. Curajul negativ se identifică ori cu îndrăzneală, ori cu tupeu. Sunt bune ce-i drept şi acestea, dar până la un anumit punct, deoarece apoi se trece în extrema cealaltă.

De foarte multe ori ne credem curajoşi, dar când trebuie să facem un lucru, începem să-l ocolim.

Curajul nu constă în ceea ce faci atunci când te vede toată lumea, ci ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni...

eleva **Băilă Diana Pauluina**

La sfârşit de gimnaziu

Suntem la sfârşit de drum şi a venit momentul să ne deschidem aripile, să zburăm spre noi idealuri.

Porţile spre lumea adolescenţei ne-au fost deschise încă de anul trecut când am păşit în clasa a VIII-a, preluând de la generaţia anterioară această cheie simbolică a maturităţii.

Suntem siguri că şi voi, absolvenţii clasei a VII-a, veţi avea aceleaşi sentimente în momentul în care cheia va fi a voastră.

Sperăm că veţi avea grijă de ea şi veţi fi un exemplu pentru colegii voştri mai mici.

eleva **Băilă Diana**

Jocul anual

Când florile-nfloresc,
Stelele strălucesc.
Când luna apare,
Soarele dispare.

Lunile trec,
În dansul permanent
Aşa de mult petrec
Şi în jocuri se întrec.

eleva **Băilă Diana Pauluina**

PRIETENIA ADEVARATĂ

Ceva strâns ne uneşte,
Căci gândurile mi le citeşte,
Când vede că nu pot să zâmbesc
Ea mă face să glumesc.

O prietenie
E pentru veşnicie,
Căci doar cea adevarată,
Rezistă şi-n foc aruncată!

Sunt prieteni adevăraţi,
De viaţă antrenaţi,
Ei ştiu să primească,
Dar şi să dăruiască.

Când te ajută,
Prietenia-şi împrumută,
Dar să nu uiţi să-i preţuieşti,
Alţii ca ei nu mai găseşti!

eleva **Băilă Diana Pauluina**

Valoarea prieteniei

Nu pot să-mi imaginez viaţa fără prieteni. Ei sunt una dintre cele mai importante aspecte al vieţii. Avem nevoie de ei ca să le împărtăşim atât bucuriile, cât şi supărările. Este bine să ştim acest lucru şi să învăţăm din timp să-i apreciem şi să-i ţinem aproape de

noi.

Pentru mine, prietenul meu cel mai bun înseamnă foarte mult. De fiecare dată când am avut nevoie de el mi-a fost alături. El este o persoană sinceră care nu ar putea să mă mintă niciodată, indifernt de situaţie. Mi-a dovedit de nenumărate ori că nu e fals, că e un prieten ce merită încrederea mea.

Am învăţat să ne distrăm, să zâmbim vieţii, să râdem şi să plângem împreună şi cel mai important lucru, să ne respectăm.

În prietenia noastră, încrederea, respecul şi umorul sunt trei lucruri importante.

Ţinând cont de frumuseţea prieteniei mele, mă consider o fiinţă binecuvântată şi sunt convinsă că voi şti să o păstrez veşnic.

eleva **Avram Roxana**

Buchetul mamei

De ziua ta măicuţă,
Făcut-am un buchet,
Din flori de primăvară,
Din cer senin de vară
Şi din inimi din piept.

eleva **Avram Roxana**

Simbol

Azi, mamă, de ziua ta,
Vreau să-ţi dăruiesc ceva,
Un simbol de mărţişor,
Mic, finuţ, ascuns în plic,
Cu iubirea de la mine,
Să-ţi aducă numai bine.

elevul **Belin Cristian**

Libertate pentru toţi

O viaţă bună,
Ce faceţi pentru ea?
Trezeşte-te române!
Găseşte libertatea!

Căci ţara e a noastră
Şi necazuri au năvălit;
Tu nu fugi române,
Curajul strămoşilor uitând!

Te uiţi spre munţi
Şi cauţi
Locuri de ascuns,
Tu nu fugi române!
Când răul a pătruns.

Că ţara ne e mamă,
Iar noi copiii ei,
Luptă-te, române!
Pentru libertatea ei.

eleva **Buşu Dayana**

Mamei

Blânda inimă de floare,
Toată viaţa mă veghezi,
Îţi aduc în dar un soare,
Inima mea, veşnic mare,
Mamă, căci eu te iubesc.

eleva **Buşu Dayana**

Călătorie în lumea lui Slik

Când m-am trezit am văzut doar nişte umbre în jurul meu. Dar când am deschis ochii mai bine am văzut persoane cu totul diferite, arătau ca androizii din filme, aveau înfăţişare umană dar nu erau decât nişte maşinării mult mai deştepte decât computerele.

M-am ridicat în picioare şi fără voia mea picioarele mi-au luat-o la vale pe o aşa numită scară rulantă care acoperea tot drumul. M-am uitat puţin în jur. Casele erau la o altitudine foarte mare iar maşinile mergeau prin văzduh. Cerul era de un albastru viu combinat cu un puternic violaceu.

Androizii erau foarte bine documentaţi, aşa că mi-am făcut foarte repede un prieten pe nume Silk care m-a ajutat să vizitez împrejurimile.

Clădirile erau imense, de nuanţe diferite şi forme ciudate. Foarte mulţi roboţi le populau.

La un moment dat cerul a devenit

roşu şi roboţii au început lupta. Eu am fugit spre Slik care a rămas fără un ochi şi fără piele. Noua lui imagine era îngrozitoare. Mi-am întors privirea şi Slik a dispărut.

Am început să alerg şi am găsit casa mea suspendată. Am intrat în casă. Mama mă striga.

- Dayana, e timpul să te trezeşti pentru a merge la şcoală!

eleva **Buşu Dayana**

Lumea de dincolo de uşă

Cu paşi mici şi repezi mă îndrept spre capătul holului unde pare că vrea să se deschidă o uşă veche şi prăfuită. Ajunsă în dreptul ei pun mâna pe clanţa plină de praf, iar uşa se deschide. Un vânt puternic mă împinge înăuntru, iar ca un aspirator mă trage într-un tunel ce la capăt avea o roată de hipnoză albă-neagră.

Un sunet imită ritmul unui cântec din filmele de groază, iar din pereţii tunelului ieşeau mâini de copii.

Lângă roată era o uşă foarte mică care mi-a atras privirea, sculpturile antice de pe ea, urme de zgârieturi de jos în sus şi de sus în jos.

S-a deschis, am aruncat o privire rapidă, semăna cu un oraş chinezesc, clădirile uriaşe, literele inscripţilor chinezeşti, iar pe drum erau oameni ciudaţi pe care nu puteai să-i priveşti în ochi.

Cerul era de un cafeniu închis, iar ploaia s-a transformat în sânge, păsările zburau în cerc fără o direcţie clară, tunetul se auzea precum schelălăitul unor pisici.

Gărzile umblau pe străzi, la fiecare pas te păştea câte un pericol, soarele dispăruse demult din acel oraş.

Ura predomina acel loc, niciun strop de bucurie, iubire, doar ură.

Printr-un megafon se aude vocea unui tip ce declară că el este de acum proprietarul oraşului, dar pentru mai multe lămuriri l-am căutat.

Nu a trebuit să merg mult, căci am dat pete o clădire imensă, plină de oglinzi, cu o uşă imensă.

Intru. O cameră mare era după uşă, iar în mijloc acel tip, înalt, brunet, cu o mască pe faţă.

Dându-şi masca jos, am văzut chipul tatei care striga la mine să mă trezesc ca să nu întârzii la şcoală.

Totul a revenit la normal, afară era soare, totul era bine.

eleva **Buşu Dayana**

Sfârşitul clasei a VIII-a

A sosit momentul să ne desfacem mâinile şi să pornim fiecare pe un drum diferit.

Va fi un alt început, alţi colegi, alte amintiri, alte vise care devin sau nu realitate.

Clipele ce sunt lăsate în urmă vor fi mereu în amintirea noastră.

Ultima zi de gimnaziu, ultima oră, prima sau ultima lacrimă, ultimul gând ...

eleva **Buşu Dayana**

Lumea de după zâmbet

Zâmbetul pe chipul unui om înseamnă o bucurie în sufletul persoanei respective, un sentiment pe care doar acea persoană îl simte. Dar dacă fericirea e trecătoare şi zâmbetul e fals?

Ascunzând durerea din adâncul unei inimi fericirea se luptă cu răul şi spulberă iubirea, un nor de praf negru. Cerul şi pământul sunt la un metru de a se unii. Acolo lumina mai are doar o şansă, speranţa unui om de a trece mai departe, voinţa şi ambiţia.

Dar dacă această ambiţie nu există, totul este pierdut. Praful negru se aşează peste tot. Umbre din toate părţile par să vină spre tine. Cerul unit cu pământul nu au o direcţie clară.

Zâmbetul şi fericirea îţi îndeamnă

sufletul la mai mult, la mirosul florilor de primăvară, la sentimentul de existenţă.

Avem nevoie de asta, avem nevoie de ajutorul zâmbetului, putem învinge răul şi senzaţia de supărare cu doar un simplu gest.

eleva **Buşu Dayana**

Primăvara

Timpul învelit în catifea soloară trece clipind din ochi. Vântul care adie slăbit încearcă să alunge norii de culoare cenuşie din faţa soarelui.

Puiul luminii ne atinge ochii cu febleţea sa. Fiinţele visătoare meditează la o nouă primăvară care revine ca un echer plăpând.

Raza soarelui care străbate printre nori topeşte zăpada, transformând-o în picături de apă ce udă mângâind firele de iarbă amorţite de frig.

Apele încep a se dezgheţa, ajutate de razele luminii călduroase degajate de soare care mângâie cu gingăşie tot ce îi stă sub săgeţile luminoase.

Copacii încep a înmugurii pe rând, redând frumuseţea acestui anotimp.

Tot ce te înconjoară îţi luminează ochii, mângâie inima, atinge imaginaţia, transformându-te într-un visător, robul imaginaţiei.

eleva **Cerbulescu Ribana**

Gaura din adâncul galaxiei

Vă întrebaţi probabil cum am ajuns închisă în acel obiect astronomic cu o masă de o sută de ori mai mare decât cea a Soarelui despre care savanţii Pământului nu aflaseră nimic încă?

Am să vă explic... Am ajuns acolo, deoarece fiind o pământeancă singuratică, pasiunea pentru ştiinţă îmi comprima viaţa.

... Era o dimineaţă în care aveai impresia că aerul îţi taie respiraţia, presiunea atmosferică era foarte ridicată. Eu mă simţeam atrasă de o forţă ce capta tot în drumul ei. Suprafaţa atinsă de acea forţă era totuşi limitată, era o suprafaţă unde câmpul gravitaţional era foarte puternic. Acea forţă m-a închis într-un univers întunecat, un univers în care aveai impresia mereu că ai ochii închişi. Ajunsă acolo am conştientizat că sunt singura fiinţă de pe pământ ce explorează acel univers şi am început să explorez acel necunoscut, lăsând frica în urmă.

Pe acel întuneric eu analizam totul considerându-mă o fiinţă norocoasă, ştiind că mulţi oameni de ştiinţă şi-ar fi dorit să fie în locul meu.

M-am plimbat prin acel Univers Întunecat, după cum l-am botezat sau gaură neagră după părerea oamenilor de ştiinţă şi am început să-mi unesc simţurile cu tot ce se afla în jur.

În acea mare infinită simţisem un curent puternic, o infinită mare de raze x ce aduseseră un robot explorator cu o voce umanoidă ce vorbea o limbă proprie, emotish pe care o cunoşteam şi eu din proprile experienţe. Acel robot avea misiunea să operaţioneze în locuri greu accesibile. Direcţia lui era luna dar a ajuns aici atras de Universul Întunecat. Acest tip de robot era dotat cu senzori ce puteau pătrunde până la 3600 metri prin gheţă, dar forţa lui era slăbită.

După mai multe clipe de confruntare cu propriu-mi conştient şi cu robotul pe care l-am botezat Clever, deoarece avea un mecanizm bine gândit am hotărât că atunci când razele x pătrund în gaura neagră să le dau foc şi să provoc o explozie ce m-ar putea arunca de acolo.

eleva **Cerbulescu Ribana**

Gaura din adâncul galaxiei

Vă întrebaţi oare cum am ajuns închisă în acel obiect astronomic cu o masă de 100 de ori mai mare decât cea a Soarelui, despre care locuitorii Pământului au fost foarte puţin

informaţi?

Am să vă explic ... Am ajuns acolo în timp ce eram o pământeancă singuratică iar pasiunea mea pentru ştiinţă îmi comprima viaţa.

Era o dimineaţă în care aveai impresia că aerul îţi taie respiraţia şi dintr-o dată am simţit o atracţie puternică, mi-am dat seama că este vorba despre o forţă care atrăgea tot ce-i stătea în cale, o suprafaţă limitată în care câmpul gravitaţional este foarte puternic.

M-a atras cu putere şi m-am simţit închisă într-un univers întunecat în care aveai senzaţia că mereu ai ochii închişi.

La început am fost foarte speriată, pe urmă am înţeles că eram singura persoană de pe Pământ care trecuse prin acea experienţă.

Doream să analizez totul în acea mare de întuneric considerându-mă o persoană norocoasă, deoarece mulţi astrologi şi oameni de ştiinţă şi-ar fi dorit să cerceteze tot ce se afla în jurul meu.

M-am plimbat prin universul întunecat, numit de mine Gaura neagră. Simţeam tot felul de mirosuri care mă asfixiau. Erau raze X emise de gazul ce cădea în acel loc.

În marea infinită de raze X am auzit căzând ceva. era o jumătate din galaxia Calea Lactee şi jumătate din Terra. Totul a fost atras de universul negru în care eu am ajuns prizonieră.

O voce umanoidă m-a trezit din visare ...

eleva **Cerbulescu Ribana**

Câinele, prietenul cel mai bun al omului

Animalul meu preferat este câinele. Pot să spun că iubesc toţi căteluşii, dar cel mai mult îl iubesc pe Nero, căţeluşul meu. El are doi ani, iar părinţii mei mi l-au făcut cadou de ziua mea.

Nero este un cocher de culoare neagră, foarte jucăuş. Eu m-am ataşat foarte mult de el şi pot să spun că un câine este întotdeauna cel mai bun prieten al omului.

Căţelului meu îi place foarte mult să alerge prin parc, să se joace şi să fie alintat. Atunci când leneveşte adoră să fie scărpinat pe burtică.

Cu toate că are mâncarea lui, el vine şi cerşeşte de fiecare dată când stăm la masă şi nu ne lasă până nu îl serveşti cu ceva din ce mănânci tu.

De asemenea Nero este un câine foarte inteligent. Chiar dacă are numai doi ani el ascultă comenzile pe care i le dau şi a învăţat să înţeleagă ce i se spune.

Sunt foarte fericită că îl am pe Nero, deoarece îmi ţine de urât şi mă înveseleşte de fiecare dată când sunt tristă.

Chiar dacă nu vorbeşte, eu ştiu că şi el mă iubeşte cum îl iubesc şi eu.

Nu aş vrea să îl pierd niciodată, deoarece am mai avut un căţeluş pe nume Babi şi a ajuns sub roţile unei maşini, iar de atunci mi-a fost frică să-mi mai las câinele la plimbare.

Pe Nero sper să nu-l pierd niciodată. M-am obişnuit cu el, îmi este un prieten la care ţin mult.

Sper să îmi cumpăr şi o căţeluşă căreia o să-i pun numele Bety, căţeluşă pe care o să o iubesc la fel de mult ca pe Nero şi care mi-a fost promisă cadou de Crăciun.

eleva **Dochia Nicoleta**

Iubită mamă,

Mamă, azi, de ziua ta,
Îţi dăruiesc o lalea
Să-ţi lumineze viaţa,
Cum şi tu ai luminat-o pe a mea.

Primul cuvânt,
De când m-am născut,
A fost, mama,
Tu eşti tot ce am mai sfânt.

eleva **Geneanţu Florina**

Mica viţuitoare

Într-o zi pe când făceam curat în cameră am observat cum o mică vietate s-a aşezat pe petalele unei flori. Aceasta era ca jarul de rubin, având un destin foarte greu şi fiind o vietate visătoare care aleargă în căutarea unui drum mai bun. Această vietate ce mi-a adus primăvara este asemenea unui fluture de catifea solară, ca un echer plăpând coordonat de razele lunii.

De atunci, în fiecare zi, micuţa vieţuitoare mă întâmpină dimineaţa umplându-mi viaţa de o privelişte minunată. Abia acum am realizat frumuseţile naturii pe care nu le observasem niciodată, ca de exemplu cerul albăstriu asemenea unui ocean în care se reflectă zborul păsărilor.

Aceasta este lumea pe care am descoperit-o atât de târziu.

eleva **Geneanţu Florina**

Un vis frumos

Într-o zi ce strălucea în lumină un mic fluture a ieşit dintr-o frunză moale, un flutur foarte frumos, jucăuş care mă înveselea, alungându-mi tristeţea ce o simţeam cu ceva momente în urmă.

Am pornit pe urma fluturelui şi acesta m-a adus într-un loc minunat, plin de flori, un câmp de poveste şi de amintiri.

Eu, tristă fiind, am rămas acolo dorind să uit de casă, de toate amintirile pe care le-am avut acolo de când eram mică. Visătoare fiind credeam că o să rămân toată viaţa cu fluturaşul magic şi destinul meu se va schimba.

Am început să mă plimb pe acel câmp, un câmp feeric. Soarele era ca o catifea ce mă urmărea. Seara lumina lunii bătea într-o undă argintie încălzindu-mi sufletul. Stelele erau un jar, jar de rubine ce îţi dădeau senzaţia că trăieşti un vis pierdut în fermecătoarea realitate a momentului.

Fluturele mă îndemna să mă bucur de toate şi să-mi uit tristeţea care îmi sfâşia sufletul.

Visul acesta pe care îl trăiam era ca o buclă de aer ce curând se va pierde şi va înceta să mai zboare, aşa cum sufletul meu nu mai zboară şi nu îmi dă voie să merg mai departe.

Fluturele îmi urmărea paşii ca un chenar plăpând.

Părinţii mă căutau... Urma să fiu smulsă din acea lume minunată.

Nu o să uit niciodată locul acela minunat şi pe acel prieten drag mie.

eleva **Hoban Daiana**

Coroniţa iubirii

8 Martie a venit,
Ziua mamei a sosit,
Un dar a primit,
De la fiul ei iubit.

Mamă, azi, de ziua ta,
Îţi dăruiesc iubirea mea,
Ghioceii au răsărit,
Iubirea ta a înflorit.

Mărţişoare de flori,
Iubire, fericire, veşnice zori,
Le-am împletit într-o coroniţă,
Pentru scumpa mea măicuţă.

elevul **Mîţu Raul**

Dragostea

Dragostea e cel mai sincer şi pur sentiment, însă poate să fie confundată cu o simplă atracţie.

Dragostea adevărată, puţini oameni au norocul să o întâlnească.

Acest sentiment este cel mai frumos care poate exista, este cel care te umple de fericire, este cel care te face să vezi viaţa cu ochi mai buni, chiar şi atunci când viaţa este grea.

Dragostea nu poate să fie cumpărată nici cu toţi banii din lume. Tocmai din această cauză unii oameni săraci material sunt atât de fericiţi alături de

partenerul lor, iar cei bogaţi se miră cum de există atâta fericire şi dragoste în lipsuri când ei cu toată averea lor nu au găsit-o.

Dragostea adevărată este o floare rară, puţini oameni au şansa de a o descoperi în această viaţă. Unii nu-i înţeleg sensul dacă-i întrbi despre existenţa ei.

Îmi doresc ca toţi oamenii să descopere esenţa dragostei.

eleva **Simion Simina**

O bucurie de Crăciun

Era noaptea de 22 decembrie. O mică fetiţă a fost abandonată de mama ei chiar din ceasul în care văzuse prima dată lumina zilei. Ea a fost lăsată în zăpadă, lângă casa unei familii care îşi dorea din tot sufletul un copilaş. Afară ningea şi era un ger cumplit, iar vântul bătea cu putere. La ferestrele caselor erau flori de gheaţă.

Tot oraşul era adormit, numai un câine pe ici, pe colo, lătra.

De dimineaţă, fetiţa care abia a supravieţuit gerului, a fost găsită de Sorin, care a dus-o repede în casă şi a arătat-o Emiliei, soţia sa. Ei au fost de acord s-o păstreze, pentru că şi-o doreau foarte mult. Fetiţa plângea. I-au dat numele Cristina-Maria şi au botezat-o de naşterea Domnului şi a fost iubită şi considerată un dar de la Dumnezeu.

De atunci ei au început să meargă la biserică iar ca răsplată au fost binecuvântaţi cu încă un copil pentru care ei mulţumesc seară de seară lui Dumnezeu.

Pentru asta, ei au reuşit să-şi cunoască şi strănepoţii.

eleva **Jurma Cristina Maria**

Aron Stone

Fragment

De curând m-am mutat cu mama şi fratele meu la periferia oraşului, într-o casă plăcută la vedere şi foarte primitoare.

Fratele meu Alex nu ratează nicio ocazie în a mă spune mamei pentru ceea ce fac sau nu fac.

Da ... am descoperit un super joc. Jocul este despre apărarea lumii de oamenii ce vor s-o distrugă.

Mi-am făcut cont ...

- Haideţi la masă! s-a auzit glasul mamei.

- Imediat, mamă.

Eram fascinată de joc.

- Ce avem la cină?

- Spaghete.

- Preferatele mele, am spus eu.

...

- V-aţi terminat temele?

- Eu da, a răspuns Alex.

- Eu mai am tema de la biologie.

...

A fost o zi agitată la şcoală. Am cunoscut un android ...

- Să mă prezint, sunt Aron Stone. Sunt un android. Sunt aici pentru a te informa că poţi salva planeta care se află în pericol.

eleva **Jurma Cristina Maria**

Prinţesa florilor

A fost odată ca niciodată o prinţesă pe nume Erika care iubea foarte mult florile. De aceea toţi din regat o strigau Prinţesa Florilor. Împăratul şi regina erau foarte mândri de ea, pentru că era o fată deşteaptă, frumoasă ca o zână şi cuminte. Toţi o iubeau, în afară de o vrăjitoare rea care a blestemat-o să nu aibă parte de fericire toată viaţa, pentru că era mai frumoasă ca ea. Dar prinţesa avea parte numai de fericire şi bucurii. Văzând vrăjitoarea rea că nu are efect blestemul aruncat asupra prinţesei a aruncat un alt blestem dar de data aceasta asupra florilor mult iubite de Erika. Din acel moment florile au rămas fără viaţă, fără culoare şi fără acea bucurie pe care o avea Erika. Toţi cei din

regat se întrebau ce oare s-a întâmplat cu Erika şi cu faţa ei posomorâtă. Părinţii ei au întrebat-o:

- Ce se întâmplă cu tine Erika, ce-ai păţit?

Nimic, doar că sunt tristă, deoarece florile nu mai au viaţă. Aş vrea să găsesc ceva să le dau viaţa şi culoarea înapoi, le răspunse Erika.

Era atât de tristă încât a hotărât să plece în căutarea cuiva sau ceva care să învie florile. Plecând pe drum, a întâlnit un spiriduş.

- Ce faci draga mea? a întrebat-o el.

Merg în căutarea cuiva sau ceva care să înapoieze strălucirea florilor. Ai putea să mă ajuţi?

Da. Ştiu o vrăjitoare foarte rea care te urăşte. A încercat să te blesteme dar blestemul aruncat pe tine prima oară nu a mers aşa că acum a aruncat un blestem asupra florilor şi din această cauză ţi-a pierit şi fericirea. Dar ştiu antidotul care te poate ajuta să le redai viaţa florilor.

Îţi mulţumesc foarte mult spiriduşule. Dacă mă vei ajuta, tatăl meu te va cinsti cum se cuvine.

Aşa au mers Erika şi spiriduşul timp de şapte nopţi până la regatul vrăjitoarei. Vrăjitoarea avea un fiu pe nume Daniel care era bun la suflet şi nu era la fel de ticălos ca mama lui. Ajungând Erika şi spiriduşul la regat, Prinţul Daniel a observat-o pe Prinţesa Erika şi frumuseţea ei. La rândul ei l-a observat şi ea pe el. Prinţul a întrebat-o:

- Ce te aduce pe aici copilă frumoasă, prin părţile acestea întunecoase?

- Am venit în căutarea unui antidot pentru a reînvia florile. Ştiţi vreunul?

- Da, mama mea are un antidot dar eu nu pot să-l iau dar te voi ajuta. Aş vrea să ştiu cum te numeşti. Eu mă numesc Daniel, Prinţul Daniel.

- Eu mă numesc Erika, prinţesa Erika şi mi se mai spune şi Prinţesa florilor.

În tot acest timp vrăjitoarea îşi trimise corbul pentru a vedea ce se întâmplă. Când a venit corbul i-a zis:

- Stăpână, vreau să-ţi spun că fiul tău o să o ajute pe Prinţesa Erika să-ţi ia antidotul împotriva blestemului tău asupra florilor.

- Nu se poate. Fiul meu o să o ajute pe nenorocita de Erika. N-o să permit aşa ceva, niciodată!

Daniel o ascunse pe Erika şi pe spiriduş timp de trei zile în cea mai luminoasă parte a castelului, pentru că acolo regina nu intră. Dar în una din aceste trei zile vrăjitoarea şi-a trimis spionul, adică corbul să verifice castelul şi atunci l-a zărit pe Daniel şi a mers după el cât a mers dar când se duse spre partea luminoasă a castelului, l-a pierdut. Erika a putut ieşi afară într-o zi pe când vrăjitoarea şi slugile ei dormeau, pentru că noaptea erau treji.

A ajuns împreună cu Daniel şi cu spiriduşul la locul unde era ascuns antidotul. Dar surpriză. Vrăjitoarea era acolo pentru a o prinde pe Erika şi a o ţine prizonieră. Spiriduşul s-a dus repede să aducă ceva pentru a putea lovi vrăjitoarea şi pentru a scăpa. Daniel şi-a înfruntat propria mamă zicându-i:

- De ce eşti aşa de rea, mamă? Ce ţi-a făcut Erika?

- Nu mi-a făcut nimic, dar este mai frumoasă ca mine şi eu trebuie să fiu cea mai frumoasă.

Astfel vrăjitoarea le-a spus că se vor înfrunta timp de şapte zile. În aceste zile Erika, Daniel şi spiriduşul s-au pregătit pentru a înfrunta-o pe vrăjitoare. În primele trei zile vrăjitoarea a câştigat dar în următoarele zile fiind extenuată şi-a dat duhul. Îndată florile şi-au recăpătat viaţa, iar Erika zâmbetul. Daniel era atât de fericit că a cunoscut-o pe Prinţesa florilor care era atât de frumoasă încât a cerut-o de soţie. Erika a fost încântată. Iar acel spiriduş nu a existat, era un duh bun care a ajutat-o pe Erika şi pe flori. Prinţesa Erika şi Prinţul Daniel au pornit spre palat. Părinţii ei

când au văzut-o au fost bucuroşi şi s-a dat un mare ospăţ. După acel ospăţ Daniel a cerut mâna Erikăi împăratului. Împăratul a fost de acord.

Nunta a durat nouă zile şi nouă nopţi, iar bucuria lor a durat o veşnicie. La nuntă s-au bucurat şi florile de bucuria lor Prinţesei florilor care a făcut tot posibilul să le reînvie.

Prinţul Daniel şi Prinţesa florilor au trăit până la adânci bătrâneţi.

Şi am încălecat pe o şa şi v-am spus povestea aşa.

eleva **Jurma Cristina Maria**

Primăvara, zâna vieţii veşnice

A sosit primăvara. Iarna cea grea, prinţesa florilor de gheaţă, a fost biruită de zâna vieţii veşnice, a mugurilor ce se nasc din dor de viaţă, din zâmbet de soare, din picături de apă vie.

Primele flori ce se ivesc la început speriate şi tremurând de sub zăpada rece, ca semn al biruinţei sevei vieţii asupra imaginarelor flori de gheaţă ce se topesc la soare, sunt ghioceii.

Copacii prind şi ei dor de verdeaţă, de muguri şi flori şi se lasă mângâiaţi de soare şi îmbătaţi de picăturile de ploaie.

Păsările au revenit în natura ce e pe zi ce trece mai parfumată de mirosul florilor de primăvară şi cu nişte triluri de erudite soprane salută primăvara.

Gâzele, fluturii, ne dăruiesc un spectacol al vieţii, iar mieii dansează a început de lume.

Izvoarele susură fericite, în timp ce gheaţa s-a transformat într-o haină înflorată a primăverii.

Căldura şi frumuseţea primăverii aduce şi în sufletele oamenilor bucuria vieţii veşnice, a mugurilor eterni.

Simte primăvara veşnic!

eleva **Jurma Cristina Maria**

Băiatul şi zmeurele de aur

A fost odată ca niciodată dacă n-ar fi nu s-ar povesti. Era o dată o familie săracă care avea casa la margine de sat, lângă pădure. În această familie erau tata, mama şi trei fraţi. Toţi trăiau din greu ca să câştige ceva de mâncare.

Tata cu cei doi copii mai mari se duceau şi tăiau lemne ca să le vândă prin sat la oameni.

Mama şi copilul cel mai mic vedeau de treburile casei. Băiatul cel micuţ aducea apă, dădea grăunţe la păsări şi făcea curat în curte.

Într-o zi de vară copilul ia un coş şi pleacă în pădure să culeagă zmeură. Mergând el pe cărare, prin pădure, vede un pui de şoim căzut din cuib. El ia puiul în mâini şi caută cuibul de unde a căzut. Cu privirea în sus zăreşte pe un vârf de stâncă cuibul şi pe cei doi fraţi ai lui. Băiatul se caţără şi pune puiul care îi mulţumeşte împreună cu fraţii lui şi îi spune că la nevoie să-l cheme şi-l va ajuta la rândul lui.

Deodată, într-o poiană, copilul găseşte o tufă de zmeură cu fructe de aur. Bucuros le culege şi umple coşul cu vârf şi îndesat şi se înapoiază spre casă fiind însoţit de şapte şoimi ca să nu păţească nimic.

Ajuns acasă copilul arată mamei sale ce fel de zmeură a cules. Mama arată tatălui ce bogăţii a adus băiatul lor. O parte din bogăţii le vinde şi cumpără pământ,

animale şi construieşte case pentru cei doi fraţi mai mari.

Şi aşa au trăit cu toţii bogaţi şi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus o mare şi gogonată minciună.

elevul **Matei Laurenţiu**

Copila bună şi cu ochi frumoşi

Frumoasa primăvară reprezentată la început de ghiocei a sosit.

Pomii înfloriţi început-au a cânta de bucuria raiului ce apare a se contura sub chipul primăverii pe pământ.

Păsările au început să cânte un frumos sonet ştiut doar de sirene sau de copila vieţii veşnice, de primăvară.

Florile au înflorit sub ochii soarelui strălucitor, pline de mireasma caldă a vieţii.

Cerul este albastru, cu nori albi şi pufoşi ca nişte iepuraşi ce aşteaptă să vestească Paştele.

Da, primăvara e Paştele, căci doar în anotimpul reînoirii, anotimpul furat dintr-o petală de rai, putem spune că am înviat la viaţa veşnică prin Iisus Hristos: „ Hristos a înviat!“ „Adevărat că a înviat“.

Astfel arată primăvara bună şi cu ochi frumoşi.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Lecţie de viaţă de la extratereştrii

Este o zi frumoasă de primăvară., pomi înfloriţi, flori minunate, culori vii... Eu mă plimbam singură cu gândul că acasă voi avea de făcut o poveste ştiinţifico-fantastică. Nu aveam idei şi nici nu ştiam de unde să încep. Soarele strălucea. Din depărtare venea Kevin, un băiat şmecher de cartier. S-a oprit în faţa mea şi mi-a spus:

- E o petrecere diseară la Dave. Vii?

- Mm... Da!

Şi el plecă mai departe... Eu am continuat plimbarea... Sună telefonul... E mama:

- Gloria, fata mea, începu ea speriată... Eşti bine?

- Da. De ce întrebi?

- Acolo, în parc, am auzit că sunt nişte oameni ciudaţi care fură copii.

M-am uitat în depărtare şi am văzut doi oameni înveliţi în pelerine negre, cu căciuli albastre şi cizme de cauciuc.

- Cum arată oamenii, întreb eu speriată?

- Păi... Poartă nişte pelerine negre...

- O, Doamne!

- ...căciuli albastre...

- Ei sunt! Mama, tre' să-nchid, pa.

- Fii atentă!

Speriată, m-am ascuns după un copac. Tremuram. Oamenii se apropiau de mine. Auzeam paşi. Am tresărit când i-am simţit în spatele copacului. Nu izbuteam să privesc înapoi... Ascultam:

- Eiubert ăs mednirp ataf (vorbirea în oglindă Trebuie să prindem fata.), a spus unul din ei.

- Ad! Iş edeper! a spus celălalt.

- Ma o-tuzăv icia, rad ednu o if?

Oare ce vorbeau ei acolo?... Eiubert?... M-am jucat la şcoală un joc a cărui farmec era să rostim cuvintele invers. Printre cuvinte se afla şi eiubert ce însemna „trebuie“... Acum înţeleg; au spus: „Trebuie să prindem fata.“ ;„Da! şi repede!“; „ Unde o fi?“

Discuţia continuă... Să fiu atentă!

- Muc o ămehc, a întrebat cel mai scund?

- Gloria, ăcrap, Gloria Magda.

Aşa mă cheamă şi pe mine

- Aeva lurăp urgen iş iihco iurpăc.

Şi eu am ochii căprui şi părul negru, mai sunt şi singura din oraş cu acest nume. Of, pe mine mă caută... Am început să pipăi copacul căutând o scăpare şi am simţit ceva ramificaţii ale trunchiului pe care mă puteam urca. Am urcat şi mi-am găsit adăpost în scorbura de frunze dese ale coroanei. Ciudaţii au mai stat puţin prin preajmă, apoi au

plecat. Eu am răsuflat uşurată... Nu s-au depărtat prea mult şi de pe alee a venit Arnold:

- Gloria, ce faci acolo?

- Stt!

- Ciudaţii s-au întors...

- Cine eşti, m-au întrebat?

- Ăă, Carolina, am răspuns.

- Nu, o cheamă Gloria, interveni Arnold.

- Gloria şi mai cum?

- Gloria Sofia, am răspuns.

- Ba nu, interveni din nou Arnold, Gloria...

Şi a tăcut, căci i-am acoperit gura cu mâna.

- Taci, i-am spus eu şoptit fratelui meu

- De ce?

- Ăştia mă caută, sunt hoţi, i-am răspuns încet..

- Eşti cumva Gloria Magda?

- Da, ea este, a răspuns Arnold.

Eu eram distrusă. Acum ce-mi vor cere? Au spus să merg cu ei, dar ei au refuzat. Ei m-au prins de braţ şi m-au tras după ei. Eu am mai spus o dată, nu, dar ei nu m-au ascultat. Arnold plecase. M-au tras după ei şi m-au pus în porbagajul unei maşini zburătoare. Eu mi-am deschis telefonul cu clapetă şi m-am uitat ce mai era acolo. În stânga mea era un sac mare cu ceva în el. L-am deschis. Un ţipăt mi-a sărit din adâncul fiinţei mele când am dat peste un cap de om. Ciudaţii nu au sesizat ţipătul, căci în jur tocmai făceau gălăgie nişte copii.

L-am sunat pe cel mai bun prieten al meu, pe Kevin... I-am povestit plină de spăimă totul.

- Unde aţi ajuns?

- Nu ştiu...

- Ar tebui să o întrebăm pe fată dacă vrea să încerce acest lucru, a spus şoferul în limba sa.

- Ce au spus, mă întrebă Kevin, auzind convorbirea.

- Au spus că ar fi trebuit să mă întrebe dacă doresc să încerc experimentul.

- De unde şti limba lor?

- Am dedus-o. Mai şti când ne-am jucat cuvinte inversate?

- Da, înţeleg...

- Un hamburgher mare cu pui, cartofi prăjiţi şi două Cola, a comandat şoferul.

- Am ajuns la McDonald, am dedus eu..

Legătura mea telefonică cu Kevin se întrerupse. Am adormit... Când m-am trezit am observat că mă aflam într-o celulă veche, întinsă pe un pat. Pereţii erau crăpaţi, geamul era mic, iar lângă pat mă aştepta o pisică portocalie, cu pete albe. Eu m-am uitat la ea, iar aceasta a mieunat. Pe gemuleţ am observat că întreaga clădire în care am ajuns era înconjurată de un râu.

- Te-ai trezit? m-a întrebat un savant apărut lângă mine prin perete.

- Într-o închisoare veche ce am transformat-o în laborator ştiinţific.

- Îmi dai drumul?

- Nu, doar dacă...

- Doar dacă mă sacrific şi accept experimentul...

- Ai ghicit.

- Şi în ce constă acest experiment, chimicale... malformaţii... suferinţă... cobai...

- Nu

- Dar?

- Trebuie să încerci nişte aparate.

- Ce fel de aparate şi pentru cât timp?

- O săptămână, dacă trăieşti.

Am stat puţin pe gânduri după care am acceptat oferta. E mai bine decât să trăiesc toată viaţa într-o celulă putrezită.

- Poftеşte spre laborator, mi-a grăit savantul, deschizându-mi un coridor.

- Să ne cunoaştem, mă cheamă Gl...

- Ştiu. Ai cincisprezece ani, îţi place să citeşti şi să scri poveşti... Pe mine mă cheamă Carol Henric.

- De unde ai aflat toate datele despre

mine

- Eu iau pastila viitorului, cunosc totul, dar cel mult şase milioane de ore.

Ore terestre, m-am întrebat în gând...

Carol m-a dus într-un laboratorul secret unde se aflau o mulţime de oameni ciudaţi. Unii aveau doar un ochi, alţii aveau trei mâini... toţi îmbrăcaţi în uniforme....

- Ei sunt pământeni ce au gustat licori netestate încă.

- Adică cobai.

- Dacă aşa vrei să-i numeşti.

- Eu ce voi face?

- Imediat ajungem.

A deschis o uşă imensă de lumină şi mi-a prezentat o maşină a timpului. Arăta ca o maşină modernă, cu multe, foarte multe butoane colorate.

- De ce experimentul va dura o săptămână?

- Pentru că vei merge în cele şase timpuri.

- Eu cunosc doar trei: trecut, prezent şi viitor.. Care sunt cele şase?

- Trecut preistoric, trecut modern, prezent actual, viitor de douăzeci de ani, viitor modern şi viitor experimentat.

- Şi noi în ce timp trăim?

- Gândeşte-te!

- Aştept răspunsul unui savant.

- Trecutul modern e de la preistorie până acum. Prezentul actual...

- E acum.

- Nu! Prezentul devine trecut în şase secunde. Viitorul de douăzeci de ani îl ştii că-i în faţa ta, viitorul modern e cel până în şase ani, iar ultimul e viitorul experimentat, spre el tindem, păşim spre el, controlăm viitorul prin experimente...

- Trebuie să plec acasă, acum am găsit tema pentru povestirea ştiinţifico-fantastică ce aşteaptă să fie scrisă.

- Nu poţi pleca, maşina timpului te aşteaptă!

- Şi dacă mor în era dinozaurilor? De ce m-aţi ales pe mine?

- Pentru că nu-ţi place istoria, deşi eşti un elev silitor. Ai ocazia să o înveţi.

- Şi dacă am norocul ca maşina viitorului să mă ducă acasă, în timpul meu şi să mă trezească din coşnmarul în care m-aţi aruncat.

- Nu face greşeli omeneşti...

- Când începem studiul istoriei cu ajutorul maşinii?

- Peste o oră. Acum vei merge să te odihneşti într-o cameră luxoasă.

M-am bucurat de acest răgaz. O creatură verde, cu trei ochi şi patru mâini m-a condus printre celulele pline de ciudaţi, un amalgam de ciudaţi coloraţi în mii de curcurcubee. Am lăsat în urmă celulele şi am ajuns în faţa unei uşi străjuită de doi oameni costumaţi în negru... Mi-au deschis, iar eu am pătruns într-o încăpere spaţioasă cu un pat mare cu cearceaf roz, perdele albe...

- Wow! am exclamat.

Însoţitorul meu a plecat, iar eu am început să studiez camera. Pereţii camerei erau portocalii, dulapurile pline de haine. Erau atât de multe haine, încât mi-a luat jumătate oră doar să le văd pe toate. Patul de prinţesă mă aştepta să mă odihnesc, dar privirea îmi căzu pe biroul de lângă geam unde se afla un calculator. Lângă birou se afla o măsuţă cu oglindă. Pe măsuţă erau aşezate o mulţime de obiecte. Mi-am aranjat părul cu acele obiecte, după care am pornit calculatorul. Aş fi dorit să am un scaun pe care să mă aşez, şi cum am observat în stânga biroului un buton cu un scaun desenat pe el, l-am atins şi mi s-a împlinit dorinţa. În spatele meu a apărut scaunul mult dorit ce m-a invitat să iau loc.

Acum am pornit monitorul. Pe ecran nu a apărut nicio imagine, doar următoarele cuvinte: „Eşti de acord să faci experimentul propus?“

Eu nu eram de acord şi m-am grăbit să răspund negativ zadarnic, căci căsuţa ce trebuia să o accesez pentru a răspunde negativ a plecat în josul ecranului, apoi

nu am mai zărit-o. Mi-a scăpat şi pentru că nu am reuşit să o prind am răspuns afirmativ.

În sfârşit am deschis o portiţă de acces spre toate datele din memoria computerului, poate reuşesc să obţin informaţii despre maşina timpului sau cum să ajung acasă...

Se aud paşi... trebuie să închid calculatorul.

- Te cheamă savantul, căci a trecut ora de odihnă. Sper că te-ai simţit confortabil în această cameră.

Am răspuns sec, scârbită de toate lucrurile ciudate ce le-am văzut în acea zi: „da".

Nu am reuşit să părăsesc camera până ce aceasta a fost invadată de nişte ciudaţi micuţi şi albaştri, plini de energie.

- Cine sunt aceştia?

- Experimente.

- Eu observ nişte făpturi.

- Sunt celule făcute cu scopul de a tulbura liniştea, de a creea nervozitate.

- Cred că deja au şi făcut acest lucru, căci mă simt neliniştită, nesigură.

- Să mergem, suntem aşteptaţi.

Savantul cum m-a zărit mi-a oferit un carneţel, mi-a cerut să notez în el tot ce observ în călătoriile mele prin barierele timpului şi m-a poftit în maşină oferindu-mi cheile care nu erau altceva decât un fascicol de lumină. Lumina a ajuns în contact, iar maşina a fost programată pentru o călătorie în Egipt, pentru a studia piramidele.

Totul în jurul meu a început să dispară. În câteva secunde acel gol din jur se transformă într-o fabrică şi eu l-am văzut pe tata... Ce caută aici?.. Peste câteva momente fabrica dispare. Câmpia începea să se zărească, apoi o cascadă, pe urmă deşertul şi maşina s-a oprit în Egipt. Am coborât, am scos cheile din contact, iar maşina s-a transformat într-un cub. La baza cubului era un ceas. Am încercat să-l fixez la o oră favorabilă, dar când am mişcat rotiţa mi-au apărut în faţă meniuri şi foldere. Unul dintre foldere avea încorporat un GPS. Perfect, o să folosesc GPS-ul. Detectorul meu a localizat viaţă în nisip şi nici nu au trecut câteva secunde, că au apărut din nisip nişte creaturi cenuşii cu antene verzi, trei ochi, patru mâini şi un singur picior. Una dintre creaturi avea pe corp nişte inscripţii egiptene tatuate.

Am cam încurcat-o, mi-am spus, dar creaturile nici nu m-au luat în seamă, de parcă nu m-ar fi observat. Au început să construiască o piramidă... Cred că savantul încearcă să obţină toate formulele destinate construcţiei pentru a face noi experimente.

Trebuie să folosesc computerul ceas pentru a evada din lumea extratereştilor... Butonez ceasul pentru a căuta o navetă zburătoare, însă încercarea mi-a fost zădărnicită de câteva creaturi cu cinci picioare şi zece capete... Le-am pus un cântec care le-a hipnotizat, iar eu am găsit naveta. Acum trebuie să merg acasă...

Un cerc albastru mi-a dat de ştire că ajung pe pământ şi nu am greşit drumul...

Am ajuns, dar surpriză, pământul era guvernat de marţieni, familia mea nu mai exista, iar timpul nu a mai avut răbdare şi s-a deplasat până în anul 3333...

Nu se poate aşa ceva, am lipsit câteva ore... Trebuie să refac totul, trebuie să-mi regăsesc familia. Am întors nava şi m-am aşezat în centrul planetei. Acolo am început să mă rotesc cu viteză spre trecut. Nişte extratereştri mi-au oprit rotaţia. Oare de ce?

- Uită-te spre cer!
- Mă uit.
- Ce observi, m-au întrebat?
- Timpul
- Câte feţe are?
- Trei? Şase?
- Până nu înveţi să preţuieşti orice clipă nu vei înţelege faţa timpului, nu vei fi prea mult alături de cei dragi şi te vei pierde în lucruri mărunte...

Un zgomot puternic mă făcuse să privesc spre geam. Eram în cameră, vântul pătrunse cu putere, iar eu m-am trezit. Aşadar am visat... Acum am o temă pentru povestirea ştiinţifico-fantastică ce trebuie să o scriu.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Pot să lovesc

Dau cu pumnul în ceea ce se cheamă frică
Şi păşesc hotărâtă spre ţelurile mele,
Oricine şi orice în faţa mea se pune
Să fie atent sau atentă, nu mă ţin de glume,
Când am curaj şi vreau neapărat ceva
Pot să lupt împotriva oricui şi împotriva ta,
Deci ai grijă, prietene şi nu te băga
În visele ce le pot realiza.

Pot să lovesc cu pumnul foarte tare
Când cineva se bagă în treaba mea,
Nu mă interesează că eşti regele lumii
Sau regina unei populaţii de oameni,
Nu mă interesează că eşti atotputernic,
Căci eu dacă am un vis
Îl pot realiza fără să mă poţi opri.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Mesaj despre viaţă

Ascultă ploaia ce cântă-n surdină
Şi calcă-n balta fără vină.
Norii plâng din ce în ce mai tare
Asta înseamnă că cineva a murit, ori moare.

Asta înseamnă ca cineva e trist
Nevăzând ploaia, poate e daltonist.
Nevăzând lumea cu ochi buni,
Neauzind vocile de la străbuni.

Aceste voci ne spun să-ncetăm,
Să ne trăim viaţa şi să sperăm,
Să credem în fericire şi bucurii
Şi să nu facem prea multe prosti.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Speranţa

Când totul pare că se prăbuşeşte
Şi simţi că ai vrea să crezi în ceva,
În ceva ce nu poţi crede,
Un alt fulg de nea ţi-a atins obrazul,
Cu fiecare fulg căzut la pământ
Simt că totuşi există speranţe,
Aş vrea să pot lupta undeva unde
Simt că nu are rost să lupt.
Aş vrea ca fiecare fulg de nea
Să îmi dea speranţa unei lupte,
Unei lupte pe care să simt că o câştig
Dar nu ninge, deci speranţele există
Sau nu? Există! Doar că aşteaptă să iasă
De după nori odată cu fulgii de nea.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Întuneric…

Erau doar fluturi lângă mine,
Învăluită de parfumul florilor eram
Iar Soarele, ah, cât îl iubesc
Şi poteca aceea… toate îmi lipsesc…
Fluturii ce erau coloraţi odată
Acum sunt negrii, sfărâmaţi,
Soarele a dispărut şi norii m-au cuprins
Mi-au distrus calea, poteca…

Stropii de ploaie… îi ador,
Le ador mireasma unei clipe
Şi durerea unei amintiri
Ador rănile create de puterea lor!

E întuneric şi nu ştiu cât voi rezista aşa,
Ah, întunericul ce-nvăluie clipa
Şi creează misterul pe care îl ador
Mă face să văd acel soare ce s-a rupt din mine
Şi m-a lăsat… cu nimic.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

CONFID

Fragment

Oglinzile ne reflectă pe noi ca oameni. Când ne privim în oglindă, ne vedem pe noi. Când plângem, oglinda plânge odată cu noi, când râdem, râde cu noi. Cu toate că ne este alături oricând avem nevoie de ea, ne arată şi faptul că îmbătrânim. Pare un obiect fragil. Dar dacă o loveşti, te vei răni. De fapt te loveşti pe tine însuţi, pentru că îţi loveşti propria reflexie. Ceea ce este mai dureros de atât este că odată spartă, nu o vei putea repara. Tot ce poţi să faci, este să cumperi alta. Poate să fie la fel ca cea spartă înainte de a o lovi, sau poate fi altfel. Dar ca orice altă oglindă, continuă să ne reflecte pe noi.

De obicei, fiecare om are o oglindă în casă. Dar, Maya nu. Ea s-a născut într-un sat mic, dar cu oameni prietenoşi. A avut o copilărie fericită alături de familia ei. Părinţii ei au fost mereu iubitori. Au avut grijă de ea şi au iubit-o enorm. Au ambiţionat-o să se ţină de învăţătură şi să îşi facă o carieră frumoasă. Maya avea un obicei, din a studia oamenii şi de a analiza tot ce era în jurul ei. De când era mică era mai mereu tăcută, făcându-i pe oameni să creadă că nu e bună de nimic. Tot timpul fusese calmă şi ascultătoare. Chiar şi când a învăţat să vorbească, vorbea mai puţin decât ceilalţi copii. Şi totuşi, tot timpul a analizat oamenii şi mereu a ştiut ce să facă în orice situaţie. Cu toate acestea avea memorie bună, lucru care a ajutat-o să înveţe repede. În clasă, mereu era acolo, ascultându-i pe ceilalţi. Dar deşi ştia multe lucruri despre oameni, nu le-a spus nimănui.

Mama ei i-a dăruit un câine când ea avea cinci ani. A învăţat-o cum să aibă grijă de el. Cu timpul Maya a ajuns să fie mereu cu acel câine pe care l-a numit Confid. Câinele era băiat. Ea îi spunea totul câinelui şi, deşi el nu vorbea, ea ştia că Confid înţelegea totul. Se juca cu el şi erau tot timpul împreună. În fiecare zi, ea învăţa şi citea mult pentru a se pregăti pentru carieră. În liceu nu îşi făcuse prieteni, decât cunoştinţe. Pe Confid îl considera singurul prieten de

care avea nevoie. Şi a rămas cu acelaşi obicei de a analiza tot ce este în jurul ei. A decis că nu are nevoie de prieteni. Văzând că în jurul ei oamenii sunt răi de multe ori, a decis să se ferească. Nu a vrut să fie rănită de băieţi, deci s-a ferit tot timpul de relaţii. Nu a vrut să îi fie înşelată încrederea de nimeni aşa că s-a rezumat la a avea doar cunoştinţe. Pe lângă asta mulţi oameni i s-au confesat şi de aceea a aflat multe lucruri rele care i se puteau întâmpla şi ei. Într-un cuvânt, îi era frică… frică de societate. Tot timpul a purtat un scut de protecţie. Când era jignită, râdea, pentru a nu arăta că acea jignire o lovise. De multe ori oamenii râdeau de ea pentru simplul fapt că părea singuratică.

„*Aşa fac unii oameni. Râd de alţii găsind motive neinteresante şi neimportante ...*" şi-a spus ea. A auzit şi lucruri rele şi lucruri bune. Ştia că nu e frumos să asculte, dar pur şi simplu oamenii nu o observau, încât să îţi dea seama că ea era în jur. Într-o zi, când se plimba cu Confid, a văzut un cuplu pe o bancă. Îşi spuneau cuvinte frumoase de dragoste. Ea se îmbujora şi el o ţinea în braţe drăgăstos. După două săptămâni acelaşi cuplu stătea pe aceeaşi bancă. Dar nu mai erau îmbrăţişaţi, ci la o distanţă unul de altul. Nu se mai priveau în ochi şi nu îşi mai zâmbeau drăgăstos. Maya a trecut mai departe, iar după câţiva metri a auzit pe cineva alergând înspre ea. S-a întors şi fata aceea a trecut repede pe lângă ea cu ochii plini de lacrimi. Băiatul a rămas pe bancă, trist. Confid a vrut să meargă în acea direcţie aşa că Maya s-a luat după el. Când a trecut prin dreptul acelui băiat, a văzut că începuse să plângă.

În aceeaşi zi a văzut şi un cuplu de bătrânei care mergeau pe alee ţinându-se de mână. Maya se întrebă „*Oare voi ajunge şi eu la bătrâneţe o bătrânică într-un parc care se ţine de mână cu bătrânelul ei?*", dar răspunsul nu veni. În altă zi, a văzut că unii oamenii se purtau frumos cu alţii când comunicau, iar după ce plecau se strâmbau de ciudă şi şopteau „*Prostule!*". Uneori, când se întâlnea cu nişte fete care o cunoşteau, ele o opreau şi îl mângâiau pe Confid. Confid era un câine lup care o proteja pe Maya de orice pericol. În timp ce îl mângâiau, o altă fată a apărut. Celelalte fete s-au purtat frumos cu nou sosita. Au întrebat-o:

- Ce mai face prietenul tău?

- Se poartă aşa frumos cu mine!

După ce fata a plecat, celelalte au început să o bârfească. Probabil şi pe ea o bârfeau, dar Maya nu le considera prietene pentru a-i păsa. Când ajungea acasă, Maya începea să îşi facă temele după care citea o carte. În timpul liber se juca cu Confid, iar uneori îi spunea ce are pe suflet, comenta ce a mai văzut şi îşi spunea părerea despre oameni. La finalul discuţiei, îi mulţumea lui Dumnezeu că i l-a dăruit pe Confid.

Cu el a trecut prin multe. El i-a sărit în ajutor atunci când ea avea nevoie de el. De exemplu, când erau pe o stradă mai liniştită nişte hoţi au sărit să o jefuiască, dar Confid i-a sărit în ajutor şi i-a muşcat, iar ca urmare hoţii au fugit nereuşind să ia nimic de la ea. Altădată, chiar ea i-a sărit în ajutor lui Confid când se luase la bătaie cu un alt câine mai mare ca el simţind pericolul. Ea a luat cel mai apropiat băţ şi l-a lovit pe câinele care îi atacase, dar acesta sărise să o muşte şi chiar a muşcat-o, dar ea l-a lovit cu băţul cum a putut şi acesta a lăsat-o şi a fugit.

Timpul a trecut, iar ziua când ea avea să împlinească optsprezece ani a sosit. Ea s-a trezit în acea dimineaţă fericită, dar când s-a uitat la Confid care dormea în pătuţul lui a simţit că ceva e în neregulă. S-a dus la el şi l-a mângâiat. Îmbătrânise, pe când ea se făcuse din ce în ce mai frumoasă. Ea înflorise, iar el se ofilea. Când el s-a trezit, ea a simţit

dorinţa de a îl lua în braţe. În acea zi el făcea treisprezece ani. În acea zi el a fost tot timpul cu ea, chiar şi lui i-a dat o bucată de tort. În acea zi au venit la ea doar neamuri dar ea a fost fericită că prietenul ei cel mai bun a fost alături de ea când a împlinit frumoasa vârstă a maturităţii. Toată ziua Confid a stat cuminte şi o privea cum zâmbea. Dar ziua aceea avea să fie una pe care o să o ţină minte toata viaţa ei.

Confid a plecat în camera ei şi s-a pus în patul lui. Maya s-a întors şi ea şi l-a găsit fără suflare. Murise liniştit, dar ea a îngheţat când a văzut că nu mai respira. A rămas în şoc şi a simţit cum lacrimile încep să-i cadă. L-a luat în braţe şi a simţit că o parte din ea se duce încet. El o asculta şi nu o critica. De atunci Maya a încetat să se mai privească în oglindă. Încrederea pe care o avusese în ea însăşi pierise şi ea. În acea zi s-a dus la oglinda din camera ei şi s-a uitat în ea. În ea se privea în fiecare dimineaţă şi de câteva ori pe zi. În fiecare zi zâmbise în faţa oglinzii şi fata din oglindă zâmbea şi ea. S-a gândit la Confid şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. Zâmbetul ei dispăruse.

- Unde e acea fată veselă? auzi din oglindă.

Reflexia ei vorbise. Ea a împietrit dar fata din oglindă vorbea:

- Nu mai zâmbeşti, ca de obicei. Şi a râs.

- Taci! a spus Maya tremurând.

- Crezi că dacă plângi îl vei readuce la viaţă? Greşeşti! Uită-te la tine!

Atunci, imaginea s-a schimbat. ... Plângea. O durea sufletul şi se vedea urâtă. Nu se considerase mereu frumoasă dar mereu fusese fericită, căci Confid era mereu lângă ea. Se întrebase uneori ce ar face ea dacă cel mai bun prieten al ei ar muri şi răspunsul era mereu crunt şi de aceea mereu înlătura gândul. Confid fusese cel în care avusese ea încredere deplină. I-a spus lucruri pe care nici măcar mamei nu i le spunea. Atunci a strâns pumnul şi a dat în oglindă spărgând-o în bucăţi. Bucăţile de oglindă parcă au căzut cu încetinitorul. În fiecare bucată s-a văzut pe ea. Auzind zgomotul mama ei a intrat în cameră.

- Ce ai făcut? a întrebat ea.

Maya a tăcut uitându-se fix la locul unde fusese oglinda în care se privise toată viaţa ei până atunci. Nu mai plângea, dar inima ei parcă ar fi fost sfărâmată în mii de bucăţi. Murise singurul ei prieten adevărat. Mereu se ferise de suferinţă, dar şi-a dat seama că reuşise să treacă prin viaţă, până atunci, fericită doar, pentru că existase Confid. Simţind că înnebuneşte ea a ieşit din cameră, lăsând-o pe mama ei confuză. A mers la cea mai apropiată oglindă şi s-a uitat în ea. L-a văzut pe Confid în spatele reflexiei ei. S-a uitat în spate şi el nu era acolo.

- De ce m-ai părăsit? a spus ea.

Mama ei a venit lângă ea şi a spus:

- O să fie bine. Acum este acolo sus şi te păzeşte, aşa cum o făcea când era în viaţă.

- De ce ai plecat, Confid? a spus Maya încet închizând ochii, iar lacrimile au început din nou să îi cadă.

Mama ei ar fi vrut să o consoleze, i-a mai spus cuvinte de consolare, dar tot ce simţea Maya era tristeţe şi în acelaşi timp se ura pe sine pentru că nu îl dusese la control pentru a verifica dacă este sănătos. Era vinovată de moartea lui Confid. Mama ei a plecat să îi aducă şerveţele, iar Maya a dat cu pumnul şi în acea oglindă. A alergat la fiecare oglindă din casă şi le-a spart pe toate. Când a spart şi ultima oglindă, a căzut în genunchi şi şi-a pus mâinile pe faţă. Şi-a văzut în reflexia uneia din bucăţi faţa. Era plină de sânge. S-a uitat la mâinile ei şi erau pline de tăieturi. Nici nu simţise durerea fizică fiind dominată de tristeţe. Mama ei a venit la ea şi a rămas şocată când a văzut toate

oglinzile sparte. Maya se oprise demult din plâns. Mama ei i-a curăţat rănile fără să o întrebe nimic şi fără să o certe. A ajutat-o pe Maya să se ducă în pat. Când a ajuns în camera ei bucăţile de oglindă dispăruseră, la fel şi Confid.

- Unde e?
- L-am dus în grădină.
- Vreau să îl îngrop eu.

Mama ei a protestat dar până la urmă a lăsat-o. Ea l-a îngropat pe Confid cum se cuvine şi a stat acolo până a adormit. Dimineaţă s-a trezit în patul ei cu zgarda lui Confid în mână.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Anii de gimnaziu

Prima zi de şcoală ... emoţii multe, copii necunoscuţi ... clasa întâi ... a trecut uşor. Cu timpul am crescut, ne-am maturizat dar gândul nostru a rămas tot la copilărie.

La început vroiam la şcoală, pe parcurs am obosit şi mă întrebam: Oare când vine pauza mare?

Anii au trecut repede şi am ajuns în clasa a opta, mai exact mai este o săptămână de şcoală până va trebui să ne luăm rămas bun de la copilărie, de la gimnaziu.

Această filă a vieţii nu o vom uita niciodată.

eleva **Grozavu Alina**

Tăndălici

Tăndălici cu prietenii săi Aiurilă, Zecilă şi Lipăilă merg în pădure la pescuit. Pe drum Tăndălici găseşte un trifoi cu patru foi care crede că o să-i aducă noroc.

Ajunşi la pescuit Zecilă şi Lipăilă s-au pregătit să înceapă munca, doar Tăndălici s-a aşezat pe iarbă să doarmă.

După două ore s-a trezit şi văzând că prietenii lui nu au prins peşte s-a apucat şi el de treabă.

După numai cinci minute a prins cel mai mare peşte pe care l-a văzut vreodată Tăndălici.

Se pare că trifoiul i-a adus noroc.

Zecilă ca să fie şi el norocos a adunat de pe drum zece pietre şi le-a pus în sân. S-a împiedicat şi s-a lovit în pietricelele norocoase.

Tăndălici a scos trifoiul din buzunar iar vântul i l-a luat ducându-l la Aiurilă.

Tăndălici a rămas fără noroc.

eleva **Drăgan Malvina**

ÎNVĂŢĂTOAREA NOASTRĂ

Parfum de floare aleasă
A fost doamna învăţătoare în clasa noastră,
Iubirea ei ne-a ridicat
Şi multe lucruri ne-a-nvăţat
Mereu la ea gândim cu dor
Şi-i simţim paşii pe coridor,
Şi din suflet îi dorim
Sănătate, fericire, căci mult o iubim.

eleva **Bordianu Mihaela Elena**

COLIERUL MALEFIC

Era cândva, demult, o prinţesă ruptă din soare ce îşi avea castelul la marginea unui sat.

Într-o zi întâlni un bătrân:

- Bună ziua prinţesă.
- Mulţumesc dumnitale.
- Poţi să-mi spui cum ajung în sat, te rog?
- Da, ocoleşte plopii şi urmează apoi drumul drept şi vei ajunge.
- În schimbul bunătăţii tale îţi ofer un colier.

Colierul primit o transformă pe zână într-un dinozaur ce a început să distrugă satul până ce un prinţ ghici cum stau lucrurile şi îngropă colierul.

În locul unde a fost îngropat a răsărit o pădure de rubin, fermecată, pădure de care nimeni nu se putea apropia.

elevul **Barbu Teofil**

Universul copilăriei mele

Un lucru este cert, tot ce mi s-a întâmplat mai frumos în viaţă, s-a întâmplat datorită şcolii. Mi s-a dat şansa să mă cultiv, să caut cunoaşterea printre filele diferitelor cărţi ale căror informaţii mi s-au întipărit în minte fiindu-mi benefice în toate activităţile mele.

Aici am cunoscut cei mai buni profesori având onoarea de a le fi elevă, învăţând numai la standarde înalte. Cu toţii, profesorii mei, s-au dedicat trup şi suflet misiunii lor de dascăl, ajutându-ne pe noi, elevii, să descoperim lumea în care trăim, limba pe care o vorbim, trecutul din care ne-am format şi factorii de care ne lovim mereu.

Unii văd şcoala ca pe o simplă clădire frecventată zilnic de grupuri de copii cu vârste diferite, dar pentru mine şcoala este mai mult, având în vedere că nu vorbesc despre orice şcoală, ci despre Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3 din localitatea Oţelu Roşu.

Treptat anii de şcoală primară şi gimnazială s-au scurs aducându-mi bogate cunoştinţe şi frumoase realizări. Acum mă aflu în a opta enigmă a cunoaşterii, ultimul an de gimnaziu ce m-a invitat pe calea sa ajutându-mă a descoperi noi taine ale învăţăturii, să înţeleg ce mi-a fost neclar şi necunoscut până în prezent.

Am construit fundaţia personalităţii şi cunoaşterii mele sub îndrumarea celei mai bune învăţătoare, Cojocaru Daniela care a avut răbdare cu fiecare elev al său pentru a ne descoperi cât mai multe mistere a învăţăturii ce odată revelate ne-au fost fiecăruia de folos în continuarea activităţilor noastre şcolare. Ţin să-i mulţumesc dânsei că mi-a pus bazele învăţăturii, plimbându-mă pe aripi de poveste patru ani în care mi-a fost ca o mamă.

Următorii patru ani mi-au deschis ochii spre o lume nouă alături de cei mai buni profesori, alunecând în misterele cunoaşterii cu doamna dirigintă Popescu Ana-Cristina ce mi-a deschis sufletul şi spre tainele creaţiei literare prin publicaţile mele în revista şcolii *Mugurașii*, fondată de dânsa şi culegerea de creaţie literară *Îndrăgostiţi de poezie* prin care diriginta mea a încercat să deschidă sufletul fiecărui elev spre dragostea pentru literatură.

Cel mai greu îmi este acum, când la final de gimnaziu trebuie să părăsesc acest loc paradisiac, această lume unde am învăţat atâtea, această lume unde mi-am câştigat cei mai buni prieteni, acest univers al amintirilor copilăriei ce le resimt cu fiecare pas pe care îl fac în curtea şcolii, pe coridoarele ei, în fiecare sală de clasă, în fiecare colţişor în care o copilă şi-a găsit un rost în viaţă prin învăţătură, pas cu pas, obţinând răspuns la toate necunoscutele, încetul cu încetul descoperind priceperea.

Cărămidă cu cărămidă şcoala a zidit în mine tot ce a fost necesar pentru a înţelege tainele cunoaşterii, un zid de cunoştinţe, zid întărit de colectivul de profesori de elită a şcolii. Sub îndrumarea acestor minunaţi dascăli fiecare elev e motivat să cunoască tainele învăţăturii.

Nu ştiu ce înseamnă şcoala pentru unii, dar pentru mine ea va rămâne mereu universul copilăriei mele.

eleva **Preda Cristina Elena**

Mărţişor sufletesc

O lacrimă de flori
Din obrazul primăverii
S-a scurs la mine în inimă
Şi-a răsărit un cadou,
Un frumos mărţişor.

Un fulg de nea am mai zărit,
Pe-obrazul mamei s-a ivit,
Când dragostea i-am dăruit,
Cu magie şi tandreţe;
Am cucerit-o

Printr-un veşnic mărţişor.

Am descoperit un trandafir,
Crescut din suflet,
Tristeţea lui de dansator,
M-a făcut să îl dau mamei,
Cadou de mărţişor.

eleva **Preda Cristina Elena**

CRISTALUL ÎNGEŢAT, UITAT PE RAZA SOARELUI

Poem

A fost odată ca-n poveşti,
A fost ca niciodată?
Un fulg de nea uitat,
trecând apoi de raze calde
ce-aveau să-l nimicească,
iar nici măcar după cele trei probe...
nu a fost învins.

Dintr-un fulg de nea
totul s-a transformat
în măreţele haine albe ale iernii,
curăţenia nesfârşită
avea să se aşeze
lăsând acum o mostră,
o batistuţă albă
ce se-ntindea peste copaci,
cărări şi munţi,
odihnind natura.

O picătură însă,
un fir din bentiţa batistuţei,
s-a scurs pe obrazul cald al iernii
făcându-se magnific...
un ţurţure nevinovat,
ce-avea în plan s-aducă:
căldură, lumină şi putere,
totul sub acelaşi nume...
soare.

Acesta apăruse
din calda regiune a Africii
când ultimul venit
a plecat din nori...
mic şi pricăjit...
avea să se topească
în acel moment nepotrivit.

Acesta ultimul cum era,
a luat cheia de pe cuier,
iar uşa a închis
şi Soarele văzând aceasta
ştia că e momentul potrivit.
Miculţul fulg nu se grăbea,
mergea încet prin diferite locuri,
exploara tot tărâmul,
până a ieşit din curte
şi pe soare l-a zărit.

Iată că mult nu a stat
şi a căzut în lac;
a fost...
căci din lac în puţ nu e drum lung
şi cu prima lui probă văzu aceste
lucruri.

O lacrimă scursă
pe obrazul micuţului
pică pe trandafirul ofilit de la poarta
norilor...
dar nu orice fel de trandafir,
ci vântul în persoană,
eliberat de la picătura micuţului.

Vântul a început să umble prin jurul
soarelui
stingându-i razele calde
pentru ca fulgul să treacă pe poarta
paradisului
visând-o pe mama sa, Iarna,
care îl aşteaptă îngrijorată.

Scapă bine de această primă probă
a necuratului
şi o ajunge pe a doua,
din care ieşi uşor cu ajutorul ploii
care alungă soarele
trimiţându-l prin Italia
sau cine ştie, poate pe la Paris.
Pe unde umblă nu ştiu,
dar pe la sfârşitul drumului
îşi făcuse apariţia,
exact în faţa lui,
de unde mama sa,

Împărăteasa inimii de gheaţă
îl salvă la timp.

Acum a fost alungat în Egipt
unde-i este locul,
cu ploi de foc
să ne încânte pe mare,
nu în marele imperiu
al Împărătesei gheţurilor.

O discuţie se iscase între mamă şi fiu:
- Drum lung am străbătut mamă,
singur,
iar cu frica m-am ceratat,
venea, mă poseda,
dar dragostea m-a adus acasă
unde mi-am încătuşat inima
aproape de a ta,
pentru a-ţi simţi căldura
ce i-o porţi în inima familiei noastre.

Cum eu am încătuşat inima
aşa a început
şi m-a posedat şi pe mine frica
în momentul în care
ultima picătură de curaj
din clepsidra onoarei
s-a scurs
şi în locul ei
s-au întors două picături
salvând-o şi pe a treia,
aşa cum şi vântul m-a salvat pe mine.
- Dragul meu,
frica ţi-am simţit-o
de la prima picătură,
căci inima ta am lipit-o de a mea,
ţi-am dăruit curajul meu
care s-a împodmolit
în razele soarelui
lăsându-mi băieţelul în urmă.

Ţi-am trimis în ajutor
iubirea şi puterea
care te-au adus aici,
aproape de suferinţa mea,
liniştindu-mă complet.
Acum iubitul meu,
locul ţi-e acolo,
căci tu lipseai
ca din batistă
să devină plapumpă gheţii...
plapuma existenţei noastre
care a ţesut-o iubirea şi dorinţa,
cu visul neatins
care a venit odată cu tine
transformându-l tu în realitate.

Fulgul s-a aşternut
devenind din vis realitate,
imaginaţia care a evadat
a ajutat la ţesutul plapumei de lână
cu frumoasele modele,
cu floricele şi cristale imprimate pe ea.

Acum totul strălucea
în lumina reflectoarelor,
a imaginaţiei,
în acest film etern cuceritor
din toate punctele de vedere.
Şi asta să ştiţi
că e o poveste adevărată.

eleva **Preda Cristina Elena**

Mama, icoana copilăriei

Un suflet iubitor ce te vrea aproape, ce îţi încătuşează inima în sufletul ei, chiar şi atunci când eşti departe de el, e mama.

Sentimentele pentru singura fiinţă de pe pământ ce merită totul plutesc în jurul meu, le prind de mână, le adun într-o coroniţă şi o aşez doar pe fruntea ei, pe fruntea celei ce i-am zâmbit prima dată în viaţă, pe fruntea celei ce am strigat-o cu primele sunete ce le-am făcut cuvânt, pe fruntea mamei.

Luna primăverii, miracolul înfloritor şi vesel de pe pământ e desprinsă din suflet de mamă. Iubirea mamei e veşnică asemenea primăverii. 8 Martie, Ziua Femeii şi 25 martie, Ziua Mamei Creştine, anunţată de sărbătoarea Bunei Vestiri şi de Sfânta Fecioară Maria vin să sublinieze esenţa vieţii.

Mama e icoana copilăriei mele. Chiar şi mare, eu voi fi pentru ea doar un copil, chiar şi matur sau bătrân voi fi acelaşi copil pentru ea. Te iubesc, mama mea.

eleva **Preda Cristina Elena**

Rază de Soare...

Rază de Soare
Te-am iubit!
Rază de Soare
Te-am găsit!
Rază de Soare
M-ai încălzit!
Rază de Soare
Te-am urmat!
Oh, Rază de soare...

Doar tu, frumoasa mea Rază de Soare,
Doar tu mi-ai readus libertatea,
Doar tu mi-ai deschis poarta fericirii,
Tu, doar Tu, mi-ai redat încredera în mine,
Doar ţie îţi mulţumesc pentru tot,
Frumoasa mea Rază de Soare...!

eleva **Preda Cristina Elena**

Copilul din mine

Copilaria... e un cuvânt atât de uşor de înţeles pentru cei ce au trecut prin ea şi care şi-ar dori enorm să retrăiască acele minunate clipe ce i-au marcat cândva şi îi va marca din nou cu fiecare ocazie ce se va ivi, cu fiecare frunză ce va tresări în bătaia vântului amintirilor.

Să fii copil este o taină, taina cea mai de preţ a vieţii, căci cele mai frumoase clipe din viaţa fiecăruia se petrec în aceşti ani ai copilăriei şi oricât ai încerca pe urmă nu te vei mai putea întoarce la ei să guşti cu poftă toate peripeţiile şi gândurile de odinioară şi vei savura numai amintirile frumoase ce ţi-au rămas adânc întipărite în inimă şi nu vor putea fi şterse cu nimic, căci ele reprezintă dragostea cea mai misterioasă şi mai înţeleasă din câte există.

În ochii noştrii de copii şi marea parcă arde-n flăcări uriaşe, soarele plânge cu lacrimi de cristal, iar florile plutesc în văzduh, aproape de nori. Vedem singuratea norilor prin ochii de poveste, iar corăbile de flori nădăjduite se scufundă-n zâmbete ascunse, şi totul parcă zboară când inima-ţi e plină de fericire şi de tot ce aduce copilaria în anii ei, ai vieţii, dar nu e de ajuns, căci timpul trece, dar amintirile rămân... rămân acolo unde nu le poate vedea nimeni, dar le poate simţi toată lumea, şi unde nimeni nu le găseşte, căci ele se plimbă prin minte şi nu pot fi decât simţite şi savurate aşa cum se cuvine, retrăind astfel cea mai frumoasa parte a vieţii, acea parte în care totul parcă-i roz şi nimeni nu ştie ce sunt acelea griji sau probleme, căci totul este ca într-un basm în care nu există nici balauri, şi nici zmei care să distrugă fericirea, iar toată povestea este de fapt cea mai mare realitate a fantasticului ce fiecare dintre noi o simţim, am simţit-o sau o vom simţi la un moment dat.

Copiii au lumea lor care deschide o poartă spre tot ce ei înfaptuiesc şi care le dau speranţa că vor trăi la nesfârşit într-o armonie neînţeleasă de adulţi, dar care şi-a făcut simţită prezenţa în inimile lor, în sufletele lor, în mintea lor, dar care s-a pierdut cu timpul pe o potecă fară sfârşit, care merge numai înainte şi nu mai priveşte înapoi.

De ce numai lumea copilariei este atât de fascinantă şi atât de îngăduitoare prin fapte şi prin gânduri? De ce amintirile rămân fără pic de înţeles, dar totuşi cu atât de multe răspunsuri fără sens? De ce prietenia este conturată între aceşti ani fermecaţi de adevărul ficţiunii? De ce acum nu mai simţim farmecul decât prin vorbele copiilor? Ne-am înecat în grijile adulte şi am uitat cu totul să fim copii, căci copii vom putea fi tot timpul atâta vreme cât ne vom deschide sufletul şi vom simţi cum curge prin vene adrenalina ce-l cuprinde

pe un copil şi toate peripeţiile ce ne vor alerga prin minte vor fi împlinite de alte gânduri, de cuvinte sau de fapte.

Cu greu putem trece peste toate acele amintiri, căci odată cu timpul, încet, încet, ele încetează să mai lumineze ca altă dată, iar odată ajunşi la clipele unei vârste mai puţin plăcută nouă, nu vom avea nevoie de nimic în afara de un gând al copilăriei, iar cea mai mare dorinţa ce ar putea să ne treacă prin cap este aceea că vom fi din nou copii, cum am fost odată. Am preţuit mult copilaria şi aşa am putea s-o preţuim oricând dacă ni se va da această şansă, pentru că viaţa nu ar avea sens fară măcar un gând ce ar putea zbura la ea.

Pot sta şi să povestesc întreg farmecul copilăriei, dar vă las pe voi să vi-l amintiţi, căci o copilărie frumoasă este o copilarie fară griji în care toată lumea-i prietenă cu toata lumea, în care totul se împarte ca între fraţi şi care, sunt sigură că a rămas acolo, într-un colţ de suflet, şi vor fi eliberate acele amintiri şi gânduri într-un mod atât de plăcut încât veţi prinde un foarte mare dor de trecutul atât de apropiat.

eleva **Preda Cristina Elena**

Luminiş înflăcărat

Iată că iarna grea a trecut lăsând loc primăverii să ne încânte cu miresmele ei nemărginite.

Soarele îşi varsă razele peste întreaga natură, aduce căldura şi liniştea nu numai în jurul nostru, ci şi în suflet.

Luminişul nu a mai strălucit aşa parcă de-o veşnicie, dar acum are motiv să se bucure cu noi de primăvară, căci i-a readus splendoarea cu care este înzestrat de la Dumnezeu pentru a aduce fericire şi linişte sufletească.

O ploaie de flori a inundat luminişul, urmând încă un val de verdeaţă care a instaurat pacea în natură.

Păsărelele ne încântă şi ne lasă chiar fără cuvinte prin graiul lor fermecat care ne cuprinde şi ne strânge şi parcă ne vrăjesc cu cu frumuseţea.

Luminişul s-a transformat în paradis furându-ne sufletele, creaţia şi liniştea într-un vis atât de real.

Şi s-a creat..!

Şi-n lume-s doar două anotimpuri, unul e armonios şi altul friguros. Războiul a pornit şi nimeni nu l-a putut opri.

Imaginaţi-vă acea maiestoasă linişte a verii, când natura îşi îndreaptă întreaga atenţie spre miracolele ce ni le dezvăluie pe parcursul timpului şi ne aduce fericirea şi bucuria, liniştea, splendoarea cea mai de preţ ce se poate regăsi într-o simplă floare îmbobocită.

În zadar sunt miracolele verii atunci când scoate iarna ghearele şi înlătură fericirea şi cheamă tristeţea şi alungă liniştea spre a răspândi pustietatea şi greul de-nchipui. Important este să vedem întreaga melancolie care pândeşte în jur şi toată viaţa înflorită ce ne-a fost luată.

Verile şi iernile trec, şi trec şi trec, iar războiul nu se mai termină. Cu puteri nemărginite iarna şi vara îşi aruncă furia una asupra alteia.

După ani de bătălie vara cedează, iarna prinde putere şi astfel înfloreşte primăvara, din albul zăpezii şi verdeaţă verii.

Miracolul face că dintr-un război puternic să se nască anotimpul vieţii veşnice, prima vară, vara colţului de rai.

eleva **Preda Cristina Elena**

Mă pierd în splendoare

Odată cu ivirea căldurii şi cu renaştera naturii, am pornit şi noi descoperirea şi exploatarea unor noi meleaguri ce ascund misterul în fiecare pas.

Ca loc de reper am ales un aluniş micuţ de lângă munte, îngrădit oarecum cu nişte brazi înalţi, plini de viaţă şi

culoare.

Odată ce ne-am stabilit comozi la umbra unui brad mare, eu împreună cu verişorul meu am început să admirăm un timp minunăţiile naturii, după care am pornit la „vânat“ de fluturi, căci acesta era scopul sosirii noastre aici.

Astfel am luat-o încet din loc urmând paşii unei mici şopârle care ne-a tăiat calea.

Înaintând am ajuns într-o poieniţă plină de flori şi viaţă. Aici priveliştea ne-a tăiat răsuflarea din cauza splendorii ce ne fura privirea.

Fluturii, picturi vii, se jucau prin flori şi iarbă. Ne părea rău că trebuie să le răpim din frumuseţe, atât lor, cât şi locului pentru a-i folosi la finisarea insectarului.

Verişorul meu prinsese primul fluturaş, era de un roşu aprins, pictat cu argintiu şi roz pe ici, pe colo, având şi o uşoară tentă de mov pe colţurile aripioarelor.

Ca să nu mai îmi pară atât de rău de frumoasele şi fermecătorele vietăţi, am considerat că alerg pe file de poveste şi mi-am pictat un adevărat curcubeu în insectar.

M-am pierdut în acea zi în splendoarea picturilor vii.

eleva **Preda Cristina Elena**

Primăvara în literatură, pictură şi muzică

O nouă etapă a vieţii noastre ni se descoperă după atâta tristeţe şi melancolie, mângâindu-ne cu raze calde şi aducând alinare în sufletele noastre. Acest lucru arată de fapt primăvara somnoroasă care s-a trezit la viaţă cu proaspete alinări şi aduce cu ea magia irezistibilă care ne stăpâneşte.

Vedem în „Vestitorii primăverii“ de George Coşbuc cum eul liric le cheamă pe păsărelele călătoare înapoi la noi, căci totul este pustiu în jur fără ele, iar codrii pustiiţi le strigă pretutindeni.

Renaşterea primăverii o dezvăluie şi George Topârceanu în poezia *Primăvara* prin frumuseţea narciselor, prin cântecele vesele din ogradă, prin vestitorii călători ce au început să-şi viziteze cuiburile, gândindu-se să mai stea acasă, căci *Primăvara* e în floare.

Primăvara mai este văzută şi ca un izvor al vieţii în multe picturi celebre în care elementele specifice ei sunt imortalizate.

Muzica duce şi ea pe aripile ei primăvara. Ce frumos se trezeşte natura la viaţă în „Anotimpurile“ lui Vivaldi. Cu fiecare sunet parcă renaşte un alt fir de iarbă, un alt mugur...

Atât în literatură, în natură, cât şi în muzică primăvara este sacră, o cheie spre fericire şi lumină, trezind natura la viaţă şi nouă deschizându-ne inima spre iubire.

Primăvara aduce bucurie, prospeţime, puritate.

eleva **Preda Cristina Elena**

Răsăritul din ceaţă

O mie de săruturi au răsărit în văzduh, plutind pe valuri înceţoşate. O floare mică, două, trei, au început să dea culoare vieţii sub clar de lună-ntunecat.

Soarele a început războiul razelor. O petală de foc s-a stins pe ramura imaginaţiei alta încerca să răsară din ceaţă.

În timp ce răsăritul era acoperit de un văl mireasma florilor a pus stăpânire pe întregul văzduh.

Prin cerul albăstrit razele soarelui au început să plângă spre a încălzi pământul.

În cele din urmă zorile au acoperit natura fascinată de miresme.

eleva **Preda Cristina Elena**

Tărâm de neuitat

Există amintiri care nu pot fi uitate

niciodată, există clipe şi momente unice în viaţă ce nu pot să fie înlăturate de pe o zi pe alta, fiind eterne.

Când scriu aceste rânduri mă gândesc la proprile mele amintiri, amintiri care vor rămâne veşnic în inima mea, amintiri care nu vor fi înlocuite cu altele, amintiri ce vor rămâne mereu speciale pentru sufletul meu.

Mărturisesc aceste gânduri referindu-mă la comuniunea mea cu şcoala, strânsa legătură dintre mine şi ea, prietenia eternă ce a luat naştere între mine şi lumea copilăriei mele, şcoala.

Când spun şcoală mă gândesc la o poveste fictivă transformată dintr-o dată în realitate, fictivă, pentru că am plutit pe aripile poveştilor prin castele, m-am identificat cu prinţesele, m-am împrietenit cu prinţii, cu toate personajele pozitive ale poveştilor nemuritoare studiate pe băncile şcolii, realitate, pentru că mi-a deschis un nou orizont prin care m-am descoperit pe mine şi ce-mi doresc să fac în viitor.

Când am păşit pentru prima dată în acest castel, şcoala, eram doar un bobocel, un bobocel ce nu cunoştea ce frumuseţe ascunde acest loc. Mă simţeam atunci un om mic într-o lume mare.

Cu timpul anii au trecut, iar eu, bobocelul, începusem să prind viaţă.

Lucrurile noi au început să prindă rădăcini în sufletul meu datorită doamnei mele învăţătoare Cojocaru Daniela. Ea a fost alături de mine în primii patru ani de şcoală, primii patru ani de bobocime şi mi-a împărtăşit câte puţin din tot ce a dobândit ea. Acel puţin a însemnat pentru mine enorm de mult, iar pentru acest lucru îi mulţumesc.

Sfârşindu-se viaţa de boboc a luat naştere o nouă etapă, gimnaziul. Astfel bobocelul a înflorit şi a devenit floare, o floare cu multe petale, fiecare petală reprezentând pe rând: amintiri, cunoştinţe, prietenii.

Această nouă etapă din viaţa mea, gimnaziul, m-a schimbat mult, m-a ajutat să mă maturizez. Încă din clasa a V-a simţeam mirosul gimnaziului prin tot ce înseamnă teze, concursuri, olimpiade, examene, dar şi o mulţime de profesori, profesori bine pregătiţi profesional ce ne transmiteau din cunoştinţele lor cu multă dragoste. Unul dintre aceşti minunaţi profesori este chiar diriginta mea, totodată şi profesoara mea de limba şi literatura română, Popescu Ana-Cristina, o doamnă ce m-a învăţat cum să aştern în compunerile mele procedee artistice, m-a învăţat ce înseamnă limba şi literatura română în adevăratul sens al cuvântului. Gândirea metaforică îşi face simţită prezenţa în tot ceea ce scriu şi acest lucru se datorează doar ei.

Tot ce am dobândit în această şcoală, toate momentele petrecute alături de profesorii mei, alături de colegii mei, alături de doamna directoare ce s-a dovedit mereu un bun manager prin noua înfăţişare ce a dat-o şcolii, atât estetică cât şi educativă, vor rămâne mereu vii în amintirea mea. Aceste amintiri sfinte le voi închide în colţişorul sufletului meu pe care l-am numit şcoala, tărâm de neuitat, tărâm al viselor nemuritoare.

eleva **Haba Beatrice**

Trecut-prezent

Fiecare dintre noi îşi pune aceeaşi întrebare: „Cum a apărut Terra?“ Bineînţeles că îşi dă un răspuns singur la întrebarea pusă, răspuns care nu prea coincide cu adevărul. Din bănuielile pe care le are fiecare, uşor, uşor, adevărul prinde contur. Eu cred că Terra înainte era o planetă alcătuită doar din piuliţe, şuruburi, bucăţi de tablă, era o lume a metalurgiei fierului. Acesta a fost primul meu gând, prima bănuire. Pe parcurs începusem să-mi schimb părerea, adică vedeam o lume din computere, HDD,

software.

Mai târziu am început să-mi imaginez trecutul în prezent dar cu mici modificări.

Vedeam, simţeam cum trăiam în acel timp, cu toate că în vremea aceea pluteam prin constelaţie. Blocurile le vedeam nave spaţiale, oamenii de rând îi vedeam ca pe nişte chimişti, inventatori prin toate mişcările lor, vegetaţia o percepeam ca fiind bucăţi mari de plastic fosforescent, apa fier topit în albastru.

Am decis să aflu cu adevărat ce a existat şi am închis ochii lăsându-mă dusă de val. Un curent puternic mă împingea din spate. Un portal s-a deschis şi mi-a devenit prieten.

Am ajuns în trecut prin acel portal. Acolo am descoperit o lume aşa cum mi-am imaginat-o în prezent.

Un robot m-a tras de bluză şi m-a întrebat:

- Ce cauţi aici?

- Sunt un pământean ce îşi doreşte să afle cauza existenţei sale.

- Eu sunt PG86, primarul oraşului. Eu sunt responsabil cu ordinea fiecărui lucru. Poţi rămâne aici dacă doreşti.

Speriată că voi rămâne acolo m-am întors spre portalul trecut-prezent.

eleva **Haba Beatrice**

Cartea ... înger învelit în ciocolată

Vi se pare ciudată această expresie „înger învelit în ciocolată?“ Eu consider că i se potriveşte cel mai bine cărţii.

Aripile îngerului pufos şi alb sunt filele ce aşteaptă cu nerăbdare să fie pictate de versuri şi gânduri care aduc un strop de magie şi de culoare în viaţa de zi cu zi.

Copertele sunt asemenea ciocolăţii, maro şi fine ...

Cartea este un cuvânt simplu dar greu de pronunţat, deorece nu toţi au acel dar şi acea prietenie faţă de cea care-i sprijină în viaţă.

Atunci când deschizi o carte auzi o voce care-ţi explică viaţa.

O carte nu e un simplu obiect. E ceva unic. E un înger ... şi pentru că îmi place ciocolata, unul de ciocolată.

eleva **Haba Beatrice**

Ultima clipă

S-a scurs şi ultima clipă în care aţi râs şi aţi plâns împreună, clipa în care aţi petrecut şi bune, şi rele, clipa pe care nu o veţi uita niciodată, deoarece este cea mai specială şi mai unică clipă.

Simţiţi cum uşor, uşor, anii de liceu vă strigă şi lăsaţi în urmă copilăria. Simţiţi mirosul adolescenţei.

Anii copilăriei ne vor saluta de acum din umbră, cu jocurile şi învăţăturile lor, cu profesorii şi doamna dirigintă ce ne-a fost ca o mamă, ce ne-a fost nu doar dascăl, ci şi prietenă, cu toţi colegii, prietenii copilăriei.

Ultima clipă ...

eleva **Haba Beatrice**

Armonie

Era o zi splendidă de primăvară. Păsărelele se jucau prinsa, florile se lăudau şi vorbeau, vântul dansa, norii cântau, iarba verde dormea şi visa cum creşte, pomii zâmbeau, deoarece au înflorit, toată natura era fericită.

Bucuria naturii a simţit-o şi cerul albastru. S-a gândit că este timpul să se distreze şi el.

- E timpul să am şi eu un zâmbet pe buze cât primăvara de mare.

Păsările, copacii, florile au acceptat să se împrietenească şi cu cerul şi să-l primească în jocul lor.

E atâta armonie în natură că nu poţi să nu participi la bucuria ei.

eleva **Haba Beatrice**

Un zâmbet cât primăvara

A sosit primăvara. Se simte

parfumul ei în sufletele noastre. Primul ghiocel a înflorit şi ne-a vestit că suntem în luna culorilor, în luna lucrurilor pe care toată lumea le îndrăgeşte, în luna în care sunt multe evenimente. Aceste evenimente sunt foarte importante.

Primul eveniment este începutul primăverii. Simbolulul lunii martie este mărţişorul, al nostru dar frumos pe care îl dăruim şi îl primim totodată.

Acest mărţişor are ceva aparte. Culorile lui sunt asemenea bogăţiilor primăverii. Are acea delicateţe, acel lucru pe carte îl întâlneşti la oameni. Parcă atunci când îl iei în mână zâmbeşte şi îi vine să sară pe obrazul tău să îţi dea un sărut dulce pe care să nu-l uiţi niciodată.

Domnul Mărţişor are o soră pe nume 8 Martie. Şi acea zi este specială, deoarece este ziua mamei, ziua în care ne arătăm sentimentele mamelor noastrre, dragostea care le-o purtăm, dăruindu-le flori colorate, frumos parfumate, vorbe dulci care le umple sufletul de bucurie. Este de ajuns să-i spui numai atât: „Te iubesc, mămica mea dragă!“. Aceste cuvinte îi aduc un zâmbet cât primăvara de mare. Multe bucurii, fericire, lucruri frumoase are în inimă acea lună de basm.

Dumneavoastră, Martie, sunteţi acea primăvară specială, acea fiică, frumoasă şi bogată care face pe toată lumea să zâmbească şi să fie fericită. Aceste lucruri vreau să ţi le adresez doar ţie, aceste vorbe dulci spuse cu toată dragostea, spuse din tot sufletul.

Primăvara este cel mai frumos anotimp, deoarece, odată cu venirea ei, aduce luna martie, care va fi mereu o lună specială pentru toată lumea.

Luna martie va fi mereu acea lună de basm şi de culori. Iubesc anotimpul primăvara şi totodată cu ea luna ghioceilor!

eleva **Haba Beatrice**

Paradisul copilăriei

Un fluture se vede din depărtare,
Aduce în spinare mireasmă şi culoare,
Pătează şi pictează-ntregul univers,
Acesta-i paradisul la care tu visezi.

Prinţi, prinţese, regi şi palate,
Parcă din cărţi şi poveşti decupate,
Lipite-ntr-un basm real
Unde fiecare are rolul principal.

Prinţesa-i un frumos buchet de flori colorate,
Cu petale mici, frumos parfumate.
Încearcă să te-adoarmă cu acel miros,
Făcându-te să simţi acel vis...
Acel paradis frumos...

Prinţişorul, norişorul moale, mic şi pufos,
Stă alături lângă soare, amândoi zâmbind voios.
Plăpumioara cea senină, de veselie plină,
Veghează acea lume de mireasmă şi culoare,
Aşternându-şi visele şi amintirile,
De sus de la depărtare...

Culoarea şi fericirea stăpâneşte acel paradis,
Imaginaţia şi visarea e de neatins,
Odată renăscut acel tărâm de culoare...
Acel tărâm de vis...
Va avea mereu un final de poveşti fericit!

eleva **Haba Beatrice**

Oare?

Oare magia şi visarea sunt cele mai importante?
Oare adevărul şi minciuna au fiecare rostul ei aparte?
Oare lacrimile şi zâmbetele duc spre un nou început?
Oare realitatea şi ficţiunea formează o poveste cu final fericit?
Oare atunci când te simţi singur, simţi

că nu mai trăieşti?
Oare când ajungi să-ţi îndeplineşti un vis simţi că nu a fost vis?
Oare când îţi pui aceste întrebări te gândesti că poate
nu există un răspuns concret pentru ele?
Oare când ajungi sa afli răspunsurile te simţi altfel?
Oare când afli că a fost în zadar să pui aceste întrebari
la care poate nu ai găsit răspuns simţi că ţi-ai pierdut timpul?
Oare oamenii au găsit răspuns la toate întrebările?
Oare s-au gândit că nedumeririle nu au capăt?
Oare au ajuns să trăiască toate răspunsurile acelea?
Oare...?
E cam greu să găseşti răspuns la fiecare întrebare...
să trăieşti fiecare răspuns...
să simţi că acel răspuns te-a facut să nu mai fii aşa de nedumerit.
E cam greu când vezi că pe zi ce tece vrei să ai răspuns la orice întrebare...
Oare toată lumea simte aceleaşi lucruri?
Oare?

eleva **Haba Beatrice**

Copilăria... o parte din noi… o parte din viaţa noastră

.

„Aşa eram eu la vârsta cea fericită, şi aşa cred că au fost toţi copiii de când e lumea asta şi pământul, măcar să zică cine ce-a zice…“ (Ion Creangă)

Copilaria... ce cuvânt sublim... ce cuvânt magnific... un cuvânt care, atunci când îl pronunţi simţi că există la nesfârşit, simţi că niciodată nu se sfârşeşte. Cu toţii am dorii acest lucru, am dorii ca să fim mereu copii, să trăim în lumea jocurilor, în lumea poveştilor, în lumea copilăriei.

Atunci când eşti copil, atunci când trăieşti în lumea minunată a copilăriei simţi că trăieşti la nesfârşit, simţi cum o parte din tine a renăscut, simţi că trăieşte într-o lume de basm, de poveste, unde prinţii şi prinţesele înving cu dragostea lor răul, unde imaginaţia, culoarea şi fantezia este stăpână, şi toate doar în acel tărâm, în acel paradis.

Doar când eşti copil simţi cu adevărat tainele copilăriei, simţi cum inima-ţi tresare din piept când auzi acest cuvânt, copil…

La vârsta cea fericită, când priemeşti o jucarie eşti în culmea fericirii, când primeşti bomboane, dulciuri, simţi cum dulceaţa din ele îţi inundă sufletul şi te fac să pretuieşti parfumul copilăriei.

Fiecare, după ce a trecut de această etapă a vieţii, ar vrea să întoarcă timpul înapoi pentru a mai gusta aroma bomboanelor, fiecare cu câte o poveste, pentru a resimţii parfumul sentimentelor de început, dar nu se poate...

Timpul trece, toate aceste lucruri trec odată cu el. Trece atât de repede totul, încât mereu ai aceeaşi întrebare „De ce trece timpul aşa de repede… ca şi apa care curge din izvorul rece şi cristalin, parcă în căutarea nemuririi?“

Odată cu trecerea timpului, simţi cum acea parte din tine, inocenţa, trece şi ea.

Trec, trec repede anii copilăriei… Trec repede momentele în care ai simţit că trăieşti cu adevărat, că nu le vei da drumul niciodată, nu le vei lăsa să se despartă de tine, că mereu veţi rămâne două trupuri, dar cu o singură inimă.

Trecând de această etapă, numită vârsta cea fericită, încă te gândeşti la amintirile de odinioară cu nostalgie şi cu toate că ai încercat să le pătrunzi din nou esenţa, îţi lipseşte o coardă de la vioara vieţii, coarda copilăriei şi nu îţi mai rămâne decât să le păstreazi acolo într-un colţişor, un colţişor de unde nimeni şi nimic nu le va putea lua.

Când eşti copil nu-ţi pasă de ce se întâmplă în casă, cuvântul probleme nici nu există pentru tine „Ce-i pasă copilului, când mama şi tata se gândesc la neajunsurile vieţii, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau că-i framântă alte gânduri pline de îngrijire...“ (Ion Creangă). Copilul îşi vede de joaca şi de copilaria lui.

Copilaria, pot spune, e ca şi un bol de cristal, dacă nu ai grijă de el se sparge. Aşa că pretuieşte-o! Mâine sau mai încolo…peste ceva timp îţi va fii dor.

„Aşa eram eu la vârsta cea fericită, şi aşa cred că au fost toţi copiii de când e lumea asta şi pământul, măcar să zică cine ce-a zice…“ (Ion Creangă)

...Citind acest citat parcă simţi din nou copilăria, simţi cum te cheamă la ea, dar e prea târziu, ea va trăi după ce s-a pierdut în timp doar în imaginaţie, doar în vis, doar în suflet şi cu toate acestea toţi vom rămâne mereu copii, măcar undeva, acolo, în adâncul fiinţei noastre.

Copilaria este singurul paradis pierdut… este o parte din noi, o parte din viaţa noastră. Ea va exista mereu în inimile, sufletele, minţile noastre, va fi singurul lucru de care toată lumea îşi va aminti cu drag şi de care vom fi legaţi tot restul vieţii!

Frumoasă este acea parte din viaţa unui om, frumoase sunt amintirile ei, frumoasă este ea, copilăria!

eleva **Haba Beatrice**

Fluturii născuţi din culorile curcubeului

Paradisul culorilor prinde viaţă atunci când se întâlneşne cu natura. Mii de culori dansează în parfumul proaspăt al naturii, mii de culori se joacă cu natura, totul devine culoare, devine paradis al naturii colorate.

Fiind o atmosferă atât de îmbietoare mă gândisem să ies din peştera întunecată, numită „casă“ şi să iau o gură de aer curat, să-mi colorez ziua în bine. Mi-a trecut prin minte să merg în acel loc unde găsesc linişte, aer curat şi proaspăt, undeva unde totul are culoare, undeva într-o poieniţă unde aş fi putut să caut mii de fluturi pe care să-i pun la insectar.

Ajunsă acolo, am rămas uimită câtă splendoare îmi lumina privirea. Fluturii albaştri, roz, verzi, roşii, un adevărat curcubeu, m-au înconjurat ca o mantie.

Dădeau atât de frumos din aripioarele pătate cu cele mai fanteziste şi elegante desene, străluceau atât de tare datorită pigmenţilor localizaţi în pereţi şi cavitatea internă a solzilor, fiecare era unic, lucru ce se observa după ABC-ul codului de recunoaştere. Erau superbi.

Rămasă uimită de gingăşia lor am şi uitat că eu venisem cu un scop în această splendoare, colectarea lor pentru insectar.

Totuşi îmi părea rău să le răpesc frumuseţea acestor picturi vii şi am hotărât să nu iau niciun fluture, dar pesemne unul dintre ei îmi citise gândurile şi se apropiase de mine şoptindu-mi: „Închide ochii“. Eu ascultând sfatul micii insecte i-am închis. La scurt timp o şoaptă mi-a spus: „Acum deschide ochii“. Curioasă să aflu ce s-a întâmplat în timp ce am stat cu ochii închişi, i-am deschis uşor şi am rămas uimită de ce am văzut. Insectarul îmi era plin de fluturi, unul mai fermecător ca altul, iar în jurul meu o mare de fluturi zburau şi se jucau atât de frumos, încât credeai că e un vis, dar tu de fapt te aflai în paradisul fluturilor, în lumea lor, din care mi-au facut cadou şi mie o petală de curcubeu, insectarul.

Într-un final am hotărât cu greu să mă despart de acei fluturi, născuţi din culorile curcubeului şi să pornesc în lumea mea, spre casă. M-am depărtat cu trupul de acea lume, dar ea mi-a rămas în suflet, mi-a rămas ca o lume a

culorilor, a viselor devenite realitate.

eleva **Haba Beatrice**

Primăvara, veşnică muzică şi pictură, veşnică visare

Un gând şi o rază de lumină aduce pe aripa sa mângâietoare o lume a culorilor, a paradisului pe care greu ţi-l imaginezi. Surâsul de primăvară răsună din cântecele păsărilor mironosiţe, bucuria renaşte din fantezia şi culoarea care predomină, totul pare să primească o nouă viaţă.

Muzica şi pictura este faţa primăverii. Micile vietăţi învaţă notele muzicale şi compun simfonia trezirii naturii la viaţă. Florile se îmbracă în culori de curcubeu iar iarba în haina-i verde.

Visarea şi fantezia pun stăpânire pe sufletul tău atunci când primăvara bate la uşa sufletului şi îţi spune: „Lasă-mă să te fac să simţi că renaşti la viaţă, lasă-mă să-ţi pictez sufletul în culoare, lasă-mă să-ţi grăiesc în şoaptă cântecul renaşterii, lasă-mă să te fac cel mai fericit om din întreg paradisul primăverii!...“ Atunci simţi cum deja renaşte persoana din tine, că te schimbi cu adevărat. Visezi cum visa Ludovic Van Beethoven ce păşea în visarea-i pe notele muzicale pe cele mai îndepărtate tărâmuri ale primăverii.

Primăvara aduce atunci când vine printre noi o nouă viaţă. Aduce mirosul renaşterii, cântecul bucuriei şi culoarea magiei, aduce noua viaţa.

eleva **Haba Beatrice**

Muzica, o altă lume

Muzica este desprinsă parcă dint-un alt univers, te face să te simţi liber şi să-ţi dai frâu liber sentimentelor.

Fiecare persoană are în suflet un anumit tip de muzică care îl face să se simtă bine şi să aibă o lume a lui. În viaţa mea muzica este o a doua mamă, o mamă care are grijă de ea ca să fiu mereu fericită.

Întotdeauna voi considera muzica o artă însă ceea ce contează cel mai mult nu sunt versurile, cât felul în care este cântată melodia.

În concluzie unde este muzică, este viaţă, iar unde nu este muzică e un an fără primăvară.

eleva **Oniţoiu Andrarda**

Rumpinel

Rumpinel, un gândăcel,
Micuţ cât un cercel,
A văzut încă din zori
Triste şi uscate flori,
Păsărele călătoare
Luându-şi traista în spinare...
Şi foarte trist, Rumpinel
Priveşte lung către cer,
- Soare, soare frăţioare
- Greu o fi la iarnă oare?

eleva **Oniţoiu Andrada**

Puiul de arici

Într-o tufă de urzici
Şade puiul de arici,
Plânge de durere mare,
Nici un prieten bun nu are.

Nimeni nu vrea să se joace,
Că înţeapă şi-are ace,
Toţi cei care au încercat,
Repede au renunţat.

Un prieten de-ar avea,
Toată ziua s-ar distra,
S-ar plimba, ar povesti,
Tare bucuros ar fi.

Şi cum sta şi suspina,
Iacă apare în calea sa,
Un ghem mic cu ochi vioi,
Plin de ace şi noroi.

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Când Sfinţii vor veni

Când sfinţii vor veni,
Din cer vor cădea stele mii
Ca să lumineze frumos,
Vestea lor despre Hristos.

Vin în nopţile cu lună
Să ne-aducă-o veste bună,
C-a-nviat un Fiu frumos,
C-a-nviat Hristos!

El nu ne lasă în pustiu
Şi alungă cerul cenuşiu,
El e singura fiinţă
Ce ne împlineşte fiecare dorinţă.

Cu toţii la biserică venim,
Sfânta Împărtăşanie de la El să o primim,
Hai să-I cântăm frumos,
Hai să-I cântăm Lui Hristos!

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Îngerul meu

Am un înger păzitor,
Drag şi călăuzitor,
Aceasta e mama,
Mama mă călăuzeşte
Şi-ntotdeauna-mi şopteşte
„Mami te iubeşte!“
Mama m-a călăuzit,
Şi-ntotdeauna mi-a şoptit:
Noroc, succes şi altele,
Să-mi reuşească faptele,
În gând eu ţin glasul ei
Şi în mână poza ei.

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Steaua mamei

Pentru mama a răsărit o stea,
O stea minunată, frumos colorată,
Cu ea în fiecare dimineaţă,
Încep o nouă viaţă.

Ea este prinţesa mea,
Doamne, te rog ai grijă de ea,
Ţine-o să mă crească mare,
Să am dimineaţa o rază de soare.

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Iubitorilor de geometrie,
Jocul figurilor în poezie

Floare geometrică

Pun un dreptunghi în picioare
Sus un cerc, nu foarte mare,
Şi opt jumătăţi de roată
Şi-a ieşit o floare-ndată.

eleva **Oniţoiu Andrada**

Locomotiva

Fac din cercuri patru roate,
Un dreptunghi pun peste toate,
Alt dreptunghi pun peste stivă,
Coşul de locomotivă.

Pun o roată mai micuţă,
Sub cabina lui Miluţă,
Care de pe-acum vă spun,
E mecanic foarte bun.

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Moţ Gălbui

Cercul, capul cel rotund,
Corpul e un ou prelung
Ce-are două aripioare
Şi cu ele vrea să zboare.

Un cioc, ochi, două picioare
Şi pe cap un mic cucui;
Puişorule să-mi spui
Nu cumva eşti Moţ-Gălbui?

eleva ***Oniţoiu Andrada***

Cea mai minunată profesoară

Este început de primăvară
Soarele începe să răsară
Soare e şi a mea profesoară
Când vine dimineaţa la şcoală.
Despre cine vă vorbesc?
Pe profesoara de fizică preamăresc,
Avem cu ea miercuri şi joi
Şi ea e bună cu noi,
E frumoasă, e deşteaptă,

Gânditoare, aranjată,
Mereu râd, glumesc cu ea,
Minunată-i profesoara mea.
eleva ***Oniţoiu Andrada***

Sinceritatea

Tu sincer trebuie să fii,
Sincer cu prietenii,
Sincer tu să fi cu toţi
Fii sincer cât de mult poţi.

Fii sincer cu tine,
Căci e foarte bine,
Nu te amăgi, nu te minţi,
Cum te-nvaţă şi părinţii.

Fii sincer mereu,
Cu cei din jurul tău,
Fii sincer de la-nceput,
Căci n-ai nimic de pierdut.
eleva ***Oniţoiu Andrada***

Iarna grea

Iarna grea ce a sosit,
Pe pământ ea a păşit;
Şi strivind un ghiocel
A văzut că şi el
Are suflet, are viaţă,
Are gânduri şi speranţă...
Şi lăsându-l să trăiască
A plecat spre-a polului rază,
Să revină iar la viaţă
Primăvara cea frumoasă.
eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Primăvara c-un mărţişor

Primăvară, primăvară,
Vino iar aici în ţară...
Am nevoie eu de tine,
C-ai să faci pe toate bine,
Ghiocelul, primăvara s-o aduci
Şi iarna s-o alungi,
Pe data de 1 Martie,
Să le pot face pe toate,
S-o împac pe mama mea
C-un mărţişor din haina ta.
eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Mămică, te iubesc!

Orice ai fi,
Ar trebui să şti;
Eu mămică, te iubesc...
Pentru tine eu trăiesc.

Toată viaţa ai trăi,
Lângă mine dacă ai fi,
Te-aş strânge la piept,
În orice moment;
Dar nu pot,
Fiindcă eşti departe,
Cu gândul la toate.
Dacă mămica mea ar putea,
Ar veni în ţara mea,
Ar veni la mine
Şi mi-ar spune:
Te iubesc,
Cu tine să fiu îmi doresc.
eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Soseşte 8 Martie

Uite! Vine-ncetişor,
Cu paşi mici şi uşori,
8 Martie numită,
Sărbătoarea mamelor,
Mult iubită.

În inima copiilor,
Vine-ncetişor,
O adiere de vânt,
Purtată de gând,
Pentru o mamă...
Profesoară...
O floare, numită primăvară.

Acea floare unică,
Ghiocelul o vesteşte,
Căci primăvara a sosit
Şi 8 Martie a venit.
eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Mărţişor

El trezeşte animale,
Aduce păsări călătoare,

Flori presară pe câmpii,
Zâmete de mame pentru copii.
elevul **Trailescu Georgian**

Mărţişor ceresc

O mamă am şi o iubesc
Şi-i voi da un dar ceresc,
O floare de mărţişor,
Din suflet ţesut cu dor,
Fericirea să-i zâmbească
Şi în jocu-i s-o poftească.
eleva **Denisa Petraş**

Primăvara

Primăvară, primăvară,
Nu vii şi la noi în ţară?
Să ne aduci ghiocei
Albi, frumoşi şi mititei.

De iarnă ne-am săturat,
Că-n zăpadă ne-a îngropat,
Doar cu haine groase, groase,
Mai puteam ieşi din case.

Acum noi te rugăm să vii,
Să pui soarele pe cer,
Să îl alungi pe ger
Şi să nu mai fugi de la noi.
eleva **Denisa Petraş**

Maimuţa

Maimuţa e foarte uşor dresată
Şi de cercetători căutată,
Mai des în circ e întâlnită
Şi de oameni îndrăgită.

Pomul ei cu fructe adorat,
Este bananierul încărcat,
De care nu se desparte niciodată,
E lumea ei fermecată.
elevul **Barbu Daniel**

Primăvara

Primăvara a sosit,
Noi spunându-i *Bun venit*!
Ghioceii au răsărit,
Pomii frumoşi au înflorit,
Toată natura la viaţă s-a trezit,
Fiindcă iarna s-a sfârşit.
elevul **Barbu Daniel**

Martie, luna bucuriilor

Martie e un mărţişor,
Inimă de copil,
Zâmbet de mamă,
Puritatea ghiocelului,
Cer de acvamarin,
Parfum de crin,
Viaţă nouă-n fericire,
Iubire şi nemurire.
elevul **Barbu Daniel**

Prinţesele aurului

Cea mai mare e regina,
Apoi matca şi albina;
Dar acei ce dorm sătui...
Trântorii vrei să le spui?

Dacă le priveşti pe toate,
Cât sunt de organizate,
Zici că-i şantier, uzină,
Cu o ordine deplină.

Ele aleargă prin grădină
Şi culeg dulceaţă fină,
Aur galben fac din ea,
Hrană şi medicamente-n viaţa ta.
elevul **Barbu Daniel**

Paştele

Paştele a venit
Şi bucurie ne-a gătit,
Domnul Iisus de Paşte a biruit,
Pe mulţi El a mântuit,
Apoi la ceruri s-a suit
Şi un loc ne-a pregătit.
elevul **Barbu Daniel**

Toamna vieţii

Munţi înalţi ca frunzele de toamnă,
Pe cărări triste şi răzleţe,
Se duc şi nu se mai întorc,
Frumoşii ani din tinereţe...!

Omul este ca o luntre,

Sufletul lui e pirat
Şi ocean îi este viaţa,
Iar mormântul îi e port.
eleva **Boldea Petronela**

Vara de azi şi de mâine

Peste deal şi lunca joasă,
Soarele-i acum stăpân,
Toată lumea e la fân,
Nimeni nu mai stă pe-acasă.

Numai câte-o bătrânică,
Cu păr alb şi paşi mărunţi,
Prin ogradă merge desculţă,
Cu nepoţeii de mânuţă.

Pe-acel deal, cu faţa-ntinsă,
Aud omul cum coseşte,
Firu-n brazde se pălеşte,
Soarele totul ofileşte.

Iar din crâng, de la răcoare,
Vitele ies la păşune,
Copiii zburdă şi fac glume,
Pân' ce soarele apune.

Toate trec în astă viaţă,
Nimic, veşnic nu rămâne,
Toate-s ca o slabă aţă,
Nu şti, ţine până mâine?
eleva **Boldea Petronela**

Paştele de primăvară

Florile-nfloresc,
Păsărelele sosesc,
Cucul cântă:
Primăvară te iubesc!
Este sărbătoare,
Câmpul a-nverzit,
Paştele-a sosit,
Hristos ne-a mântuit.
eleva **Boldea Petronela**

Cum aş descrie pădurea

Pădurea e un loc mirific, un paradis pământesc cu aer viu.

În pădure sunt brazi, fagi, mesteacăni, stejari…animale: urs, lup, vulpe, pisică sălbatică…

Eu am fost în pădure şi m-a fascinat măreţia brazilor, aerul curat dat de aceşti arbori, umezeala din acel loc, răcoarea locului, jocul păsărilor ce zburau de pe o ramură pe alta cântând dulce.

Lumea micilor vietăţi ce se ascundea de lumina dogoritoare a soarelui acompania cântecul păsărelelor cu zumzetul ei.

Pădurea este inima vie a naturii.
elevul **Claudiu Drăgan**

Magia lunii martie

E mărţişorul,
Primăvara iubirii,
Ghiocelul vieţii,
Albul, puritate,
Roşul e amor,
Împletesc primăvară,
Împletesc ghiocei,
Suflete deschide
Luna vieţii veşnice,
Atinge inimi,
Mângâie lacrimi
Şi aduce senine flori.
eleva **Ramona Gherescu**, *Oţelu Roşu*

Mărţişor

Oamenii în luna martie,
Când e ghiocelu-n floare,
Unii, altora-şi împart
Mărţişoare.

Mărţişorul, de-obicei,
E de aur sau de-argint
Sau din cioburi,
Din metale cu polei,
E din fier sau din plumb,
Dar nu-i scump.

El se ia cu câţiva lei,
Tu-l păstrezi, căci el sclipeşte,
Însă micul tău simbol
Vezi că totuşi rugineşte...

Însă cel venit pe căi albastre,

Este veşnic... şi chiar azi
Deasupra casei mele
A venit un înger mic
Şi lăsându-se din zbor
Ce-a adus?
Un mărţişor,
Ce minunat!
Ce odor!
Suflet de soare,
Primăvara din suflet de mamă,
Eternitate...

eleva, **Schipor Rebeca**

Mărţişorul pentru mama

Mamă, eu de ziua ta,
Sufletul meu îţi voi da,
Am cules din primăvară,
Flori să-ţi dau şi-un mărţişor,
Sufletu-n acest dar mi-am îmbrăcat
Şi cu drag eu ţi l-am dat,
Cu-n sărut pe-al tău obraz,
Şi-un trandafir frumos ca tine,
Cu mult drag de la mine.

eleva **Stan Evelina Nicoleta**

Mărţişorul împletit de primăvară

Este ziua mărţişorului, ziua în care băieţii şi fetele cumpără mărţişoarte şi le dăruiesc persoanelor dragi.

Eu mă gândeam ce mărţişor să-i dau mamei de 1 Martie. Mi-am luat prietenele şi am plecat să cumpărăm mărţişoare. Am colindat toată piaţă în căutarea mărţişorului, dar nu am găsit niciunul potrivit pentru mama, căci erau prea artificiale, din plastic, metal, sticlă...

Când eram gata să renunţ o vânzătoare venită în ultimele momente a expus nişte raze de soare, nişte mărţişoare naturale împletite din inima primăverii, un zâmbet de primăvară, un fir de iarbă, o haină de floare, de fapt, mărţişorul perfect pentru mama mea.

eleva **Tilneac Bianca**

Pădurea proaspăt înflorită

Într-o dimineaţă când soarele şi-a arătat primele raze portocalii peste somnoroasa natură am plecat într-o excursie împreună cu prietena mea Ana prin pădurea de la marginea oraşului.

Aerul proaspăt al dimineţii se îmbrăţişa cu mirosul pădurii proaspăt înflorită, cu mirosul mugurilor de primăvară.

Parcă ne aflam într-un paradis pământesc.

Izvorul susura peste iarba proaspătă încărcată de un covor de ghiocei şi viorele ca un clopoţel.

După ce am gustat acea apă magică am pornit spre inima pădurii unde am descoperit lumea micilor vieţuitoare. Aici am făcut un lung popas admirându-le jocul.

Spre seară am pornit înapoi către oraş purtând în suflete mirosul pădurii proaspăt înflorite.

eleva **Vigh Laura Izabela**

Minunata lume a fluturilor

Îmi amintesc de parca acum s-ar fi petrecut...

În acel an şcolar am ajuns să studiem la biologie zburătoarele, iar pe mine a început să mă pasioneze minunata lume a fluturilor. Am început să studiez culorule fiecărui flutur, semnele distincte a fiecăruia. Cred că fiecare flutur e un simbol, o mică lume.

Pasionată de fluturi mi-am convis prietena, pe Ramona să ieşim în poeniţa plină de flori de lângă oraş, să admirăm aceste firave şi splendide zburătoare.

Afară era în acea zi o căldură de parcă soarele ar fi vrut să se răzbune pe jocul micilor zburătoare, iar noi am poposit la umbră şi am început să le urmărim zborul. Erau aşa de mulţi, încât toată poieniţa părea acoperită de picturi vii, tablou ce n-o să-l uit niciodată.

eleva **Vigh Laura Izabela**

Visul

Am deschis ochii ... O lumină ţipătoare mă orbea ... Eram în avion ... Am aterizat, dar ciudat, totul părea atât de straniu. Am coborât din avion. Când am ieşit afară un vânt rece mi-a săgetat faţa. M-am întors în spate şi nu mai era nimic, în stânga era porumb ... M-am rotit în cerc şi porumbul dispăruse. Am păşit în faţă după o lumină verde dar ea se depărta cu fiecare pas al meu. În cele din urmă am ajuns lumina verde. Ea era o fiinţă spaţială verde cu antene.

Eram speriată. Inima îmi bătea tâc ... tâc ... tâc ...

Pe spatele făpturii scria QWER1. L-am srigat şi mi-a răspuns. Era supărat. Şi-a întins mânuţele spre mine şi l-am luat în braţe...

I-am arătat mai târziu frumuseţile planetei. Era un pui de extraterestru pierdut.

Cred că aceste făpturi au fost primele din univers.

Mama m-a atins pe umăr. Am visat.

eleva **Băilă Cristina**

Povestea bunicului

Când soarele strălucitor a apus, iar luna cea palidă s-a aşezat pe cerul întunecat, fără stele, noi ne-am aşezat pe pat şi l-am chemat pe bunicul să ne spună o poveste.

Bunicul a intrat în cameră, s-a apropiat de noi şi a început cu glasu-i blând:

„A fost odată ca niciodată două fete sărace ce trăiau într-un oraş mare, New York. Nu aveau familie, căci părinţii lor muriseră într-un accident şi trăiau într-un micuţ apartament, fără căldură, dar speranţa le dădea căldură sufletească.

Într-o noapte, pe când se odihneau pe salteaua îmbătrânită aud un sunet: poc, poc, poc…

O lumină parcă din cer venită se cobora spre ele. Fetele se îngroziră… Atunci un înger coborâse pe acea rază de lumină şi se apropiase de ele să le vorbească. Le-a promis că le va îndeplini câte o dorinţă. Prima fată a dorit să fie bogată, dar cea mai mică a dorit ca părinţii ei să fie din nou cu ea…“

Bunicul a făcut o pauză.

- Spune finalul poveştii bunicule, l-am rugat!

- Şi au trăit toţi patru fericiţi până la adânci bătrâneţe, a continuat el.

Şi astfel bunicul ne istorisea seară de seară câte o poveste…

eleva **Băilă Cristina**

În vacanţă la bunici

Era la începutul verii, sfârşitul anului şcolar, când mi-am strâns câteva lucruri şi am aşteptat cu nerăbdare să văd din nou căsuţa veche a bunicilor.

Şi aşa s-a făcut că am plecat împreună cu părinţii la căsuţa bunicilor din vârful câmpiei verzi, împodobită de copaci arşi, de arşiţa soarelui de dimineaţă care ardea feţele noastre încă somnoroase.

În pragul casei ne aştepta bunica, cu faţa ei gingaşă şi părul albit ca prima rouă de dimineaţă, aşezată pe verdele câmpiei.

Îmi place atât de mult vacanţa la bunici pentru aerul rece şi sănătos, dar şi pentru jocurile, alături de prietenii copilăriei mele.

eleva **Boghian Claudia**

Nu-mi plac ursuleţii!

Urăsc zăpada. Nu mai trece frigul odată?

Urâte gânduri care să trezească o fată de 14 ani în fiecare dimineaţă nu? Ora 8. Stăteam în bancă, în clasă, lângă

calorifer, lipită cu nasul de geamul rece şi aburit. Era luna februarie şi afară era încă zăpadă. Soarele iese din când în când dintre nori, fiind şi el copleşit de mulţimea de zăpadă.

- Ana, haide! Nu pleci?

Vocea Claudiei era ciudat de enervantă după o zi întreagă de şcoală.

- Haide, că trebuie să mă întâlnesc cu Marius. Mergem acum în parc!

Ei bine, dacă vocea dulce a Claudiei nu mă convinsese, glasul ca de privighetoare al Alinei sigur a făcut-o! Adevărul e că nu îmi făcea niciun rău, orele de fizică erau de-a dreptul întunecate.

Ajunsesem acasă şi parcă îmi trecuse toată oboseala de cum intrasem în scara blocului. Simţisem un parfum plăcut şi destul de cunoscut nasului meu. Puteam să recunosc oriunde mirosul dulce de Malibu. Speram să fie aceeaşi ediţie, cea care i-o cumpărasem chiar eu cu o lună în urmă. Era o adevărată încântare să ştiu că am gusturi destul de bune când vine vorba de un cadou frumos. Grăbită am urcat scările cât pe ce să-mi sparg capul, dar în momentul acela îmi doream să ajung sus. Am deschis uşa şi m-am repezit în casă sperând să-l găsesc pe canapeaua de piele cafenie sorbind alene dintr-un ceai, tresăltând de fiecare dată când se deschide uşa, sperând să intru din moment în moment.

Spre uimirea mea nu a fost aşa. Nu l-am găsit nici pe canapea şi nici în restul casei, şi cel mai grav era că ziua anterioară nu mă sunase prea des. Gândindu-mă la asta mi se strângea inima ca o haină la apă. Mama se uita puţin nedumerită la mine. Din cauza intrării mele grandioase nu ştia ce caut exact. Am vrut să-l sun dar mai apoi m-am gândit că dacă-l va interesa mă va suna. Era 14 februarie. Plângeam.

Mi-am petrecut restul zilei pălăvrăgind la telefon cu Aly şi Clau despre cât de insensibili erau băieţii. Am discutat despre teme de genul *zodile prietenilor noştri*.

În timpul lungii mele convorbiri telefonice mama a intrat în camera mea ca un vandal pentru a mă anunţa că mă caută cineva. Acel cineva aşteaptă nerăbdător jos. Mi-am luat rămas bun de la fete şi am închis telefonul. Am alergat repede până-n living. Am fost oprită însă de mama şi musafirul meu. Lângă ea se afla o cuşcă galbenă cu gratii albe. În ea era un strat subţire de rumeguş şi două creaturi mici cu blăniţă pufoasă şi ochii negri şi mari. Erau drăgălaşi dar totuşi mă gândeam ... Acesta era cadoul lui de ziua îndrăgostiţilor. Eram dezamăgită. Speram la ceva mai romantic. Telefonul ce a rămas în camera mea a început să sune. M-am întors în cameră şi am răspuns. Era un număr necunoscut. O voce mi-a spus să mă uit sub pat. Acolo era un ursuleţ adorabil. Mi-a spus să deschid fermoarul de la spatele ursuleţului spre a găsi adevăratul cadou. Acolo erau multe foi pe care erau scrise o mulţime de lucruri. De o foiţă era lipit un inel. Pe acea foiţă era scris:

„Sper să-ţi placă ursuleţii!“

eleva **Ilin Ana**

O iubire de o iarnă

- Aşa vom rămâne mereu?

- Da, mereu.

Ochii lui albaştri se înseninau de fiecare dată când mă priveau. Lucrurile care ne înconjurau, pomii ruginiţi de nuanţa tomnatică ce cuprindea pădurea, frunzele de culori superbe, poate chiar divine îl făceau să fie un romantic incurabil. Sincer, nu aş fi vrut ca acea zi să se sfârşească vreodată. Întinşi pe

spate, uitându-ne la cerul care parcă anunţa sfârşitul toamnei şi venirea grabnică a iernii, ne doream să îngheţe timpul şi să rămânem aşa, împreună. Obrajii lui roşii ca merele din lăzile bunicii şi albastrul inocent şi adânc al ochilor săi mă făceau să-mi dau seama de sentimentele mele şi totodată teama neconceptă şi nemărginită de a pierde tot într-o singură secundă.

Ajunsă acasă mama mă privea cu ochi bănuitori. Ştia de unde venisem. Curiozitatea ei imensă o făcea să fie uneori sâcâietoare. M-am pus pe canapea aşteptând celebrul interogatoriu. Ea s-a aşezat lângă mine. Ştiam că doreşte să înceapă interogatoriul aşa că am lăsat-o în tăcerea aceea adâncă care s-a ivit.

-Haide! Spune-mi unde aţi fost?

Am surâs. Ea aştepta un răspuns.

A fost frumos. Ne-am plimbat. Ne-am oprit sub un tei bătrân şi am citit poezii.

Mama părea încântată. În ochii ei se vedea sclipirea aceea, retrăia anii tinereţii prin ochii mei.

Iarna a sosit şi câte un fior mă cuprindea de fiecare dată când priveam pe geam şi vedeam cum cad din cerul întins mii de stele arginti.

Obişnuiam să mă plimb adesea în ploaia de fulgi.

Am răcit. Mama m-a trimis la spital, deşi a fost o simplă răceală.

Am primit un trandafir roşu de la el.

Când am revenit de la spital o mare de trandafiri roşii m-au aşteptat în camera mea.

Roşul şi albul zăpezii îmi inunda inima de fericire.

Printre trandafiri am observat o scrisoare.

„E frumos, a fost, dar ..." dar-ul acela îmi spulbera orice speranţă-n mii de bucăţele. Pe parcursul scrisorii am aflat că trebuia să se munte în Norvergia, pentru că mama lui era foarte bolnavă şi relaţia noastră fragilă nu ar fi rezistat chinului distanţei. Nu ştiam ce să fac. Să-l sun? Să mă conformez situaţiei. Gândurile acestea m-au chinuit ore în şir.

După o noapte de nesomn şi plâns am hotărât să recitesc scrisoarea. În plic era şi o fotografie pe care n-am observat-o, o fotografie cu noi doi sub vechiul tei.

Pe spatele fotografiei scria: *Aşa vreau să-ţi aminteşti de noi*.

eleva **Ilin Ana**

Cât de mult ...

Ce putere provocatore de emoţii!

Acesta este singurul stih care-mi vine în acest moment în minte. Căştile continuau să-mi transmită aceeaşi melodie. Mă gândeam cu se pot spulbera visele cuiva într-o fracţiune de secundă.

Cum? Răspunsul era aşa de simplu ... Cu un simplu zâmbet fals îşi face loc în inima mea. Gara era acuma goală. Locul unde acum câteva luni credeam că am cunoscut cea mai frumoasă persoană de pe pământ.

Acum timpul a început să păşească greu. Orele erau mai lungi decât de obicei. Calculam zilele în minute. Doar floarea albastră din fereastră îmi aducea aminte de o clipă rătăcită.

O durere imensă îmi sfâşia inima. Tot ce trece în jurul meu îşi pierde culoarea. Ochii lui mari nu erau lângă mine să reaprindă culorile.

Cât de mult te răneşte o clipă de nebunie!

eleva **Ilin Ana**

Un fluture special

Era începutul verii. Împreună cu

câţiva prieteni ne-am gândit să mergem să prindem fluturi pentru a termina insectarul cerut de profesoara de biologie. Aşa că ne-am trezit sâmbătă dimineaţa şi am pornit spre pădurea de la Jgheabu.

Soarele strălucea mai frumos ca niciodată. Cerul era atât de senin, încât te puteai oglindi în el. Pe la ora prânzului am ajuns într-un luminiş din pădure. Alina studia fiecare plantă. Moica era atent la rândunelele care ciripeau. Alex alerga după o veveriţă iar ceilalţi încercau să prindă fluturi.

Pe umărul meu s-a aşezat o creatură gingaşă care nu a luat în seamă agitaţia din jur. Era o adevărată frumuseţe a naturii. Mă privea cu nişte ochişori mari de parcă ştia că va trebui să-l prind. Am dus uşor borcanul pe umăr. Fluturele a intrat în borcan şi eu am închis capacul.

Seara am dus borcanul acasă. Am privit cu atenţie fluturele ce era destinat pentru insectar. M-am apropiat de fereastră. Am deschis borcanul şi l-am lăsat să zboare în noapte.

eleva **Ilin Ana**

Început

Într-o dimineaţă călduroasă de vară soarele abia-şi făcuse apariţia pe cerul fără nori.

Un punct negru se văzu în zare. Acesta se apropia încet, încet către pământ. Era plin de luminiţe şi colorat. Înăuntru se aflau extratereştri veniţi din altă galaxie ce doreau să exploreze.

Nava ateriză pe un câmp înverzit şi întins de unde coboară un grup de tineri extratereştri.

Lex şi Kalya, doi tineri de vreo 16 ani s-au depărtat de grup pentru a surprinde cele mai minunate fotografi din acel ţinut.

Tinerii ocupaţi cu pozele au ajuns într-o pădure în care s-au rătăcit. Nava trebuia să se reîntoarcă în galaxia lor.

Cei doi extratereştri au rămas pe planeta Terra încercând să se adapteze mediului.

Aşa au început ei viaţa pe pământ ...

eleva **Vladu Alina**

Răsăritul

Era vacanţă. Bucuroasă că nu mai merg la şcoală m-am ridicat din pat şi mi-am luat hainele de casă. M-am spălat pe dinţi, pe faţă şi m-am dus afară.

Eram la bunicii mei iar câmpiile erau atât de frumoase, pline de flori, parfumate de vânt.

M-am aşezat lângă un pod de flori. Un arc sângeros de lumină, crescu în răsărit şi săgetă inima cerului. De la lovitură apăru pe cer o formă sferică ce lumină tot pământul. Această srălucire se numeşte răsărit. Lumina ce apare din cele mai ascunse şi adânci prăpăstii umple pământul şi toată făptura de bucurie. Toţi oamenii de la ţară şi toate animalele urmăreau acest spectacol zilnic. Florile trezite de noile haine din raze de soare stau drepte asemenea reginelor.

Răsăritul se pare că este raiul pe pământ.

Acesta a fost primul răsărit văzut de mine, răsărit care m-a uimit şi încă mă uimeşte.

eleva **Drăgan Alexandra Diana**

File din viaţa unei fetiţe

Fragment

Era o dimineaţă obişnuită de luni. Megan ca de obicei se trezi şi se pregăti de şcoală.

Megan era o fată obişnuită. Mergea la şcoală, îşi făcea temele, mai trăgea chiulul de la ore şi se certa cu mama ei ca orice adolescentă.

Vrând să coboare treptele care duceau în sufragerie aceasta auzi telefonul. Era prietena cea mai bună, Kristien.

- Neaţa, Megan!
- Neaţa!
- Ai ceva planuri pentru astăzi? Am o idee în legătură cu ziua ta.

Megan împlinea şaispezece ani în ziua respectivă.

- Ai uitat că sunt pedepsită? Mama abia de vorbeşte cu mine. Totuşi a plănuit o cină în familie pentru mâine seară. Şi ca de obicei cred că o să mă duc la restaurantul acela plictisitor.
- Aha! ... Astăzi îţi promit că o să ne distrăm.
- Unde mergem?
- La Turn.
- Serios? N-am mai fost demult acolo!
- Da, aşa este. Dar dacă vrei să mergem trebuie să chiulim de la istorie.
- S-a făcut! Aduc eu gogoşi şi două cafele.

Megan coborî fericită încercând să nu-i trezească suspiciuni mamei sale, dar nu prea reuşi.

...

eleva **Drăgan Alexandra**

Iarna

Iarna este-o bucurie,
Ne umple de veselie,
Ne face mai buni,
Ne face mai drepţi

Şi ne-aduce bunătăţi,
Chiar pe toate le păstrăm
Şi ne bucurăm.

Iarna este-o bucurie,
Ne umple de veselie!
Ne jucăm şi ne distrăm,
Lumea toată-o explorăm.
eleva **Drăgan Alexandra Diana**

Natura

Codrul se întunecă
Noaptea se coboară,
Apa se aude-ncet,
Printre ramuri păsările zboară.

Seara, zgomote ciudate
Se aud din mijlocul pădurii,
Florile sunt mângâiate
De fenomenele naturii.

Stelele şi luna de pe cer
Par ca nişte pete de lumină,
Adunate ca şi un cârcel
Strălucesc ca inima senină.

Dimineaţa se aude iară
Cântecul scumpei privighetori.
Mi-amintesc de astă dulce vară,
Cum era pădurea plină de culori!
eleva **Drăgan Alexandra Diana**

Steaua

Undeva, acolo sus,
Într-un colţ nemaivăzut,
Stă pitită-o mica stea,
Îndurând şi aşteptând.

Soarele, văzând aceasta,
Aduna aştri cu mii,
Încercând să îi găsească
Pacea şi puterea sufletească.

Însa, el, nu reuşi
Şi veniră-atunci cu mii
Îngeri şi planete multe
Îndrumându-l s-o ajute.

Si de-atunci, micuţa stea,
Vrea să-i ştim cu toţi povestea,
S-o admirăm şi s-o iubim.
Pentru că o mica stea
Poate-ajunge cineva!
eleva **Drăgan Alexandra Diana**

Chipul mamei mele

Chipul mamei mele este ca de înger. Ochii ei ca două smaralde negre strălucesc în noapte. Părul ei roşcat, moale şi sclipitor mă face să mă înalţ la cer. Faţa ei e catifelată. Buzele ei îmi alină obrazul şi în fiecare zi mă liniştesc.

Ea este o fire liniştită, glumeaţă, jucăuşă, fapt ce se reflectă în blândeţea chipului.

Mama este şi o bună bucătăreasă. Cu ochii ei adânci îmi înţelege gusturile şi îmi pregăteşte cea mai delicioasă mâncare.

Chipul mamei mele e în permanenţă cu mine, în sufletul meu.

eleva **Drăgan Alexandra Diana**

Toamna, o prinţesă a naturii

Vântul sufla tare. Vara era pe sfârşit. Crengile copacilor scăpară de povara pe care o suferă cărând frunzele cele leneşe. Acestea au început să se certe cu crengile copacilor.

În timp ce frunzele se certau cu crengile copacilor, vântul cel mânios le-a întrebat pe păsările care tocmai plecau în ţările calde, de ce trebuie să plece, de ce vor să nu-i mai cânte cu vocile lor duioase.

Acestea i-au răspun vântului că trebuie să plece, altfel vor muri de frig. Odată ce prinţesa toamnei a venit, nu mai poate să plece.

Auzind acestea vântul le certă pe bietele păsărele şi le spune să i se împotrivească prinţesei toamnei, deoarece nu este ea atâta de puternică ca să alunge păsări.

Deodată cerul se întunecă.

Animalele se ascunseră una după alta, după tufişuri şi copaci. Era prinţesa toamnei care auzind că este scandal în pădure, trimisă de mama ei veni să facă ordine.

Ea avea obrajii roşii ca două mere care tocmai s-au copt. Ochii ei erau vineţi ca prunele toamna. Purta o coroniţă superbă şi o trenă de frunze ruginii.

Când făcu primul pas, vântul, păsărelele şi crengile copacilor au amuţit.

Toată lumea se temea de ea, deoarece era puternică şi aspră.

Ea nu era aspră. I-a spus vântului să lase păsărelele în pace, pentru că ele trebuie să plece cu sau fără prezenţa ei. Şi alte păduri au nevoie de cântecul lor duios.

Crengilor copacilor le-a spus să le mai ţină puţin pe frunze în gazdă.

Toată natura şi-a schimbat părerea despre toamnă.

eleva **Drăgan Alexandra**

Zâna Nopţii

Noaptea era întunecată şi înăbuşitoare, noapte de toamnă întristată. Norii negrii sărutau crestetele dealurilor şi se ciocneau în văzduh, aducând ploaia.

Sculându-mă din pat şi uitându-mă pe geam, am văzut că cerul era mânios şi tuna. Tunetele erau luminate de fulgere. Fulgerele semănau cu nişte palate strălucitoare.

Începuse să ploaie cu găleata. Norii mânioşi transformară picăturile de ploaie în gheaţă. Ele luminau noaptea ca un şirag de diamante.

Din nori prinsese a se contura un chip de zână ce-şi înveşmântă trupul cu un fulger, îşi puse la gât un şirag din picături de diamant şi coborî spre pământ. Ajunsă aici, făcu un semn şi natura ce gemea tăcu, ploaia încetă, norii se înseninară, stelele se grăbeau să-i facă cunună şi luna să-i ţese rochia de bal.

Era Zâna Nopţii.

eleva **Barbu Lidia**

Imagini minunate

Într-o zi de vară când eram în vacanţa mare, am plecat la o mătuşă din partea mamei.

Acolo m-a întâmpinat o fată de vreo doisprezece ani. M-a impresionat foarte mult părul ei creţ şi şaten. Era lung, lăsat pe spate şi în el parcă i se reflectau ochii ei căprui ca două nuci uscate.

După cum mi-a vorbit mi-am dat seama că este o fată bună. Ea m-a învăţat un joc foarte interesant, un joc pe care nu o să-l uit niciodată.

Jocul se numea: Imagini. Erau munţi, ape, flori, ţări ce trebuiau aranjate. Cine reuşea să le aranjeze câştiga.

eleva **Barbu Lidia**

Terra peste milioane de ani

Afară era foarte cald, deoarece venise vara. Făcând insolaţie a trebuit să stau în casă, pentru că aveam ferbră mare şi mă durea capul.

Mama mi-a adus la pat, pe o farfurie, o felie de tort şi câteva bucăţi de prăjitură. Ursuleţul cu care glumeam era lângă mine pe pernă. Fiindcă mă durea foarte rău capul am închis ochii. Dintr-o dată m-am văzut pe o planetă atrăgătoare, cu un miros îmbietor. Aceasta era formată din prăjituri şi torturi frumos ornamentate, având senzaţia că eşti în lumea viselor.

Am fost întâmpinată de o fiinţă ciudată care m-a întrebat cum mă cheamă, câţi ani am şi unde locuiesc. Pe urmă a început să-mi povestească istoria planetei care a fost creeată de soare, soarele fiind alcătuit din zahăr ars şi frişcă.

În fiecare zi cădea câte o bucăţică de zahăr ars şi frişcă din soare. În locul

unde cădeau acestea apăreau plante, animale, oameni.

Mi-a spus că peste milioane de ani şi Terra va deveni o planetă din zahăr ars.

Când am deschis ochii mi-am dat seama că totul fusese un vis iar ursuleţul căzuse din pat. Mi-a părut rău că acea plnetă nu există, dar m-am bucurat că am aflat cum se va schimba viaţa pe Terra peste milioane de ani.

eleva **Barbu Lidia**

Coamara ascunsă

Era la începutul clasei întâi. A sunat pentru prima dată clopoţelul şi am îndrăznit să ies în pauză pentru a exploara şcoala. La etajul întâi, în capătul coridorului, se afla o uşă mare ce părea sinistră la o primă privire. Clanţa uşii avea o culoare gri-albicios... Nişte copii au deschis uşa aceea şi au pătruns dincolo de ea. Mi-am luat inima în dinţi şi am intrat şi eu.

O lumină plăcută îmi pătrunse în suflet. Uşa era de fapt pragul spre lumea cărţilor. Genunchii au început să-mi tremure şi inima să-mi bată tare. Nu mai văzusem niciodată atâtea cărţi. În mijlocul încăperii pline de cărţi era o masă, pe masă un sertar cu multe fişe şi un registru. La masă se afla o doamnă cu zâmbetul pe buze. Avea un zâmbet foarte frumos. Am pătruns cu încredere în lumea minunată a cărţilor încurajată de zâmbetul acelei doamne, care observându-mă printre copiii mari s-a apropiat de mine, m-a mângâiat pe cap şi m-a luat de mână pentru a mă duce în faţa unui raft cu cărţi pentru cei de vârsta mea. Aici am descoperit cărţi de poveşti cu multe imagini. Am împrumutat şi eu prima carte.

După o săptămână am returnat-o. Doamna de la bibliotecă care acum este profesoara mea de limba română a luat-o şi a pus-o din nou pe raft. Avea nişte ochi căprui, părul creţ prins în coadă, o haină neagră cu miros îmbătător ce îţi aducea aminte de primăverile cu flori frumoase. Avea mâinile albe şi fine, glasul duios, firea calmă. Nu o să uit niciodată pe această doamnă ce a pătruns în viaţa mea. Datorită ei am ajuns să descopăr comorile ascunse în text.

Uşa aceea de care la început m-am speriat era de fapt un mister ce te ducea spre cea mai de preţ comoară a vieţii, cartea.

eleva **Stanca Petronela**

Fetiţa pierdută

Era o zi de vară. Era cald, soarele strălucea puternic. Eu şi prietenele mele mergeam pe o alee când dintr-o dată am auzit un sunet. După colţ am zărit, o fetiţă mică care plângea, pentru că s-a pierdut de mama ei.

Ne-am apropiat de ea, însă ea s-a speriat de noi, fiindcă pentru înălţimea ei, oamenii maturi îi păreau nişte uriaşi.

Era o fetiţă drăgălaşă, părul negru ca noaptea îi era prins în două codiţe, ochii verzi ca smaraldul luminau chipul ierbii, iar obrajii îi erau roşii ca fragile. Purta o rochiţă roz, săndăluţe negre şi o poşetuţă în care se oglindea lumina soarelui.

Era foarte timidă şi speriată.

- Nu te speria, copilă, vrem să te ajutăm, cum te cheamă?

- Diana, răspunse fetiţa cu un glas tremurat.

După ce am reuşit să îi câştigăm încrederea, am descoperit în poşetă o carte de vizită a mamei ei şi astfel am dus-o acasă. Părinţii fetei ce au căutat-o disperaţi ne-au mulţumit.

eleva **Stanca Petronela**

Jocul naturii

Mireasma fructelor coapte, sunetul frunzelor ruginii în pomi atunci când se joacă cu vântul, sunetul clopoţelului ce anunţă începutul unui nou an şcolar anunţă bătrâna toamnă.

Toamna soarele este mai portocaliu. Vântul valsează cu frunzele. Fructele coapte îşi aşteaptă culesul. Şcoala ne zâmbeşte.

Toată natura se îmbracă într-un cearceaf maroniu în timp ce păsările strânse stoluri se pregătesc să plece departe.

Întunericul se lasă mai repede iar pe hornurile caselor iese fum.

Toamna întreaga natură îşi schimbă culoarea iar străzile sunt pustii.

eleva **Stanca Petronela**

Inima mea

Bună ziua mamă,
Bună ziua înger,
Astăzi am venit
Să-ţi dăruiesc ceva.

Tu ai fost mândră
De inima mea
Şi eu ca un înger
Inima-mi îţi voi da.

În 1 Martie
Un mărţişor
Îţi voi da,
Inima mea,
Dragă mama.

eleva **Balaşcă Romina Vetuţa**

Muguraşii

Un miracol, *Muguraşii*,
Ce iubeşte copilaşii,
E atâta de interesantă,
Căci a luat-o clasa-ntreagă,
O revistă plină de mister,
Şi te poartă-n zbor etern.

eleva **Balaşcă Romina Vetuţa**

Marea şi cerul

Eu la mare am plecat,
Soarele am salutat
Şi în apă am intrat,
Albastră era ca cerul,
Oare sunt frate şi soră?
După ce-am înotat vreo oră,
Am păşit pe nisip,
Dar ochii spre ea am aţintit
Şi-am văzut că ea zâmbeşte,
Ochiul după cer roteşte,
Ea-i prinţesă şi prinţ el,
Valu-n joc le e copil,
Haide cu toţi să-i privim!

elevul **Buga David**

Ghiocelul şi Baba Iarna

Din surâsul soarelui se ivi,
Ghiocelul, o minune,
Dar Baba Iarna-l zării,
Peste el norii cernu,
Cu fulgi mari, dar el văzu,
Că nu-i glumă şi se-ascunse,
Ea îl vede, îl urmăreşte,
Ce-ai cu mine? el o-ntreabă,
Nu-i răspunde, dar o-nvinge,
Soarele şi-un ghiocel.

elevul **Cornean Claudiu**

Fulg

Într-o zi de duminică când m-am trezit am ieşit pe geam şi mi-a căzut din cer, pe mână, un fulg. Era atât de frumos ca o stea de argint. Steaua de argint avea un frate. Se jucau ca nişte copii. M-am dus afară să îl caut pe fratele lui. Fulgul îmi stătea pe mână. L-am găsit şi pe fratele lui care m-a rugat să-l eliberez pe deţinutul de pe mână. Ascultându-l l-am eliberat, iar el mi-a mulţumit foarte mult.

Tristeţea ce mă cuprinse după fulgul ce şi-a luat zborul îmi pătrunse adânc în inimă, dar gândul că am făcut o faptă bună, m-a liniştit.

Seara, fulgul a venit la geamul camerei mele bătând în sticla lui îngheţată şi strigându-mă. La început nu am ştiut cine e. Am deschis geamul şi l-am recunoscut.

În urechi începuse să se audă un sunet ciudat. Era ceasul deşteptător.

Trebuia să merg la şcoală, deci visasem. Fulgul a fost doar un vis.

eleva **Jicu Alexandra**

Toamna

Noapte lungă, mohorâtă,
Stele, perle, aţi fugit,
Norii fumurii alungă,
Lumina nopţii,
Acum ea e frunze ruginii.

eleva **Jicu Petronela**

Povestea ghiocelului

Două zâne,
Una rea şi una bună,
Reaua făcu din cea bună,
Cu o vrajă, un ghiocel,
Vezi! Noroc că el crescu,
La geamul unui prinţ,
Dar prieten cu iarna
Nu-ngheţă, şi zâna rea
În primăvară îşi pierdu vraja.

eleva **Kiş Daniela Alexandra**

Instrumentul ciudat

Se spune că ar fi existat demult un instrument ciudat care era atârnat de peretele unui castel. Nici cei din castel, nici cei din cetatea aceea nu ştiau să-l întrebuinţeze. Era acoperit de praf ca un simplu obiect vechi cu coarde rupte.

Într-o zi însă sosi la castel un străin. Acesta a fost condus în sala în care era instrumentul ciudat. Străinul a dat cu ochii de instrument, l-a dat jos de pe perete şi l-a curăţat cu multă grijă, i-a reparat coardele şi a început apoi să cânte.

Coardele mute, de atâta vreme, scoteau acuma nişte sunete minunate care încântau inimile celor ce ascultau. Străinul nu era altcineva decât vechiul stăpân al castelului, iar instrumentul ciudat era o liră.

Străinul le-a explicat tuturor că fiecare va şti să cânte cu acest instrument dacă corzile instrumentului numit suflet sunt drepte şi bune.

eleva **Lazăr Lois**

Gânduri

Dacă aş putea, aş cumpăra toate florile din lume pentru a vedea diferenţa dintre zâmbetul mamei şi sclipirea florilor.

elevul **Preda Sebastian**

Gânduri

Mama e fiinţa care ne dă un strop din propia-i viaţă.

eleva **Pop Iasmina**

Pompierul salvator

A fost odată un pompier pe nume Alex. El era timid şi nu se pricepea la nimic.

Odată a izbucnit un incendiu. Lui Alex i-a fost frică, când o mulţime de oameni erau în pericol.

Deodată s-a apropiat de el un bătrân şi i-a spus:

- Ai încredere în tine, vei putea stinge incendiul!

- Am să încerc! a spus pompierul.

Alex a ieşit afară încercând să stingă incendiul. I s-au alăturat şi alţi oameni, îmbărbătaţi de hotărârea lui. Focul a fost stins şi oamenii salvaţi.

Alex a fost felicitat şi oamenii l-au purtat pe braţe.

De atunci Alex este cel mai curajos pompier.

eleva **Denisa Angheloni**

Muzica în viaţa mea

Muzica este un lucru obişnuit sau doar o modă? Ea este un fenomen care a revoluţionat lumea de-a lungul timpului?

Muzica este în tot ceea ce facem şi noi, deoarece nu doar cântăreţii produc muzica. În orice lucru pe care îl facem putem găsi o muzică, până şi în mutatul

unei măsuţe.

Muzica pentru mine înseamnă relaxare, bucurie, tristeţe, pentru că ea exprimă toate stările sufleteşti, o stare de spirit pe care o trăiesc la maxim.

elevul **Piess Helmut**

Trecere ...

Pornisem. Spre cerurile calde ale unui infinit o ultimă rază de soare se prelingea deasupra unui lemn de stejar.

Alergam în jurul unei primăveri senine, pline de firicelele firave de iarbă. Era primăvară. Uitasem să adun comori pentru iarna scăladată în durere. Acum doar zburam. Zburam ... zburam învârtind printre firele-mi de păr scrisori scăldate-n sângele cerului.

Deodată un strigăt de bum al unui orologiu se auzi în depărtări. Mă trezisem singur şi rece.

Venise iarna peste inima-mi stâncoasă iar eu uitasem să adun comori pe când era vremea aceea firavă de primăvară. Comori ... pentru suflet.

Doborât de catargurile vieţii m-am prăbăşit după ani şi ani în bătrâneţea-mi trecută.

Murisem ...

elevul **Dănilă David**

„Cogito, ergo sum.“ (*Gândesc deci exist.*)

Sub poalele unui cer albastru închis, lângă sicriul timpului ce şi-acum mai pluteşte pe râul vernil îmi plecam şi eu sub o salcie uscată gândurile. Le aşterneam pe hârtia uscată ca ochii unui corb, ca glasul unui cântec ciudat.

Şi parcă printre rândurile aşternute pe hârtie se găseau lacrimi, lacrimi din viaţa-mi de trecător. Iar, cu fiecare rând scris altul dispărea, şi-altul dispărea. Dispărea pentru infinit sub notele grele ale unui clopot ce răsuna din depărtări.

Să mai continui? Să mai exist continuând să mor? Pentru ce? Fiindcă gândesc? Da! Fiindcă cu orice gând adăugat în sonata lungă a vieţii mai cade-o stea.

Steaua ştiu că-i pentru mine. Dar eu sunt mort ...

Exist, dar sunt mort, cu întreaga-mi viaţă de lut. N-am murit, fiindcă nicicând n-am încetat să vorbesc, să sper ... să gândesc.

Gândesc, deci ... exist!

elevul **Dănilă David**

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Ploua. Picurii de ploaie alergau printre ulițele singuratice ale văzduhului. În frunzele maronii se plimbau doi prieteni nedespărţiţi, vântul şi-o frunză prelinsă de lacrima timpului. Nedespărţiţii alergau în jurul meselor argintii unde toamna îşi desfăcuse tristeţea. Se jucau în văzduhul cenuşiu aproape acoperit de o umbră ciudată.

Toamna acoperise crengile copacilor cu maroniul ei.

Privesc acum doar timpul singuratic învăluind firele de iarbă. A murit frunza. S-a dus ...

Iar dragostea vântului odată cu ea ...

elevul **Dănilă David**

Infinit de toamnă

Am măsurat în mâinile-mi de tină
Povara unei toamne făr' de sfârşit;
Sub reci comori scăldate în lumină
Am întâlnit o frunză ce-a murit.

Şi-n ultimele clipe de viaţă
S-a prăbuşit în propriii-ochi timizi
Şi a murit în mâna mea de gheaţă,
Sub vântul ce străbate multe minţi.

Octombrie... Şi moartă va rămâne-n veci aşa
A inimii dorinţă muritoare,

Căci toamn-a acoperit sub haina sa
Şi inima-mi scăldată în sudoare.

E negru totul! Chiar inima-mi de piatră
Se zbate în al toamnei infinit,
Căci am murit ca frunza altă dată,
Acoperit de-al toamnei infinit...

elevul **Danilă David Mihail**

Fulgul

Era iarnă. Eu, un fulg mititel şi firav eram în palatul fulgilor condus de Crăiasa zăpezii. În timp ce ceilalţi fulgi dormeau înainte de plecarea spre pământ, eu mă gândeam.

De dimineaţă Crăiasa ne trimise pe pământ. În timp ce coboram, vedeam lumea albă ca un diamant rotund. Fraţii mei ce plecaseră mai 'nainte, acoperiseră pământul. De aceea pământul avea capul nins.

De sus vedeam oamenii ca nişte fărmituri într-un covor alb de mătase. Vedeam clădirile foarte mici, iar munţii şi dealurile păreau nişte mingi. Călătorisem printre munţi, câmpii, vedeam râurile, lacurile, mările toate albe. Mă apropiam şi mai mult de pământ. Dintr-o dată apărusem pe geamul unei case. Înăuntru văzusem un copil trist şi necăjit. De obicei unul dintre fulgi trebuia să primească cele două puteri de a vorbi şi de a putea să se întoarcă înapoi în palatul lui dar trebuia să fie admirat şi un copil să îi vorbească.

Ceilalţi fulgi se aşezau la covorul de ţesut. Copilul repede deschise geamul şi mă admiră spunându-mi:

- Fuguşorule, ce frumos eşti!

Deodată începusem să vorbesc:

- Mulţumesc, copile drăgălaş! Copilul încremeni.

- Fulguşorule, poţi să vorbeşti! Ah, e nemaipomenit!

- Da!

Şi începusem să îi povestesc totul lângă pervazul geamului. Îi spusem legea fulgilor, pe unde călătorisem şi că eu fusesem cel care primisem cele două puteri. Copilul se grăbi şi spuse:

Deci vei veni în fiecare zi la mine?

- Sigur!.

- OOO, fulguleţul meu!

De acum mergeam în fiecare zi la copil şi vorbim cu el. Înţelesem şi fusesem bucuros că am făcut un copil fericit.

elevul **Dănilă David**

Vorbind în oglindă

Stând în patul meu puţin confortabil mă gândeam la lucruri care nu aveau sens. În capul meu erau mii de cercuri de cuvinte, propoziţii, fraze ... Ajunsă la vârsta adolescenţei încercam să leg cuvintele din cap.

- Era prea de tot.

Mă pusesem în capul oaselor vorbind cu voce tare.

- Am avut dreptate, nu am făcut nimic până acum. Viaţa se risipeşte, anii trec iar eu rămân un copil ...

Cuvintele mi se legau în cap, aveau sens acum toate gândurile mele.

eleva **Ciortan Alexandra**

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Intrând în clădirea întunecoasă simţii un aer rece care îi învăluia corpul. Privirea îi era aţintită asupra găurii din tavan din care curgea încet o lacrimă de ploaie. Sunetul căderii apei zdrobindu-se de podea i se părea insuportabil.

Închise uşa ruginită urmată de un sunet insuportabil. Se aruncă în patul inconfortabil dar parcă uită cu totul de neplăcerile ei când ea se regăsii cu cartea ei preferată în mână. Dar parcă nu era de ajuns. Simţi un are străin în casă. Lăsă cartea jos şi aruncă privirea prin camera întunecoasă străduindu-se a

vedea ceva.
O mână rece ca gheaţa îi atinse umărul iar ea se întoarse automat. Se privea într-o oglindă numai că avea altă expresie şi altă poziţie a corpului.
- Cine eşti?
- Sunt tu! Şi am să-ţi fiu alături mereu.

eleva **Ciortan Alexandra**

Cogito, ergo sum.

Stăteam întinsă pe canapeaua vişinie, puţin prăfuită şi priveam în gol.

Încercam să citesc toate cuvintele încâlcite din mintea mea care zburau stânga, jos, parcă suflate de un vânt puternic.

M-am ridicat în capul oaselor şi am încercat să gândesc cu voce tare.

Cu inima frântă, fără niciun prieten alături şi cu lacrimi în ochi îmi era destul de greu să vorbesc până şi mie însumi.

Era o durere de nedescris, pentru că nu-mi găseam cuvintele.

Un aer rece mi-a învăluit corpul subţire şi firav şi am căzut într-o transă.

Totul în jurul meu era negru şi pentru prima dată gândeam clar şi lucid.

Lacrimile mele din ochi care până la urmă se prelingeau pe obraz, nu meritau ...

Poate pentru unele persoane sunt absentă, poate nici nu mă văd sau nu vor să mă vadă dar nu am ce să fac, nu pot pe toţi să-i fac să mă placă.

Gândirea mea a luat amploare şi multe complicaţii aveau acum sens pentru mine.

Trezindu-mă din transă gândirea mea nu se schimbă. Ea a rămas la fel de clară iar eu zâmbind am adormit.

eleva **Ciortan Alexandra**

„Cogito, ergo sum."

Mă plimb singură în adâncurile timpului. Spre deosebire de alţii eu nu pot vedea, simţi. Eu oare exist?

Îmi aud vocea în interiorul minţii. Cum pot gândi dacă nu exist? Nu pot să nu exist dacă gândesc. Sunt un spirit ce caută începutul. Încetul cu încetul mă apropi de ultimul capitol al vieţii şi îmi dau seama că am existat.

Acum sunt spiritul unei fiinţe ce-a trăit. Mi-a rămas gândul atunci când am plecat. Acum însă ştiu că am mai mult de atât. Doar gândul mi-a amintit că exist şi m-a făcut să vreau să aflu cine am fost. Omul fără să gândească nu poate trăi.

Am revăzut toate capitolele.

Mi-am amintit cine sunt, am fost şi voi fi. Un alt capitol se apropie încetul cu încetul de sfârşit. Acest capitol îmi arată însă o altă latură a mea, de aceea hotărăsc să-l numesc „Cogito, ergo sum.", să-mi amintească cine sunt eu.

eleva **Mihai Larisa**

Povestea unui fulg de nea

Era prima zi de iarnă. Trebuia să mă duc spre pământ. Din castelul de gheaţă ne-am urcat pe rochia Crăiesei Zăpezii şi în timp ce ea dansa, noi, fulgii de zăpadă, căzeam spre pământ.

Zburam în aer şi mă uitam la lume. Fericit şi cu gândul aiurea mă trezesc în palma unei fete ce avea mai mult de 12 ani

- Salut, îmi zice fata cu glas dulce.
- Salut, îi spun eu mirat.
- Numele meu este Daniela, dar tu poţi să-mi spui Dani. Al tău care este?
- Numele meu este Fulg de nea, dar şi tu poţi să-mi spui Dani. Al tău care este?
- Numele meu este Fulg de Nea, dar şi tu poţi să-mi spui Fulg. Eu am un an, tu?
- Eu am 14 ani, zice fata cu zâmbetul pe buze.
- Eşti foarte frumoasă!

Am povestit mult, iar după câteva

ore ne-am despărţit. Pe pământ a fost frumos, dar peste trei luni m-am transformat din nou în vapor de apă, apoi în cer din nou în fulg. Ajuns în cer mă duc spre Dumnezeu. Pe drum o întâlnesc pe Crăiasă care mă întreabă:

- Fulg, mergi la Dumnezeu?

- Da, îi răspund eu cu duioşie.

- Hai, că te conduc eu!

Mă duce în faţa lui Dumnezeu şi atunci eu îl întreb:

- Doamne poţi să mă laşi să fiu şi eu om.

- Dar de ce Doamne nu pot?

- Tu, fulg, nu şti ce este un fenomen, dar ce este un om deşi îl vezi, nu ştii, ce este cântecul, deşi îl auzi, deci tu nu şti să fii om, tu şti să fii fulg. Fulg de nea, tu fii fericit aşa cum eşti, pentru că până te întorci tu pe pământ, Daniela va fi a altuia.

Aşa s-a şi întâmplat. Venii iarna, am căzut pe pământ şi m-am prins pe fereastra Danielei. Acolo am văzut-o pe ea în braţele unui băiat. A deschis geamul şi mi-a zis:

- Fulg de Nea, prietene, el e Paul, pe el îl iubesc. Cândva vei cunoaşte şi tu pe cineva. Cum s-au împlinit vorbele lui Dumnezeu, aşa s-au împlinit şi vorbele Danielei.

După iarnă m-am întors în cer şi am dat peste un fulg. Eu am întrebat-o cum o cheamă şi mi-a răspuns:

- Cristal de Gheaţă.

- Îmi pare bine, eu sunt Fulg de nea!

Şi la început am fost prieteni, apoi am rămas cu Cristal de Gheaţă.

Aceasta e povestea mea, un fulg ce a vorbit, un fulg ce a iubit.

eleva **Mihai Larisa**

„Post tenebras spero lucem.“

Este vineri dimineaţa. Simt şi acum durerea ce curge prin perfuzile mele în mâni.

Mi-e dor de casă. Sunt şi acum în întuneric. Stau şi mă gândesc de ce tocmai mie mi se întâmplă asta. Să fiu călcată de un tramvai ... Dar măcar voi supravieţui? Voi fi bine?

După câte lucruri tâmpite mi s-au întâmplat în ultimul an sper la o viaţă mai bună, la un colţ de lumină în sufletul meu.

Mama îmi spune mereu că sunt puternică şi că voi trece peste, dar este foarte greu.

Lumina din viaţa mea a dispărut de ceva timp. La început nu mai aveam speranţă dar cineva mi-a reaprins-o.

De atunci sper, am încredere că voi fi mai bine şi iată că acum îmi scriu gândurile pe o bucată de hârtie plimbându-mă prin grădina plină de flori.

eleva **Ilin Ema**

„Post tenebras spero lucem.“

Întotdeauna există o luminiţă la capătul tunelului. Chiar dacă uneori n-o vedem ea e mereu acolo. Ne aşteaptă. Aşteaptă ca noi să deschidem ochii şi să-i îndreptăm spre speranţă. O şoaptă, un gând ... sau un cuvânt sunt de ajuns ca s-o vedem, ca lumina să se deschidă înaintea noastră.

Noi ne plângem că n-o vedem, dar nici nu ne ridicăm privirea îndeajuns. Ochii noştri se opresc la orizont, iar cerul rămâne dincolo de căutările noastre. Vorba aceea: cine n-a greşit, n-a încercat niciodată nimic nou. Dar greşeala duce la deznădejde, duce la întuneric. Şi de multe ori întunericul nu duce aşa cum speram, la lumină.

Chiar dacă pare greu trebuie să sperăm că mereu ne aşteaptă o luminiţă la capătul tunelului.

eleva **Marin Băncilă Lucreţia**

„Post tenebras spero lucem.“

Pot spune că am călătorit mult în viaţa mea, că am cunoscut mulţi oameni, însă nu aveam speranţă.

Zilele treceau, zilele veneau şi totul era la fel de monoton, zâmbete, lacrimi, momente, amintiri şi alte lucruri.

Însă îmi amintesc ziua. Păşeam abătută, încărcată în gândurile mele încâlcite pe care nu îndrăznesc să le socot. Am ajuns acasă şi am aruncat ghiozdanul nepăsătoare avântându-mă în lumea rece a internetului. Tatăl meu mă privea zâmbind oarecum, dându-mi de veste că voi merge la spital pentru analize. Nu-mi plăceau oamenii de acolo care aşteptau amăgiţi de doctori o minune.

După nesfârşitele analize tata fusese chemat în cabinetul doctorului. Avea lacrimi nevărsate în ochi care îi luminau culoarea verde.

Zâmbii atent şi îşi puse braţele pe umerii mei. Mă anunţă că mai trebuie să facem teste şi că mâine nu mă voi prezenta la şcoală. Trebuia să fiu în culmea fericirii, însă mâinile tatei tremurau.

A doua zi am aflat că am cancer. Doctorul a spus acest lucru rece de parcă ar fi descoperit leacul. Până atunci nu-mi făcusem planuri sau vise însă dintr-o dată veniseră în minte.

Stând acolo pe patul spitalului am prins speranţă. Eram hotărâtă să lupt, pentru că „Post tenebras spero lucem.“.

eleva **Peşterean Daniela**

O mamă fără substanţă

Cântecul păsării trecea prin fereastra închisă a camerei mele. Un firicel subţire de lumină răzbătea printre jaluzelele arămii.

Mi-am astupat iritată faţa în perna roz din pat deranjată de cântul care nu înceta. Un sunet slab ca şi cum ar fi bătut cineva în geam mă făcu să sar din pat. Am deschis jaluzelele zărind o pasăre albastră ce cânta.

- De ce nu ai plecat? Vine iarna. Poate vei muri îngheţată.

- E prea târziu oricum! ciripi pasărea.

- Ciudat, am şuierat eu. De ce nu ai plecat?

- Fiindcă nu am vrut să plec aşa devreme ca celelalte păsări. Am fost leneşă. Acum e prea târziu.

După câteva zile de chin pasărea a murit.

eleva **Boran Lisa**

Fulguşorul

Într-o iarnă geroasă a început să plouă cu mii de steluţe de argint. Printre ele eram şi eu. M-am prins de un geam. Am privit prin geam şi am văzut un băieţel trist.

Am încercat să strig la el, dar nu mă auzea. La un moment dat vine la geam, iar eu îi zâmbesc.

- Uau! Eşti un fulg fermecat.

- Da!

- De unde vii?

- Din rai?

- Şi l-ai văzut pe Dumnezeu?

- Da. Bineînţeles!

- Ce frumos! Ştii, am avut şi eu odată un vis în care Iisus îmi zâmbea cu blândeţe spunându-mi „De ziua ta va ninge!“

- Şi azi e ziua ta?

- Da.

- La mulţi ani!

- Mulţumesc!

- Dar de ce eşti trist?

- La mine nu va fi Crăciun!

- De ce spui asta?

- Pentru că nu sunt aşa de bogat, nu

am bani de cadouri şi de brad.

- Nu-i aşa că dorinţa ta e ca o flacără arzătoare care poate fii stinsă?

- Da, da, aşa e.

- Acum vorbeşti cu un fulg.

- Da.

- Pune-ţi dorinţa!

Băieţelul îşi pune dorinţa. Când privi în casă văzu un brad, multe cadouri şi o masă plină de bunătăţi, însă când îşi întoarse privirea văzu că fulgul dispăru. Se îndreptă spre masă şi văzu şi un bilet pe care scria: „Zâmbeşte, Iisus te iubeşte!“ Cu lacrimi în ochi spuse:

- Mulţumesc, fulg magic!

eleva **Boran Lisa Maria**

Răvaşul

Chris stătea pe scaun şi privea în gol. Pentru prima oară în viaţa lui se gândea la altceva în afară de distracţie.

Părea tulburat, confuz şi nesigur.

Ce-i puştiule? Te-ai trezit? îl întrebă bătrânul ironic.

- Nu mai fi aşa răutăcios! Sunt încă un copil! N-am prea multă minte!

- Mă bucur că realizezi! Însă aş fi vrut s-o faci mai devreme. Acum nu mai poţi face nimic! Ţi-ai ales drumul, viaţa, calea ... nu mai poţi da înapoi băiete.

Până la 18 ani nu te-ai gândit să faci nimic?

- Da, dar ...

- Nu! Nu te-ai gândit! Doar la distracţii ţi-a stat capul. Foarte bine, acum suferi. O meriţi!

Băiatul închise ochii şi se adânci în gânduri. Da, are dreptate, nu am făcut nimic. Eram mulţumit dacă treceam. Nu-mi păsa locul ... şi acum ... oare ce o să fac? Nu mai pot da înapoi ...

- Uite! spuse bătrânelul şi îi înmână o bucată de carton frumos decorată cu o inscripţie.

Chris se uită cu o oarecare impertinenţă la ea. Îi luă ceva până realiză că era în altă limbă.

- Şi ce să fac eu cu asta?

- Nimic altceva decât să o citeşti. Poate îţi va rămâne undeva.

- Dar în altă limbă!

- Nu contează! Doar ai atâta tehnologie în jur. Găseşti tu o cale!

Băiatul se ridică şi ieşi fără niciun cuvânt. Urcă scările şi trânti uşa după el. Cu câteva mişcări agere deschise laptopul şi se puse pe tradus. Era încruntat.

Brusc expresia feţei i se schimbă. Se lăsă să cadă pe pat şi-şi puse mâinile pe frunte holbându-se la ecran şi la cuvintele de pe el:

„Cel ce tinereţea şi-a dus-o-n trândăvire / Nepăsător de câte năpaste-aveau să-i vie, / Strivit la bătrâneţe, de vârstă / Zadarnic cere sprijin. / Dar cine să i-l dea?“

Se ridică şi se grăbi înapoi spre camera bătrânului.

Intră şi cu lacrimi în ochi îl îmbrăţişă numaidecât. Bătrânul zâmbea. Chris îi şopti tremurând:

- Înţeleg! Voi încerca să schimb ceva.

eleva **Ani Denisa**

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Am intrat în camera întunecoasă şi rece fără teamă şi obişnuită cu atmosfera aceea de Halloween. Ea era aşezată pe pat, cu spatele pe perete şi capul pe genunchi. Plângea.

- Emily? Eşti bine?

Îmi răspunse doar privindu-mă.

Nu era bine. Numaidecât am fugit către ea, oprindu-mă într-o îmbrăţişare.

- Ce s-a întâmplat?

Mi-a făcut semn cu mâna spre laptop. Era deschisă fereastra

messengerului într-o convorbire cu el. Imediat ce am văzut numele m-am pus pe citit convorbirea.

Nu trecură două minute şi am intrat şi eu în starea aceea de melencolie.

- Îmi pare rău, Emily!

Am readus-o în braţele mele, lăsând-o să se descarce.

- Mulţumesc, pentru că eşti aici pentru mine!

Nedumerirea mea a luat sfârşit. I-am răspuns cu un zâmbet.

- Şti cum e draga mea, prietenul la nevoie se cunoaşte!

eleva **Ani Denisa**

„Post tenebras spero lucem."

Fata se trezi speriată şi trase adânc aer în piept. Ochii săi nu vroiau să mai clipească sau să se închidă. Privea în jur speriată, adâncită în albul imaculat din jurul său.

Din când în când o pată de culoare metalică i se reflecata în pupilă. Respira greu.

După mult timp de gândire îşi dădu seama că se afla într-o cameră nu tocmai prietenoasă de spital. Se lăsă să cadă şi ateriză pe perna moale şi confortabilă.

Din ce în ce mai puternică, dorinţa arzătoare de a întreba îi punea stăpânire pe fiecare nerv. Nu mai putu şi spuse:

- Ce se întâmplă?

Cuvintele îi ieşiră atât de grav, încât îşi dădu seama că nu e bine.

O lumină puternică îi izbi faţa iar ochii lăcrimau.

După zile întregi de întuneric lumina i se părea ceva ceresc. Zâmbi cu greu şi închise ochii. Atunci a auzit:

- „Post tenebras spero lucem." (*După întuneric sper lumină*.)

Fata deschise ochii brusc şi privi în jur speriată. Totul era normal, imaculat ... şi nimic nu părea schimbat.

Vorbele acelea dulci i se conturau în minte iar ea începu să zâmbească necontenit în simfonia aparatelor care beepăiau a viaţă.

eleva **Ani Denisa**

Povestea unui fulg

Odată, pe vremea castelelor, regilor şi a magiei, dincolo de văzduh, era o lume minunată. După o pădure îmbrăcată în argint era castelul Crăiesei Zăpezii. De acolo de unde vin eu, fulgul de nea, care am alunecat uşor din părul cusut parcă cu fire de argint e splendid. Eram cea mai mare stea din părul Crăiesei. Mă cheamă Argintel.

O vrăjitoare rea care a atacat-o pe Crăiasă m-a nimerit. Aşa am căzut din împărăţia minunată a argintului. Norul negru prin care am trecut împreună cu mai mulţi prieteni parcă plângea cu lacrimi sclipitoare. Am văzut de sus minunata privelişte. Casele îmbrăcate în albul zăpezii acela imaculat nu puteau să fie pătate cu nimic. Am aterizat din întâmplare pe un topogan. Un copil mic era împins de doi copii răi şi mari. Copilul alunecă pe topoganul îngheţat.

- Ajutor!

Copilul nu poate să se oprească, iar eu nu puteam să mă mişc, deoarece am fost lipit acolo.

- Opreşte, te rog!

- Nu pot, topoganul alunecă prea tare!

Copilul venea cu viteză şi m-a luat la el în braţe.

Alunecam amândoi pe înaltul topogan.

- O, nu ne vom izbi de pământ!

Copilului îi venise o idee.

- Hai să încerc să mă opresc.

- Cum?

Îmi pun picioarele pe topogan şi aşa poate încetinim.

Dar în zadar. Din păcate nu putem decât să alunecăm mai tare. Mă rugam la Dumnezeu ca prima mea venire pe pământ să nu fie şi ultima. Dintr-o dată o scânteie mă cuprinde pe mine şi pe copil, apoi ne trezim amândoi pe banca din acel parc.

- Cum s-a întâmplat asta?

- Asta, asta este puterea imensă a magiei.

- Magie? Magia nu există.

- Ba da, există, mai ales de unde vin eu.

- Cum te cheamă fulgule?

- Eu? Eu sunt Argintel. Am venit de sus, sus.

- Cât de sus?

- Foarte sus. Dincolo de văzduh este o lume minunată pe care nimeni nu a mai văzut-o.

- Este de argint. Vezi toţi fulgii aceştia? Toţi vin de acolo.

Mă gândeam cum poate să se simtă un copil ca el? Nu ştiam. Acesta nu a văzut aşa ceva până acum. El îmi prezintă satul. Hornurile caselor scoteau fum, iar satul parcă era un templu maiestos care are înalte şi minunate coloane. Băiatul, pe nume Daniel, a rămas prietenul meu şi m-a pus în congelator.

Iarna următoare Crăiasa îşi recapătă puterile şi mă aduce înapoi în împărăţia de argint. M-am transformat înapoi în stea şi am trăit fericit, iar Daniel nu m-a uitat şi i-am promis că anul următor voi veni în vizită la el.

eleva **Ani Denisa**

Realitate şi ficţiune

Priveam abătută pe geamul clasei mele şi stoluri de păsări se pierdeu în norii fumurii.

Glasul profesoarei mele era atât de proaspăt în urechile mele şi parcă simţeam mirosul picăturilor de cerneală de pe pana autorului.

Un fior îmi străbătu spatele parcă simţind frigul din seara în care fetiţa cu chibrituri stătea melancolică.

După povestea adusă de doamna profesoară am plecat cu gândul la fetiţa aceea care a avut atâtea de suferit. Am pornit către casă şi în drumul meu am zărit o fetiţă care vindea chibrituri şi stătea împreună cu cei doi frăţiori ai ei în faţa magazinului la care de multe ori obişnuiam să merg. Parcă am văzut întruchiparea vie a fetiţei din povestea doamnei profesoare. Am început să mă împrietenesc cu ea şi după un timp i-am oferit un acoperiş deasupra capului dar fetiţa fiind prea orgolioasă nu a acceptat şi a murit de frigul iernii.

eleva **Drăgan Andreea**

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Prietenul meu cel mai bun este cartea *Vampirii din Morganville*.

Este o carte foarte interesantă ce cuprinde misterele şi legendele vampirilor. Atunci când mă simt singură citesc cartea şi intru în lumea personajelor, în oraşul Morganville.

Oriunde aş fi cartea este alături de mine şi în concluzie oricât de mult ar trece timpul, pritenul meu cel mai bun rămâne cartea mea favorită.

eleva **Drăgan Andreea**

Povestea unui fulg

Eu sunt un fulg şi mă numesc Andreea. Am căzut din palma lui Dumnezeu pentru a aduce bucurie copiilor în suflete.

Căzând din palma lui Dumnezeu, am alunecat pe rochia măiastră a Crăiesei.

Coborând şi coborând, cad pe fereastra unui copil, lipindu-mă de

geam. Privind înăuntru am zărit un copil care era supărat din pricina faptului că ningea. Mâine este Crăciunul, iar afară nu este niciun fulg în afară de mine.

Când m-am uitat la copiii care erau trişti din cauza fulgilor, am vrut să fac ceva. M-am dus înapoi la Crăiasa Zăpezii s-o rog să-şi scuture rochia ca să cadă fulgii cei zglobii de pe ea.

Crăiasa spune:

Îţi dau fulgii din rochie, dar tu trebuie să-mi aduci gheţarul care era aici. Într-o porţiune a castelului meu nu este pic de zăpadă! Vreau să mi-l aduci! Este în afara castelului şi se dă cu patinele. Dacă îmi aduci zăpada, îţi voi da câţi fulgi ai nevoie.

- Bine! O să încerc să-ndeplinesc această sarcină!

- Sper să fie aşa! spuse Crăiasa.

Am pornit spre exteriorul castelului. Zăpada a acceptat să se întoarcă cu condiţia să mai patineze prin castel. Crăiasa a fost foarte fericită.

Am pornit eu şi ceilalţi fulgi care erau cu miile. Toţi copiii erau bucuroşi şi fericiţi pentru că va ninge de Crăciun.

Eu am căzut în palma acelui copil de la fereastră. El s-a bucurat foarte tare să mă vadă şi mă privea cu dragoste. După un timp m-am transformat într-o picătură de apă. Am devenit lacrima Crăiesei. Iana viitoare îşi va scurge din nou lacrimile, iar eu voi aluneca pe faţa cea minunată, până îi voi atinge rochia măiastră. Mă voi lipi de ea şi mă voi transforma din nou într-un fulg, iar iarna viitoare voi aduce bucuria în sufletele fiecărui copil.

eleva **Drăgan Andreea Teodora**

„Amicus certus in re incerta cernitur."

Într-o zi pe când priveam pe geam câmpia îmbibată cu flori auzeam un zgomot ce-mi lua auzul. Am ieşit afară.

Pe marginea drumului stătea întins un câine. Era părăsit. Am alergat la el, l-am luat şi l-am dus în casă.

L-am spălat, l-am bandajat, apoi am stat cu el zile întregi până s-a făcut bine. L-am botezat Lăbuş.

Într-o dimineaţă pe când mergeam la magazin un hoţ mi-a luat geanta şi a fugit. Lăbuş l-a simţit şi a alergat după el.

Mi-a recuperat geanta.

De atunci Lăbuş a rămas prietenul meu cel mai bun.

eleva **Ilin Ema**

Fulgul din rai

Într-o iarnă geroasă într-un sat începu să ningă. Fulgii pluteau uşor iar zăpada ce cădea din cer a îmbrăcat satul într-un strai de cristale.

Copiii ieşeau de dimineaţă pentru a merge pe pârtia făcută de cei mari.

Un fulg pe nume Ema s-a oprit pe una din cele mai sărace şi dărăpănate case. Dintr-o dată se auzi un zgomot puternic:

- Zdup!

Se deschise geamul. Acolo trăia cel mai sărac copil.

- Cum te chemă? întrebă Ema.

Copilul se uită în stânga şi în dreapta, dar nu văzu pe nimeni.

- Hei, ps, aici, sus în colţ!

Băiatul privi şi observă fulgul care se bălăngănea pe pânza unui păianjen.

- Ce cauţi aici?

- Am venit să mă odihnesc puţin.

- Dar pe mine nu mă vizitează nimeni, niciodată?

- Cum te cheamă?

- Pe mine mă cheamă Bogdan.

- Dar tu ce nume porţi?

- Eu mă numesc Ema!

- Şi de unde vi?

- Păi, ca să afli trebuie să cunoşti întreaga mea călătorie.

- Bine, am să te ascult!

- Vin de sus din rai, acolo unde Dumnezeu locuieşte. Acolo îngerii cântă la diferite instrumente. El e bun, răbdător, calm şi totodată şi conducător.

- Cum adică, întrebă băiatul uimit?

- El conduce galaxia şi întreg pământul.

Domnul m-a trimis din cer pentru a vedea lumea care trăieşte în atâtea păcate. Lumea e rea şi nimeni nu ar vrea să-ţi dea o mână de ajutor. Dar unii oameni sunt buni, uşor găseşti în lume astfel de oameni.

- Dar unde vrei să mergi?

- În ce colţ din lume vrei să rămâi?

- Eu duc scrisorea reginei iernii!

- Oau! sună grozav.

- Da, dar scrisoarea nu e prea grozavă.

- Cine este această regină?

- Ea se numeşte Crăiasa Zăpezii?

- Şi de la cine este scrisoarea?

- De la Dumnezeu.

- Şi ce scrie în ea?

- Am să-ţi povetesc!

- Demult, Crăiasa Zăpezii, într-o iarnă geroasă trimise un viscol care a zguduit casele, iar pe altele le-a şters de pe faţa pământului. Şi de atunci Crăiasa numai rele face.

- Deci de aceea nu mai am eu părinţi, şi de aceea sunt eu sărac?

- Probabil!

- Dumnezeu spune în scrisoare că dacă nu va face bine altora îi va lua palatul.

- Să pornim la drum!

- Poftim?

- Voi veni cu tine!

- Îţi mulţumesc!

Şi cei doi porniră la drum. Prin ceaţă şi ger Ema, fulgul şi Bogdan mergeau drepţi şi viteji la palatul Crăiesei. Într-un final au ajuns.

- Îţi poruncesc să asculţi de Dumnezeu!

- Hei, nu vorbi aşa!

- Hmm, frumoasă pereche.

- Pe mine mă cheamă Ema!

- Are un mesaj pentru tine de la Dumnezeu!

- Şi ce fel de mesaj?

- Ai făcut destul rău Crăiesei Zăpezii.

- Da, şi nu s-a terminat?

- Hei, hei, nu vorbiţi aşa!

- Deşi nu am casă şi părinţi, am iertat-o, pentru că aşa ne învaţă Bunul Dumnezeu.

Crăiasa a luat-o în braţe pe Ema şi a promis că va face doar fapte bune şi astfel din vârful palatului coborâră părinţii lui Bogdan. Băiatul îi luă în braţe şi mulţumi Crăiesei.

Fulgul îi dărui băiatului o casă după care se înălţă printre miile de steluţe fermecătoare în rai.

eleva **Ilin Ema**

Amurg de toamnă

Un vânt rece, ascuţit îmi mângâia obrajii într-un ecou fierbinte, asurzitor.

Cu paşi speriaţi şi îngheţaţi de valurile răcoroase, am mers mai departe. Săgeţi îngheţate de vânt continuau să-mi străpungă ochii în aşteptarea unor lacrimi albe.

Continuam însă să lupt, deşi un fum ameţitor alb-cenuşiu îmi întuneca privirea de fiecare dată când respiram. O clipă de orologiu trăiesc un vis învăpăiat. În urmă-mi vântul gemea acoperit de glasuri stridente de copii.

Stropi de culoare tremurau în bătaia vântului ca nişte mâini ale unor bătrâni. Şi, totuşi, cădeau, mângâind copiii în joaca lor.

Un strop de apă rece mă trezi: „A venit toamna şi m-a pictat în vopseaua ei!"

eleva **Peşterean Daniela**

Ziua ploioasă şi curcubeul

Era o zi frumoasă de vară. Soarele părea un disc rotund, arzător, trimiţându-şi razele către pământ. Era cerul senin. Cristina se juca pe afară cu prietenele ei şi cu drăgălaşul Pretty, căţeluşul ei. Se jucau baschet.

Dintr-o dată nişte nori negri ca şi cărbunele au apărut pe cer. Soarele puternic se ascunse printre nori. Începuse să plouă amarnic. Dar ploaia era caldă şi de vară. Copiii începuseră să sară prin bălţi ca nişte puişori în puţ. Mama Cristinei, doamna, Ana Popescu, era foarte strictă în privinţa jocului, însă înţelegându-l, îşi amintise de ea când era copil, îşi amintise cum sărea cu sora ei prin bălţi uriaşe de noroi şi le lăsase în pace a se juca liniştite.

Ploaia nu înceta şi, desigur, nici joaca. Se jucau ca doi îngeraşi pe norii pufoşi…

Timpul se scurse repede şi ploaia luase sfârşit. La capătul lumii se produse parcă un curcubeu minunat. Culorile lui erau: roşul ca vinul, galben ca bomboana, albastru ca cerul şi desigur, mare ca merele coapte. Copiii erau uimiţi de falnicul curcubeu. O adiere uşoară de vânt le flutură părul în aer. Apoi începură să cânte cântecul „Curcubeu frumos", până ce veni noaptea. Luna apăruse pe cer. Stelele străluceau minunat.

Cristina ieşise în curte împreună cu mama sa pentru a privi stelele. Dintr-o dată apăru o stea călătoare. Cristina îşi puse o dorinţă. Dorinţa era ca mâine să plouă. Apoi Cristina intrase în casă şi se aşezase pe pat. Soba dădea o căldură fermecătoare, fantastică. Cristina visase că mersese până la capătul curcubeului şi găsi un spiriduş cu o oală de aur care i-a spus o ghicitoare, iar ea a ghicit-o şi a primit oala de aur.

eleva **Peşterean Daniela**

Vis de iarnă

Era o zi frumoasă de iarnă. Eram în vacanţă la bunici într-o zonă de munte. Priveam pe geam la munţii ce înconjurau satul părând nişte strigoi gata oricând să-l apere. În casă focul trosnea spunându-mi *stai în casă unde-i cald*.

Am adormit cu Tom, motanul bunicilor în braţe. Se făcea că eram într-o peşteră unde stăteam la sfat cu zânele. M-au văzut şi m-au invitat fiecare în tărâmul unde dormeau. Zâna Pădurii, cu ochii negrii, asemenea boabelor de mură mi-a dat o frunză pe care am prins-o în păr şi deodată am început să înţeleg ce vorbec copacii şi vietăţile pădurii.

- Priveşte, surată, ce înaltă sunt, am auzit un tânăr fag vorbind cu o salcie! Atunci am văzut cum fagul îşi întinde ramurile ca nişte braţe uriaşe. Mergând spre munte ne-am întâlnit cu Zâna Fulg de Nea. Era îmbrăcată cu o rochie plină de fulgi de nea care la fiecare mişcare parcă-mi zâmbeau. La un semn al zânei mii de fulgi m-au înconjurat şi transformat într-o stea de zăpadă. Împreună am pornit deasupra satului...

eleva **Lupu Alina**

Un fulg de nea

Afară e frig şi gerul e năprasnic. Eu stau la geam şi privesc cum bătrâna iarnă îşi cerne fulgii de zăpadă.

La geamul meu s-a oprit un fulg micuţ şi drăgălaş care plutea pe o melodie duioasă şi lină doar de el ştiută. Stătea la geamul meu râzând parcă i-a întrebat ceva.

- Fulguleţ micuţ, drăguţ, ce stai la geamul meu să-mi spui povestea ta?

- Da eu sunt unul din miile de fulgi ce se aştern peste capetele voastre.

- De unde vii?

- Din înaltul cerului.

Auzindu-mă vorbind mama a venit la geam şi a întrebat:

- Cu cine vorbeşti?

- Cu fulgul de nea!

Mama s-a uitat mirată la mine şi mi-a zâmbit, m-a mângâiat pe creştet şi mi-a spus că eu sunt la fel de mic şi de pur ca fulgul de nea.

A ieşit afară şi-a întins mâna să prindă un fulg de nea ce dansa lin pe lângă mine.

La atingera mâinii mele calde pufosul şi albul fulg de nea s-a transformat într-o picătură de apă.

M-am uitat la mama mirat şi am întrebat ce s-a întâmplat cu micuţul şi suavul fug de nea. Mama m-a luat în casă şi mi-a spus povestea unui fulg de nea ce s-a pierdut de mama lui Crăiasa Zăpezii şi după ce a fost trist şi amărât s-a transformat într-un strop de apă.

elevul **Cornean Alexandru Dimitrie**

Povestea unui fulg

Căzut din cer zburam pe bolta cerului zărind case, uliţe, sate şi lucruri îngheţate. Într-un final am ajuns într-un sătuc unde am văzut copiii întristaţi. Ajungând în palma unuia dintre ei l-a întrebat:

- Hei, băieţelule, de ce plângi?

- Pentru că afară nu ninge, iar eu nu mă pot juca cu zăpadă.

Auzind acestea eu am strigat în zare:

- Fulgi de zăpadă, coborâţi-vă din cer pentru a acoperi acest sat de omăt şi pentru a reda copiilor bucuria de a se juca cu nea. Din senin apărură mii şi mii de fulgi, iar pentru toţi copiii a fost o bucurie enormă, că în sfârşit ninge.

Înainte să se ducă la joacă, copilul m-a întrebat:

- Dar cu tine ce se va întâmpla fulguşorule, te vei topi?

- Da, mă voi topi.

- O, nu! spune băieţelul întristat de ce aude.

- Nu fi trist, toţi fulgii de zăpadă se topesc odată şi odată, dar acesta este scopul nostru, să aducem copiilor fericirea şi bucuria.

Iar eu m-am topit şi am murit pentru ca toţi copiii din acel sat să se distreze.

elevul **Florin Delescu**

Povestea unui fulg de nea

Era dimineaţă, ora şapte şi patruzecişicinci. Eu cu prietenii mei fulgii de nea ne plimbam prin înaltul bolţii.

Când zburam şi mă jucam cu ceilalţi fulguleţi am văzut un copil care plângea că mama lui nu a vrut să îl dea cu sania, pentru că nu era zăpada prea mare. Şi m-am tot gândit până ce mi-a venit o idee. Atunci eu am chemat alţi fulgi mai mari şi am făcut multă zăpadă, astfel copilul a putut să se joace cu zăpadă.

Am zburat cât am zburat până când am văzut printr-un geam un alt copil plângând, din cauză că părinţii lui erau în pericol de a îngheţa pe stradă, în drum spre casă. Aşa că m-am dus la domnul Vânt şi l-am rugat să nu mai sufle. El a acceptat, căci îndrăgeşte copiii şi părinţii aceia au ajuns cu bine acasă.

Aceasta a fost prima zi din marea mea aventură a poveştilor.

elevul **Dubonițchi Denis Marinel**

Primul fulg

Eu am fost trimis de domnul Iisus pentru ca de Crăciun copiii să aibă

zăpadă.

Într-o zi când am căzut din cer m-am lipit de un geam. Eu am bătut în geam, iar copilul a venit către mine şi m-a întrebat:

- Cine eşti?

- Un fulg de nea.

- Ninge?

- Da.

- De unde ai venit?

- Eu am fost trimis de Dumnezeu pentru a face copiii mai veseli.

Din vorbă în vorbă m-am topit transformându-mă într-o lacrimă a iernii. Copilul s-a întristat, dar i-am spus:

- Nu te întrista, uită-te în faţă şi vezi ce frumos ninge, ei toţi sunt fraţii mei.

Bucuros de splendoarea de afară m-a uitat pe mine, primul fulg.

elevul **Babeu Cătălin**

De vorbă cu un fulg de nea

Afară ninge. Am ieşit şi am privit văzduhul ca cenuşa şi cu multă admiraţie zâmbeam fulgilor uşori şi albi ca florile de cireş ce se jucau, după care acopereau pământul somnoros. Jocul steluţelor sclipitoare mă ameţeşte, se jucau prin aer ca un roi de futuri albi. Un fulg se opreşte în palma mea, pare o fiinţă mică, asemănătoare cu o stea, doar că era rece şi umedă. O simţeam mai uşoară decât o pană, foarte mică şi de un alb pur, părea speriată şi tremura.

- Nu-ţi fie frică, n-o să-ţi fac nimic rău!

- Da? spuse fulgul mai liniştit.

- Am auzit de la bunicul meu că fiecare fulg are câte o poveste, care este a ta?

Steluţa îmi începe povestea, mai umedă ca niciodată.

- Eu am fost mereu un fulg care cădea din norii suri ce căptuşeau bolta posomorâtă. De mult eram un jucăuş strop de apă din cel mai proaspăt râu din munte şi mă jucam cu fraţii mei. Dar eu fiind mai neastâmpărat decât ei, Moş Crivăţ care era construit din gheaţă, iar el era bătrân, cu barba lungă, ochi albaştri, păr cărunt-brumat, avea straie albe şi era foarte înalt, iar când era nervos arunca cu val de brumă argintie. În acea clipă, când am fost faţă în faţă cu el, deşi încercam să-mi ascund frica pe care o aveam, el o simţi şi atunci. M-a transformat într-un fulg de nea. După ce m-a transformat, împreună cu ceilalţi fulgi ne-a trimis să ne jucăm în aer. A spus „ Distracţie plăcută! “ iar noi l-am privit o clipă, apoi am plecat. În aer eram ca un roi de fluturi albi ce dansau pe ritmul glasului melodios al vântului.

După un timp ajungem pe pământul posomorât şi am format împreună cu ceilalţi fulgi o mantie albă pentru acesta, urmând ca atunci când soarele răsare să ne transformăm în picături de apă.

- Fantastic! Aş vrea să pot şi eu să zbor, să fiu un fulg şi să văd împărăţia lui Moş Crivăţ.

- O, nu, băiete, nu ai vrea să-l întâlneşti pe morocănosul de moşneag! Dar acum îţi spun adio, deoarece eu mă topesc şi o să fiu din nou picătură de apă.

- Bine, adio şi succes!

Eu mă întorsesem acasă şi aşa mergând mă întrebam:

- Oare nu a fost un vis?

Dar atunci am auzit un sunet minuscul dintr-o baltă:

- Cu bine, prietene!

Atunci eu am înţeles că totul a fost real.

eleva **Suru Alexandra**

Povestea mea

Am văzut o fetiţă care privea văzduhul ca cenşa şi cu multă admiraţie fulgii albi ca florile de cireş. Acolo eram şi eu cu prietenii mei.

Eu am căzut direct în palma unei fetiţe. Eram foarte mică şi am început să tremur de frică.

- Nu-ţi fie teamă, nu am să-ţi fac niciun rău!

Atunci m-am liniştit şi din vorbă în vorbă am început să vorbim amândoi.

- Fulguşorule, am auzit de la bunicul meu că fiecare fulg are o poveste!

- E timpul să o afli pe a mea. nu am fost mereu un fulg care cădea din norii suri ce căptuşesc bolta. De mult eram un strop de apă foarte năzdrăvan. Moş Crivăţ l-a trimis pe domnul Vânt şi a zburat toată ziua!

- Ei, nu este tot timpul aşa de plăcut, peisajul e minunat, dar mai cazi şi în mâna unui copil năzdrăvan care te arunca din colo în colo. Dar, fetiţ-o, nu ai vrea să-l întâlneşti pe moşneagul acela? Acum eu trebuie să plec. Moş Crivăţ m-a pedepsit să fiu fulg până când un copil va vorbi cu mine şi o să îmi asculte povetea ...

- Dragă fetiţo trebuie să plec, mi-am ispăşit pedeapsa, aşa că voi ajunge un strop de apă.

Fetiţa tristă a plecat suspinând. Iată că în prima mea zi mi-am făcut o minunată prietenă. Mi-a plăcut să fiu fulg de nea şi să fac atâţia copii fericiţi.

La revedere.

eleva **Marin Băncilă Lucreţia**

Povestea fulgului de nea

Am să vă spun povestea mea, a fulgului de nea. Eram o mică steluţă strălucitoare în împărăţia lui Dumnezeu când am fost trimis pe Pământ ca să fiu motiv de bucurie pentru copiii Lui. Călătoria mea a fost extraordinară, plină de peripeţii. Am fost pus pe un nor alb şi pufos şi am plutit aşa o vreme. Apoi a venit o pală de vânt ce parcă mi-a dat aripi. Pluteam printre îngeri, iar mii de tonuri zglobii îmi mângâiau auzul.

Nici nu mi-am dat seama când am aterizat pe obrazul bucălat al unui băieţel. El m-a cules cu grijă, cu mâna lui mică şi a exclamat cu bucurie:

- Eşti primul meu fulg de nea şi sunt aşa de fericit!

- Mă bucur să te întâlnesc şi tu cum te numeşti?

Mirat copilul a răspuns:

- Eu sunt Alex, dar tu de unde vii?

- Eu vin din împărăţia lui Dumnezeu şi am venit să-ţi aduc bucurie, am răspuns eu.

- Mi-ai adus o bucurie nenumărată şi îţi mulţumesc, a răspuns copilul.

Însă viaţa unui fulg este scurtă şi m-am hotărât să mă topesc înainte de a-mi lua rămas bun. Deci i-am spus:

- La revedere...!

elevul **Ciobanu Andrei**

Ziua mamei

Este un soare strălucit,
De 8 Martie a răsărit,
Special pentru mama mea
Pe care o iubesc din toată inima.

Este zi de primăvară,
Este zi tradiţională,
Este o zi specială
Pentru toate mamele din ţară.

elevul **Păuna Beniamin Daniel**

Azi e ziua ta

Azi e ziua ta,
Nu ştiu ce dar eu ţi-aş da,
Ţi-aş da luna de pe cer
Sau stelele să-ţi ofer,
Să-ţi fac din el colier,
Dar mai bine inima mea,
Căci tu ai grijă de ea.

elevul **Radu Bogadan**

Casa nouă

Eu împreună cu familia mea ne-am mutat de la bloc la casă.

În timp ce mergeam cu maşina de transportat mobilă, eu cu tata ne gândeam cum să ducem toată mobila singuri.

Ajungând la casa nouă am început să descărcăm. Dintr-o dată am auzit nişte voci. M-am uitat în spatele meu şi am observat pe toţi prietenii mei de la bloc ce au ajuns acolo cu bicicleta pentru a ne ajuta.

Împreună cu ei am reuşit să mutăm toată mobila.

Prietenul bun la nevoie se cunoaşte.

elevul **Condrea Cristian**

Într-o zi de iarnă

Astăzi când m-am trezit am văzut chipul tău într-o amintire adâncă în mine. Nu ştiam ce se întâmplă cu mine. Mă gândeam non-stop la tine. Când am mers la şcoală te-am văzut cum îmi zâmbeai atât de frumos.

Parcă un trandafir mi-a spus povestea zâmbetului tău.

Astăzi este ziua îndrăgostiţilor şi toată lumea se bucură de acestă zi minunată. Băieţii cumpără cadouri frumoase fetelor. Numai eu te aştept la geam să vi şi tu mă aştepţi în adâncul inimii tale.

elevul **Zugravu Eduard**

Iarna în noapte

Este iarnă şi e noapte,
Pe cer stelele sclipesc,
În adânc întunecate,
Ca şi comorile cereşti.

Norii cern uşor zăpada,
Fulgii cad, parcă plutesc,
Iar copacii în zăpadă
Se aud cum şoptesc.

Iarna-mbracă toată ţara
Cu o rochie albă seara,
Luna pare de zăpadă,
Toată lumea vrea s-o vadă.

eleva **Tămăşilă Delia-Silvia**

În pădure

Era vară. Împreună cu familia mea m-am dus în pădure.

Când am ajuns acolo am aşezat pătura pe iarbă după care m-am dus să mă plimb. Acolo am văzut multe păsări care ciripeau cip-cirip atât de frumos, încât nu-ţi mai venea să pleci acasă.

Am zărit şi un urs ce se plângea mor, mor, mor, căutând hrană.

Vântul a început să bată vâj-vâj.

O creangă buf pe iarba verde.

Oh, aş vrea ca tot timpul viaţa să fie aşa de frumoasă!

eleva **Boghian Simona**

CARTEA MEA PREFERATĂ

Cartea mea preferată este *Trădarea* de Kritian Cast.

E o carte mai specială, deoarece cuprinde o serie de personaje ciudate, cum ar fi, vampiri ai luminii dar şi termeni ştiinţifici de care omul de rând nici nu a auzit.

Am primit această carte cu câteva luni în urmă şi am citit-o de atunci de mai multe ori. De fiecare dată când am recitit-o subiectul ei mi se părea tot mai interesant şi tocmai, pentru că paginile ei groase şi pline de mister îţi ţin creierul în suspans, iar corpul relaxat.

Cu fiecare pagină pe care o citeam, mă regăseam pe mine în carte.

Personajul principal este o fată, Zoey pe care eu o admir pentru curajul şi pentru felul ei de a înfrunta problemele.

Cărţile pentru mine sunt ca o lume în

care nu te implici doar emoţional, ci şi fizic. După ce am citit cartea *Trădarea*, mi-am dat seama că, de fapt, o carte nu e doar nişte foi scrise, că o carte îţi poate deveni prieten, un prieten a cărui viaţă vrei să o descoperi până la ultimul cuvânt, să afli cum se termină povestea lui.

Personal pot spune că personajul cărţii mele preferate, Zoey, m-a ajutat să trec peste momente grele, urmându-i curajul. Cu alte cuvinte a fost lângă mine prin faptele ei curajoase.

Între timp mi-am dat seama că dacă eşti diferit într-o lume în care toţi sunt la fel, eşti respins, aşa cum era respinsă Zoey, o fiică a întunericului, într-o lume de vampiri. Cu toate acestea a reuşit să îşi facă prieteni şi să se integreze gustând fericirea. La fel am procedat şi eu în lumea mea.

Gândurile şi sentimentele Zoey m-au făcut să râd, să plâng, să am fiori de frică, să trăiesc alături de ea fiecare clipă, dar mai presus de toate m-au învăţat să trec peste toate cu fruntea sus.

Iubesc foarte mult cartea ce v-am prezentat-o pe scurt, pentru că mi-a devenit un prieten adevărat.

eleva **Mihuţ Timeea**

Magia Iernii

În zapada de argint,
Cade încet un blugăraş
Şi-n vuietul de cristal
Suflă vânt-un îngeraş.
Afară-i ger cumplit
Şi iarna încet plânge,
Îngeru-i dezamăgit,
Şi de frig se frânge.
Lumea-n foc de horn şade
În casele lor curate,
Îngerul pe-un cal de vânt
Pe omăt el cade.
În viscolul acela adânc
Doar o floare albă vede,
Îngerul un foc căutând
În pădurea de gheaţă se pierde.
Din inima iernii răsună
Un cântec amar,
Iarna cu a ei albă cunună
Şade pe-un altar.
Ea cântă cântecul vieţii
Şi crede visător
Că în această iarnă
O să şadă pe popor.

eleva **Mihuţ Timeea Mihaela**

Mama

Anii trec ca vântul
Şi se pierd în zare,
Rămâne doar cuvântul
Printre amintiri dulci şi amare,
Prin câte ai trecut, mamă,
Prin câte-ai să mai treci,
M-ai băgat meru în seamă
Şi-ai pus căldură în suflete reci
Sunt atâtea flori mămico
În lumea asta mare
Şi deşi toate-s luminoase
Tu eşti cae mai lucitoare.
În ochii tăi mamă
E un univers de iubire,
Ai ştiut şi când e bună o palmă,
Când îmi ies din fire.
Îţi mulţumesc din nou acum,
Că eşti a mea lumină-n viaţă
Şi m-ai învăţat să-mi fac drum
Printre rele şi ceaţă.

eleva **Mihuţ Timeea**

Şi dacă

„Şi dacă ramuri bat în geam?“
Si dacă stele-s prea sus?
Si dacă trece an după an
Un blând, cald, dulce apus?
Şi dacă aş vrea din nou să zbor?
Să am aripi de lumină
Şi dac-aş vrea să am acum

O viaţă mai senină?
Şi dacă eu m-aş întreba,
Există oare bucurie?
Tu ai sta şi te-ai mira,
Şi-ai zice că-i prostie.
Dar eu îţi spun,
Că viaţa-i plină de suspans
Şi te pun să priveşti
Al binelui balans.
Dar tu ai întrebări
La care luna-ţi dă răspunsul
Cu şoapte dulci şi alinări
Şi-ţi zice să-ţi ştergi plânsul.
Amintirile trec,
Iar tu mergi înainte,
Chiar dacă drumu-i sec
Şi dureros, şi minte,
Gândeşte-te acum la codru,
La mândru-i val de verdeaţă,
Fii bun, şi trecător
Prin a cărării viaţa!

eleva **Mihuţ Timeea Mihaela**

Liniştea

Aud un glas ce mă cheamă,
Un cântec, un îndemn
Ce se-aude sunător
Din pădurea cea de lemn.
-Vino! vino! urlând mă chemă,
Să mă duc eu nu voiesc,
Acel glas fiori mi-aduce
La tăcere veşnică mă face să gândesc.
Unde nimeni nu păşeşte,
Unde toţi copacii tac,
Acolo inima-mi stă stâncă
Şi mă-ndeamnă ca să tac,
Frica sufletu-ţi cuprinde
Şi te-nvaţă un lucru Sfânt,
Niciodată chiar de-ai vrea,
Nu paşi pe-acel pământ!

eleva **Mihuţ Timeea Mihaela**

Albinuţa

Albinuţa Zum-Zum-Zum
Pleacă la plimbare-acum
Treaba ea şi-a terminat
Şi-o vacanţă şi-a luat.
Vrea să zboare, drept spre mare
Să stea întinsă la soare
Bagajul l-a aranjat
De nimic nu a uitat.
Grebla, sita, lopăţica
Galetuşa mititica, pălăria, ochelarii
Cei rotunzi făcuţi din floare
Papucii şi un colac, puse bine în rucsac
Albinuţa Zum-Zum-Zum,
Îti doresc drum bun, drum bun!

elevul **Ionuţ Barbeş**

3. Creaţii ale studentei Blidariu Carmen, fostă elevă a *Şcolii Gimnziale Nr. 3, Oţelu Roşu.*

Pe Carmen Blidariu mi-o amintesc ca pe sufletul serbărilor şcolare. Avea o voce foarte frumosă şi un talent unic.

prof. **Ana-Cristina Popescu**

Renaştere...

Aş vrea să fiu o barcă,
Să mă scufund în mare;
Aş vrea să fiu de gheaţă,
Să fiu topită de soare.

Aş vrea să fiu o umbră;
Şi totuşi... o lumină!
Aş vrea să fiu, dar nu ştiu,
Mă simt ca o enigmă...

Nu mai sunt eu!
E altcineva;
Eu am murit demult...
Nu mai sunt fata aceea!

Aş vrea să fiu o floare
Să mă ofilesc în toamnă,
Să mor la iarnă
Şi să renasc din nou...
La primăvară!

studenta **Carmen Blidariu**

Există iubire, dar nu aici ci... Undeva sus!

Sunt veacuri în care
Am căutat iubirea,
Am găsit doar tâlhari
Ce mi-au smuls nemurirea.

Inocenţa... cu zâmbet cald
Mi-au luat-o mişeii!
Iar în ochi au apărut scântei de ură
Pentru ei; mi-am dăruit iubirea,
Pentru ei...

Lacrimi sărate şi amare
Ce ar forma un imens ocean
Tot pentru ei am vărsat, sălbatice
fiare.

Sufletu-mi e trist, acum toate-s clare,
Pentru mine, niciodată, nu e nimic,
Nu mai visez iubiri,
Visez mereu dezamăgiri.

Toţi poartă acelaşi „Nu“ ascuns
Într-o inimă împietrită
În care zâmbetu-mi, pieptu-mi
A pătruns.

Vroaiam doar ochii lui,
plini de nopţi de mai,
Vroiam mâini calde
sortite să mă mângâie;
Visam verzi cai…
Prea sus să mă ridice
S-ating orizontul
Cu buzele nerăbdătoare
El, cu El să se tânguie…

Visam că priveam bolta,
Construiam case din stele
Îmbrăcată în albă manta,
Eram mireasa gândurilor mele.

Ah! Cât amar am simţit
Când am căzut şi m-am lovit
Da! acum m-am trezit,
Nu mai am nimic… săracă sunt.

Timpul picură rouă,
Privesc spre cer, plouă
El… doar El mă iubeşte
Şi plânge cu mine…

Există iubire, dar nu aici
Ci undeva sus;
Acolo se-mplinesc visele,
Se-mplinesc iubirile,
Dar nu aici, ci…
Undeva sus!

studenta **Carmen Blidariu**

4. Amintiri vechi

O să redau câteva fragmente dintr-o scrisoare a unei foste eleve, Ardelean Luminiţa. A făcut parte din prima mea generaţie de elevi. Eu eram proaspăt absolventă de facultate, 23 de ani, ea era elevă în clasa a V-a. Au trecut 14 ani de atunci. Alte generaţii de elevi mi-au spus *doamna dirigintă*. Toţi au primit un loc special în sufletul meu dar locul primei generaţii de elevi va rămâne unic. Printre acei elevi se afla şi Luminiţa, o elevă cu dragoste faţă de învăţătură, ambiţioasă, modestă şi cuminte. De fiecare dată mi-am amintit cu drag de ea. Mi-a părut rău că nu am reuşit să fiu mai mult timp alături primilor mei elevi, să-i ajut şi să-i sprijin în toate acţiunile lor, să-i încurajez la fiecare pas, cu fiecare căzătură. Am fost nevoită să-i las singuri după doi ani ... Viaţa îşi are cursul ei.

prof. **Popescu Ana-Cristina**

Corespondenţă
Fragmente

Draga mea doamnă dirigintă,

Încep această pagină cu un mulţumesc. Mulţumesc pentru cartea ce mi-aţi trimis-o şi care înseamnă mult pentru mine ...

Eu am trecut printr-o perioadă foarte tristă. Poate aţi aflat că am rămas fără tată ...

Anul trecut am terminat şcoala. Am făcut cinci ani de croitorie şi nu-mi pare rău, căci am învăţat ceva.

În timp ce eram la şcoală pentru a putea să-mi continui studile m-am angajat la Delphi în Sânnicolau Mare ...

Acum am douăzeci de ani. Nu mai sunt fetiţa pe care o ştiaţi dumneavoastră dar am rămas la fel de cuminte ca în copilărie ...

Am renunţat la studii din cauza banilor. Îmi pare foarte rău, că nu mai pot studia. Poate dacă mă ajuta Dumnezeu mă înscriam în toamnă la facultate dar posibilităţile materiale sunt limitate ...

Cu sănătatea sunt bine ...

Vă doresc de sărbători să aveţi parte numai de fericire, pentru că nu există nimic mai frumos decât fericirea. Nădăjduiesc că v-am făcut o mare bucurie prin rândurile ce le-am aşternut pe hârtie.

Închei această scrisoare urându-vă numai bine şi sper să vă revăd într-o zi. Vă pup şi să ştiţi că întotdeauna veţi fi pentru mine singura dirigintă ce m-a învăţat numai bine ...

Aveţi grijă de dumneavoastră.

Vă mulţumesc pentru tot.

Eleva dumneavoastră,
Luminiţa Ardelean